

உலகியமும் தடமும்



சுரூஜன பாககியமும்

உலையுடும் தடூடும்

சரூனூ பாககூயுடூகூ



முதல் பதிப்பு : 1990

திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 2000

உரிமை : ஆசிரியர்க்கு



மெய்யப்பன் தமிழாய்வக வெளியீட்டு எண் : 4

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் ச. மெய்யப்பன்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்.

தமிழகப் புலவர்குழுவின் துணைத் தலைவர்.

பல்கலைக்கழகங்களின் பதிப்புக்குழு உறுப்பினர்.

பல பல்கலைக்கழகங்களில் அறக்கட்டளைகள் நிறுவியுள்ளார்.

தமிழக அரசின் தமிழ்ச்சங்கப் பலகை - குறள்பீடத்தின் பொதுக்குழு உறுப்பினர்.

'வள்ளுவம்' இதழின் சிறப்பாசிரியர்.

பத்து நூல்களின் ஆசிரியர். இவர் எழுதிய தாகூர் நூல் தமிழக அரசின் முதல் பரிசு பெற்றது.

குன்றக்குடி அடிகளார் தமிழவேள் என்னும் விருது வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார்.

பதிப்புச்செம்மல் என அறிஞர்கள் இவரைப் பாராட்டுவர்.

கிடைக்குமிடம் :

மணிவாசகர் நூலகம்

12-B, மேல சன்னதி, சிதம்பரம் - 608 001.

31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை - 600 108.

110, வடக்கு ஆவணி மூல வீதி, மதுரை - 625 001.

15, ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர் - 641 001.

28, நந்தி கோயில் தெரு, திருச்சி - 620 002.

தொலைபேசி :

சிதம்பரம் : 30069 சென்னை : 5361039

மதுரை : 622853 கோயமுத்தூர் : 397155

திருச்சி : 706450

அச்சிட்டோர் : ஸ்டெட்பாஸ்ட் பிரஸ், சென்னை - 600 013.

எந்ததக்கும் தாய்க்கும்

FOREWORD

This book makes a fascinating study of the history of the various translations of the Bible into Tamil. Infact, it was in Tamil, of all the Indian languages, that the Bible was first translated and published.

The first three translations were made by three great German missionaries Bartholomaeus Zeiganbalg, Philip Johanan Fabricius and Charles Theophilus Ewald Rhenius. The first two of the aforesaid three were the founding fathers of Lutheran Church in particular and Protestant Churches in general in India.

Besides bringing the gospel or good news to the Tamil people, in print, these translations made a tremendous impact on the Tamil language and society. They started the development of modern Tamil prose and threw learning open to all the castes of the society. It is also interesting to note that the Tamil purist movement was begun by the Madras branch of the Bible Society when it rejected the Tentative Version produced by the Jaffna Bible Society on the grounds that it contained too many Sanskrit words. Since the Bible translation is a continuing process, this book becomes relevant to all those who are interested in the Tamil Bible and its language.

We are thankful to Mrs. Sarojini Packiamuthu for all her endeavours in bringing out this volume. She has with great skill and candour brought down to a simple level matters which are complex and technical in nature. Her involvement in Christian literature has led her into the spirit behind the whole process of Bible translation into Tamil. This makes the book something more than a mere technical document. Her grasp and appreciation of history are commendable.

The United Evangelical Lutheran Churches in India (UELCI) has great pleasure in giving support for the publication of the research findings in the form of a book as part of Asian Programme for Advancement of Training and Studies (APATS) India, and is happy to commend this publication to the Tamil public, pastors, theologians and researchers.

I am glad that it has been possible for the Research Department of Gurukul Lutheran Theological College and Research Institute to undertake the publication of this book. I am thankful to the Dean, Research and Publications Dr. R.R. Sundara Rao who processed this research for publication.

DR. K. RAJARATNAM

Executive Secretary,

UELCI

Madras
9th October 1990

தமிழில் விவிலிய மொழிபெயர்ப்புகள்

பதிப்புச்செம்மல் ச. மெய்யப்பன்

நிறுவனர் : மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்

உலகில் மிகுதியாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூல் பைபிள். உலகின் தொன்மையான மொழியாகிய தமிழில் பல்வேறு காலங்களில் அறிஞர் பலர் விவிலியத்தை மொழி பெயர்த்துள்ளனர். காலந்தோறும் மொழிபெற்ற வளர்ச்சியினை விவிலிய மொழிபெயர்ப்புக்கள் நமக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

மொழிபெயர்ப்பாளரின் இருமொழிப்புலமை, அறிவாற்றல், ஆளுமை, மொழிபெயர்ப்புக்கு வளம் சேர்த்துள்ளன.

உலகில் எத்திசையில் அறிவு இருந்தாலும் அதனை உளமாற வரவேற்று வாயார வாழ்த்தி, இருகை நீட்டி வரவேற்பது தமிழிலக்கிய மரபு.

மொழிபெயர்ப்பு பற்றி தொல்காப்பியர் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார்.

அதற்பாடயாத்தல்,

வடசொற்கிளவி, வடஎழுத்துஓர்இ

என்னும் நூற்பாக்கள் தொல்காப்பியருக்கு முன்னும் மொழிபெயர்ப்பு இயக்கம் தொடர்ந்து நடந்ததைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

இராமாயண, மகாபாரத இதிகாசங்கள் கவிதையாகவும், உரைநடையாகவும் தமிழில் பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புகளைப் பெற்றுற்றுள்ளன. மொழிபெயர்ப்பின் தனிச்சிறப்பை சின்னமனூர்ச் செப்பேடு சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

மாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும்

மதுராபுரித் தமிழ்சங்கம் வைத்தும்

என்னும் தொடர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழ்வளர்த்த சிறப்பைச் சுட்டுகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மாபாரதம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதை மாபெரும் நிகழ்ச்சியாகக் கருதி இச்செப்பேடு வரலாற்று உண்மையை ஆவணப்படுத்தி உள்ளது. மொழிபெயர்ப்புக்குத் தமிழர் கொடுத்த முதன்மையை இச்செப்பேடு செப்புகிறது.

இராமகாதையைக் கம்பன் தமிழில் தந்த அழகுக்கு ஒப்பு சொல்லமுடியாது. மொழிபெயர்ப்பு, மொழியாக்கம் தழுவல் என எப்பெயரிட்டுத் திறனாய்வாளர்கள் போற்றினாலும் மொழிபெயர்ப்பு உலகில் இமயமாய்த் திகழ்பவர் கம்பர்.

அர்த்தசாஸ்திரமும், சுக்கிரநீதியும் காளிதாசன், பவபூதி நாடகங்களும் செந்தமிழில் சிறப்பாக மொழியாக்கப்பட்டு இன்றும் உலா வருகின்றன.

பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து சுத்தானந்த பாரதி
ஆங்கில மொழியிலிருந்து வெ. சாமிநாத சர்மா
வங்கமொழியிலிருந்து த.நா. குமாரசாமி
பராட்டியத்திலிருந்து கா. ஸ்ரீ.ஸ்ரீ

என அறிஞர் பலர் மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாக தமிழ் மொழிக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர்.

விவிலியம் கருத்துக் களஞ்சியம் - சிந்தனை ஊற்று, கதைகளின் பேழை, காவியச் சுரங்கம், உலகின் மிகுதியான மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஒரே நூல்.

தத்துவங்களை, சமயஉண்மைகளை உள்ளடக்கிக் கொண்ட உன்னத இலக்கியம் விவிலியம். தமிழில் அறிஞர் சிலரால் வெவ்வேறு காலங்களில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றுள்ளது. வேதக்கோயில் மணியோசையோடு நாளும் ஒலிக்கும் திருமறை விவிலியம்.

தமிழில் விவிலியம் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வரலாற்றை ஆதியோடு அந்தமாய் ஆராய்கிறார் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகிய அறிஞர் சரோஜினி பாக்கியமுத்து. கிறித்துவ மதத்தைச் சார்ந்த இவர்கள் நாளும் விவிலியம் ஒதும் நாவினர். சமய சீலங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் குடும்பத்தினர். சொல்லும் செயலும் ஒத்த தூயவாழ்வினர். இந்த ஆய்வேட்டின்மூலம் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்தின் கோட்பாடுகளை எடுத்து விளக்கியுள்ளார். மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் மொழிபெயர்ப்புக் கலையைக் கற்றவர். மொழிபெயர்ப்பியல் இலக்கணங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு இந்த அரிய பெரிய முயற்சியினைச் சிறப்பாக செய்துள்ளார். கிறித்துவ உலகமும் தமிழ் ஆய்வுலகமும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகமும் இவர்களின் திருத்தொண்டுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

விவிலிய மொழிபெயர்ப்பில் ஐந்து நிலைகளை இவர்கள் ஆராய்ந்து எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

1. சுற்றிவளைத்துச் சொல்லும் நிலை.
2. பிறமொழிச் சொற்களை நீக்கிய நிலை
3. கொச்சை வழக்குகளைத் தவிர்த்த நிலை
4. பேச்சு வழக்குகளை நீக்கிய நிலை
5. பெயர்களைத் தூய தமிழில், நல்ல தமிழில் மொழியெயர்த்த நிலை

என ஐந்து நிலைகளில் அறுதியிட்டு உறுதி செய்துள்ளார்கள்.

விவிலியம் மொழிபெயர்ப்பு அல்லாமல், மொழிபெயர்ப்பின் பொதுக்கொள்கைகளாகவும் இவற்றை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மொழிபெயர்ப்பின் முடிந்த பயனாக,

தெளிவாகச் சொல்லுதல்
எளிமையாகச் சொல்லுதல்
கருக்கமாகச் சொல்லுதல்
சுவையாகச் சொல்லுதல்

என, தமிழில் பைபிள் மொழியாக்கம்பெற்ற வளர்ச்சி நிலையை வரலாற்று முறையில் ஆராய்ந்து தேர்ந்து தெளிந்துள்ளார்.

விவிலியம்

கதைகளின் களஞ்சியம்
உருவகங்களின் பேழை
படிமங்களின் பண்ணை
உவமைகளின் சோலை.

இந்நூலில்,

சீகன்பால்கு
பிப்ரிஷியஸ்
ரேனியஸ்
லார்சன்

மொழிபெயர்ப்புகள் விரிவாக ஆராயப்பெறுகின்றன.

ஜெர்மன் மொழியில் பைபிள் மொழிபெயர்க்கப்பெற்ற பின்னர் உலக மொழிகள் பலவற்றில் பைபிள் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றுள்ளது. பைபிளை முதலில் தமிழில் மொழிபெயர்த்த மூவரும் ஜெர்மானியரே என்பன போன்ற செய்திகள் அரிய செய்திகள். ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னொரு மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கும்போது பயனிலை முதலில் உள்ள அமைப்பு, எழுவாயை முதலில் கொண்டு வந்த திறம், சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்ப்பு, சொற்றொடர் மொழிபெயர்ப்பு, கருத்துமொழிபெயர்ப்பு என மொழிபெயர்ப்பில் பல்வேறு நிலைகளையும் பயன்களையும் மிகத் தெளிவாக ஆய்வாளர் ஆராய்ந்து நிறுவுகின்றார்.

தம்பிரான்
சருவேசுரன்
பராபரன்
தேவன்
கடவுள்

என்னும் சொற்கள் கொண்டுள்ள பொருள்கள் தரும் தெளிவும் தெளிவின் மையும் ஆசிரியரால் மிக நுட்பமாக விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

இந்த ஆய்வேட்டின் நூல் இழைபோல கிறித்துவர்களின் தமிழ்த் தொண்டும் மிஷனரிகளின் வரலாறும் அவற்றின் சமூகப் பணிகளும் இழையோடுகின்றன.

ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளர் எதிர்கொண்ட சிக்கல்களும் அதற்கு அவர் தந்த தீர்வுகளும் பல்வேறு இடங்களில் ஆசிரியரால் விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது. தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் பைபிள் மொழிபெயர்ப்பு ஆற்றிய பங்களிப்பை அழுத்தமாக திருத்தமாக ஆசிரியர் விளக்குகிறார். பைபிள் மொழிபெயர்ப்பு வரலாறு, தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வரலாற்றில் பல்வேறு காலகட்டங்களை விளக்குகிறது. இதனை இந்நூல்போல் வேறு எந்நூலும் எடுத்து இயம்பவில்லை என்பது என் கருத்து. வேதாகம நூலின் விழுமங்களைத் தமிழில் தந்த பெருமக்களின் அரிய பெரிய முயற்சிகள் அனைத்தையும் வரலாற்று முறைப்படி வரிசைப்படுத்தி, வகைப்படுத்தி மொழிபெயர்ப்பு இலக்கிய வகையின் வரலாற்றுக்கு இந்நூலின் ஆசிரியர் வளம் சேர்த்துள்ளார்.

இவ்வகையில் இலக்கியவளங்களைப் பெற்று காலம் கடந்து வாழும் விவிலியத்தைக் காலத்தை வென்று வாழும் தமிழில் கருமசிரத்தையோடு மொழிபெயர்த்தவர்களணியில் காய்தல் உவத்தல் அகற்றி கண்ணியமான முறையில் நிறுவியுள்ளார். இந்த முயற்சி மொழிபெயர்ப்பு இலக்கிய வரலாற்றில் முதன்மைபெறும் என்பது என் நம்பிக்கை.

விடுதலைக்குப்பின் வெளிவந்த ஆய்வேடுகளில் பொருளாலும் கருத்தாலும் நிறுவப்பெற்ற உண்மைகளாலும் ஆராய்ச்சிவன்மையாலும் இந்நூல் குன்றாப் பெருமையும், பொன்றாப் புகழும் கொண்டது.

சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் கலைச்செல்வங்கள்
யாவும் கௌரவத்திங்கு சேர்ப்பீர்

என பாரதி சொன்னான். கொண்டுவந்த சேர்த்த கலைச்செல்வங்களின் தகுதிகள், திறன்கள், முறையாக மதிப்பீடு செய்தல்- வகையில் இந்நூல் மலர்கிறது. அரிய நூல்களை வெளியிடும் திட்டத்தில் இந்நூல் மெய்யப்பன் தமிழாய்வகத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்படுகிறது. ஆய்வுநூல்களுக்கு முதன்மை கொடுத்து ஆய்வு வளர்ச்சியினைப் பதிவு செய்யும் திட்டத்தில் இப்பெருநூலை பெருமகிழ்ச்சியுடன் பதிப்பிக்கின்றோம்.

உலகில் சிறந்த நூல் பைபிள்,

தமிழில் சிறந்த வரலாற்றை இந்நூல் வாயிலாகத் தருவதில் கழிபேருவகை கொள்வதுடன் பெருந்தமிழில் பெருநூல்களை வெளியிட உறுதிகொள்கிறோம்.

விவிலியமும் தமிழும்

இந்நூலைப் பற்றிய மதிப்புரைகளும் பாராட்டுக்களும்

"The author has made an indepth study of the subject (Bible and Tamil) and narrates it in a simple language and in a lucid manner. Her scholarly and objective exposition of the naunces and intricacies involved in translation work and her unbiased comments add great weight to the work. This volume provides interesting fare to the readers and there is not a dull moment "The only Christian work is good work and well done" and the author deserves this praise. It is earnestly hoped that an English version of this volume will be brought out for the benefit of non-Christians and those who do not know Tamil.

- *Vengal Chakkarai Rajasekharam in his review in the 'Hindu' dated 12.2.1991.*



“விவிலியமும் தமிழும்” என்னும் நூல், அது தரும் பொருள், கூறும் முறை என்னும் இரண்டு வகைகளிலும் மன நிறைவு தருகிறது. எனினும் முறையால் பெரும் சிறப்பே தனித்து நிற்கிறது”.

“.... எனிய இனிய தமிழில் ஆற்றொழுக்காகச் செல்லும் ஆசிரியரது நடை ஒரு புதினத்தைப் படிப்பது போன்ற உணர்வைத் தருகிறது”.

- *சூ. இன்னாசி - தினமணி இதழ் - தமிழ்மணி ஏப்பிரல் 6, 1991 மதிப்புரை.*



“தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை இந்நூலில் தொடரும் ஒரு வலுவான இழை விவிலிய மொழியாக்கத்தின் மூலம் தமிழில் உரைநடை எவ்வாறு வளர்ந்தது என்பதை நுட்பமாகச் சொல்லும் முறையில் ஆசிரியர் கொண்டுள்ள ஈடுபாடு, ஆசிரியரது தமிழ்ப்பற்று நம்மை வெகுவாகக் கவர்கிறது”.... கிறித்தவத் திருச்சபைக்குள்ளும் நுழைந்து, அதற்குள் தன் ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்திக் கொண்ட சாதிய ஏற்றத்தாழ்வு மொழியாக்கத்தையும் பாதித்திருப்பதையும் விளக்கியுள்ளார்”.....

சிறந்த ஆய்வு நூல் ஒன்றை எனிய தமிழில் ஆசிரியர் தந்திருப்பது வியப்புத் தருகிறது.... தமிழில் விவிலியம் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லும்போக்கில் சமூக வரலாறு, மொழி வரலாறு எனப் பலவற்றைச் சொல்வதற்காகவும் சேர்த்து நாம் இந்த நூலைப் பாராட்டலாம்.

- “நிகழ்” கோவை 641009 ஞானி மதிப்புரை, டிசம்பர் 1991:



18ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழகத்துக்கு விஜயம் செய்த பைபிள், அது முதல் இந்நூற்றாண்டு வரை செய்துள்ள சமுதாய மாற்றங்களையும், தமிழ் மொழி பெற்ற ஏற்றங்களையும் தமிழ் மக்களும் தமிழ் வரலாற்று ஆசிரியர்களும் அலட்சியம் செய்து உறங்கிவிட்ட நிலையில் திருமதி சரோஜினி பாக்கியமுத்து அவர்கள் உறங்காமல் விழித்துக் கொண்டு அவை பற்றிய உண்மைகளைத் துருவிக் கண்டெடுத்த பொக்கிஷமாக அமைகிறது இந்நூல்”.

“தமிழக வரலாற்றின் ஒரு வெளியிடத்தை நிரப்பும் தகுதியுடைய இந்நூலைப் படைத்தற்காக பெருமைப்படும் உரிமை நிச்சயமாக இந்நூலாசிரியருக்கு உண்டு”.

“வரலாற்றுச் செய்திகளையையினும் இரும்புக் கடலையாக இல்லாமல் தம் பண்பட்ட இனிய செந்தமிழ் நடையில் தம் நூலை நமக்குத் தந்திருப்பது இந்நூலாசிரியரின் மற்றொரு சிறப்பு”.

- பேராசிரியர் ஆ. ஜெபரத்தினம் - நூல் மதிப்புரை,
நண்பர் வட்டம் - ஜனவரி 1991:



“செய்திகளின் கருவூலமாகத் தங்கள் நூல் திகழ்கிறது. ஒரு பார்வையில் இது தமிழகம் போந்த, வேதாகமப் பயிற்சியுள்ள வெளி நாட்டவர் வரலாறாக உள்ளது. மற்றொரு பார்வை பைபிளின் சீறு வரலாற்றுக் குறிப்பாகவும் காணப்படுகிறது. இன்னொரு வகையில் தமிழில் தொடக்க காலத்தில் ஏற்பட்ட உரைநடை வளர்ச்சி வரலாறாகவுள்ளது. மொழி பெயர்ப்பின் வகையும் திறனும் அறிய விரும்புவார்க்கும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. எல்லா வகைகளிலும் தங்களின் தமிழ் உணர்வு நீரோட்டம் ஊடாடுகிறது”.

- ‘தமிழண்ணல்’ முனைவர் இராம. பெரியகருப்பன்,
சிறப்பு நிலைப் பேராசிரியர் (யு.ஜி.சி) தமிழியல் துறை, மதுரை
காமராசர் பல்கலைக் கழகம், மதுரை 625 021 - (3.8.1991)



ஆராயவேண்டிய தலைப்பில் மிகச் சிறப்பாக ஒரு ஆய்வு நூலை உருவாக்கியிருக்கிறீர்கள்”.

- டாக்டர் பொன் கோதண்டராமன், பேராசிரியர்
தமிழ் இலக்கியத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் (26.8.1991)



தாங்கள் இந்நூலினை, தமிழ்ப் பற்றோடும், விவிலிய ஈடுபாட்டோடும் எழுதியிருக்கிறீர்கள் ... தங்கள் முயற்சி பாராட்டத்தக்கது”.

- முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன், துணை வேந்தர்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் 613005 (22.8.1991)



கடுமையாக உழைத்து, அரிய தகவல்களைத் திரட்டி நூலைப் படைத்துள்ளீர்கள். தமிழ் உரை நடை வரலாறு, மொழி வரலாறு, மொழி பெயர்ப்பியல் ஆகிய துறைகளுக்கும் பெரிதும் பயன்படும் மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள்”.

டாக்டர் ச. வேங்கடராமன் (மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்)
நாகமலை, மதுரை 625 019. (16.08.1991)



The style is very lucid and simple, and yet the standard is very scholarly. The stamp of scholarship and research is evident on each and every page that it very much surpasses the standard of a doctoral dissertation”.

- A.J. Sams Davis, Principal S.B.O.A Matriculation
School Anna Nagar Western Extension,
Chennai-600 101. (4.3.91)



"All Bishops, Presidents, Secretaries and other officials of the 10 Lutheran Churches spread all over India paid a glowing tribute to you for the excellent piece of literary work (Viviliumum Thamizhum). This literary work is an effective tool to serve the Churches and the society at the present context."

- The Rt.Rev. Dr. Jeyaseelan Jacob,
B.D., M.Th., D.D., Bishop of Tranquebar,
Trichirapalli-620 001., dated 28-11-1990.



The book (Viviliumum Thamizhum) is a monumental work. It is a great achievement.

- Dr.Susikaran Thangasami, M.D. Consultant
Physician, Chennai-600 010. 23-12-1990



“விவிலியமும் தமிழும்” என்ற நூல் வாசிப்பதற்குச் சுவையாய் இருப்பதோடு மட்டுமன்றி ஒரு புதினம் வாசிப்பது போன்ற விறுவிறுப்பையும் ஏற்படுத்துகிறது”

- டாக்டர் பா. ஐயாத்துரை, திருநெல்வேலி அகில இந்திய
ரேடியோ நிலையத்தில் 30.3.91ல் வாசித்தளித்த மதிப்புரை.



“தங்களின் அற்புதப் படைப்பான ‘விவிலியமும் தமிழும்’ என்ற நூலை சமீபத்தில் படிக்கும் பேறுபெற்றேன். உங்கள் நூலைப் படித்து முடித்ததும் பல ஆய்வுகளைப் படித்த திருப்தி எனக்கு ஏற்பட்டது”.

- அ. கமாலுதின், மைக்கேல்பட்டி, தஞ்சாவூர் மாவட்டம் 30-03-1995



ஆசிரியர் உரை

என் கணவர் திரு டேவிட் பாக்கியமுத்து, சென்னை கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்தில் பணியேற்ற காலகட்டத்தில் கிறிஸ்தவர்களின் தமிழறிவு பற்றியும் கிறிஸ்தவ வேதாசிரியரின் தமிழ்நடை பற்றியும் ஒரு உயர்ந்த அபிப்பிராயம் தமிழகத்தில் நிலவவில்லை. கிறிஸ்தவர்களின் தமிழ் பங்களிப்பு பற்றி அறியாமையே மிகுந்திருந்தது. அவர் அங்கு பணி ஏற்றபின்பு கிறிஸ்தவ இலக்கியங்கள் பற்றி ஆராயவும் அவைபற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கவும் எங்களுக்கு வாய்ப்புக்கள் கிட்டின. வேப்பேரியில் நாங்கள் குடியிருந்த டயோஸிஸன் அச்சகத்தில்தான் வேதாசிரியர் மொழிபெயர்ப்பாளரான பப்ரிஷியஸும் வாழ்ந்தார் என்பதை அறிந்தபோது எங்களுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. தாய் நிறுவனமான தரங்கம்பாடி மிஷனைப் பற்றிப் பல புதிய செய்திகளை அறிந்தோம். தமிழ் வேதாசிரியரின் முதல் மொழிபெயர்ப்பாளரான சீகன்பால்குவை தமிழகம் போற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளது என்று கருதினோம்.

தமிழ் வேதாசிரியர் ஆங்கில வேதாசிரியரின் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்ற தவறான கருத்து பரவலாக இருந்ததைக் கண்ட நான் 'வேதாசிரியர் மூலம்' என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறு கட்டுரையை மாதாந்திர இதழ் 'மனைமலரில்' எழுதினேன். அதன் ஆசிரியையும், என்னை மிகவும் ஊக்குவித்தவருமான திலகவதி பால் அம்மையார் கட்டுரைக்கு 'தமிழ் வேதாசிரியர் வரலாறு' என்று ஒரு பொதுத் தலைப்பு வழங்கியிருந்ததுமல்லாமல் கட்டுரையின் முடிவில் 'தொடரும்' என்றும் போட்டிருந்ததைக் கண்டு திகைத்தேன். ஆனாலும் தொடர்வது என்று துணிந்துவிட்டேன். 1980 ஆகஸ்டில் ஒரு விளையாட்டுப்போல் தொடங்கிய கட்டுரைகள் இடைவெளிகளுடன் 1985 வரை சென்றன.

தக்க தருணங்களில் தேவையான நூல்கள் கிடைத்தது இறையருளால் நிகழ்ந்ததாகும். சபாபதி குலேந்திரனின் 'தமிழ் வேதாசிரியரின் வரலாறு', பேய்ரூத்தரின் 'சீகன்பால்கு', ஆர்னோலேமனின் 'தரங்கம்பாடியில் தொடங்கியது' ஆகிய நூல்களைக் கவனமாகப் படித்தேன். எழும்பூர் அரசு ஆவணக்காப்பகத்திலும் நூல்கள் படித்தேன். என் கணவருடன் நிகழ்த்திய கலந்துரையாடல்கள், அவர் கொணர்ந்து தந்த நூல்கள், கட்டுரைகளைப் பற்றிய அவரது விமர்சனங்கள் இவற்றால்தான் கட்டுரைகளைத் தொடர முடிந்தது. அவர் இல்லையேல் இந்நூல் இல்லை.

இரேனியஸ் பற்றி எழுதவேண்டிய கட்டத்தில் நாங்கள் அசாமில் இருந்தோம். இனி நூல்கள் எப்படிக் கிடைக்கும் என்று மலைப்பாய் இருந்தபோது எங்கள் நண்பர் அருள்திரு டாக்டர் ஃபிரான்ஸ் வெஸ்ட்ரேலன் வேதமொழிபெயர்ப்பு பற்றி இரேனியஸ் எழுதிய அரிய நூலை ஹாலந்திலிருந்து அனுப்பினார்கள். அது மிகப் பயனுள்ளதாக இருந்தது. பால் அப்பாசாமியின் சர்ச் மிஷனரி வரலாறும் எங்களிடம் இருந்தது. படைப்பிலக்கியத்துக்கு ஏற்ற ஒரு நடையை தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு அளித்து, தெற்குக் கோடி திருநெல்வேலியில் பெரும் சமுதாயப் புரட்சியும் செய்து காட்டிய இரேனியஸின் பணி மகத்தானது; அவர் ஒரு மாபெருந்தீரர் என்று அறிந்துணர்ந்து கொண்டோம். அவர் மறக்கப்பட்ட ஒரு சமயத்தொண்டர் என்பதும் புரிந்தது.

குவாஹாற்றியில் பிரம்மபுத்திராக்கரையில் மரங்களடர்ந்த பாப்திஸ்டு மிஷன் காம்பெளண்டின் அமைதிச் சூழலில் இருந்து கொண்டு, இரேனியஸைப் பற்றிச் சிந்தித்ததும், ஒன்பது கட்டுரைகள் தொடர்ந்து எழுதியதும் மறக்க முடியாத அனுபவம். இரேனியஸின் சாதனைகளை எடுத்துக்காட்டி, அவர் நினைவை மீண்டும் மலரச் செய்ததாக வந்த பாராட்டுக்கள் மனநிறைவுளித்தன. தென் இந்தியத் திருச்சபையின் (CSI) இலக்கிய சமயத் தொண்டர்களாக வடகிழக்கு இந்தியாவில் பணியாற்றிய அந்நாட்களில் (1981-1984) செரம்பூர் இறையியல் கல்லூரி நூலகத்தில் ஆராய்ச்சி செய்யவும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. குவாஹாற்றி கிறிஸ்தவ இலக்கிய மையத்தில் (CLC) கிடைத்த 'த பைபிள் டிரான்ஸ்லேட்டர்' (The Bible Translator) இதழ்களும் பேருதவியாக இருந்தன. அதுபோலவே அறிஞர் திரியாண்டரின் சமயச் சொற்கள் பற்றிய அரிய நூலும் இந்திய வேதாகம சங்கம் கொடுத்த அறிஞர் இராபர்ட் கால்டுவெல்லின் 'வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு அறிக்கை'யும் சிறந்த ஆவணமாக உதவின. இப்படியாக 33 கட்டுரைகளும் பூர்த்தியாயின.

அவற்றை நூலாகப் பதிப்பிக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டபோது, லூத்தரன் திருச்சபையின் பெருந்தலைவர் டாக்டர் கு. இராஜரத்தினம் அவர்கள், குருக்குல் லூத்தரன் இறையியல் கல்லூரியின் ஆராய்ச்சி மற்றும் வெளியீட்டு நிறுவனத்தில் பதிப்பிக்கலாம் என அதை அன்புடன் ஏற்று நிதியுதவியும் அளித்தார்கள்.

பத்திரிகைக் கட்டுரைகளாதலால் அவை தொடர்பற்ற உதிரிகளாகத்தான் இருந்தன. பெரும்பாலும் தமிழ் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்தான் தூக்கலாக இருந்தன. ஆனால் நவீன தமிழ் வசன நடையின் தொடக்கமும் வளர்ச்சியும் அந்தக் கட்டுரைகளை இணைக்கும் இழையாக அமையமுடியும் எனக் கண்டேன். தமிழ் உரைநடையின் வரலாறு மொழிபெயர்ப்புக்களின் வரலாறுதான்; மொழிபெயர்ப்புக்களில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக்கள்தான் அதிகமும்; என்ற எனது முடிவுகளை ஊடாட அமைத்தபோது நூலுக்கு ஒரு உருவம் கிடைத்தது. அம்முடிவுகளைத் தெளிவாக எழுத வேண்டியிருந்ததால் கட்டுரைகளை மாற்றியமைக்க ஒன்றரை ஆண்டுக் காலம் பிடித்தது. தலைப்பும் 'விவிலியமும் தமிழும்' என்று மாற்றப்பட்டு 1990 நவம்பர்த் திங்கள் 5ம் நாள் நூல் நிறைவுற்றது. 1991 பிப்ரவரியில் வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் உட்பட பலர் கூடியிருந்த அவையில் திரு. இராஜரத்தினம் அவர்கள் வெளியீட்டு விழாவை மிகச் சிறப்பாக நடத்தி வைத்தார்கள். அன்னாருக்கு நாங்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

பதிப்புத்துறையில் பழுத்த அனுபவமும், நிலைத்த புகழும் பெற்றிருக்கும் பதிப்புச்செம்மல் முனைவர் ச. மெய்யப்பன் அவர்கள் இந்நூலைத் தமது மணிவாசகர் பதிப்பகத்தின்மூலம் வெளியிடுவதில் நாங்கள் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். அவர்களுக்கு எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகும்.

56A/1, கல்லூரிச்சாலை,
பெருமாள்புரம்,
திருநெல்வேலி 627 007.

சுரோஜினி பாக்கியமுத்து
8.8.2000

முதன்முதலாக சீகன்பால்கு வார்த்த தமிழ் அச்சுத்துக்கள்
வடிவத்தை அட்டையிலும், தலைப்புப் பக்கத்திலும் காண்க.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. விவிலிய மூலம்	13
2. இந்தியாவில் புராட்டஸ்தாந்திய சமயத் தொடக்கம்	22
3. விளக்கங்களும் வியாக்கியானங்களும்	34
4. வசனநடையின் தொடக்கம்	44
5. கொடுந்தமிழ்	60
6. புதிய ஒளி	72
7. பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம்	84
8. பப்ரிஷியஸ் மொழிபெயர்ப்பு	94
9. பராபரன்	106
10. டிமெலொவின் மொழிபெயர்ப்பு	110
11. இரேனியஸின் தமிழாக்கம்	114
12. கருத்து மொழிபெயர்ப்பு - 1	125
13. கருத்து மொழிபெயர்ப்பு - 2	133
14. கருத்து மொழிபெயர்ப்பு - 3	142
15. கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் ஏற்றநடை	149
16. பிழை திருத்தம்	159
17. கிறிஸ்தவமும் தமிழும்	171
18. பரிசோதனைப் பதிப்பு	181
19. சைவமும் தமிழும்	194
20. தேவன்	203
21. மிஷெனெரி பைபிள்	208
22. பவர் திருத்தம் குறித்த அறிக்கையின் முதல் பகுதியும் அது பற்றிய மதிப்பீடும்	215
23. அறிக்கையின் இரண்டாம் பாகம்	223
24. இரண்டாம் பாகம் பற்றி ஒரு பார்வை	235
25. புதிய சுவடிகளும் லார்சன் மொழிபெயர்ப்பும்	244
26. நல்லதோர் வீணை செய்து...	255
27. இருபதாம் நூற்றாண்டு மொழிபெயர்ப்புகள் பெயர் அகரவரிசை	265 276

விவிலிய மூலம்

விவிலியம் ஒரு தலைசிறந்த நூல். மனிதனின் ஆன்ம வழி காட்டியாகவும், வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை விளக்குவதாகவும் அது காலங்காலமாகப் பயன்பட்டு வருகிறது. எனவே மனுக்குலத்தின் ஒரு கருவூலமாக அது போற்றப்பட்டு வருகிறது.

விவிலியம் ஒரே நூலாகத் தோற்றமளித்தாலும் உண்மையில் அது ஒரு தொகுப்புத்தான். பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு என்று இரு பிரிவுகள் அதில் உண்டு. பழைய ஏற்பாட்டில் 39 தனித்தனி நூல்களும் புதிய ஏற்பாட்டில் 27 தனித்தனி நூல்களும் அதில் அடங்கியுள்ளன. அவை வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு ஆசிரியர்களால் வெவ்வேறு மொழிகளில் எழுதப் பெற்றவை. உதாரணமாக, பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் நூலான ஆதியாகமம் எழுதப்பெற்று சுமார் 1500 ஆண்டுகளுக்குப் பின்புதான் புதிய ஏற்பாட்டின் கடைசி நூலான வெளிப்படுத்தின விசேஷம் எழுதப் பட்டது. காலப்போக்கில் அவை யாவும் ஒன்றாய் இணைக்கப் பட்டு ஒரே தொகுப்பாகியது. பைபிள் என்ற ஆங்கிலச் சொல் நூல் என்ற பொருளையுடைய பிபிலியோ என்ற கிரேக்கச் சொல்லி னின்று வந்தது. அது தமிழில் விவிலியம் என்று மருவியுள்ளது.

சுமார் 285 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விவிலியம் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டபோது சத்திய வேதம் என்ற பெயரில் வழங்கியது. இப்போது பரிசுத்த வேதாகமம் என்று மாறியுள்ளது.

விவிலியம் பல்லாயிரக்கணக்கான மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பாகியுள்ளது. எந்தெந்த மொழிகளில் அது மொழி பெயர்ப்பாகியதோ அந்தந்த மொழிகள் அனைத்தும் அந்த மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகளால் பெரிதும் வளர்ந்தன.

தமிழும் அதற்கு விலக்கல்ல. சுமார் 450 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே வேத வசனங்களும் கிறிஸ்தவ சமயம் பற்றிய நூல்களும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படலாயின. சுமார் 285 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விவிலியம் முதன் முறையாக முழுமையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அச்சிடப்பட்டுப் பாமரர்கள் கைகளிலும் அதன் பிரதிகள் கிடைக்கலாயின. ஏறக்குறைய அழிந்தே போயிருந்த தமிழ் பேச்சு நடை புத்துயிர் பெற்றதும், வளர்ந்ததும் இலக்கிய வாகனமாக உருவெடுத்ததும் இந்த வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு களினால்தான். இந்த மொழி பெயர்ப்புகளின் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பதே இந்த நூலின் நோக்கமாகும்.

பழைய ஏற்பாட்டின் பெரும்பாலான நூல்களின் மூலமொழி எபிரேயம் ஆகும். எபிரேயமானது சமஸ்கிருதம் தமிழ் ஆகிய வற்றுக்கு இணையான பழம்பெரும் மொழி. யூதர்களின் மொழியான அது இப்போது பேச்சுவழக்கொழிந்துவிட்டது. யூதர்களின் பழமையான புனித நூல்கள் அனைத்தும் அம்மொழி

யில்தான் எழுதப்பட்டிருந்தன. பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள நூல்களும் தள்ளுபடி ஆகமம் என்கின்ற நூலில் காணப்படுகின்ற சில நூல்களும் சேர்ந்ததுதான் யூதர்களின் புனித நூல்களடங்கிய யூத வேதமாகும். அது தோரா என்று வழங்கப்பட்டது. பழைய ஏற்பாட்டின் பிற்பகுதியில் உள்ள சில நூல்கள் எபிரேயத்தின் கிளை மொழியான அரமேயம் என்ற மொழியில் எழுதப்பட்டன. இயேசுநாதர் வாழ்ந்த காலத்தில் அரமேயம் வழக்கில் இருந்தது.

புதிய ஏற்பாட்டின் நூல்கள் அனைத்துமே கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டவை. ஆக எபிரேயம், அரமேயம், கிரேக்கம் என்ற இந்த மூன்றும் தான் வேதாகமத்தின் மூலமொழிகள் ஆகும். அவற்றிலிருந்துதான் உலகின் பிற மொழிகளுக்கு யூத-கிறிஸ்தவ வேதம் கிடைத்தது. தமிழ்நாட்டில் கடந்த இருநூற்றைம்பைது ஆண்டுகளாக கிறிஸ்தவ சமயம் ஆங்கிலேயருடன் அதிகமாகத் தொடர்புற்றிருந்ததால், தமிழ் வேதாகமம் ஆங்கில மொழியினின்றுதான் வந்துவிட்டது என்று கூட பலர் நினைத்து விடுகின்றனர். ஆனால் அது தவறாகும்.

பழைய ஏற்பாட்டை மூன்று பெரும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். ஆதியாகமம், யாத்திராகமம், எண்ணாகமம், உபாகமம், லேவியராகமம் ஆகிய ஐந்து நூல்களும் முதற் பகுதியில் அடங்கும். இவற்றைப் பஞ்சாகமம் என அழைக்கின்றனர். இவற்றில் பெரும் பாலும் நியாயப்பிரமாணங்கள் என அழைக்கப்படுகின்ற விதிகளும் மற்றும் வழிபாட்டு முறைகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வழிபாட்டு முறைகள் மிகுதியாகச் சொல்லப்படுவதால் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அவற்றுக்கு ஆகமம் என்ற விசுவசைச் சேர்த்துக் கொண்டனர். தமிழில் ஆகமம் என்பது வழிபடு முறைகளைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். ஆதியாகமத்திலும் யாத்திராகமத்திலும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களே அதிகம். ஆதியாகமத்தில் சொல்லப்படுபவை யூதர்கள் பற்றிய விவரங்கள் மட்டுமல்ல, பாபிலோனியரின் புராணங்களும் அதில் கலந்திருக்கின்றன என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

பஞ்சாகமங்கள் மோசேயால் எழுதப்பட்டன என்ற மரபு உண்டு. ஏறத்தாழ சுமார் 3300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அதாவது கி.மு. சுமார் 1300 வாக்கில்—அவை எழுதப்பட்டிருக்கலாம். அவை கடவுள் அருளிய வாக்கு—இறை வார்த்தை—என்ற நம்பிக்கை அவை எழுதப்பட்ட காலத்திலேயே இருந்து வந்தது. அதனால் தான் அந்த நூல்கள் யூதர்களின் புனித பெட்டியாகிய உடன் படிக்கைப் பெட்டியிலும் வைக்கப்பட்டன. இவை எபிரேயத்தில் எழுதப்பட்டவை.

இரண்டாவது பகுதியில் தீர்க்கதரிசன நூல்கள் இடம்பெறும். யூதர்களின் சமய மரபில் தீர்க்கதரிசனம் முக்கிய இடம் வகித்தது. உதாரணமாக இயேசுவின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, மரணம் எல்லாமும் தீர்க்கதரிசன நூல்களில் முன்னுரைக்கப்பட்டபடியே நிறைவேறின என இயேசுவின் சீடர்களும் பிற அப்போஸ்தலர்களும் பின்னர் கூறினார்கள். பெரும்பாலான தீர்க்கதரிசன நூல்கள் எபிரேய

மொழியிலும், பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட சில நூல்கள் அரமேய மொழியிலும் எழுதப்பட்டிருந்தன.

பஞ்சாகமங்கள், தீர்க்கதரிசனங்கள் நீங்கலாக மற்ற பழைய ஏற்பாட்டு நூல்களை எழுத்துக்கள் என்ற தலைப்பில் மூன்றாவது பகுதியில் வைக்கலாம். நாளாகமம், இராஜாக்கள், சாமுவேல் போன்ற வரலாற்று நூல்களும், சங்கீதம், உன்னதப்பாட்டு போன்ற கவிதை நூல்களும், இலக்கியம், தத்துவம் என்று சொல்லக்கூடிய வகைகளும் பிற எழுத்து வகைகளும் இந்த மூன்றாவது பகுதியில் காணக்கிடக்கின்றன. இவையும் எபிரேய மொழியில் வெவ்வேறு காலப் பகுதிகளில் எழுதப்பட்டவை.

வெகுகாலமாக பஞ்சாகமம் மட்டுமே புனித நூலாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்னரே மற்றவையும் எழுதப்பட்டு, நாளடைவில் அவையும் இறைவனால் அருளப்பட்டவையே என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, புனித நூல்களாகக் கருதப்படத் தொடங்கின. கி.மு. 430 வாக்கில் எஸ்றா, நெகேமியா தீர்க்கதரிசிகளின் காலத்தில் இவை முடிவாகத் தொகுக்கப்பட்டு, பஞ்சாகமத்துடன் இணைக்கப்பட்டு வேதத்தகுதி பெற்றிருக்காலாமெனக் கருதப்படுகிறது. இதுதான் யூதர்களின் வேதம். இயேசுநாதர் இந்த வேதத்தைத்தான் கற்றார்.

எபிரேயம், அரமேயம் ஆகிய மொழிகளிலிருந்த இந்த யூத வேதம் பிற்பாடு கிரேக்கமொழியாக்கமும் பெற்றது. காரணம், பாலஸ்தீனத்திலிருந்த யூதர்கள் பலர் பல காரணங்களை முன்னிட்டுத் தங்கள் சொந்த நாட்டைவிட்டுக் குடிபெயர்ந்து அண்டை அயல்நாடுகளில் குடியேறி அங்கேயே தங்கி வாழ்ந்து வந்தனர். எனினும், சின்ன ஆசியா, பாரசீகம் என்று பல இடங்களிலும் அவர்கள் பரவியிருந்தனர். அந்நாடுகளில் அப்போது கிரேக்கம் பொது மொழியாகப் பயன்பட்டு வந்தது. கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் மகா அலெக்சாந்தர் இந்த நாடுகளை வென்று தம் ஆதிக்கத்துக்குள் கொண்டுவந்தார். அதன் காரணமாக அங்கெல்லாம் கிரேக்கப் பண்பாடு பரவியதுடன், கிரேக்க மொழியும் பேசப்பட்டு, அவ்விடங்களிலே வாழ்ந்து வந்த பல்வேறு சாதி மக்களை இணைக்கும் பொது மொழியாகவும் அது விளங்கி வந்தது. அவ்விடங்களிலே பல காலமாக வாழ்ந்துவிட்ட யூதர்கள் தங்கள் தாய்மொழியாகிய எபிரேயத்தை மறந்துவிட்ட நிலைக்கும் வந்துவிட்டனர். எனவேதான் அவர்களுக்குத் தங்கள் வேதத்தை கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்க்கும் தேவை ஏற்பட்டது.

எனினும் நாட்டை அப்போது ஆண்டு வந்த கிரேக்க மன்னன் பிலடெல்பஸ் (கி.மு. 285-247) இந்த மொழிபெயர்ப்புப் பணியைச் செய்வித்தார் என்று கருதப்படுகிறது. இந்த மொழிபெயர்ப்பு பொதுவாக செப்துவகிந்து என்று அழைக்கப்படுகிறது. செப்துவகிந்து என்ற கிரேக்கச் சொல்லுக்கு எழுபது என்று பொருள். எழுபது யூத ரபிகள் சேர்ந்து எழுபது நாட்களில் அந்தப் பணியைச் செய்து முடித்ததாகவும், அதனால் அப்பெயர் வந்ததாகவும் சொல்லப் படுகிறது. எபிரேய மொழியை மறந்து அயல் நாடுகளில் வாழ்ந்து

வந்த யூதருக்கு இதுவே வேதமாக இருந்தது. பவுலடியாரின் குரு கமாலியேல், பவுலடியார் ஆகியோர் இந்த கிரேக்க வேதத்தைத் தான் கற்றார்கள்.

இயேசுநாதரின் காலத்துக்குப் பின்னால்தான் புதிய ஏற்பாடு உருவாயிற்று. புதிய ஏற்பாட்டில் நான்கு சுவிசேடங்களும் நிருபங்கள் எனப்படுகிற பல கடிதங்களும் வெளிப்படுத்தல் விசேஷமும் அடங்கியுள்ளன. புதிய ஏற்பாட்டில் முதலில் சுவிசேடங்களும் பின்பு நிருபங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், நிருபங்கள்தாம் முதலில் எழுதப்பட்டன. இயேசுநாதரின் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பு அவருடைய சீடர்களும், அப்போஸ்தலர்களும் பலவிடங்களுக்கும் புறப்பட்டுச் சென்று அவருடைய போதனைகளைப் பரப்பத் தொடங்கினர். இயேசுவின் போதனைகளை ஏற்றுக்கொண்ட கிறிஸ்தவர்களின் சபைகள் அங்கங்கே உருவாயின. கொரிந்து, ரோமாபுரி என்று தொலைவான இடங்களிலும் சபைகள் ஏற்பட்டன. இந்தக் காலத்தில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு இன்னல்களும் துன்புறுத்தல்களும் மிகுதியாக ஏற்பட்டன. எனவே பவுலடியாரும் அப்போஸ்தலர்களும் சபையினருக்கு அடிக்கடி கடிதங்கள் எழுதி வந்தனர். சபையினர் விசுவாசத்தில் உறுதியாய் நிலைத்திருக்கும்படியாக அவர்களை ஊக்குவித்தும், ஆறுதல் அளித்தும் இந்தக் கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டன. சபைகளில் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்கவும், சபையினருக்கு நற்போதனைகள் அளிக்கவும் நிருபங்கள் எழுதி ஆட்கள் வசம் அனுப்பப்பட்டன. இந்தக் கடிதங்களைச் சபையினர் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்தனர்.

இந்த நிருபங்கள் எழுதப்பட்ட பின்னர்தான் இயேசுநாதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும் சுவிசேடங்கள் எழுதப்பட்டன. இயேசுநாதரை நேரில் அறிந்திருந்த சீடர்களும், அவர் பற்றிய உண்மைகளைக் கேட்டறிந்த பக்தர்களும் அவரது வாழ்க்கைச் சரிதத்தை எழுதிவிட வேண்டுமென உணர்ந்து, எழுதினர். அப்படியே மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா, யோவான் ஆகிய நான்கு சுவிசேடங்களும் எழுதப்பட்டன. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்த நிருபங்களும் சுவிசேடங்களும் எழுதப்பட்டன. இவை கிரேக்கமொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தன. இக்காலத்தில் கிரேக்கர் ஆதிக்கம் குறைந்து, ரோம சாம்ராச்சியத்தின் அதிகாரமே உச்சத்திலிருந்தது. இருப்பினும் கிரேக்க மொழியின் ஆதிக்கம் இன்னும் மங்கவில்லை. இணைப்பு மொழியாக அது அப்பொழுதும் பயன்பட்டு வந்தது. அதனால்தான் புதிய ஏற்பாட்டு நூல்கள் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டன.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கிறிஸ்தவர்கள் இந்த சுவிசேடங்களையும் நிருபங்களையும் யூதவேதத்துக்கு இணையாகக் கருதத் தொடங்கினர். யூத வேதத்தைப் 'பழைய ஏற்பாடு' என்றும்,

கிறிஸ்தவ நூல்களைப் 'புதிய ஏற்பாடு' என்றும் அழைக்கத் தொடங்கினர். மனிதனின் விமோசன மார்க்கம் இரண்டு ஏற்பாடுகளிலும் அடங்கியிருக்கிறது என்று நம்பினர். எனவே இரண்டும் இணைக்கப்பட்டன.

இன்றைய புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் நூல்கள் தவிர வேறுபல நூல்களும் கிறிஸ்தவரிடையே அப்போது புழங்கி வந்தன. கி.பி. 369இல் கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள் கிறிஸ்துவின் கருத்துக்களுக்கு ஒவ்வாதவை என்று தோன்றியவற்றையும், போலியாக இருந்தனவற்றையும் தள்ளிவிட்டனர். இப்படி ஆராயப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு கி.பி. 369க்குப் பிறகு பழைய ஏற்பாட்டுடன் இணைக்கப்பட்டு, கிறிஸ்தவ வேதம் என்று உறுதிபண்ணப்பட்டது.

இவ்வேதம் சீரியாக், கொப்திக், கோதிக், ஆர்மீனியம், லத்தீன் என்று பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கவும்பட்டது.

கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் போப் ஆண்டவரின் ஆதரவுடன் செய்யப்பட்ட இலத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு மிகப் புகழ்பெற்றதாகும். இக்காலத்தில் கிறிஸ்தவம் ஒரு புதிய சமயமாக உருக்கொண்டுவிட்டிருந்தது. கிறிஸ்தவர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டது நின்றாயிற்று. மாறாக அச்சமயம் அரசு ஆதரவு பெற்றதால் பெருகி வளர்ந்தது.

இக்காலத்தில் ரோம சாம்ராச்சியம் ஐரோப்பா எங்கும் பரவியிருந்ததால், கிரேக்க மொழியின் செல்வாக்கு குறைந்தது. ரோமர் மொழியான இலத்தீன் ஐரோப்பாவில் பொது மொழியாயிற்று. லத்தீனில் பல விவிலிய மொழிபெயர்ப்புக்கள் தோன்றின. எல்லோருக்கும் பொதுவாக ஒரே விவிலியம் இலத்தீனில் இருப்பது நல்லதெனக் கருதிய டமேஸஸ் போப்பாண்டவர் நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பேரறிஞர் ஜெரோமை ஒரு லத்தீன் மொழியாக்கம் செய்யும்படிப் பணித்தார்.

ஜெரோம் கி.பி. 382ஆம் ஆண்டு புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கி, பல கிரேக்கப் பிரதிகளை ஆராய்ந்து பரிசீலித்து அதை மொழிபெயர்த்து முடித்தார். பழைய ஏற்பாட்டை கிரேக்க செப்துவகிந்துவிலிருந்து மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கி பின்பு அதன் மூல மொழியான எபிரேயத்தை அறிந்திருப்பது அவசியம் என உணர்ந்து அம்மொழியையும் கற்றார். கி.பி. 404ஆம் ஆண்டு விவிலியம் முழுவதையும் மொழிபெயர்த்து முடித்தார். அவரது இலத்தீன் நடை யாவரும் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய எளிய நடையில் இருந்ததால் அம்மொழிபெயர்ப்புக்கு 'வல்கத்தா' என்ற பெயரும் வந்தது. 'வல்கத்தா' என்ற இலத்தீன் சொல்லுக்குப் 'பொது மக்களுடையது' என்று பொருள்.

பின் வந்த சில நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவெங்கும் ஒரே போப்பாண்டவரும், ஒரே கிறிஸ்தவ சக்கரவர்த்தியும் என்ற நிலை இருந்தபடியாலும், அவ்வேதம் மக்கள் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும் நடையில் இருந்ததாலும் அது பெருஞ்செல்வாக்குடன் விளங்கி வந்தது.

ஆனால் மேலும் சில நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின்னர் இலத்தீன் பேச்சுவழக்கொழிந்தது. அது கற்றோரிடையே இணைப்பு மொழியாக மட்டுமே பயன்பட்டது. எளியநடையில் இருந்த வல்கத்தாவின் மொழிநடை கற்றோருக்குங்கூடப் புரிவது கடினமாகிவிட்டது. எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் பல ஐரோப்பிய மொழிகள் தலையெடுக்கத் தொடங்கின. பேச்சு வழக்காக மாத்திரம் இருந்து வந்த அந்த மொழிகளுக்கு எழுத்து முறை ஏற்பட்டு அவற்றில் நூல்களும் தோன்றத் தொடங்கின.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் அச்சு யந்திரம் வந்த பின்பு ஐரோப்பாவின் எழுத்துலகம் புரட்சிகரமாக மாறத் தொடங்கியது. இத்தனை மாற்றங்கள் வந்த பின்பும் திருச்சபை மட்டும் வல்கத்தாவை-அது மக்களுக்குப் புரியவில்லையாயினும் பயன்படுத்தி வந்தது. குருமார்கள் அதைக் கோவில்களில் வைத்து வாசித்து வந்தனர். இதனால் மக்களுக்கும் வேதத்துக்கும் தொடர்பு அறுந்துவிட்டது போன்ற ஒருநிலை உருவாகி வளர்ந்தது. புராட்டஸ் தாந்தியம் எனப்படுகிற சீர்திருத்த திருச்சபை தோன்றுவதற்கு இந்நிலையும் ஒரு காரணமாயிற்று.

சீர்திருத்த இயக்கத்துக்கு (Reformation) மூல காரணமாக இருந்த துறவியும் மத குருவுமான மார்ட்டின் லூத்தர் சிறையிலிருந்தபோது விவிலியத்தை ஜெர்மானிய மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இது கிறிஸ்தவ சமய வரலாற்றில் ஒரு மாபெரும் திருப்பமாகும். கத்தோலிக்கத்தினின்று பிரிந்து சீர்திருத்த சபை வேறு சபையாகியபோது விவிலியத்தை ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யும் முயற்சிகள் தொடங்கின. கத்தோலிக்க சபை இலத்தீன் வேதத்தை மட்டுமே ஒப்புக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் புராட்டஸ்தாந்தியமோ விவிலியம் எல்லா மக்களுக்கும் புரிகிற மொழியில் அமையவேண்டும் என்ற கொள்கையை உடையதாயிருந்தது.

லூத்தரின் மொழிபெயர்ப்பு மொழியளவிலும் புகழ் வாய்ந்தது. சாதாரண ஜெர்மானிய மக்கள் பேசுகின்ற மொழியில் சரளமாக அமைந்திருந்தது அது. அவரது மொழிபெயர்ப்பு வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்ற சொல் மொழிபெயர்ப்பாக இல்லை; ஆனால் அத்துமீறாமலும் இருந்தது. அவரது சங்கீதங்கள் அழகுடன் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவரது புதிய ஏற்பாடு 1522லும், முழு வேதம் 1534லும், வெளிவந்தது. அப்போது ஜெர்மானிய உரைநடை அதன் தொடக்க நிலையில் இருந்தது. அக்காலத்தில் ஜெர்மனியில் வழங்கிய பல கிளைமொழிகளை அவரது வேதம் இணைத்து ஒன்றாக்கியது. எனவே ஜெர்மானிய மொழி வரலாற்றிலும் அதன் பங்கு பெரிது. அவரது வேதம் ஜெர்மனி நாட்டில் வெகுசாலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இன்று ஜெர்மானிய மக்களது அன்றாடப் பேச்சில் அவரது சொற்றொடர்கள் இணைந்துபோயிருக்கின்றன.

தமிழ் வேதாகமத்தின் முதல் மூன்று மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்தவர்கள் ஜெர்மானியர்கள்; அவர்கள் அப்பணியைச்

செய்கையில் லூத்தரின் ஜெர்மானிய விவிலியத்தை ஒரு முக்கியத் துணை நூலாக வைத்திருந்தனர்.

ஜெர்மானிய மொழிபெயர்ப்புக்குப் பின்பு விவிலியம் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளிலே மொழிபெயர்க்கப்படலாயிற்று. புராட்டஸ்தாந்தியத்தைத் தழுவிக்கொண்ட ஐரோப்பிய நாடுகள் முதல் வேலையாக அதைத்தான் செய்தன.

இறைவனின் வார்த்தையை ஒவ்வொரு மனிதனும் நேரடியாக அறியவேண்டும் என்பது புராட்டஸ்தாந்தியரின் கொள்கை. குருமார்கள் மூலமாக அல்ல, புரியாத அன்னிய மொழியில் அல்ல, நேரடியாகத் தனது தாய்மொழியில் அதை அவன் வாசித்தறிய வேண்டும்; அது அவனது கடமையும் மகிமையுமாகும் என்ற கொள்கையில் புதிய திருச்சபை தீவிரமாய் இருந்தது. மேலும் சீர்திருத்த திருச்சபை தோன்றிய காலத்திலே அச்சு யந்திரமும் தோன்றியதால், வேதத்தை மொழிபெயர்த்தலும் அச்சிடுதலும், விநியோகித்தலும் பெரிதும் முடுக்கிவிடப்பட்டன. உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலே இத்திருச்சபை பரவிய காலத்தில், அது எந்தெந்த இடங்களில் பரவியதோ, அந்தந்தப் பிராந்தியத்து மொழிகளில் சமயத் தொண்டர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, அச்சடிக்கப்பட்டு, பொதுமக்களுக்கு விநியோகிக்கவும்பட்டது.

கத்தோலிக்கத் திருச்சபை இக்கொள்கையினின்று பெரிதும் மாறுபட்டது. வேதம் என்பது மறைபொருள். இறை ரகசியங்கள் சாதாரண மக்களுக்குப் புரிவதில்லை. எனவே அவற்றை அவர்களுக்கு விளக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. துறவிகளும், மத குருமாரும் அவற்றைப் புரிந்துகொண்டு சம யோசிதமாகப் பாமரருக்கு எடுத்துரைத்தால் போதுமானது என்பது அவர்களது கொள்கையாகும். எனவே அது இலத்தீனில் மாத்திரமே இருப்பதே நல்லது; அதைப் பிராந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை என அத்திருச்சபை கருத்துக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு கொள்கைகளிலும் நன்மைகளும் உண்டு, தீமை களும் உண்டு. ஆனால் இந்த அடிப்படைக் கொள்கை வேறுபாடு பல நூற்றாண்டுகள் வரை மிகத் தீவிரமாக இருந்தது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த கத்தோலிக்க சமயத் தொண்டர்களும் 150 ஆண்டுகள் கழித்து வரத் தொடங்கிய புராட்டஸ்தாந்திய சமயத் தொண்டர்களும் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளின் அடிப்படையி லேயே இங்கே தொண்டு ஆற்றினார்கள்.

வேத மொழிபெயர்ப்புகள் எந்தெந்தப் பிராந்தியத்தில் தோன்றினவோ அந்தந்தப் பிராந்தியத்தில் அந்தந்த மக்களின் வாழ்க்கையில் அவை பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. அவர்களது மொழி, பண்பாடு, கலைகள், இலக்கியம், சமூகம் என்று வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் அவை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

இந்தியாவில் புராட்டஸ்தாந்திய சமயத் தொடக்கம்

இந்திய மொழிகளிலே முதன் முதலாக விவிலியம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது தமிழ்மொழியில்தான். அதைச் செய்தவர் சீகன்பால்சு ஆவார். அவர் புதிய ஏற்பாட்டை முழுமையாக மொழிபெயர்த்து முடித்து, பழைய ஏற்பாட்டில் ரூத் புத்தகம் வரை வந்திருந்தார். தமிழகம் வந்து சேர்ந்தவுடனேயே, விடா முயற்சியுடன் தமிழை இரண்டே ஆண்டுகளில் முறையாகக் கற்று விவிலிய மொழிபெயர்ப்பு வேலையைத் தொடங்கினார். 1714ல் புதிய ஏற்பாட்டை அச்சிட்டு அதை மக்களுக்கு விநியோகித்தும் விட்டார்.

பர்த்தலோமேயு சீகன்பால்சு ஜெர்மனி நாட்டின் சாக்சனி மாகாணத்திலுள்ள புல்சினிட்ஸ் (Pulsnitz) என்ற ஊரில் 1683ல் பிறந்தார். 1706ல் அவர் சமயத் தொண்டராகத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தரங்கம்பாடி வந்து சேர்ந்தார்.

தரங்கம்பாடி அப்போது டேனியர்களின் காலனியாக இருந்து வந்தது. அப்போது டென்மார்க்கை அரசாண்ட நான்காம் ஃபிரடெரிக் மன்னருக்கு தமது ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட அந்தப் பிராந்தியத்தில் சுவிசேடத்தை அறிவிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பிறந்தது. டென்மார்க்கிலிருந்து சமயத்தொண்டர் யாரும் முன் வராமல் போகவே, அவர் ஜெர்மனியிலுள்ள ஹலே (Halle) பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த இரு மாணவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தார். சீகன்பால்சு, புளூசோ (Plutschaa) என்ற அந்த இரு மாணவர்களும் புராட்டஸ்தாந்தியத்தின் ஒரு பிரிவான மிகுபக்தி இயக்கத்தைச் (Pietist) சேர்ந்தவராயிருந்தனர்.

சீர்திருத்த சமயம் அல்லது புராட்டஸ்தாந்தியம் என்றழைக்கப்படுகின்ற கிறிஸ்தவசபை இந்தியாவில் முதன் முறையாக அப்படித்தான் நிறுவனமாகியது. (வடநாட்டில்

அப்பொத்தலா உரு உத்காராம உபாஸக

<p>மென உபாததுககொண டருநதான உருஉ ய்துந்மி தத்யமா கஅஉ னாயனேகமுஹ மயஹ சசு உபரு - னேயி மசதுக் சசுககொண டருநதான உருஉ ஆஹலாண டு உருஉமரு மவே மினபி மபாடுபே லிகு சேனகி மஉரு உட</p>	<p>யபபததுககுபபொ மச யசுபே உததுசு யேன கி மஉன உநதான அப்பொ பேலிகுசேனகி மஉனயு தா கஸு ககுசசகாயகுசே யயவேணுமென மருநது பஅலு சேனகி மஉனகக பபபப உஹபபின ஹஉசசான உருஉ</p>
--	--

ருபததசாமஅத்காராம உ

<p>பே உதது சேனகி மஉன அநதசசாமயிலேயி மவேசதது முணுஹககு யி மபாடுசேசாரியயே னகி மபபணததலேயிரு நதுளருசலேயி ககுளகு நநருளிபபொஹன உருஉ</p> <p>அப்பொபி மதானகுரு வான உஹமயுதா கஸு டையமுபபான பொக ஸுமபஅலுஅககுவி ரொத மாகஅவாண டயிலேச னிதத்யமா கஅஉநது அஉனா வேணுடககொண்டுயி உ ணயேருசலேயி முககுஅ யேபபவேணுமெனகி ம உபகாராதஹமணனுட ககொண்டுயி உனாஅழயி லேகொன அப்பொடவே ணுமென மருநது மச அப அணகஉஸா பண்ணககொ ணுடருநதாரகஸா உருஉ</p> <p>பே உதது சேனகி மஉன யி மததயததாராமாகச சேரணனதாஅதுபஅலுசே னகி மஉன சேசாரியயே னகி மபபணததலேகா மகபபடுவாஹம உருஉ</p>	<p>ஆஹலநானசுககி மமாக அஉததுககுபபி மபப புபொகபபொ மவார யிருககலேம உருஉ உதகஸுக்குள ஹே ஆரா ஹமஸகதபபொகககூடு மாஹலககூடயி மஅதுவா டமேயிருதமணுஹாபுர் லேயா தோருகத்த முண டாஹலயி உனபுர் லே முஹ மபபபடுமென ம சோனஹன உருஉ</p> <p>ஆஹலவாகஸுக்குள ஹே பததுநாஹககுயே மயி ருநதுசருசார்ததயி மபாடு சேசாரியயேனகி மபப ணததுககுயி மஅதுபபொ ஹம அநாஹிலேநடுச சோவலுசு மஅஹணததண புர் லே மி உருககாரநது கொணுடருநதுபஅலு சே னகி மஉனாககொண்டு வாசசோலலிககபஉஸாயி பான உருஉ</p> <p>யிவாஅநதயி மபாடு எ ருசலேமயிலேயிருநது யி மஅதுகநபுதாஹஅண சசுகதநன மதாரதகஸாப பிஹி</p>
--	--

Ppp 2

முதன் முதல் அச்சடிக்கப்பட்ட சீகன்பால்கு
மொழிபெயர்த்த சத்திய வேதத்திலிருந்து ஒரு பக்கம்

பணிசெய்த மிகவும் பிரபலமாகப் பேசப்படுகின்ற வில்லியம் காரி (William Carey) தரங்கம்பாடி மிஷனெரிகளுக்குப் பின்னால் வந்தவரே. வில்லியம் காரி 1793இல்தான் வங்காளம் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக்கம்பெனி எல்லைக்குள் சுவிசேடப் பணி செய்ய அனுமதியில்லாதிருந்தது. ஆகவே, ஏற்கெனவே டேனியர் வசமிருந்த செராம்பூரில் அவர் தஞ்சம் புகுந்தார் என்பது வரலாறு.)

வாணிபத்துக்காக இந்தியா வந்த 'அயல் நாட்டினரிலே டேனியர் முக்கியமானவர் அல்லர். போர்ச்சுகீசியரும், டச்சுக்காரரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் இங்கே வந்து வரலாறு படைத்துவிட்டுப் போனார்கள். ஆங்கிலேயர் இரண்டு நூற்றாண்டு ஆட்சிபுரிந்து விட்டுச் சென்றார்கள். மேற்போக்காக இந்திய வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் டேனியரின் தாக்கம் அதிகமிருப்பதாகத் தெரியாது. வரலாற்று நூல்களில் அவர்களின் பெயர்களைக் காண்பதும் அரிதாக இருக்கின்றது. தஞ்சை வரலாற்றில் மட்டுமே அவர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. ஆனால் ஐரோப்பாவில் பன்முக விளைவுகளை ஏற்படுத்திய மாபெரும் சமய சீர்திருத்த இயக்கத்தின் விளைவாகிய புராட்டஸ்தாந்திய சபையை இங்கே நிறுவி வேர்கொள்ளச் செய்தது அவர்கள்தாம். கிறிஸ்தவ வேதத்தைத் தமிழில் தந்தும் மற்றும் தமிழ்ப் பணிகள் பல புரிந்தும் பல நிரந்தர விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது அவர்கள் நிறுவிய தரங்கம்பாடி மிஷன். அதனால் அவர்கள் நினைவும் போற்றப்படுகின்றது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஏறத்தாழ டச்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும் தமிழகம் வந்த சமயத்தில்தான் டேனியரின் கிழக்கு ஆசியா வர்த்தகக் கம்பெனியும் தரங்கம்பாடியில் அமைக்கப்பட்டது. அப்போது டென்மார்க்கை ஆண்டுவந்த மன்னர் நான்காம் கிறிஸ்டியன், தஞ்சை மன்னர் ரகுநாத நாயக்கரோடு 1620ல் வியாபார ஒப்பந்தம் செய்து தரங்கம்பாடியையும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதியையும் வாடகைக்கு எடுத்தார். ஐந்துக்கு மூன்று மைல் பரப்பளவு கொண்ட அப்பகுதிக்கு ஆண்டுக்கு ரூ. 3,111 செலுத்தவேண்டுமென்று ஒப்பந்தம் ஆயிற்று.¹ தஞ்சை மன்னர் டேனிய மன்னருக்குத் தங்க ஓலையில் ஒரு கடிதமும் எழுதினார்.² 1624-க்குப் பிறகு அது டேனியருக்குச் சொந்தமாகவே ஆயிற்று. 1845-ல் அது பிரித்தானியர் கைவசமானது.³

இந்திய மன்னர்கள் அக்காலத்தில் இந்த ஐரோப்பிய வர்த்தகக் கம்பெனிகளைப் பெரிதும் வரவேற்றனர். ஐரோப்பியரின்

படைபலமே இதற்கு முக்கிய காரணம். அவர்களது வியாபாரக் கப்பல்கள் ஆயுதபாணிக் கப்பல்களாகவே இருந்தன. அவர்கள் வைத்திருந்த நவீன துப்பாக்கி வகைகளை இந்திய மன்னர்கள் வாங்கினர். போர்க்காலத்தில் அவர்களது படைகளையும் உதவியாகப் பெற்றனர். இந்திய மன்னர்கள் அக்காலத்தில் எப்போதும் போர் புரிந்தவாறிருந்தனர். ரகுநாத நாயக்கருக்கு, மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னன் பரம வைரியாக இருந்து வந்தார். காவேரி அணைக்கட்டை உடைத்து தஞ்சைக்குத் தண்ணீர் வராதபடி செய்ததோடு, ரகுநாதரின் பகைவர் சளான போர்ச்சுகீசியரோடும், கோல்கொண்டா சுல்தானோடும் நட்பு பாராட்டி வந்தார். எனவே ரகுநாத நாயக்கர் இவர்கள் அனைவரோடும் அவ்வப்போது போர்புரிந்து கொண்டே இருந்தார். அதன் காரணமாகத்தான் அவர் டச்சுக்காரருக்கும் டேனியருக்கும் நல்ல வரவேற்பளித்தார்.⁴

டேனியருக்கு வாடகைக்கு விடப்பட்ட பூமியில் பதினைந்து கிராமங்கள் இருந்தன. பொறையார் அதில் முக்கியமானதொரு ஊர். அங்குதான் தரங்கம்பாடி மிஷனின் அச்சகம் சிலகாலம் இயங்கி வந்தது.

தரங்கம்பாடியின் பழைய பெயர் சுடங்கன்பாடி என்றிருந்ததாகப் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கிறது. பதினெண் வீட ஆயத்தார் என்றழைக்கப்பட்ட பதினெட்டு நாடுகளைச் சார்ந்த வணிகர் சங்கம் ஒன்று அங்குச் செயல்பட்டதாகவும் அதே கல்வெட்டினின்று தெரிகிறது.⁵

உப்பனாறு கடலில் கலக்கும் தரங்கம்பாடிக்கும் அதற்கு வடக்கேயும் தெற்கேயும் அமைந்துள்ள மற்ற துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கும் மிக நீண்ட வரலாறு உண்டு. சீன மன்னன் ஒருவன் பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனின் அனுமதியோடு நாகப்பட்டினத்தில் ஒரு சைத்திரமும் புத்தவிகாரமும் கட்டியதாகவும் அதைப் புத்தபிக்குகள் பயன்படுத்தியதாகவும் குறிப்புக்கள் இருக்கின்றன.⁶ காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றழைக்கப்படுகின்ற பூம்புகாரும், காரைக்கால் அம்மையாரைத் தோற்றுவித்த சைவம் செழித்த காரைக்காலும் வரலாற்றுப் புகழும் இலக்கியப் பெருமையும் கொண்ட பட்டினங்களே. காற்றடிக்கும் திசைக்குக் காத்திருந்து கரையை ஒட்டியே செலுத்தப்பட்ட அக்காலத்துப் பாய்மரக் கப்பல்களுக்கு, அருகருகே இருந்த இந்தத் துறைமுகங்கள் மிகுந்த வசதியாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

கிழக்கே சீனா வரையிலும் மேற்கே எகிப்து வரையிலும் கி.மு. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இந்தியா கடல் வணிகம்

செய்ததாக டான்வர்ஸ் (Danvers) என்ற வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.⁷ கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு அராபியர் இப்பகுதிகளில் வர்த்தகம் செய்வது அதிகரித்தது. அவர்கள் பாரசீகக் குடாவையும் செங்கடலையும் தங்கள் ஆதிக்கத்துக்குள் கொணர்ந்த பின்பு எகிப்து, கிரீஸ் (கிரேக்க நாடு), ரோமாபுரி ஆகிய நாடுகளுடன் தென்னிந்தியாவுக்கு நேரடித் தொடர்பு விட்டுப் போயிற்று. அராபியர்களே தென்னிந்தியக் கடற்கரையில் வர்த்தக ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தனர். அவர்கள் மூர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

1498இல் போர்ச்சுகீசியரான வாஸ்கோடகாமாவின் கப்பல்கள் நன்னம்பிக்கை முனையைச் சுற்றிக்கொண்டு ஆழ்கடலில் பயணித்துக் கள்ளிக்கோட்டை வந்திறங்கிய பின்புதான் மீண்டும் ஐரோப்பாவுடன் இந்தியாவுக்கு நேரடித் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அதன்பின்பு கடல் வாணிப வரலாறும் வேகமாக மாறத் தொடங்கியது.

ரோமான் கத்தோலிக்க நாடான போர்ச்சுகல்தான் இந்தியாவுடன் நேரடி வாணிபம் செய்த முதல் ஐரோப்பிய நாடு. பதினாறாம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும், பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் போர்ச்சுகீசியர் தென்னிந்தியாவில் ஏகபோகமாக வியாபாரம் செய்தனர்.

ஐரோப்பாவில் அப்போது கத்தோலிக்க நாடுகள் சமய சீர்திருத்த இயக்கத்துக்கு எதிரியக்கத்தைத் தொடங்கியிருந்தன. கத்தோலிக்கரான போர்ச்சுகீசியர் போப்பாண்டவரின் ஆசியோடு அந்த எதிரியக்கத்துக்கு ஆதரவளித்து இயேசு சங்கத்திலிருந்தும், பிரான்ஸிஸ்கன் சங்கத்திலிருந்தும் சமயத் தொண்டர்களையும் இங்கு அனுப்பினர். அவர்கள் சமயத் தொண்டன் தமிழ்த் தொண்டும் புரிந்தனர். இந்நாட்டில் முதன் முதலாக அச்சகம் நிறுவியது அவர்கள்தாம். தமிழ் உரைநடைக்குப் புத்துயிர் அளித்ததும் அவர்கள்தாம். ரோமான் கத்தோலிக் சபையிலும் ஏராளமான இந்திய மக்கள் சேர்ந்திருந்தனர். போர்ச்சுகீசியர் தமிழ் மக்களுடன் கலப்பு மணமும் செய்தனர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில்தான் போர்ச்சுகீசியரின் ஏகபோகக் கடல் வாணிபத்துக்குப் போட்டி வந்தது. புராட்டஸ்தாந்திய மதத்தைச் சேர்ந்த ஹாலந்து (டச்சுக்காரர்), டென்மார்க், இங்கிலாந்து ஆகிய இந்த மூன்று நாடுகளும் பெரிய அளவில் வர்த்தகக் கம்பெனிகள் அமைத்துத் தமிழகத்தின் கடற்கரைப் பட்டினங்களில் செயல்படத் தொடங்கின. இவர்கள்

போர்ச்சுகீசியரைத் தென்னிந்தியாவினின்று விரட்டத் தொடங்கினார். போர்கள் நடந்தன. இந்திய மன்னர்களும் இந்தப் போர்களில் கலந்து கொண்டனர். விளைவாக அந்நூற்றாண்டின் நடுவில் போர்ச்சுகீசியரின் ஆதிக்கம் முற்றிலும் குறைந்து போயிற்று.

ஆக, தொன்றுதொட்டு அயல்நாட்டினரின் போக்குவரத்து இப்பகுதிகளில் இருந்து வந்தது. வியாபாரத்தோடு சமயப் பரிவர்த்தனையும் பண்பாட்டுப் பரிமாறல்களும் நடந்துவந்தன. மொத்தத்தில் தஞ்சையை ஒட்டிய இந்தக் காவேரி கோணா முகத்தில் கலாச்சாரக் கலப்புக்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகமிருந்தன. நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்திலும் மராத்தியர் ஆட்சிக் காலத்திலும் தஞ்சையில் ஓர் உயர்ந்த பண்பாடு பரிணமித்திருந்ததாக வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதுகின்றனர். நாயக்கர் ஆட்சி நலிந்து மராத்தியர் தலையெடுத்தபோதுதான் தரங்கம்பாடி மிஷனும் அங்கு செயல்பட்டது.

சீகன்பால்குவின் கடிதம் ஒன்றில் அவர் தரங்கம்பாடி வந்த போது அங்கு ஐந்து பகோடாக்களும், ஒரு இஸ்லாமிய வழிபாட்டுத் தலமும், ஒரு ரோமான் கத்தோலிக்க கோவிலும், ஒரு புராட்டஸ்தாந்திய ஆலயமும் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.⁸ அவர் பகோடாக்கள் என்றது இந்துக் கோவில்களை. கி.பி. 1305இல் பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் கட்டப்பட்ட, அப்போது மணி வண்ணேஸ்வரம் என்றும், பிற்பாடு மாசிலாமணிநாத சுவாமி கோவில் என்றும் அழைக்கப்பட்ட சிவன் கோயிலும், பரதவர் வழிபட்ட வரதராசப் பெருமாள் கோவிலும் அந்த ஐந்து பகோடாக்களில் இரண்டாக இருக்கவேண்டும். மாசிலாமணி நாத சுவாமி கோயில் இப்போது கடல் அலைகளால் முற்றிலும் சேதம் ஆகியும், கடலில் அமிழ்ந்துகொண்டும் இருக்கின்றது.

தரங்கம்பாடியில் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்காலம் இங்கிருந்த போர்ச்சுகீசியர் விட்டுச்சென்ற கத்தோலிக்கர் ஆலயமும் இருந்தது. அவ்வாலயத் திருச்சபையில் இந்திய மக்களும் இருந்தனர். ஐரோப்பியரும் தமிழ்ப் பெண்களும் கலந்தமையால் தோன்றிய கலப்பின மக்கள் அனைவரும் இந்தத் திருச்சபையில்தானிருந்தனர்.

புராட்டஸ்தாந்தியர் கோயில் என்பது, சீகன்பால்கு வருவதற்கு ஒரு நூற்றாண்டு முன்பாகவே இங்கிருந்த டேனிய வர்த்தகக் கம்பெனியார் தாங்கள் வழிபடுவதற்காகக் கட்டிய எவாஞ்சலிக்கல் சீயோன் ஆலயம் ஆகும். சமயச் சடங்குகளை நிறைவேற்ற குருமாரும் ஐரோப்பாவிலிருந்து வரவழைக்கப் படுவதுண்டு. வர்த்தகக் கம்பெனி அவர்களுக்குச் சம்பளம்

கொடுக்கும். புராட்டஸ்தாந்திய ஐரோப்பியர் மாத்திரமே அப்போது அவ்வாலயத்தில் வழிபட்டனர். அந்தக் குருமாரைச் சமயத் தொண்டர்களுடன் குழப்புவது கூடாது. சமயத் தொண்டர்களின் பணி வேறானது. இந்தியர்களுக்குச் சுவிசேடத்தை அறிமுகப்படுத்துவது, அவர்களுக்கெனச் சபைகள் நிறுவுவது, பள்ளிகள் அமைப்பது முதலிய பலவாகும்.

சீகன்பால்கும், புளுசோவும் மிஷனெரிகளாக வந்தது டேனிய வர்த்தகக் கம்பெனியாருக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. இதனால் மிஷனெரிகள் பல இடைஞ்சல்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.⁹

தரங்கம்பாடி வந்து இறங்கியதும் இருவரும் மொழிகள் கற்கத் தொடங்கினர். அப்போது இங்கு வாழ்ந்த ஐரோப்பியரிடையே போர்ச்சுகீசியம் இணைப்புமொழியாகப் பயன்பட்டு வந்தது. சீகன்பால்கு போர்ச்சுகீசியத்திலும், புளுசோ தமிழ் மொழியிலும் தனிக் கவனம் செலுத்திப் படிப்பது என்று முடிவாயிற்று. ஆனால் தமிழைக் கற்கத் தொடங்கியதும் அம்மொழி சீகன்பால்கை வெகுவாக ஈர்த்துவிட்டது. தமிழில் தீவிர ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கினார். தாய்நாடு திரும்பும் நோக்கத்தைக் கைவிட்டு நிரந்தரமாகத் தமிழ் நாட்டிலேயே தங்கிவிடும் தீர்மானமும் கொண்டார்.

ஜெர்மானியம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளிலான நூல்களை வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டார். அல்லும் பகலும் கண்ணுங் கருத்துமாய்த் தமிழைக் கற்றார். உணவருந்தும் வேளைகளில்கூட அருகிருந்து ஒருவர் தமிழைப் படிக்க, தாம் அதைக் கேட்க என்று ஏற்படுத்திக் கொண்டார். தமிழில் மட்டுமே பாண்டித்தியம் கொண்ட வயோதிகத் தமிழாசிரியர் ஒருவரும், போர்ச்சுகீசியம், டச்சு, டேனியம், ஜெர்மானியம் ஆகிய மொழிகள் அனைத்தும் தெரிந்த அலெப்போ (Aleppo) (இது அழகப்பாவாக இருக்கக்கூடும்.) என்ற மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரும் அவருக்கு உதவினர்.¹⁰

தமிழில் உரையாடவும் பழகினார். வயல்வெளிகளுக்குச் சென்று சாதாரண மக்களிடம் பேசினார். கற்றோரிடம் அளவளாவினார். அந்தணர்களிடம் அவர்களது சமயம் குறித்து விளக்கங்கள் கேட்டார். சமய ஒப்பீடு செய்து விவாதங்கள் புரிந்தார். தமிழ் இலக்கியத்தின்மீது அவருக்கு வியப்பு ஏற்பட்டது. அது மேனாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் படிக்கப்பட வேண்டிய மொழி என்று கருதினார். இந்து சமயம் மீதும் மரியாதை

கொண்டார். ஐரோப்பியக்கிறிஸ்தவர் பலரது வாழ்க்கையை விடவும் இங்குள்ள பலரது வாழ்க்கை சிறந்ததாகவே இருக்கின்றது என்று கருத்துத் தெரிவித்தார்.¹¹

தொடக்கத்தில் தரையில் மணலைப் பரப்பி விரவால் எழுதப் பழகிய அவர் விரைவில் எழுத்தாணிகொண்டு பனை ஓலையில் எழுதவும் படித்துவிட்டார். சமயத் தேவைகளை நிறைவேற்ற சிறு சிறு நூல்களைத் தாமே தமிழில் எழுதினார். தமிழ் இலக்கிய சுவடிகள் பலவற்றை விலைகொடுத்து வாங்கிச் சேகரித்து வைத்தார்.

அவர் எழுதிய பிப்லியாதெக்கா மலபாரிக்கா (Bibliotheca Malabarica) என்ற நூலில் தாம் கற்ற தமிழ் நூல்களின் பட்டியலைத் தந்திருக்கிறார். அதில் மொத்தம் 119 தமிழ் நூல் பெயர்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில பெயர்கள் கீழே தரப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம், நன்னூல், திருக்குறள், திருவாசகம், சிந்தாமணி, பஞ்சதந்திரம், நளகதை, உலகநீதி, தேவாரங்கள், ஆழ்வார் பாடல்கள், குறிப்பாக வில்லிபுத்தூராழ்வார் எனப்படுகின்ற பெரியாழ்வார் பாடல்கள், சிவராத்திரி புராணம் மற்றும் அதுபோன்ற புராணங்கள்.¹² இதனால் அவர் தமிழை முறைப்படி கசடறக் கற்க முனைந்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

அவர் ஹலே பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவனாக இருந்த போது அவரை ஒரு சிறந்த மாணவனாக அவரது ஆசிரியர்கள் கருதவில்லை என்று தெரிகிறது. தமிழ்தான் அவரது கல்வியார்வத்தைத் தூண்டி விட்டுவிட்டது என்று முடிவுகட்டலாம்.

மலபாரிக்கா என்பது இங்கே தமிழ் மொழியைக் குறிக்கும். போர்ச்சுகக்கீசியர் தமிழை மலபாரி என்றும் தமிழ் நாட்டை மலபார் என்றும் கூறி வந்தனர். ஐரோப்பியர் அனைவரும் அப்போது தமிழ்நாட்டை மலபார் என்றுதான் குறிப்பிட்டனர். பிற்பாடு அது மலையாளத்தை மட்டுமே குறிக்கும் சொல்லாக மாறிவிட்டது.

சமயத்தைப் பரப்பும் எண்ணத்துடன் அவர் தமிழைத் தீவிரமாகக் கற்றாலும், தமிழில் கிறிஸ்தவ வேதத்தை மொழி பெயர்த்து விடவேண்டும் என்ற நோக்கமே அவருக்குத் தலையாயதாக இருந்தது. எனவே அந்தப் பணிக்கு உறுதுணையாக இருக்கக் கூடிய நூல்களை அவர் மிகுந்த கவனத்துடன் படித்தார்.

கத்தோலிக்க சமயத் தொண்டர் ஏறத்தாழ நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் இங்கே சமயப்பிரசாரம் செய்திருந்தாலும் அவர்கள் வேதத்தை மொழிபெயர்க்கவில்லை. ஆனால் கிறிஸ்தவ சமய நூல்கள் பலவற்றை அவர்கள் உரைநடையாக எழுதியிருந்தனர்.



*Bartholomaeus Ziegenbalg
Munensis Saxo, Ecclesiae et Indiarum
collectae Praepositus.*

BARTHOLOMAEUS ZIEGENBALG 1682-1719

அவற்றுள் சுவிசேட புத்தகங்கள் (Gospel pericopes) என்ற நூல்கள், சீகன்பால்குவுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தன. கிறிஸ்தவ சமயக் கருத்துக்களைத் தமிழில் எப்படித் தருவது என்று சிந்தித்த அவருக்கு இந்த நூல்கள் நல்ல முன்மாதிரிகளாக அமைந்தன. சில நூல்களை அவர் திரும்பத் திரும்பப் படித்து தேவைப்பட்ட சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் குறித்து வைத்துக் கொண்டதாக அவர் தமது கடிதங்களில் எழுதியுள்ளார்.¹³

பிலிப்புஸ் பஸ்தேயுஸ் என்ற புராட்டஸ்தாந்திய குரு ஒருவர் மொழிபெயர்த்த மத்தேயு சுவிசேடத்தின் கையெழுத்துப் பிரதியும் கூட அவருக்குக் கிடைத்தது. ஆனால் பஸ்தேயுஸின் தமிழ்நடை அவருக்கு உகந்ததாகப்படவில்லை. இது 1660ம் ஆண்டு வாக்கில் யாழ்ப்பாணத்தில் செய்யப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு. முதலாவது வேத மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி என்கூடச் சொல்லலாம். இந்தக் குருவானவர் பத்தாண்டு காலம் யாழ்ப்பாணத்தில் புராட்டஸ்தாந்திய குருவாக இருந்து நற்பணிகள் செய்து வந்தார். பின்பு டச்சு கம்பெனியாரோடு ஏற்பட்ட மோதலினால் 1665ல் தாய்நாடு திரும்பினார்.¹⁴

இவர் கர்த்தருடைய செபம், பத்துக் கட்டளைகள், விசுவாசப் பிரமாணம், மத்தேயு சுவிசேடம் ஆகியவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார்.¹⁵ தமது பெரிய சபையின் உபயோகத்துக்கென இவர் அவற்றைச் செய்தார்.

போர்ச்சுகீசியர் வசமிருந்த யாழ்ப்பாணம் 1658ல் டச்சுக் காரர் வசமானபோது, அவர்கள் பஸ்தேயுஸை பிரதான குருவாக நியமித்தனர். டச்சுகாரருக்கும் போர்ச்சுகீசியருக்கும் ஐரோப்பாவில் கடும்பகை இருந்து வந்தது. சமயத்தைப் பொறுத்தவரையில் கசப்பு அதிகம். விளைவாக போர்ச்சுகீசியரின் சமயத் தொண்டினால் கத்தோலிக்கராய் ஆகியிருந்த தமிழர்கள் அனைவரும் இப்போது புராட்டஸ்தாந்தியர் ஆகும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். பஸ்தேயுஸ் பிரதான குரு ஆனபோது ஏறக்குறைய 50,000 கிறிஸ்தவர்களும் 150 ஆலயங்களும் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

அச்சு வசதி யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லாமையால் பஸ்தேயுஸின் மத்தேயு சுவிசேடம் அச்சாகவில்லை. பின்பு பலரால் திருத்தப்பட்டு 1741ல் கொழும்பில் அச்சிடப்பட்டது.

அதில் சில வசனங்களின் போட்டோ காப்பி பேராயர் குலேந்திரனின் 'தமிழ் வேதாகம வரலாறு' என்ற நூலில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் 'பலருடைய கைகளினூடாகச் சென்ற

மையால்' அவருடைய முதல் பிரதி எப்படி இருந்தது என்று சொல்ல முடியாது.¹⁶ பல்தேயுஸின் நடை சரியில்லை என்று சீகன்பால்கு எழுதுகிறார். பல்தேயுஸ் தமிழ் நூல்களைக் கற்காததும், போர்ச்சுகீசிய பாதிர்கள் எழுதிய தமிழ் நூல்களையே கற்றதும் தான் அதற்குக் காரணமாக இருக்கும் என அவர் எழுதுகிறார்.¹⁷

பல்தேயுஸ் தாய் நாடு திரும்பியபின் ராட்டர்டாமில் (Rotterdam) தாம் மொழிபெயர்த்த கர்த்தருடைய செபம், பத்துக் கட்டளைகள், விசுவாசப் பிரமாணம் ஆகியவற்றை ஒரு துண்டுப் பிரசுரமாக அச்சிட்டார். அந்த அச்ச எழுத்துக்களின் மாதிரியைத் தான் சீகன்பால்கு தாம் வேதத்தை அச்சிடும்போது பின்பற்றிக் கொண்டார்.

பல்தேயுஸ் தாய்நாடு திரும்பியதும் தமது கீழை நாட்டு அனுபவங்கள் குறித்துப் பெரியதொரு நூலும் எழுதி அதை டச்சு மொழியிலும் ஜெர்மானிய மொழியிலும் ஆம்ஸ்டர்டாமில் பிரசுரித்தார் True and complete Description of the Famous East Indian coasts of Malabar and Coramandel, as well as of Ceylon என்பது அதன் தலைப்பு ஆகும்.¹⁸ துண்டுப் பிரசுரத்தில் இருந்த தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகளையும் அதன் இறுதியில் சேர்த்தார். இந்த நூலில் கண்ட கருத்துக்கள் சிலவற்றையும் சீகன்பால்கு விமரிசித்தார். 'பல்தேயுஸ் பொதுவாக நாட்டின் மதங்களைப் பற்றிச் சரியாகவே எழுதியிருந்தாலும் இந்து சமயத்தைப்பற்றித் தவறாகவும் எழுதியுள்ளார். காரணம் அவர் கல்வி அறிவில்லாத அந்தணர் களுடன் போர்ச்சுகீசிய துபாஷிகளின் உதவியுடன் உரையாடியதாகும்' என எழுதுகிறார்.¹⁹

பல்தேயுஸும் தமது நூலில் போர்ச்சுகீசியரின் வழக்கப்படி மலபார் என்றே தமிழகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

சீகன்பால்கு தமிழை ஆழமாகக் கற்றாலும், உரைநடையைப் பொறுத்தவரையில் அவர் பெரும்பாலும் ரோமான் கத்தோலிக்கரது நூல்களையே பெரிதும் சார்ந்திருந்தார். ஏனெனில் தமிழ் நாட்டில் அப்போது உரைநடை இலக்கியமே கிடையாது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. J. Sandegren: *The song of Tranquebar* p. 5 C.L.S., Madras.
2. K. Subramanyam: *Article, Indian Express Aug, '87.* (Madras) "*Will sea swallow this temple?*"
3. E. Arno Lehmann: *It began at Tranquebar* C.L.S., Madras 1956. p. 17.

4. K.R. Subramanyam: *The Maratha Rajas of Tanjore* p.8
5. K. Subramanyam: Article, Indian Express, Aug '87. "Will sea swallow this temple?"
6. Ibid.
7. Frederick Charles Danvers: *The Portuguese in India, Vol. I, pub. 1894. Introduction.*
8. E. Arno Lehmann: *It began at Tranquebar*, C.L.S. 1956 p.17.
9. Erich Beyruether: *Bartholomaeus Ziegenbalg, C.L.S. Madras 1955. Ch IV.*
10. E. Arno Lehmann: *It began at Tranquebar* P. 24., C.L.S 1956
11. Ibid P. 32.
12. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*, Uppasala. p. 32, 1974
13. Ibid p. 32.
14. சபாபதி குலேந்திரன், கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு. 1967 பக். 38. இந்திய வேதாகமச் சங்கம் பங்களூர்
15. மேலது. பக். 38.
16. மேலது. பக். 39.
17. E. Arno Lehmann: *It began at Tranquebar.* p. 28. C.L.S 1956
18. Ibid. p. 28.
19. Ibid. p. 29.

விளக்கங்களும் வியாக்கியானங்களும்

சீகன்பால்கு தமது மொழிபெயர்ப்பின் வசனநடையை ரோமான் கத்தோலிக்கர் எழுதிய நூல்களைச் சார்ந்தே அமைத்துக் கொண்டார் என்றால் அவர் காலத்தில் கத்தோலிக்கரின் சமய நூல்களைத் தவிர வேறு உரைநடை நூல்களே இல்லாமலிருந்தது தான் காரணம். ஏனெனில் காலம் காலமாகத் தமிழ் இலக்கிய வுலகில் காவிய மரபுதான் இலக்கியவழக்கிலிருந்துவந்தது. எனவே சீகன்பால்குவின் வசனநடையைப்பற்றி நாம் முற்றாக அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், தமிழ் உரைநடை வரலாற்றையே நாம் சிறிது தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

தமிழில் இலக்கியம் மட்டும் கவிதைகளாக இல்லை. மருத்துவம், சோதிடம், இலக்கணம், இறையியல், தத்துவம், அகராதிக்கூட கவிதைகளாகவே வடிக்கப்பட்டன. தமிழர்கள் உரைநடையை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிய தில்லை என எம். சீனிவாச அய்யங்கார் கூறுகின்றார்.¹ உரைநடை என்ற சொல்கூட அப்போது கிடையாது. அது அண்மைக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டதே. உரைநடையில் எழுதப்பட்ட எதையும் அன்றைய தமிழறிஞர்கள் இலக்கியம் என்று ஒப்புக் கொண்டதில்லை.

தமிழில் பலவகையான உரைநடைகள் பழக்கத்தில் இருந்து கொண்டோதானிருந்தன. ஆனால் இந்த உரைநடைகளிலே காவியங்களுக்கு உரைகள் இருந்தன; விளக்கங்கள், வியாக்கியானங்கள் இருந்தன; மற்றும் கல்வெட்டுக்கள், பத்திரங்கள், செப்பேடுகள் இருந்தன. ஆனால் இலக்கியம் இல்லை. தமிழை ஒத்த பிற பண்டைய மொழிகளில்-எபிரேயம், சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய மொழிகளிலே காணப்படுவதுபோன்று இலக்கியங்கள், சமய போதனைகள், புராணங்கள், வரலாறுகள், கடிதங்கள் எதுவுமே இல்லை.

மிகப் பண்டைய காலத்தில் நிலைமை இப்படி இல்லை என்றும் அதற்கு ஆதாரமாகத் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் ஒன்றையும் காட்டுகின்றனர். 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாலும், பாவின் றெழுந்த கிளவியானும், பொருளொடு புணராப் பொய்மொழியானும், பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானுமென்று உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப' என்பது அந்தச் சூத்திரம்.²

இதில் வரும் உரைவகை நடை என்ற சொற்றொடர் உரை நடையையே குறிக்கவில்லை என்று சிலர் கருதினாலும், வேறு சிலர் அதை மறுத்து நான்கு வகை உரைநடைகள் அப்போது வழக்கி லிருந்தன என்று அதை பொருட்படுத்துகின்றனர்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் உரைநடை இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டிருந்தும் அவை பாதுகாக்கப்பட்டு நம்மிடையே வந்து சேரவில்லை என்னும் கருத்து ஏற்புடையதாகவே தோன்றுகிறது.

செய்யுள் என்ற பழைய சொல்லுக்குச் செய்யப்படுவது என்ற பொருளே முன்பு இருந்ததென்றும், காலப்போக்கில் அச்சொல் கவிதை மாத்திரமே என்ற பொருளையுடையதாக மாறிவிட்டது என்றும் செல்வநாயகம் தமது 'உரைநடை வரலாறு' என்ற நூலில் கூறுகின்றார்.³

மேலும் உரைநடை நூல்களைப்பற்றித் தமிழ் நூல்கள் சில வற்றில் குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. சமண சமயத்தவர் ஒருவரால் இயற்றப்பட்ட யாப்பருங்கல விருத்தி என்ற இலக்கண நூல் சில உரைநடை நூல்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அது போலவே உரையாசிரியர்களும் தங்களது உரைகளினூடே சில நூல்களைக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆயினும் அந்த நூல்கள் நம்மிடையே இல்லா மையால், அவை அழிந்திருக்கவேண்டும் என்று கருதலாம்.

உரைநடையின் அடிப்படை: பேச்சு. பெரும்பாலும் உரை யாடலை அடிப்படையாகக்கொண்டு உரைநடை இலக்கியம் எழுகிறது. வினா-விடை உருவத்தில் பல உரைகள் அமைந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. களவியல் உரை, சேனாவரையரின் சொல்லதி கார உரை, காளிங்கரின் திருக்குறள் உரை முதலியன வினா-விடை உருவத்திலேயே உள்ளன. ஒரு காலத்தில் உரைநடை இலக்கியங்கள் இருந்து, அதன் எச்சமிச்சங்கள் இப்படி உரையாடல்களாக முடிந்து போயின எனக் கருதவும் இடமிருக்கின்றது.

கி.பி. 40ஆம் ஆண்டுவாக்கில் பவுல் அடியார் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் இப்படி வினாவும் விடையுமாகக் காணப்

படுகின்றது.⁴ தமிழ்நாட்டுக்கும் பிற நாடுகளுக்கும் இலக்கியப் பரிவர்த்தனை இருந்திருக்கக்கூடும் என்பதை இது காண்பிக்கிறது.

ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் தமது 'தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி' என்ற நூலில் சமணர்களின் சமய நூல்கள் உரைநடையில் இருந்தன எனக் கூறுகின்றார். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் சமணம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தது.⁵ எனவும் சமணர்களுக்குப் பிராகிருத மொழிகளில் இருந்த தங்கள் சமய நூல்களை, தமிழில் ஆக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டபோது, அதைச் சமாளிப்பது மிகக் கடினமாக இருந்து, தங்களுடைய சமயக் கருத்துக்களையும் தத்துவங்களையும் எளிதில் தமிழில் கொண்டுவர இயலாதபடியால் அவர்கள் பிராகிருதத்தையும் பின்னர் சமஸ்கிருதத்தையும் சேர்த்துப் புதிதாக (மணிப்பிரவாளம் என்று பிற்காலத்தவர் கொண்ட) ஒரு கலப்புமொழியைப் படைத்துக்கொண்டனர் என்றும்⁶ தங்கள் தேவைகளுக்குத் தக்கவாறு கிரந்தம் என்று கூறப்பெறும் புது எழுத்து முறைகளையும் அவர்கள் ஆக்கிக் கொண்டனர் எனவுங் கூறுகிறார். இது கி.பி. மூன்றாம் நான்காம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர் கருதுகிறார்.⁷

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் ஏழாம் நூற்றாண்டுகடும் இடைப்பட்ட காலத்தில்தான் தமிழ் நாட்டில் சமணம் வலுவுற்றிருந்தது. அவர்கள் தங்கள் சமயத்தைப் பரப்ப பிற்காலங்களில் மணிப்பிரவாளம் என்று அழைக்கப்பட்ட நடையைத் தோற்றுவித்து அந்நடையில் நூல்களை எழுதினர் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. சமணர்களின் தமிழ்ப்பற்றுழ் பணியும் சாமானியமானவை அல்ல. திருக்குறள், நாலடி நானூறு உட்படக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பெரும்பாலானவற்றையும், மணிமேகலை தவிர்த்து நாற்பெருங் காப்பியங்களையும் ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் பெரும்பாலானவற்றையும் அவர்கள் செய்திருக்கின்றனர். எனவே அவர்கள் உரைநடை நூல்களும் எழுதினர் என்றும், அவை அழிந்து போயிருக்கவேண்டும் என்றும் நாம் முடிவுகட்டலாம்.

பௌத்தர்களைப்போன்று சமணர்கள் வேதப் பிரமாணங்களையும், சாதி அமைப்புக்களையும் மறுத்தவர்கள். தொடக்க காலங்களில் அவர்கள் சமஸ்கிருதத்தைப் பயன்படுத்தவும் மறுத்தனர். தங்கள் சமயத்தில் சேர்ந்த பாமர மக்களின் தேவைகளுக்காக அவர்கள் உரைநடையில் எழுதினர் என்ற கருத்து ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதே.

பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பு சமணமும் பௌத்தமும் அருகத் தொடங்கின. சமணர்கள் கழுவேற்றப்பட்டனர். சமணப்

பள்ளிகள் தகர்க்கப்பட்டன. அவர்கள் மதம் மாற்றப்பட்டனர். நாமம் சாத்தி, நீறுபூசி வைணவர்களாகவோ, சைவர்களாகவோ அவர்கள் மாறினர். அப்படி வைதிக சமயத்தையும், வருணா சிரமத்தையும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்ட நிலையில், அவர்கள் உரைநடை இலக்கியம் செய்வது குறைந்திருக்கவேண்டும். ஏற்கெனவே புழக்கத்தில் இருந்த உரைநடை நூல்களும், நகல் எடுக்கப்படாமல் காப்பாற்றப்படாமல் போயிருக்கவேண்டும். அவைகள் அழிக்கப்பட்டுமிருக்கலாம்.

உரைநடை இலக்கிய வழக்கு சனநாயகத்தில் தழைக்கக் கூடியது என்பதை நோக்கும்போது, சாதிப் பாகுபாடுகளைக் கடந்த சமண சமயத்தினர் பேச்சு நடையில் நூல்கள் படைத்தனர் என்பதும், பின்பு அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்டு நிலப்பிரபுத்துவ ஆதிக்கம் தலைதூக்கியபோது உரைநடையும் குன்றியது என்பதும் கவனிக்கப்படவேண்டியதாகும்.

சமஸ்கிருதத்தில் உரைநடை இலக்கியம் இருக்கின்றது. அம்மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்ட தமிழில் அது இல்லாதது வியப்பாகவே உள்ளது.

யூத வேதமாகிய பழைய ஏற்பாட்டில் புராணம், வரலாறு, சமயபோதனை, பழமொழிகள், கதைகள் என்று பலவும் எபிரேய மொழியில் உரைநடையிலிருக்கின்றன. அடுத்து வந்த கிரேக்கம், இலத்தீன் மொழிகளிலும் உரைநடை இலக்கியம் செழிப்பாக இருக்கின்றது. அந்தச் சமுதாயங்களில் சனநாயகக் கூறுகள் இருந்து பொதுமக்கள் ஒருசிலரால் ஒடுக்கப்படும் நிலைமை இல்லாததே அதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் இடைக்காலம் என்று சொல்லப்படுகிற எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டுவரை உரைகளைத் தவிர உரைநடை இலக்கியம் இயற்றப்படாத, ஒப்புக் கொள்ளப்படாத நிலையே நீடித்து வந்துள்ளது. அறிவுகளை வெளிப்படுத்துவதில் இப்படியான கட்டுப்பாடுகள் ஏற்படுத்தி, முடக்கி, அந்நிலையை நூற்றாண்டுக் கணக்காகத் தமிழர்கள் வளர்த்துக்கொண்டு போனது வியப்பாகவே உள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் நிலவிய இந்தச் சிந்தனை முடக்கத்திற்குப் பல காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஓலை, எழுத்தாணி ஆகிய எழுது சாதனங்களைக்கொண்டு நீண்ட உரைநடை எழுத்தோவியங்கள் செய்வதும், அவற்றை நகலெடுத்துக் காப்பாற்றி வருவதும் சிரமமாக இருந்திருக்கலாம் எனக் கூறுவது அத்தனை ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதல்ல. அது போலவே வாய்மொழிக்

கல்விமரபு நிலவிய காலங்களில், கல்விப் பொருளை மனனம் செய்வது முக்கியம் என்றும், அவ்வாறு மனனம் செய்ய எதுகை மோனை சந்தங்களுடன்கூடிய கவிதையே எளிதானதென்றும் சொல்வதையும் முற்றிலுமாக நியாயப்படுத்த இயலவில்லை.

தமிழ்நாட்டு ஆட்சிமுறைகளில் சனநாயக மரபு இல்லாததும், அங்கு நிலவிய சாதிவருண அமைப்பும், அவ்வமைப்பின் கடுமையான அமலும், சமயமும், கல்வியும் ஒரு சிலரின் அனுபோகமாக மட்டும் இருந்ததுமே முக்கியமான காரணங்களாக இருந்திருக்கும் எனத் தோன்றுகிறது.

உரைநடை சாதாரண மக்களின் இலக்கிய வாகனம். நிலப் பிரபுத்துவ ஆதிக்கத்தில் அது தழைப்பதில்லை. சனநாயகச் சூழலில் தான் அது வளரமுடிகின்றது.

பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவில் சுற்றுப்பயணம் செய்த அபி டுபாய் என்ற கத்தோலிக்கத் துறவி, 'தொன்றுதொட்டே இந்துக்களுக்குக் கவிதை மட்டுமே பழக்கமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. கவிதைமீது அவர்களுக்கு மதிப்பு அதிகம். வேறு எந்த எழுத்துவகை மரபும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களின் பழைய நூல்களில் ஒன்றுகூட உரைநடையிலோ அல்லது மக்கள் பேசும் பாமர மொழியிலோ இல்லை. அவர்களுடைய மருத்துவ நூல்கள்கூட கவிதைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. இப்படி பாமரருக்குப் புரியாத மொழியில் எழுதிவருவது அந்தணரின் யுக்தியாகத் தெரிகிறது. அறிவுத் துறைகளில் பிற சாதியினர் புகாதிருக்கவும், அவற்றைத் தாங்கள் ஏகபோகமாக அனுபவிக்கவும், அவர்கள் கையாண்டு வருகிற பழக்கமாக இருக்கிறது இது' என்கிறார்.⁸

எஸ். இராசமாணிக்கம், சே. ச.வும் இதே கருத்தைத்தான் வலியுறுத்துகிறார். தமிழ் நாட்டில் இடைக்காலங்களில் சனநாயகம் இல்லாததும், சாதி அமைப்பின் விளைவாகக் கல்வி மேல் சாதியினருக்கு மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தமையுமே இந்நிலைக்கு முக்கிய காரணங்கள் என அவர் கூறுகின்றார்.⁹

சீகன்பால்குவின் வேதம் முதன்முதலாகத் 1714ல் அச்சான போது அது 'பறையர் வேதம்' என்று அழைக்கப்பட்டது.

கிறிஸ்தவ வேதத்தில் காணப்படுகின்ற வசனநடையை; பண்டிதர்கள் 'வாசகம்' என்று குறைவாகக் குறிப்பிட்டதாக இரேனியஸ் எழுதுகின்றார்.¹⁰

சமணர்கள் எழுதியிருந்திருக்கக்கூடிய உரைநடை நூல்கள் எதுவும் இல்லாதபோதிலும் அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நடையும் புதிய எழுத்துக்கணக்குமுறையும் தொடர்ச்சியாய்ப் பழக்கத்தில் இருந்துகொண்டு தானிருந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு வைணவர்கள் தங்கள் பழங்காப்பியங்களுக்கு உரை எழுதத் தொடங்கியபோது இந்த நடையைத்தான் பின்பற்றினார்கள். அது இப்போது மணிப் பிரவாள நடை என்று வழங்கலாயிற்று, மணி என்றால் முத்து அல்லது மாணிக்கம் என்றும், பிரவாளம் என்றால் பவளம் என்றும் இரண்டும் கலந்து செய்த மாலையைப் போன்று தமிழும் வட மொழியும் கலந்து எழுதுகின்ற நடையாதலால் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது.

கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் வைணவப் புலவர்கள் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்கு உரைகளையும், குரு பரம்பரா ப்ரபாவ நூல்களையும் எழுதிக் குவித்தனர்.

இந்நடையில் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் மிகுதியாகக் கலந்த போது, அது கடினமான நடையாகவே இருந்தது. தமிழில் மாத்திரம் பயிற்சியுள்ளோருக்கு அது புரியமுடியாது என்றும், வடமொழியும் தமிழும் நன்றாய்த் தெரிந்தவர்க்கே புரியும் என்றும், ஆயினும் இந்நடையில் இலக்கிய நயங்கள் உண்டு என்றும் அவற்றின் ஆசிரியர்கள் சமயத் தலைவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை நல்ல நாடகச் சுவையுடனும் நகைச்சுவையுடனும் எழுதிப் போனார்கள் என்றும், அவர்களுக்கு இலக்கிய சிருஷ்டி வன்மையும் விரிந்த கற்பனாசக்தியும் இருந்தன என்றும் ஏ. வி. சுப்பிரமணியம் எழுதுகின்றார். குறிப்பாக நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆகியோரின் உரைகளை வசன காப்பியம் என்றே சொல்லலாம் என்றும் அவர் கூறுகிறார்.¹¹

ஓர் உதாரணம் காண்போம்: பதினாலாம் நூற்றாண்டில் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருப்பாவைக்கு எழுதிய உரையில் வடசொற்கள் குறைவாகவும் தமிழ்ச் சொற்கள் அதிகமாகவும் காணப்படுகின்றன.

நாயகனாய் நின்ற நந்தகோப னுடைய
கோயில் காப்பானே கொடிதோன்றும் தோரண
வாயில் காப்பானே மணிக்கதவம் தூள்திறவாய்
ஆயர் சிறுயிய ரோமுக்கு அறைபறை
மாயன் மணிவண்ணன் றென்னலே வாய்நேர்ந்தான்
தூயோமாய் வந்தோம் துயிலெழுப் பாடுவான்
வாயால் முன்னம் முன்னம் மாற்றாதே யம்மா நீ
நேச நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ றெம்பாவாய்.

இந்த பாட்டில் வருகின்ற 'தாள் திறவாய்' என்ற சொற்றொடருக்கு உரை.

'தாள் திறவாய்' என்றவாறே அவன் 'பயமுள்ள தேசத்திலே மத்யராத்ரத்திலே வந்து திறக்க வழைக்கிற நீங்களா?' என்ன 'பயாநாம் அபஹாரியிருந்த இடத்தில் பயமென்?' என்ன, 'காலம் திரேதாயுகமாய், தமப்பணார் சம்பராந்தகனுமாய், பிள்ளைகள் தூங்களும் ஆண்புலிகளாய், பயமற்றிருக்கிறதோ, காலங் கலிக்குத் தோள்தீண்டியான த்வாபராந்தம், தமப்பணார் ஸாது ஸ்ரீ நந்தகோபர், இவர்கள் சிறு பிள்ளைகள். அதுக்கு மேலே தீம்பர்கள் ஊர், இடைச்சேரி, கம்ஸன் சத்ரு, எழும் பூண்டுகளெல்லாம் அஸூரப் பூண்டுகள், பயங்கெட்டிருக்கலாமோ?' என்ன, பெண்களுக்குப் பயப்பட வேணுமோ?' என்ன, 'சூர்ப்பனகை பெண்ணன்றோ?' என்ன..... இப்படிப் போகிறது விளக்கம்.

இந்த மணிப்பிரவாள நடை பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் வரை கற்றோரால் கையாளப்பட்டு வந்தது. இன்றைய விவிலியத்திலும் பலவிடங்களில் இந்நடையின் சாயையைக் காணமுடியும். வேதநாயகம் பிள்ளை, பாரதியார் மற்றும் பலர் இந்நடையிலேயே எழுதினர். பிற்காலங்களில் இது கையாளப்பட்ட முறை வாசிப்பதற்கு சுகமாக, சரளமாகவே இருந்தது. அது தமிழுக்குப் பெரிதும் வளம் சேர்த்தது என்பதை யாரும் மறுக்கவியலாது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை பழகிவந்த இந்த நடை, பிரித்தானிய மிஷனரிகளால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தனித்தமிழ் உணர்வு உருவாகி அதன்பின்பு திராவிட இயக்கத்தினரால் அது உக்கிரப்படுத்தப்பட்டபோதுதான் குறையத் தொடங்கியது.

மற்றுமொரு நடையும் தமிழகத்தில் இருந்து வந்தது. இதுவும் கற்றோரின் நடை. மணிப்பிரவாளம்போல இதுவும் உரைகளில் மாத்திரமே காணப்படுவது. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பு தோன்றியது. கசடறக் கற்ற பண்டிதரிடையே எழுத்து வழக்கில் இருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியங்கள்மீது தமிழறிஞர்களின் கவனம் திரும்பலாயிற்று. இந்தப் பழைய காப்பியங்களுக்குப் பெரும்பாலும் அதற்கு முன்பு உரைகள் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. குரு சீடன் பாரம்பரியமாக உரைகளும் விளக்கங்களும் வாய்மொழியாகவே நிலைத்து வந்திருந்தன. வாய்மொழி வந்த உரைகள் இப்போது எழுத்துருவம் பெறலாயின. இவைகள் பண்டிதர்களால் இலக்கண சுத்தமாக இலக்கிய நடையில் எழுதப்பட்டன.

பேராசிரியர், இளம்பூரணர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர் முதலியோர் மாபெரும் உரையாசிரியர்களாவார்கள். சுருக்கமாய், தெளிவாய், வழுவற்ற நடையில் எழுதப்பட்ட இவர்களது உரைகள் இன்றும் படிக்கச் சுவையாய் இருக்கின்றன. எனவே நடையில் இவர்களை ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை என்று போற்றப்படவும் செய்கின்றனர். இவர்களது நடையை இன்று உரைகாரர் அல்லது உரையாசிரியர் நடை என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

பெயர் தெரியாத ஒருவர் இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதி காரத்துக்குச் செய்திருந்த அரும்பதவுரையொன்றைக் கருவியாகக் கொண்டு அடியார்க்கு நல்லார் கி.பி. பதினாலாம் நூற்றாண்டு டாக்கில் அக்காப்பியத்துக்கு உரை எழுதினார். உதாரணமாக, அதில் ஒரு சிறு பகுதியைப் பார்ப்போம்: முதலில் வரிகள்:

(வேனிற் காதை. வரிகள் 109-114.)

ஆடன் மகளே யாதலி னாயிழை
பாடுபெற் றனவப் பைந்தொடி தனக்கென
அணித்தோட்டுத் திருமுகத் தாயிழை யெழுதிய
மணித்தோட்டுத் திருமுக மறுத்ததற் கிரங்கி
வாடிய வுள்ளத்து வசந்த மாலை
தோடலர் கோதைக்குத் துணைந்து ிசன்றுரைப்ப..

இதன் பொருள்: (உரை)

ஆயிழாய்! பைந்தொடி நாடகமகளாதலால் இங்ஙனம் நடித்தல் அவட்கு இயல்பன்றோவென்று கூறவென்க. அழகினையுடைய பொற்றோடணிந்த திருமுகத்தையுடைய ஆயிழையெழுதிய அழகிய தாழந்தோட்டுத் திருமுகத்தைக் கோவலன் மறுப்ப தான் அதற்கு வருந்தி வாடிய உள்ளத்தையுடைய வசந்தமாலை மாதவிக்கு விரைந்து ிசன்று உரைப்பவென்க

‘அடியார்க்கு நல்லாரின் உரைநடை சிற்சிலவிடத்து எதுகை மோனை முதலியவற்றோடு கூடி இனிய சுவையயந்து செய்யுள் நடையாக அமைந்துள்ளது’ என உ.வே. சாமிநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.¹²

இந்நடை சிறப்பாக இருந்தபோதிலும் இப்போது புரிவதற்குக் கடினமானதே. இது எழுதப் பட்ட காலத்திலேயேகூட இது புரிவதற்குக் கடினமாகவே இருந்திருக்கும். இது எழுதப்பட்ட காலத்தில் புழங்கி வந்த பேச்சு நடைக்கும் இந்த நடைக்கும் பெரும் பிளவு இருந்திருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது.

பெரும்பாலும் இந்த உரைகள் அவர்கள் உரை எழுத எடுத்துக் கொண்ட செய்யுளின் சொற்களின் வரிசையிலேயே அமைவதுதான். அந்தக் கவிதையினின்று எழுவதாகவே உள்ளது இந்த நடை.

எந்த ஒரு மொழியிலும் உரைநடை என்பது கவிதைக்கு அப்புறம் தோன்றுவதுதான் என்று ஒரு கருத்து உளது. S.V. செல்வநாயகம் தமது 'உரைநடை வரலாறு' என்ற நூலில் தமிழிலும் அப்படித்தான் என்று கூறுகிறார்.¹³ உரையாசிரியர் நடையும் அதை உறுதிப்படுத்துவதாகவே உளது.

இந்த நடையும் பண்டிதர்களால் இந்த நூற்றாண்டு வரையிலும் கையாளப்பட்டு வருவதுதான். வீரமாமுனிவர் இந்நடையை மீண்டும் பழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். மறைமலை அடிகள், வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் ஆகியோர் இந்த நடையிலேயே எழுதி வந்தனர். அ. மாதவையா இந்நடையில் ஒருநூல் எழுதினார்.

மணிப்பிரவாளம், உரையாசிரியர் நடை ஆகிய இந்த இரு நடைகளையும் தவிர்த்து மற்றொரு நடையும் தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்தது. பொதுமக்களின் அன்றாட அலுவல்களுக்கு உதவிய நடை அது. இந்த நடையில் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன. கடிதங்கள், பத்திரங்கள் ஆகியவற்றைப் பலர் இந்த நடையில் எழுதிக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். வாசிப்பவருக்குப் புரிந்தாக வேண்டும் என்ற நடைமுறைக் கட்டாயத்தினால் எழுகிற நடை இது. சாதாரண மக்கள் அன்றாடம் பேசிக்கொள்ளுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைவது இந்த நடை.

பதினாறாம் நூற்றாண்டு கல்வெட்டுக்களிலிருந்து இரண்டு உதாரணங்கள் பார்க்கலாம்:

இவ்வூர்க்கு வரும் கடமை, காணிக்கை வேண்டுகோள், விநியோகம் மற்றும் எப்போப்பட்ட வரி உபாதியும் கழித்துக் குடுத்தபடி ஆலே....¹⁴

நாமும் அந்த கிராமங்களிலே மருதப்பர் எல்லைக்கல்லு நிற்கிறது உண்டோ என்று நம்முடைய முத்திரை வாங்கி இலிங்கயார் மனுஷரையும் தூளிநயினாரையும் நாம் முதுகல்லிலேயிருந்து திருச்சிற்றம்பல பட்டர் சென்றாற்போல எல்லைக்கல்லு நிற்குதோ என்று பார்க்க அனுப்பி வரக்காட்டி விசாரித்து....¹⁵

இப்படியாக இடைக்காலத்தில் உரைநடை நூல்கள் எதுவும் படைக்கப்படவில்லையாயினும், பற்பலவிதமான உரைநடைகள் இருந்துகொண்டுதானிருந்தன. கத்தோலிக்க சமயத் தொண்டர்கள்

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் தமிழகம் வந்து சேர்ந்த போது, அவர்கள் தங்கள் சமய நூல்களை உரைநடையிலேயே எழுதத் தொடங்கினார்கள். தாள், மை முதலிய நவீன எழுது சாதனங்கள் மட்டுமல்ல, அச்ச யந்திரமும் தமிழ்நாட்டுக்குக் கொணர்ந்து, அவர்கள் தங்கள் நூல்களை அச்சிடவும் தொடங்கினர். நவீன உரை நடையின் தோற்றம் அப்படித்தான் தொடங்கியது.

கத்தோலிக்க சமயத் தொண்டர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் இருவர். இருவரும் இயேசு சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். அந்த இருவர் ஹென்ரிக் கே ஹென்ரிக் கேயும் (Enriques Enriques) — (1520-1600), டிநோபிலியும் (1577-1656) ஆவர்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. *Tamil Studies* p. 228
2. *தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், நூற்பா* 173
3. எஸ்.வி. செல்வநாயகம். *உரைநடை வரலாறு*
4. *விவிலியம் - புதிய ஏற்பாடு*, பரி. பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருடம்.
5. ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர். *தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி*, பக். 59, பாரி நிலையம், சென்னை.
6. மேலது. பக்.221.
7. மேலது. பக். 221, 222.
8. Dubois: *Hindu Manners and Customs and Ceremonies* p. 392, O.U.P 1978
9. S. Rajamanickam S.J. *The First Oriental Scholar* p. 170
10. C.T.E. Rhenius: *An essay on the principles of Translating the Holy Scriptures with critical remarks on various passages, particularly in reference of Tamil language*, 1827. p.7
11. ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் - *தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி*. பக். 226-229.
12. உ.வே.சாமிநாத அய்யர் - *சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் வரலாறு*. பக். 20
13. எஸ்.வி. செல்வநாயகம் - *உரைநடை வரலாறு*.
14. எஸ். ராஜன். *சாசனமாலை*. தம்புச்செட்டி தெரு, சென்னை-1960. ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் கண்டு எடுத்த கிருஷ்ண தேவராயரின் கல்வெட்டு, 1518-ம் ஆண்டு. பக். 57
15. மேலது. தஞ்சை ஜில்லாவில் கண்டு எடுக்கப்பட்ட சதாசிவ மகாராஜா கல்வெட்டு. 1545-ம் ஆண்டு.

வசன நடையின் தொடக்கம்

வசனநடையின் வரலாறும், கிறிஸ்தவ இலக்கிய வரலாறும், தமிழ் அச்ச வரலாறும் ஹென்ரிக் கேயுடன்தான் தொடங்குகிறது.

ஹென்ரிக் கே 1520ல் போர்ச்சுகல்லில் வில்லாவிசோசா என்ற ஊரில் யூதப் பெற்றோருக்குப் பிறந்தவர். 1546ல் ஏசுசபை மிஷனெரியாகத் தென் இந்தியா வந்தார். புகழ்பெற்ற மிஷனெரியான பிரான்ஸிஸ் சேவியர் தென்னிந்தியா வந்து சிலகாலம் தங்கி (1548-49, 1552) சூறாவளி வேகத்தில் சுவிசேடம் பரப்பியபோது மயிலையிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரையிலுள்ள கிழக்குக் கடலோரங்களில் வாழ்ந்த பரதவ மக்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து ரோமான் வேதத்தில் அவர்களைச் சேர்த்தார்.

அராபிய முஸ்லிம்களின் மேலாதிக்கத்தினின்று விடுபடுவதற்காகப் பரதவர் சமுதாயத்தில் ஒருவர் விடாமல் அனைவரும் இந்தப் புதிய சமயத்தில் சேர்ந்து, அவர்களது விசுவாசத்தைக் காட்டத் தங்கள் பெயர்களையும் போர்ச்சுகீசியப் பெயர்களாக மாற்றிக் கொண்டனர். பிற சாதியினரிடமிருந்து தங்களைத் தனிப்படுத்திக் காட்ட அவர்கள் தலையை ஒட்ட சவரம் செய்து, பெரிய மீசையும் வைத்துக்கொண்டனர்.¹ மதுரை நாயக்கர்கள், திருவனந்தபுரம் அரசர்கள், முகமதியர், போர்ச்சுகீசியர் இவர்களிடையே ஏற்பட்ட ஆதிக்கப் போட்டியால் இம்மக்கள் அடிக்கடி அல்லலுற்று வந்தனர்.²

சேவியர் தென்னிந்தியாவை விட்டுத் தூரக்கிழக்கு நாடுகளுக்குப் பயணமானபோது அந்தப் புதிய கிறிஸ்தவர்களிடையே பணி செய்யுமாறு ஹென்ரிக் கேயிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றார். ஹென்ரிக் கேவும் அவ்வாறே, எண்பதாவது வயதில், உயிர் துறக்கும் வரை ஒருமுறை கூடத் தாய்நாடு செல்லாமல் தம்மை அம்மக்களுக்காக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். அவரது பணி பெரும்பாலும் முத்துக்குளித்துறை எனப்பட்ட வேம்பார், வைப்பாறு (சிப்பிகுளம்) தூத்துக்குடி, புன்னைக்காயல், மன்னார்,

தாழை, பட்டணம், மணப்பாடு, குமரிமுனை ஆகிய இடங்களில் நடந்தது. அவர் தமிழைக்கற்று அம்மக்களிடையே தமிழில் பேசவும் பிரசங்கிக்கவும் செய்தார். கல்வியறிவு அதிகம் இல்லாத அவர்களுக்குப் பழக்கமான மொழியில் சமய நூல்கள் எழுதி அவற்றை அச்சேற்றினார். அவர் அவர்களால் பெரிதும் நேசிக்கப் பட்டு, பக்தரெனக் கொண்டாடப்பட்டார். அவர் 1600ம் ஆண்டு புன்னைக்காயலில் உயிர் நீத்தபோது காயல்பட்டினத்து முஸ்லிம் மக்களும் கடையடைத்து விரதம் இருந்து அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர்.³

1575ல் சபையைப் பார்வையிட வந்த வலிஞ்ஞானோ (Valignano) என்ற அதிகாரி, தமிழ் மொழியில் கிறிஸ்தவ போதனைகளைப் படிப்பிக்கும் நூல்கள் தயாரிக்குமாறு, ஹென்ரிகேயை ஊக்குவித்து அவற்றை அச்சிடுவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் கோவாவில் தொடங்கி வைத்து விட்டுச் சென்றார்.⁴

ஹென்ரிகே எழுதி அச்சான நூல்களுள் இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருப்பவை மூன்று ஆகும். மூன்றையும் போர்ச்சுகீசிய மொழியிலிருந்து அவர் தமிழாக்கம் செய்திருக்கின்றார்.

முதலாவது பதினாறு பக்கங்கள் கொண்ட 'தம்பிரான் வணக்கம்' என்பது. இது 20-10-1578இல் கொல்லத்தில் அச்சாகியது. கொல்லம் அப்போது போர்ச்சுகீசியரின் வியாபாரக் கோட்டையாக இருந்துவந்தது. இது செபங்கள் அடங்கியது. அடுத்தது மறு ஆண்டில் கொச்சியில் அச்சான, 122 பக்கங்கள் கொண்ட 'கிரீசித்தியானி வணக்கம்' என்பது. இதுவும் செபங்கள் அடங்கியதே.⁵

மூன்றாவதாக ஃபிளாஸ் சான்க்டோரம் (Flos Sanctorum) என்ற பெரிய நூல். 660 பக்கங்கள் கொண்டது. (ஆசிரியர் நூலுக்கு வைத்த தமிழ்ப்பெயரைக் கொண்டிருந்த முகப்புப் பக்கம் கிடைக்காமையால் அதன் போர்ச்சுகீசியத் தலைப்பு சொல்லப்பட்டது). சீடர்கள், அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் புனிதர்கள் ஆகிய 86 பெரியோர்களின் வரலாறுகளும், கிறிஸ்தவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய திருநாட்கள், பெருநாட்கள், நோன்புகள் பற்றிய முறைகளும், விவரங்களும், அட்டவணைகளும் கொண்டது. இது அநேகமாக 1586ல் புன்னைக்காயலில் அச்சாகியிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகிறது.⁶

போர்த்துகீசியர் இந்தியா வந்திறங்கிய பின்பு முதல் ஐம்பது ஆண்டுகளாகப் புன்னைக்காயல் அவர்களது முக்கிய இருப்பிடமாக இருந்து வந்தது. ஐரோப்பியர்களின் பங்களாக்கள்,

பேட்டைகள், சுற்றுச்சுவர் முதலியவற்றின் அடித்தளங்கள் இந்த மீனவ கிராமத்தில் காணக் கிடக்கின்றன. அங்கு மண்கோட்டை ஒன்று இருந்ததாகவும், முற்றுகையும் போரும் நடந்ததாகவும், போர்த்துகீசியர் தோற்றுவிட்டதாகவும் மரபுச் செய்தியும் உளது.⁷

பேராயர் கால்டுவெல்லும் ஃபிளாஸ் சான்க்டோரம் என்ற நூலைப் பற்றித் தமது நெல்லை வரலாறு நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.⁸

முகப்புப் பக்கம் இல்லாத இதன் ஒரே பிரதியைத் தனிநாயகம், சே.ச. அவர்கள் 1954ல் வத்திக்கான் நூலகத்தில் கண்டெடுத்தார். சுத்தமான வெள்ளைத்தாளில் அலங்காரங்கள் கூடிய எழுத்துக்களுடனும், தோல் அட்டையுடனும் அழகுற விளங்கியது நூல். நூலுக்கு ஹென்ரிக் கே கொடுத்த தலைப்பு கிடைக்காததால், 'அடியார் வரலாறு' என்ற தலைப்புடன் இது 1967ல் இராச மாணிக்கம் சே. ச. அவர்களால் மறுபதிப்பாகியது.

ஹென்ரிக் கே நூலை மொழிபெயர்க்க தாம் மூன்றாண்டுகள் செலவிட்டதாகவும், இதைத் தமிழ்மொழியில் நன்கு பயிற்சியுள்ள தமிழரிடம் காட்டியதாகவும், தமக்குத் தெரிந்த வரைக்கும், தமிழர்களின் கருத்துப்படியும் தூய நடையில் நூல் எழுதப் பட்டிருப்பதாகத் தாம் நம்புவதாகவும் எழுதியுள்ளார்.⁹

பிற்பாடு கத்தோலிக்கராகி குருத்துவப் பணியிலும் சேர்ந்த ஒரு இளம் பிராமணர் இவருக்குத் தமிழ் எழுதும் பணியில் உதவியதாகத் தெரிகிறது.¹⁰ இந்த நூல் கிறிஸ்தவர்களால் மட்டுமல்ல இந்துக்களாலும் படிக்கப்பட்டதாகவும், அது பிற எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

கிறிஸ்தவக் கருத்துக்களைத் தமிழ் மொழியில் வெளியிடச் செய்த மாபெரும் சாதனை எனத் தனிநாயகம் சே.ச. அவர்கள் இந்நூலை வியந்து பாராட்டினார்.¹¹

ஹென்ரிக் கேயின் தமிழ்நடை எளிமையானது. சரளமானது. அவர் வாழ்ந்த பகுதியின் மக்கள் பேசியும் எழுதியும் வந்த மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதற்கு முன்பு தமிழில் இப்படி மக்கள் பேசும் மொழியில் இலக்கியம் எழுதப்படவில்லை என்பதைப் பார்க்கும் போது, இதன் முக்கியத்துவம் புலனாகும்.

அவர் மொழிபெயர்க்கையில் கிறிஸ்தவ சமயச் சொற்களுக்குத் தமிழ்ச்சமன்பாடுகள் தேடாமல், மூலமொழிச் சொற்களை அப்படியே எடுத்து, அவற்றைத் தமிழ் ஒலிமரபு சிதையா வண்ணம் தமிழாக்கிக் கொண்டார்.

‘அடியார் வரலாற்றில்’ இப்படிப்பட்ட சொற்கள் நூற்றுக் கணக்கில் காணப்படுகின்றன. கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் சமண எழுத்தாளர்கள் மணிப் பிரவாளத்தைத் தோற்றுவித்த சூழ்நிலையும் சற்றேறக்குறைய இப்படிப்பட்டதுதான்.

ஹென்றிக்கே பயன்படுத்திய போர்ச்சுகீசிய சொற்களில் சிலவற்றைக் கீழே காணலாம்.¹²

போர்ச்சுகீசியம்	தமிழ்
altar	அல்த்தார்
baptism	வவுத்தீசமோ
bispo	விசப்பு (bishop)
cruz	குருசு
freira	பிறேயிர (nun)
igreja	இகிரேசை (church)
meza	மேசை
padre	பாதிரி
purgatorio	புறுக்கோ தோரியு
vigario	விகாய்ரு (vicar)
amen	ஆமென்
biblia	விவிலியம்
confessar	கொம்பேசார்
frade	பிறாதி (friar)
graca	இருசை (grace)
martyr	மாடித்திரி
mīssa	மீசை
paraiso	பரயிசு (paradise)
sacraments	சக்கிறமெந்து
kyrie eleison (lityny)	கிரியே லேசோம்

பேச்சு வழக்கிலிருந்து பழந்தமிழ்ச் சொற்களும் நூலில் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவற்றில் சில கீழே தரப்படுகின்றன:

அண்ணாள்வி	-	ஆசிரியன்
அமுது செய்	-	சாப்பிடு
அலைவாய்க்கரை	-	கடற்கரை
அந்தியம் பொழுது	-	மாலை
அம்பழங்காய்	-	பனி

ஆட்சை	-	கிழமை
இடங்கேடு	-	தூஷணம்
இளங்குடி	-	தாழ்ந்தகுலம்
உரு	-	கப்பல்
கச்சவடம்	-	வாணிபம்
குமஞ்சாங்கட்டி	-	சாம்பிராணி
இட்டறுதி	-	பஞ்சம்
உசாவி	-	கேட்டு
கசாதுகட்டி	-	மணமுடித்து
கல்லுவை	-	நங்கூரம்போடு
கோமாளம்	-	பகடி ¹³

ஹென்றிக்கேயின் தமிழ் நடைக்கு உதாரணமாக ஒரு சிறிய பகுதி கீழே கொடுக்கப்படுகிறது;

காத்திகை சு. கத்தரினாள் உளங்ங

சு. கத்தரினாளுடைய வர்த்தமானங்கள் எம்பொர தோருடைய தேவியார் கேட்டு அவளைக் காணவும் அவளோடே பேசவும் பெருக இச்சித்திருந்தாள். அன்னேரத்திலே எம்பேர தோருடைய படை பண்டி பண்டாரத்துக்கெல்லாம் முன்னிலை யாயிருக்கிற பெரிய கப்பித்தான் போர்பீரியு என்றவன் தேவியாரிடத்திலே சென்ற பொழுது, தேவியார் அவளோடே, 'கிரீசித்தியானி மாற்கத்துக்காக வேண்டிச் சிறைக்கூடத்திலிருக்கிற பெண்பிள்ளையைக் காண பெருக இச்சித்திருக்கச் செய்தேயும் அவளைக்காண இடம் வருகிறதில்லை. உன்னுடைய முகாந்திரமாக நான் அவளைக் காணத்தக்கதாகப் பிறபுத்தி செய்' என்று திருவுளம் பற்றினபொழுது அவன் தேவியாரோடே, 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதிற்பின்பு சு. கத்தரினாளைக் காத்திருக்கிறவர்களுக்குக் கைக்கூலி குடுத்து இராத்திரி இருநாறு சேவகரையுங் கூட்டிக்கொண்டு தேவியார் அருகே சென்று அவளைச் சு.கத்தரினாளிருக்கிற சிறைக்கூடத்திலேக் கூட்டிப் போனான். அந்தச் சிறைக் கூடத்திலே தம்பிரான் பெருமையினால் மாபிறகாசம் உண்டாயிருந்தது. தேவியார் சு. கத்தரினாளையும் பிறகாசத்தையுங் கண்டு அதிசெயப்பட்டுப் பிரிசப்பட்டதினால் அளுது சு. கத்தரினாளுடைய காலிலே விளுத்து அவளோடே, 'உம்மைக் கண்ட போதே மோக்கிஷ்சம் பெற்றேன்' என்று விசாரித்திருக்கிறேன். 'இனி செத்தேனாகிலுஞ் சாகிறதுக்கு விதனப்படத்தக்கதில்லை. நீ இசேசுக் கிரீசித்துவுக்குப் பணிவிடை செய்ய வேணுமென்று துணிந்ததினால் அவரிடத்தில் அனேகம் நன்மை பெற்றீர் ஆனபடியினாலே நீர் மோக்கிஷ்சம் பெற்றவளுக்கே தப்பாது' என்று திருவுளம் பற்றினாள்.¹⁴

மு. வரதராசன் இந்நூலின் நடையைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

‘சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களின் பேச்சாலும் எழுத்தாலும் கிறிஸ்தவர்க்கென்று தனியே ஒரு கிளைமொழி வளர்ந்துவிட்டது. ஆனால் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அவ்வாறு இல்லை என்பது ஹென்ரிக் கே அடிகளாரின் எழுத்துக்களால் தெரிகிறது. அக்காலத்து மக்கள் எழுதிவந்த நடையையும் பேசிவந்த சொற்சொளையும் அமைத்தே அவர் எழுதியுள்ளார்.’¹⁵

அவர் தமிழ் இலக்கணமும் தமிழ்—போர்ச்சுகீசிய அகராதியுங்கூட எழுதினார். அவை இப்போது கிடைக்கவில்லை. மிஷனெரிகள் தமிழ் கற்றுக்கொள்வதற்கு உதவியாக இருக்கும் பொருட்டு அவர் அவற்றைச் செய்தார்.¹⁶

சீகன்பால்கு தமிழ் படிக்கத் தொடங்கியபோது ஒரு மிஷனெரியால் போர்ச்சுகீசியத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு தமிழ் இலக்கண நூல் அவருக்குக் கிடைத்ததாக லேமன் எழுதுகின்றார்.¹⁷ ஹென்ரிக் கே பெயர் அங்கே குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும் அது ஹென்ரிக் கே எழுதிய இலக்கண நூலாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. கத்தோலிக்கர் எழுதிய பல மலபாரி நூல்கள் சீகன்பால்குவுக்குக் கிடைத்ததாகவும் அவற்றில் சொல்லப்பட்டிருந்த கத்தோலிக்கக் கொள்கைகளை ஒதுக்கிவிட்டு கிறிஸ்தவத் தமிழ் நடைக்காக அவற்றைப் படித்ததாகவும்கூட லேமன் குறிப்பிடுகின்றார். கத்தோலிக்க மிஷனெரி ஒருவர் எழுதிய ஒரு பழைய தமிழ் இலக்கண நூல் கிடைத்தபின்பு தமிழ் இலக்கண விதிகளைத் தெரிந்துகொள்ளவும். தமிழ் வாக்கிய அமைப்பைப் புரிந்து கொள்ளவும் அது பெரிதும் உதவிற்று என்றும் அதன்பின்பு அவரது தமிழ்க் கல்வி மிக விரைவாக முன்னேற்றம் கண்டது என்றும் பேய்ருத்தரும் எழுதுகின்றார்.¹⁸

அடியார் வரலாறு ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூலாயினும், அது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூலாகவே தெரியவில்லை. போர்ச்சுகீசியச் சொற்கள் அதிகமாக இருப்பது மாத்திரமே அது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு என்பதை நினைவூட்டுகிறது.

இந்த வகை வசனநடை இலக்கியத்துக்கு அவருக்கு முன்னுதாரணங்கள் ஏதும் இல்லையென்பதைப் பார்க்கிறபோது, அவரது முயற்சியை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

தமிழில் முதன் முதலாக நூல்கள் அச்சேறியதும் அவரது முயற்சியால்தான். இந்த நூல்கள் எத்தனை பிரதிகள் அச்சாயின என்கிற விவரம் தெரியவில்லை. ஆனால் அவரது முயற்சியால் ஐரோப்பாவில் அச்சு வந்த (1450) அடுத்த நூற்றாண்டிலேயே தமிழிலும் வந்துவிட்டது. இந்திய மொழிகளிலே தமிழில்தான் முதன் முதலில் அச்சு வந்தது.

அச்சு வந்துவிட்டதால் தமிழ் எழுத்துக்கள் நிலையான தன்மையும் பெறத் தொடங்கின. தமிழ் எழுத்துக்கள் இப்போது இருப்பதுபோல் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருக்கவில்லை. '14ஆம் நூற்றாண்டு வரையில், அவை நூற்றாண்டுக்கு நூற்றாண்டு உருவத்தில் மாறிக்கொண்டிருந்தன'¹⁹ என சீனிவாச அய்யங்கார் குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க காலம் (கி. மு. 250—கி.பி. 250) தொடங்கிப் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ் எழுத்துக்கள் பதினேழு விதங்களில் உருமாறி எழுதப்பட்டு வந்திருந்தன என்பதை டாக்டர் கிஃப்ட் சிரோமணி தமது 'கல்வெட்டு எழுத்துக்களில் திருக்குறள்' என்ற நூலில் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.²⁰ ஆனால் அச்சு வந்தபின்பு அதன் எழுத்துக்கள் மாறாமல் நிலைத்த தன்மை பெற்றன.

அடுத்த பிரபலமான வசனநடை எழுத்தாளர் ராபர்ட் டி. நொபிலி (Robert de Nobili) ஆவார். இவர் 1577ல் இத்தாலியில் ஓர் உயர் குடியில் பிறந்தவர். இவரது தகப்பனார் மூன்றாம் ஜூலியஸ் போப்பாண்டவருக்கு நெருங்கிய உறவினர். 1605ஆம் ஆண்டு இவர் ஏசுசபைத் தொண்டராகத் தென்னிந்தியா வந்தார்.

வந்த தொடக்கத்தில் (1607) ஓர் ஆறு மாதங்கள் தமிழ் கற்றுக் கொள்வதற்காக முத்துக்குளித்துறையில் தங்கினார். ஆனால் தமிழ்க் கல்வியில் முன்னேற்றங் காணவில்லை. எனவே, அரசவைத் தமிழ் கடற்கரைத் தமிழைவிட சுத்தமானதாகவும் பண்பட்டதாகவும் இருக்கும் என எண்ணித் தமிழ் நாகரிகத்தின் மையத்தளமும் நாயக்க மன்னர்கள் ஆண்டு வந்ததுமான மதுரை வந்து சேர்ந்தார். அங்கு தமிழ், வடுகு (தெலுங்கு), சமஸ்கிருதம் ஆகியன கற்றுக்கொண்டு சுவிசேடப் பணியில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார்.²¹

தமிழகத்தின் உயர்குலத்தோர் ஏன் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவ மறுக்கின்றனர் என யோசித்துப் பார்த்தார். விளைவாக

பரங்கிகள் என்றழைக்கப்பட்ட போர்ச்சுகக்கீசியர்மீது தமிழருக்கு நல்லெண்ணம் ஏற்படாமையால், அவர்கள் கடைப்பிடிக்கின்ற கிறிஸ்தவ சமயத்தைப்பற்றியும் அவர்களுக்கு நல்லெண்ணம் உண்டாக வழியில்லை என அறிந்தார் என இராசமாணிக்கம் கூறுகின்றார்.²²

இங்கே ஒன்று குறிப்பிடவேண்டும். போர்ச்சுகக்கீசியர் என்றில்லை, சமயத் தொண்டர்கள் அல்லாத எந்த ஐரோப்பிய இனத்தவர்மீதும் அக்கால இந்தியருக்கு உள்ளான மரியாதை ஏற்பட்டதில்லை. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் பெருமளவு போர்ச்சுகக்கீசியரே தென்னாட்டில் இருந்தமையால் இராசமாணிக்கம் போர்ச்சுகக்கீசியர் எனக் குறிப்பிட்டார். பொதுவாக, வியாபாரம், அரசியல், போர் போன்ற அலுவல்கள் நிமித்தமாக இந்தியா வந்த ஐரோப்பியரது பழக்க வழக்கங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் அக்கால இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. குறிப்பாக காலாட்படை வீரர், கப்பற்படை வீரர் முதலியோரை அக்காலத்து மேல் குலத்துத் தமிழர்கள் தவிர்த்து வந்தனர்.

ஐரோப்பியர்களது அனாசாரங்களும் தீய நெறிகளும் கிறிஸ்தவம் இந்தியாவில் பரவப் பெருந் தடையாக இருந்தன என டூபாய் கூறுகின்றார்.²³ தென் தமிழ் நாட்டில் மக்கள் பெருமளவு கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவியதன் முக்கிய காரணம் அம்மக்கள் ஐரோப்பியப் போர்வீரர்களை அதிகமாக அறியும் வாய்ப்புக்கள் குறைவாக இருந்ததேயாகும் என்ற கருத்தும் உண்டு.

டி. நொபிலி மதுரையில் அந்தணர்களும் உயர்குலத்தோரும் வசிக்கும் பகுதியில் வசித்து அவர்களது பழக்க வழக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கினார். சமஸ்கிருதம் கற்று வேதங்கள், உபநிடதங்கள் படித்தார்.

சங்கரரின் அத்வைதம் கற்று அதை மறுத்தார். சமஸ்கிருதம் சரளமாய்ப் பேசினார்.²⁴

சிலுவைகோர்த்த பூணூலும் நெற்றியில் திருநீறும் தரித்து, காதில் கடுக்கனும், காவி ஆடைகளும் அணிந்து, கையில் கமண்டலமும், சின்னக் கொடிகொண்ட கம்பும் தாங்கி கட்டைச் செருப்புடன் நடந்து, பிராமண சமையல்காரர் தயாரித்த சைவ உணவைத் தரையில் அமர்ந்து வாழையிலையில் உண்டு தம்மை, அய்யர் என்றும், ராஜரிஷி என்றும், பிராமண சந்நியாசி என்றும் கூறலானார்.²⁵ இவருக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கில் சீடர்கள் சேர்ந்து,²⁶ அவர்கள் ஒருவரையொருவர் 'சேசுகிறிஸ்துவுக்கு மங்களம்' எனப் பக்தியுடன் வாழ்த்திக் கொண்டு புலித்தோல்

ஆசன மீது அமர்ந்திருந்த குரு டி நொபிலியின் கால்களில் விழுந்து, உபதேசம் கேட்டனர். ஆக அவர் நிறுவிய மதுரை மிஷன் ஒரு இந்திய பாணிக் கிறிஸ்தவமாக உருவாயிற்று.

அவரது உடனூழியர்களான பிற ஐரோப்பிய சமயத் தொண்டர்கள் அவருடன் ஒத்துழைக்க மிகுந்த சங்கடப்பட்டனர் எனச் சொல்லவேண்டியதில்லை. எதிர்ப்பு எழுந்தது. எந்த மக்களுக்குக் கிறிஸ்துவை அறிமுகப்படுத்துகிறோமோ அந்த மக்களின் சமய சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களை அனுசரித்துப் போனால் மட்டுமே சுவிசேடப் பணி வெற்றிபெறும் என அவர் பதில் கூறிப் பல உதாரணங்களையும் எடுத்துச் சொன்னார்.

ஆதிப் புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் யூதர்களின் பழக்க வழக்கங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி அப்போஸ்தலர்கள் ஊக்குவித்ததையும் பண்டைய மதப் பண்டிகைகளைப் புனிதர் கிரெகரி கிறிஸ்தவத் திருநாட்களாக மாற்றியதையும், இங்கிலாந்தில் டிருயூடுகளின் கோவில்களைக் கிறிஸ்தவ ஆலயங்களாக அவர் மாற்றியதையும் சுட்டிக்காட்டினார்.

அந்தணர்களிடமிருந்தும் எதிர்ப்புக் கிளம்பிற்று. ஒரு இத்தாலியன் எப்படி பிராமணனாக முடியும் என்று கேட்ட அவர்களுக்கும் தக்க பதில்களைச் சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தித் தாம் பிடித்த பிடியை விடாமலே வாழ்ந்தும் உழைத்தும் 1656ல் டி. நொபிலி மரித்துப்போனார்.

சீனாவில் இப்படி ஒரு முன்னுதாரணம் இருந்தது. ஏசு சபைத் துறவிகள் சீன சமய அறிவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், நடையுடை பாவனைகளைக் கடைப்பிடித்துச் சிலகாலம் (1580—83) வெற்றி கரமாகக் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்பியிருந்தனர்.²⁷ டி. நொபிலி அதைப் பின்பற்றியிருந்திருக்கக்கூடும்.

டி. நொபிலி கடைப்பிடித்த முறை அவருக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தது என இராசமாணிக்கம் கூறுகிறார். நிலையான ஆட்சி இல்லாமல் குழப்பங்கள் மிகுந்த அக்காலத்தில் ஆள்வோரின் நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டதாலும் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் இருந்த பிராமணர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டதாலும், அவர் பாதுகாப்பான நிலையில் இருந்துகொண்டு சுவிசேடப் பணிசெய்ய முடிந்தது.²⁸

இராசமாணிக்கத்தின் இந்தக் கூற்றை இந்தியாவில் கத்தோலிக்க மதத்தை அறிமுகப்படுத்திய போர்ச்சுகீசியரின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் நோக்கும்போது, அது சரியெனவே

படுகிறது. டி. நொபிலியின் பணிக்காலம் 1605லிருந்து 1656 ஆகும். தமிழகத்தில் போர்ச்சுகீசியரின் ஆதிக்கம் இறங்குமுகமாகி முடிந்துபோனதும் சரியாக அந்தக் காலம்தான்.

டச்சுக்காரர் 1603லும் 1606லும் கோவாவின்மீது படையெடுத்து போர்ச்சுகீசியருக்குப் பெரும் இழப்புக்களை ஏற்படுத்தினர். 1638ல் அவர்கள் இலங்கையிலிருந்தும் போர்ச்சுகீசியரை விரட்டத் தொடங்கி 1658ல் அதை முற்றிலுமாகச் செய்து முடித்தனர்.

17ம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில்தான் புராட்டஸ் தாந்திய நாடுகளான ஹாலந்து, (டச்சுக்காரர்) இங்கிலாந்து, டென்மார்க் ஆகிய நாடுகள் இந்தியாவில் வர்த்தகக் கம்பெனிகள் அமைத்து முன்னேறத்தொடங்கின. வேறு விஷயங்களில் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை இருந்ததோ இல்லையோ, கத்தோலிக்கரை ஒடுக்குவதில் அவர்கள் நல்ல ஒற்றுமை காட்டினர். அவர்கள் டி. நொபிலியை ஒரு வேடதாரி என்றே கருதினர்.

டி. நொபிலியின் மனம் சமய ஒப்பீட்டிலும் தத்துவ விசாரணைகளிலும் பண்பாட்டு விஷயங்களிலும் சென்றது. அவர் தமிழர்களால் தத்துவபோதகர் என அழைக்கப்பட்டார். அவர் தமிழில் ஏராளமான நூல்கள் எழுதினார். தெலுங்கிலும் கூட எழுதியதாகத் தெரிகிறது.

அவரது தமிழ் நூல்களின் முழுமையான பட்டியல் கிடைக்கவில்லை. அவர் காலத்திலேயே கூட அவர் நூல்கள் அழியத் தொடங்கிவிட்டன எனக் கருதுகின்றனர். அவருடைய நூல்கள் ஒன்றுகூட அச்சேறவில்லை. போர்ச்சுகீசியருடைய அச்சகங்கள் அனைத்தும் அழிந்தோ, அழித்துவிடப்பட்டோ போயிருந்தன: அவர் கைப்பட எழுதிய பிரதி ஒன்றுகூடக் கிடைக்கவில்லை. அவர் பெரும்பாலும் எழுத்தர்களைக்கொண்டே தமது நூல்களை எழுதினார்.²⁹

தமிழ் வசனநடையில் அவர் எழுதிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன; தமிழில் எல்லாமே கடினமான செய்யுள் வழக்கிலிருந்ததால் தமது கத்தோலிக்க உபதேசிமார் களுக்கு அவற்றால் எந்த உபயோகமும் இல்லையெனக் கண்ட அவர் அவர்களுக்குப் புரியக்கூடிய தமிழ் நடையில் தமது நூல்களை எழுதினார்.

இவற்றில் ஞானோபதேசம் என்ற நூல் கிறிஸ்தவ அடிப்படைக் கொள்கைகளை விளக்கும் விரிவான நூல். இது ஒன்றுதான்

அவருக்குப் பின்னால் வந்த கத்தோலிக்கப் பாதிரிமாராலும் உபதேசிமார்களாலும் நன்கு உபயோகிக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. இரட்சிப்புப் பற்றிய 'ஆத்தும நிர்ணயம்' இந்துமதக் கொள்கைகளை மறுக்கும் 'தூசணதிக்காரம்', மறுபிறவி நம்பிக்கையை மறுக்கும் 'புனர்ஜன்ம ஆட்சேபம்' உயர்குல இளம் விதவைகளுக்கு ஒழுக்கம் போதிக்கும் 'சத்திய சல்லாபம்', 'நித்திய ஜீவன சல்லாபம்' ஆகியன வேறு சில முக்கியமான நூல்களாகும்.

டி. நொபிலி தமிழ் இலக்கியங்கள் என்னென்ன கற்றார் என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அவர் திருவள்ளுவரும், பட்டினத்தாரும், புராணங்களும் கற்றார் என இராச மாணிக்கமும்,³⁰ புராணங்களும் பக்தி நூல்களும் கற்றாரென திலியாண்டரும் கூறுகின்றனர்.³¹ தமிழ்மொழி அழகானதாகவும், ஏராளமானதாகவும் மிக நளிமானதாகவும் இருப்பதாகவும் டி. நொபிலி கூறினார்.

அவர் கிரந்தம் படித்ததாகவும் குறிப்பு உளது.³² சமஸ்கிருதம் அறிந்தவர் மாத்திரமே கிரந்தம் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியும். வாக்கிய அமைப்பு மட்டுமே தமிழாகவும் மற்ற சொற்கள் அனைத்தும் கடினமான சமஸ்கிருத பதங்களாகவும் உள்ள, மிகக் கடினமான மணிப்பிரவாளம் அது. இடைக்காலத்தில் இம் மாதிரியான கிரந்த உரைகள் ஏராளமாக எழுதப்பட்டன.

அவர் காலத்தில் சமஸ்கிருதம் அறிந்த கற்றோர் விரும்பிப் படித்த கிரந்த மணிப்பிரவாளத்திலிருந்தும் ஒரு பகுதி உதாரணமாகக் கீழே தரப்படுகிறது.

நம்மாழ்வார் இயற்றிய திருவாய் மொழிக்கு வடக்கு திருவீதிப் பிள்ளை எழுதிய பகவத் விஷயம் அல்லது ஈடு என்ற உரையிலிருந்து;

பரஸ்வரூபம் அகில ஹேயப்ரதீய நீகத்வத்தாலும் கல்யாணை கதாவத்தாலும் ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமாய், விபுத்வாத் தேபீத; பரிச்சேத ரஹிதமாய் ஸர்வமும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய்த் தனக்கு ஒரு ப்ரகார்யந்தரமில்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேத ரஹிதமுமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஜ்ஞாநபலைஸ்வர்ய ஸீலாத்யநந்த கல்யாண குண கண மஹோத்தியாய் ஸ்ரீயபதியாய்—முதற்பத்து, பகவத்விஷயம். பக். 86-87.

டி. நொபிலியன் 'ஆத்தும நிர்ணயத்தில்' மட்டும் காணப் படுவதான முந்நூறுக்கும் அதிகமான தமிழருக்கு அறிமுகமில்லாத

சமஸ்கிருதச் சொற்களின் பட்டியல் ஒன்றை இராசமாணிக்கம் தந்திருக்கிறார். அவற்றில் சில:

அனுரூபம்	-	univocal
உபாதான	-	material
பூர்வாபரமேரை	-	anterior & posterior
ரசனம்	-	tongue
குக்ஷி	-	stomach
அனங்கீகரி	-	deny
வினாபூதம்	-	negative
ரூட்டியார்த்தம்	-	connotation
ரூபிகரிக்கிற	-	formal
நிமித்தஜம்	-	effect
பாஹி	-	exterior
நாசிகை	-	nose
லலாடலிபி	-	fate
அவலோகனம்	-	apprehension
அவினாபூதம்	-	positive

டி.நொபிலி பயன்படுத்தியிருக்கும் சொற்களைப் பார்த்தால் அவர் கிரந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கி எழுந்தவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

ஆயினும் இராசமாணிக்கம் டி. நொபிலியின் நூல்களிலிருந்து உதாரணமாகக் கொடுத்திருக்கும் பகுதிகள் எளிமையாகவும், தமிழர்களால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியனவாகவுமே இருக்கின்றன. (உ—ம்) 'ஞானோபதேச'த்திலிருந்து ஒரு பகுதி:

சொல்லப்பட்ட இந்த இரண்டு வகைத் தானங்கள் தவிர வேறொரு வகைத் தானம் உண்டு. அந்தத் தானத்தின் நிமித்தமாகக் கொடுக்கிறவன் தனக்கு உண்டான நன்மையிலே ஓர் அங்கிஷமானது பிரியவும் குறையவும் பண்ணி வந்தாலும் கொடுக்கிறவன் தனக்கு உண்டான நன்மைகளுக்கு அனுரூபமாக நன்மையைச் சரியாக வாங்கிறவனிடத்திலே பிறப்பிக்கிறானொழிய மற்றப்படியல்ல... இந்தத் தானத்தின் மேரையை விசாரித்தோ மானால் அதில் அங்கிஷத்தின் பிரித்தலும், மனுஷசபாவமும் ஒன்று இரண்டாய் போறது என்ற குறையும் காணப்பட்டிருந்தால் கொடுக்கிறவன் தனக்கு உண்டான நன்மைக்குச் சரிசமமான வேறொரு நன்மையை வாங்கிறவனிடத்திலே கொடுக்கிறான் என்கிறதினாலே இந்தத் தானமானது சொல்லப்பட்ட தானங்களுக்குள்ளே மேலான தானமென்றும் நல்லதானம் என்றும் சொல்லத்தகும்.³³

தற்கால வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு சொற்களிடையே இடைவெளிவிட்டு சில சொற்களுக்குச் சந்தி பிரித்து, புள்ளிகள் கொம்புகள் ஆகியவற்றையும் இராசமாணிக்கம் சேர்த்துள்ளார். ஹென்ரிக் கேயின் நூலிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட பகுதிகளும் இவ்வாறு பதிப்பிக்கப்பட்டவையே.

இதில் சில கொச்சைகளும் காணப்படுகின்றன. அவரது நூல்களில் கொச்சைகள் இருப்பதாக இராசமாணிக்கமும் எழுதுகின்றார். கல்விமான்களுடன் சம்பாஷணை, மற்றும் கிரந்தப்படிப்பு, ஹென்ரிக் கேயின் தமிழ்நடை இவைகளினால் டி. நொபிலி தமது தமிழ் நடையை அமைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கக் கூடும்.

டி. நொபிலி போர்ச்சுகீசியச் சொற்களைத் தவிர்த்தார். இஸ்பிரீத்து, சாந்து என்று ஒருசில சொற்களைத்தவிர லத்தீன் சொற்களையும் அதிகமாய்ப் பயன்படுத்தவில்லை. சமஸ்கிருதச் சொற்களையே அதிகமாய் எடுத்தாண்டார். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் கிறிஸ்தவ சமயத்தை இந்தியமயமாக்க முடியுமென நம்பினார். இன்று புழக்கத்தில் இருக்கும் கிறிஸ்தவ சமயச் சொற்கள் பல முதன் முதலாக அவரால் கொண்டுவரப்பட்டவையே. ஞானோபதேசம், சருவேசுரன், விசுவாசம், தீர்க்க, அருளிச்செய், அருளப்பர், திரித்துவ ஏகத்துவம், பரிபூரண கிருபை, அனாதி, வேதபாரகர், பராபரவஸ்து, கடவுள், ஆண்டவர், அவதாரம், மனுசாவதாரம், ஐயர், குரு, சற்குருவானவர், நாதர், சேசநாதர், சுவாமி, ஞானஸ்நானம் என்று ஏராளமான உதாரணங்களைத் தரமுடியும்.

இந்து சமயச் சொற்களைச் சிறிது மாற்றி அவற்றுள் கிறிஸ்தவக் கருத்தைப் பொதிவது, அவரது அனுசரிப்புத் திறனையும் புதிய சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் தைரியத்தையும் காட்டுகின்றது.

அவர் கட்டிய கோவிலின் நேர்முன் பகுதியில் உயர்குலத் தோரும் பக்கவாட்டில் தாழ்ந்த குலத்தோரும் அமர்ந்து வழிபடும் படியாக அவர் அதை அமைத்திருந்தார். இதுவும் அக்கால தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சாதிப் பழக்கத்தை அனுசரிக்கும் முயற்சியே. ஆனால் பரதவர் அக்காலத்தில் தங்கள் ஆலயங்களுக்குள் தங்களைவிடத் தாழ்ந்த குலத்தினரை அனுமதிக்காதபோது இவரது பக்கவாட்டு அறை பெரிய முற்போக்கு என்றே கூறவேண்டும்.³⁴

சீகன்பால்கு படித்த தமிழ் நூல் பட்டியலில் டி. நொபிலியின் நூல்களின் பெயர் எதுவும் இல்லை³⁵ என்பதை திலியான்டர் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். பெஸ்கி தமது 'வேத விளக்கத்தில் டி.

நொபிலியைப் பாராட்டி எழுதியுள்ளார். ஆனால் தமது தமிழ் லத்தீன் அகராதியில் தூசணதிக்காரம் பற்றி விளக்கமாய் எழுதியிருந்தாலும் அதில் டி. நொபிலியின் பெயர் குறிப்பிடப்படவே இல்லை. பெஸ்கிக்குக்கூட டி. நொபிலியின் நூல்கள் இன்னின்ன என்பது சரியாகத் தெரியாததே காரணமாக இருக்கவேண்டும் என இராசமாணிக்கம் கூறுகின்றார். சீகன்பால்கு டி. நொபிலியின் நூல்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கக்கூடும் என்றே தோன்றுகிறது.

டி. நொபிலி விசுவாசப்பிரமாணத்தை விசுவாச மந்திரம் என அழைத்தார். அதைப் பின்வருமாறு மொழி பெயர்த்திருந்தார்: 'பரமண்டலத்தையும் பூலோகத்தையும் படைத்த சர்வத்துக்கும் வல்ல பிதாவாகிய சருவேசுரனை . . . விசுவாசிக்கிறேன்...' சீகன்பால்கு அம்மொழிபெயர்ப்பை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டார். ஆனால் மந்திரம் என்ற சொல்லைத் தவிர்த்துவிட்டு விசுவாசப் பிரமாணம் என்று மாற்றினார்.³⁶

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. Simon Casie Chetty: *The Castes, Customs, Manners and Literature of the Tamils*. p. 30
2. ச. இராச மாணிக்கம், சே.ச., பதிப்பாசிரியர்-அடியார் வரலாறு-திருவுரை. பக். 5, தமிழ் இலக்கியக் கழகம் தூத்துக்குடி 1967
3. மேலது. பக். 25
4. மேலது. பக். 22
5. மேலது. பக். 30
6. மேலது. பக். 28-58
7. Bishop R. Caldwell: *History of Tinnevely*. p.72
8. Ibid p. 72
9. ச. இராசமாணிக்கம், சே.ச., பதிப்பாசிரியர் அடியார் வரலாறு. பக். 58 தமிழ் இலக்கியக் கழகம் தூத்துக்குடி 1967
10. S. Rajamanickam S.J. *The First Oriental Scholar*. p. 172-9, Tirunelveli 1972
11. ச. இராசமாணிக்கம், சே.ச., பதிப்பாசிரியர் அடியார் வரலாறு. பக். 58
12. அன்டிரிக்ஸ் அன்டிரிகஸ், அடியார் வரலாறு. பக். 669. தமிழ் இலக்கியக் கழகம் தூத்துக்குடி 1964
13. மேலது. பக் 709
14. மேலது. பக் 459-60

15. மேலது. முகவுரை பக். 8
16. S. Rajamanickam S.J: *The First Oriental Scholar*. p 172-9, Tirunelveli 1972
17. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*, p.23, C.L.S. Madras 1956
18. Erich Beyreuther: *Barthlomaeus Ziegenbalg*. p. 26. C.L.S. Madras 1955
19. M. Srinivasa Iyengar: *Tamil Studies*. p. 114
20. கிஃப்ட் சிரோமணி, எஸ். கோவிந்தராஜு, எம். சந்திர சேகரன்-கல்வெட்டு எழுத்துக்களில் திருக்குறள். பக். 268.
Department of Statistics, Madras Christian College, Tambaram. 1980
21. S. Rajamanickam, S.J: *The First Oriental Scholar*. p. 80, 81, 96 Tirunelveli 1972
22. Ibid p. 19
23. Dubois: *Hindu Manners, Customs and Ceremonies*, p.300, O.U.P. Madras, 1978
24. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology* p. 29, Uppsala. 1974
25. S. Rajamanickam, S.J.: *The First Oriental Scholar*. p. 59, Tirunelveli 1972
26. Dubois: *Hindu Manners, Customs and Ceremonies*, p.60, O.U.P. Madras, 1978.
27. Danvers F.C.: *The Portuguese in India*, Vol.II, p.131
28. S. Rajamanickam S.J: *The First Oriental Scholar*. p 59, Tirunelveli 1972
29. Ibid p. 160
30. Ibid p. 97
31. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology* p. 29, Uppsala.
32. S. Rajamanickam S.J: *The First Oriental Scholar*. p 66, Tirunelveli 1972.
33. Ibid. p. 201
34. Ibid. p. 61
35. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p. 32. Uppsala. 1974
36. Ibid. p. 238

‘கொடுந்தமிழ்’

சீகன்பால்கு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்றதோடு வேத மொழிபெயர்ப்புச் செய்யும் குறிக்கோளை மனதில்கொண்டு கத்தோலிக்க வசன நூல்களை ஊன்றிக் கற்றாரென நாம் அறிவதால், அந்த வசன நூல்களை அடியொற்றியே அவரது வசன நடையும் அமைந்தது என நாம் முடிவுகட்டலாம்.

மேலும் அவர் கல்விமான்களான தமிழர்களுடன் கலந்துரையாடினாரெனவும், தமிழர்களைப் போலவே அவரால் தமிழ் பேச முடிந்தது எனவுங்கூட, அறிகிறோம்.¹ அதன் மூலமும் அவர் தமது வசன நடைத் திறனை வளர்த்துக் கொண்டிருந்திருந்தார்.

அவர் தமது புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பை 1708ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் தொடங்கி 1711ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் முடித்தார். இடைப்பட்ட காலத்தில் சில மாதங்கள் டேனிய வர்த்தக அதிகாரிகளினால் அவர் சிறையில் வசிக்கவும் நேரிட்டிருந்தது. மூல நூலாக ஷ்மிட்டின் (Schmidt) கிரேக்கப் புதிய ஏற்பாட்டையும் துணை நூல்களாக இலத்தீன் ஆக்கம் (Ariæ Montani) மார்ட்டின் லூத்தர், ஆஃபன்பாக் (Offenbach) ஆகியோரின் ஜெர்மானிய ஆக்கங்கள் மற்றும் டச்சு, போர்ச்சுகீசியம், டேனிய மொழிகளிலான புதிய ஏற்பாடுகளையும் வைத்துச் செயல்பட்டார்.²

மொழிபெயர்ப்பு முடிந்தவுடன் அதை அச்சில் ஏற்றும் பணியில் அவரும் அவரது உடன் மிஷ்னெரியுமான கிரன்ட்லரும் (Gruendler)ஈடுபடத் தொடங்கினர். ஏற்கெனவே அது குறித்து அவர் ஹலே நண்பர்களுக்கும் லண்டன் கிறிஸ்தவ அறிவு விளக்கச் சங்கத்துக்கும் (சொஸைட்டி ஃபார் பிரமோஷன் ஆஃப் கிறிஸ்தியன் நாலெட்ஜ்; எஸ். பி. ஸி. கே.—S.P.C.K.) வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார்.

அச்ச வேலை தொடங்கிய கதை சுவையானது. 1711ல் எஸ்.பி.ஸி.கே. சங்கம் ஜோனாஸ் ஃபிரின்ச் என்ற அச்சக் கலைஞரோடு, ஒரு அச்ச யந்திரத்தையும் பிற அச்ச சாதனங்களையும் தரங்கம்பாடிக்கு அனுப்பிவைத்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக ஃபிரின்ச் வந்த கப்பலை பிரெஞ்சியர் பிடித்து பிரேஸிலுக்குக் கடத்திச் சென்றுவிட்டனர். எஸ்.பி.ஸி.கே. அது குறித்துச் சென்னை கவர்னரிடம் தொடர்புகொண்டது. பின்பு பணம் கொடுத்துக் கப்பல் மீட்கப்பட்டு, கப்பலில் மறைந்துகிடந்த யந்திரமும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு கப்பல் மீண்டும் சென்னைக்குப் பயணமாகையில் வழியில் நன்னம்பிக்கை முனையில் ஃபிரின்ச் இறந்துவிட்டார். பொருட்கள் மாத்திரம் தரங்கம்பாடி வந்து சேர்ந்தன. நல்ல நேரமாக டேனிஷ் படையில் அச்சக்கலை தெரிந்த ஒரு படைவீரர் இருக்கவே அவரைக்கொண்டு வேலை தொடங்கப்பட்டது.³ பின்னர் 1713ல் ஹலேயில் தயாரான சாதனங்களோடு ஒரு அச்சக் கலைஞரும் வந்து சேர்ந்தார்.⁴ 1715ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் புதிய ஏற்பாடு அச்சிட்டு முடிந்ததாக கிரன்ட்லர் ஹலேக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தெரிவித்தார்.

இந்தப் புதிய ஏற்பாட்டில் நான்கு சவிசேடங்களும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் இருந்தன. அதனால் சீகன்பால்கு அதற்கு ‘அஞ்ச வேத பொஷ்தகம்’ எனப் பெயரிட்டிருந்தார். மேலும் பழைய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள், பாடல்புத்தகம், துண்டுப் பிரசுரங்கள், செப புத்தகம், தியான புத்தகம் ஆகியவையும் அச்சேறின.

தென்தமிழ் நாட்டில் தொடங்கி பின்னர் முடங்கிப்போன அச்சக்கலை மீண்டும் ஒரு நூற்றாண்டு காலம் கழித்துத் தரங்கம்பாடியில் புத்துயிர் பெற்றது. அதன்பின்பு அங்கு தமிழ் வசன நூல்கள் தொடர்ந்து அச்சேறி வந்தன. தரங்கம்பாடியருகே பொறையாரில் தாள் தயாரிக்கும் தொழிலும் தொடங்கப் பட்டாலும் அது வெற்றி பெறவில்லை.

புதிய ஏற்பாட்டு நூல் அழகாக அமைந்திருந்தது. வீரமா முனிவருக்குத் தரங்கம்பாடியார்களின் இந்த மொழிபெயர்ப்பு அச்ச நடவடிக்கை அறவே பிடிக்காவிட்டாலுங்கூட, ‘அச்செழுத்துக்கள் பிரமாதமாக வார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவை விதம் விதமாகவும் ஏராளமாகவும் இருக்கின்றன’ என ஒப்புக் கொண்டார்.⁵ டேனிஷ் மன்னருக்குச் சீகன்பால்கு எழுதிய நன்றிக் கடிதமும் முன்னுரையாகப் பிரசுரமாகியிருந்தது. அப்போதுள்ள வழக்கப்படி தமிழ்ச்சொற்கள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து ஒரே

சங்கிலிக் கோவையாக அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும் வேத வசனங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியாகவே அச்சிடப்பட்டிருந்தன. ஒரு வசனம் முடிந்ததும் முற்றுப்புள்ளியாக ஒரு அடையாளம் இடப்பட்டு அடுத்த வசனம் அடுத்த வரியிலேயே தொடங்கப் பட்டது.

வசனநடை என்ற சொல் இக்காலத்தில்தான் தோன்றியிருக்க வேண்டும். சீகன்பால்குவின் வேதம் வசனம் வசனமாகப் பிரிக்கப்பட்டு எழுதப்பட்டிருந்ததால் வசனநடை என்ற சொல்லும் உருவாகியிருக்கலாம். அதற்கு முன்பு 'வாசகம்' என்ற சொல்லே வழங்கி வந்தது. வசனம் என்றால் சொல், பேச்சு என்றும், வாசகம் என்றால்—Prose composition என்றும் ப. விசுவநாத பிள்ளையின் தமிழ் ஆங்கில அகராதி கூறுகிறது. சீகன்பால்கு தொடங்கி வைத்து, பின் பல தரங்கம்பாடி மிஷனெரிகளாலும் தொடரப்பட்டு இறுதியில் பப்ரீஷியஸால் (J.B. Fabricius) 1779ல் பிரசுரிக்கப்பட்ட மலபார்—இங்கிலீஷ் அகராதிதான் வசனம் என்ற சொல்லுக்கு சொல், வாக்கியம், Prose in distinction from poetry, வாசகம் என்றும்; வாசகம் என்ற சொல்லுக்கு Prose, வசனநடை என்றும் கூறுகிறது. உரைநடை என்றசொல் அதற்கும் பின்னால் உருவானதேயாகும்.

சீகன்பால்குவின் புதிய ஏற்பாடு கொச்சை நடையில் அமைந்துள்ளது என்ற தவறான கருத்து பரவலாக உள்ளது. ஒரு பெரிய சமயத்தின் நுணுக்கமான தத்துவங்களை எளிய வசனநடையில் சொல்ல முயன்ற அவரது மொழி பெயர்ப்பில் அங்கங்கே கொச்சைகளும் எழுத்துப் பிழைகளும் உள்ளன என்பதை யாரும் மறுக்க வியலாது. ஆனால் அப்போது வசனநடை இருந்த நிலையையும், பாமரருக்கும் வேதம் பயன்படவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அவர் அதை எழுதினார் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

ஃபிலாஸ் சான்க்டோரம் நல்ல இலக்கியத் தன்மைகொண்ட நூலாக இருந்தபோதிலும் கொச்சைகள் அந்த நூலிலும் மிகுதியாக உள்ளன. ஹென்ரிக் கே காலத்துக் கல்வெட்டுக்களிலும் கொச்சைகள் இருந்தன. டி. நொபிலியின் நூல்களிலும் கொச்சைகள் உள்ளன என இராசமாணிக்கம் கூறுகின்றார்.⁶ இந்த இரு எழுத்தாளர்களின் வாசகங்களினின்று, தர்க்கரீதியாக எழுந்ததே சீகன்பால்குவின் நடை. இம்மூவருமே தமிழ் இலக்கணம் நன்கு கற்ற வர்கள்தாம்.

இலக்கண மேதையாகக் கருதப்பட்ட வீரமாமுனிவர் பாமரருக்காக எழுதிய 'பரமார்த்த குருவின் கதை'களிலும் கூட ஒரு

சில கொச்சைகள் உண்டு. ஐரோப்பிய மொழிகளில் எழுத்து மொழிக்கும் பேச்சு மொழிக்கும் தமிழ் மொழியில் உள்ளதுபோல் அதலபிளவு கிடையாது. எனவேதான் பேச்சில் புழங்குகிற வழக்குகளையும் இந்த ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்கள் தயங்காமல் எழுத்தில் புகுத்தினார்கள்.

சீகன்பால்குவின் வசனநடை கொச்சையானது, இலக்கணமற்றது என்ற விமர்சனம் உருவாகி வளர்ந்து வெகு காலமாக நிலைத்தும் விட்டிருக்கிறது. இவ்விமர்சனம் நியாயமானதல்ல.

இவரது வசனநடையைக் கண்டனம் செய்தவருள் முக்கியமானவர்கள் இருவர். ஒருவர் வீரமாமுனிவர். இயேசு சபையைச் சேர்ந்த இவரது இயற்பெயர் கான்ஸ்தந்தைன் ஜோசப்ஸ் பெஸ்கி என்பதாகும். அடுத்தவர் பிரெஞ்சியர். கத்தோலிக்க எற்றாரஞ்சரே குருமடத்தைச் சேர்ந்த அபி டூபாய் (Abbe Dubois) ஆவார்.

இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த பெஸ்கி 1710ல் தமிழ்நாடு வந்து திருநெல்வேலி, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருச்சி, தஞ்சை ஜில்லாக்களில் சமயப் பணிபுரிந்து 1747ல் காலமானார். இவர் ஒரு மகா பண்டிதராய் விளங்கினார். தமிழைக் கசடறக் கற்று, திருக்குறளில் சிறப்பான பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார் இந்தியாவைப் புரிந்துகொள்வதற்காக சமஸ்கிருதம் கற்றுக் கொண்டார். இந்து மதத்தை மறுப்பதற்காக அதையும் ஆழ்ந்து படித்தார். டி நொபிலியைப் போலவே, சைவ உணவு உண்டு. காவி ஆடை அணிந்து இந்தியப் பாணியில் வாழ்ந்தார்.

பெஸ்கி உறங்கிக் கிடந்த தமிழ் இலக்கிய உலகைத் தட்டி யெழுப்பிச் செயல்பட வைத்தார். இவர் மொழி ஆற்றல் மிகுதியாகப் பெற்றவர். தமிழில் எல்லா இலக்கிய வகைகளிலும் நூல்கள் எழுதினார். ஏராளமாகவும், பழந்தமிழ் மரபுப்படியுமே எழுதினார். பிற கத்தோலிக்க புராட்டஸ்தாந்திய மிஷனரிகள் அறிமுகப் படுத்தத் தொடங்கியிருந்த புதிய வசனநடை வகையில் அவருக்கு அதிக நம்பிக்கை இல்லை.

தேம்பாவணி இவரது பெரும் நூல்: (1726) தமிழ்க் காவிய மரபு பிறழாமல் பாடப்பட்டது. கன்னிமரியாளின் கணவர் யோசேப்பை பாட்டுத் தலைவனாகக்கொண்ட இக்காப்பியம் 3615 பாடல்கள் கொண்டது. கம்ப ராமாயணத்துக்குப் பிறகு தமிழில் வந்த பெரிய காப்பியம் இதுவே. மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து இவரே அதற்கு உரையும் எழுதினார். செய்யுளாகப் பல சிற்றிலக்கிய நூல்களும் இவர் எழுதினார்.

பெஸ்கி ஒரு இலக்கண மேதையாகத் திகழ்ந்தார். இலத்தீனில் எழுதப்பட்ட இவரது இலக்கண நூல்கள் ஐரோப்பியருக்குப் பேருதவியாக இருந்தன. தமிழின் ஐந்திலக்கணக்கங்களைக் கூறும் இவரது 'தொன்னூல் விளக்கம்' பவணந்தி முனிவரின் நன் ஆரலை அடிப்படையாகக் கொண்டது; பற்பல இலக்கிய வகைகளுக்குச் செய்யுளாலும் வசனநடையாலும் இலக்கணம் கூறுகிறது.

பெஸ்கியின் வசனநடை செந்தமிழ் எனப்பட்டது. 'தொன்னூல் விளக்கம்' இவருக்குச் செந்தமிழ் தேசிகர் என்ற பட்டத்தைச் சேர்த்தது. இவரது வசனநடை 13ம் 14ம் நூற்றாண்டுகளில் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட நடையேயாகும். அந்நடைக்கு இவர் புத்துயிர் தந்து அதைச் செந்தமிழ் என அழைத்தார்.

இவரது செந்தமிழ் நடைக்கு மாதிரியாக 'தொன்னூல் விளக்கத்'திலிருந்து ஒரு பத்தி கீழே தரப்படுகிறது.

'அன்றியும் உள்ளொவ்வாமற்புறத்துத் தோன்றுஞ் சித்திர அறத்தின் சாயலும் பயன்றரு நல்லறமெனப்படுமாயி னாண் கொண்டாட்டிய புன்மரப்பாவையுங் களிகொண்டாடிய கருக்கட் பாவையும் வேறுபாடின்றி யெர்க்குமெனவுங் கண்ணேகனிய வழுகாட்டி யுள்ளுயிர் கொல்லு நஞ்சடைக்காஞ்சிர பழனும், புறத்துவீச மணமே யொப்ப வகத்துமினிய தேறல் கொண்ட மாங்கனிதானுமொன்றெனவு மொளிபெற வெழுதிய வோவியப்படமு முயிர் பெற்றெழில் வாழுடலுமொன்றெனவு மிவை வேறல்ல வென்புழியன்றோ மனமுள்ளொவ்வர் வரைந்தோன் முகத்தெழும் பொய்யறச் சாயலும் நெஞ்சில் வீற்றிருந்தினிதிற் புறத்துத் தோன்று மெய்யறமாட்சியும் ஒன்றெனச் சொல்லவும் படுமே.'

இவரது நடையைப் பின்பற்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலுங்கூட தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் உரைநடை எழுதி வந்தார்கள்.

பெஸ்கியின் 'உரையாசிரியர் நடை' நூல்கள் வந்த பின்புதான் உரைநடை என்ற சொல் தோன்றியிருக்க வேண்டும். 'உரை' என்றால் விளக்கம் என்றும் பேச்சுநடை என்றும், அர்த்தங்கள் உண்டு. பேச்சுநடை என்ற அர்த்தத்தில் 'உரையும் பாட்டும்,' 'உரையிடப்பட்ட' என்ற பழைய சொற்றொடர்களும் உண்டு. ஆனால் உரைநடை என்ற சொல் புதிதுதான்.

விசுவநாதபிள்ளையின் அகராதியில் அச்சொல் இல்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின், நடுவில் வெளியான பெர்ஸிவல்

(Percival)ன் ஆங்கில—தமிழ் அகராதியில் Prose என்ற சொல் லுக்கு உரைவாசகம் என்றும், உரைநடை என்றும் அர்த்தங்கள் தரப் பட்டிருக்கின்றன.

சீகன்பால்குவின் வேதத்தின்மூலம் வசனநடை என்ற சொல் தோன்றியது எனப் பார்த்தோம். பின்பு அதில் காணும் 'வசனம்' என்பது வடசொல்லாகக் கருதப்பட்டதால் தனித் தமிழ் உணர்வு அதிகரித்த காலங்களில் அச்சொல் தவிர்க்கப்பட்டு, எல்லா வகை நடைகளும் 'உரைநடை' என்றே வழங்கலாயிற்று.

பெஸ்கி, இலத்தீனில் 'கொடுந்தமிழ் இலக்கணம்' என்று ஒரு நூலை, ஐரோப்பியப் பாதிரிமார் தமிழ் பேசக் கற்றுக்கொள்வதற்கு உதவும்பொருட்டு எழுதினார். 'கொடுந்தமிழ்' என்ற சொல்லையும் பெஸ்கியே தோற்றுவித்ததாகத் தெரிகிறது. 'கொடு' என்றால் கொடிய அல்லது கோணலான என்று பொருள். பேச்சுத் தமிழை அவரும் அவர் காலத்துத் தமிழறிஞர்களும் இகழ்ச்சியாகக் கருதியமைக்கு இது ஒரு சான்று.

காலங்காலமாகப் பொதுமக்களின் வாய்மொழியாக அவர்களின் பேச்சுமரபாக வருகின்ற சொற்களும் சொற்றொடர்களும் வலிமையான தொடர்பு சாதனங்கள் என்பதையும், இன்றையப் பேச்சு மொழி நாளைய இலக்கிய மொழி என்கின்ற அடிப்படைமொழித் தத்துவத்தையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

பெஸ்கி சாதாரணமாகப் பேசியதே உயர்ந்த செந்தமிழில் தான்.⁸ வசனமரபு தமிழில் வலுவாக இல்லாததைக் கண்ட இவர், வசனத் தமிழைச் செந்தமிழ் என்றும் கொடுந்தமிழ் என்றும் தாமாகப் பிரித்துக்கொண்டு கற்றோருக்காகச் செந்தமிழில் உரைகாரர் நடையிலும் பாமரருக்காகக் கொடுந்தமிழில் எளிய வசனநடையிலும் எழுதினார். இவர் கொடுந்தமிழில் எழுதிய ஒரே நூல் 'பரமார்த்த குரு கதை அல்லது அவிவேக பூரண குரு கதை' என்பது.

செந்தமிழ் உரைநடையிலோ இவர் பல நூல்கள் எழுதினார். இவர் தரங்கம்பாடி மிஷனெரிகளுக்கு எதிராகச் சர்ச்சைகள் புரிவதில் ஆர்வம்காட்டினார். 'வேதவிளக்கம்' என்ற நூல் அவர்களது நடவடிக்கைகளைச் சாடியதுதான். அவர்களும் பதிலுக்குப் 'பேதகம் மறுத்தல்' என்ற நூலைப் பிரசுரித்துவிட்டனர்.⁹ 'வேதியர் ஒழுக்கம்' கத்தோலிக்க உபதேசியர்களுக்காக எழுதப்பட்டதாயினும் புராட்டஸ்தாந்தியராலும் பயன்படுத்தப் பட்டது.

இவர் கொடுந்தமிழில் எழுதிய ஒரே நூல் 'பரமார்த்த குரு' எனப் பார்த்தோம். இதன் நடை எளிமையானது. யதார்த்தத்தை ஒட்டியது. அன்றாடப் பேச்சுத் தமிழுடன் சார்ந்தது. ஹென்ரிக் கே, டி. நொபிலி, சீகன்பால்கு மற்றும், தரங்கம்பாடி மிஷனெரிகள் இத்தகைய வசனநடையையே வளர்த்தனர். பெஸ்கி இதைக் கொடுந்தமிழ் என ஏளனப்படுத்தினாலும், இன்று இவர் தமிழ் இலக்கியவுலகில் சிரஞ்சீவித் தன்மை பெற்றிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் இந்நூலின் நடையேயாகும்.

இதில் எட்டுக் கதைகள் உள்ளன. கதைகள் சிந்தனைக்கு விருந்தளிப்பவை என்று கூறிவிடமுடியாது. தத்துவமும் கனமும் அதிகமில்லாத கதைகள். பாமரருக்கு வேண்டியது நடை எளிமைமட்டுமல்ல. விஷய சூனியமும் ஆகும் என்று இவர் கருதினாரோ என்று தோன்றக்கூடிய அளவுக்கு அத்தனை எளிய பொழுது போக்குக் கதைகள். ஆனால் நடையில் நல்ல சரளமும், நகைச் சுவையும் உள்ளன. பெஸ்கி அதைக் கொடுந்தமிழுக்கு உதாரணமாக எழுதிச் சென்றாலும், அதன் நடைச் சிறப்புக்காக அது இன்று படைப்பு எழுத்தாளர்களால் போற்றப்படுகின்றது. அதுதான் தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் புனைகதைநூல் என்று அதற்கு வரலாற்று முக்கியத்துவமும் அளிக்கின்றனர். வசனநடையில் படைப்பிலக்கியம் இல்லாத குறையை அது போக்கிற்று என்பது உண்மை.

பரமார்த்த குரு கதை தரங்கம்பாடி மிஷனெரிகளை மறைமுகமாகப் பகடி பண்ணுவதற்காக எழுதப்பட்டதாக ஒரு கருத்து உளது.¹⁰

ஆனால் அதற்கான அகச்சான்று எதுவும் நூலில் காணப் படவில்லை. ஆனால் சீகன்பால்குவின் வேத மொழிபெயர்ப்பு நடை கொடுந்தமிழில் அமைந்திருந்தது. சாதாரண மக்களுக்காகவும் எழுதப்பட்டது. தரங்கம்பாடி மிஷனெரிகளின் இந்த நடவடிக்கையைக் கேலி பண்ணுவதற்காக இதை எழுதியிருக்கக்கூடும்.

இவரது சதுரகாதியும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததே. அதற்கு முன்பு செய்யுள் வடிவில் எழுதப்பட்டு வந்த தமிழ் நிகண்டுகள் இருந்தபோதிலும், அவற்றை முதலில் மனப்பாடம் பண்ணினால்தான் அவற்றால் பயன் என்ற நிலை இருந்ததால், புதிய பாணியில் தயாரிக்கப்பட்ட—ஒரு சொல்லுக்கு நான்கு நிலைகளில் அர்த்தங்கள் தருகிற—சதுரகாதியை தமிழர் வரவேற்றனர்.

பெஸ்கிக்கு முன்னதாகவே சீகன்பால்குவும் ஒரு அகராதி தொடங்கியிருந்தார். அவருக்குப் பின் வந்த மிஷனெரிகள் அதைத் தொடர்ந்து தொகுத்து வந்திருந்தனர். அது 1799ல் பப்ரிஷியஸால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. அது இன்றும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் அது முற்றிலும் ஐரோப்பிய பாணியில் சொற்களுக்கு அர்த்தங்களை நேரடியாக எளிமையான முறையில் தருகின்றது.

பெஸ்கி தமிழில் பற்பல எழுத்துச் சீர்திருத்தங்களும் செய்தார். ஆனால் அவற்றின் நன்மை தீமைகளைப்பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு உண்டு.

பெஸ்கியின் காலத்தில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை மிகவும் நலிவுற்றிருந்தது. போர்ச்சுகீசியர் தமிழ் நாட்டினின்று விரட்டப்பட்டுவிட்டதே அதற்கு முக்கிய காரணமாகும். போர்ச்சுகீசியரது இடத்தை புராட்டஸ்தாந்தியரான டச்சுக் காரரும் ஆங்கிலேயரும் பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர். 1773ல் ஏசுசபையும் (Society of Jesus) கலைக்கப்பட்டிருந்தது. சபைகளைக் கண்காணிக்கப் போதிய மதபோதகர்கள் இல்லாத நிலையில் பல கத்தோலிக்கர் புராட்டஸ்தாந்திய மதத்தில் சேர்ந்துவிட்டிருந்தனர். இது கத்தோலிக்க மிஷனெரிகளுக்கு மிகுந்த மனச்சோர்வளித்திருந்தது.

கத்தோலிக்கரது அச்சகங்கள் அழிந்து பல காலமாகிவிட்டது. அச்சகம் இல்லாதது பெஸ்கிக்குப் பெருத்த குறையாக இருந்தது. லூத்தரன் மிஷனெரிகளைப்பற்றி இவர் சர்ச்சைகள் எழுதிய வாறிருந்தார். ஆனால் அவற்றைப் பிரசுரிக்க இயலவில்லை.

இது குறித்து இவர் 1727ல் எழுதியது என்னவென்றால் ‘அவர்கள் பரிசுத்த வேதத்தை மட்டமான தமிழில் (rather coarse Tamil) மொழிபெயர்த்து பிரசுரித்திருக்கின்றனர் . . . அச்சு பிரமாதமாக இருக்கிறது. . . அவர்களது நூல்கள் அனைத்தையும் மறுத்து எழுத எனக்கு விருப்பம் உண்டு. என்ன செய்வது, நமக்கு அச்சகம் இல்லையே.’¹¹

இப்படியெல்லாம் இருந்தபோதிலும் லூத்தரர்கள் பெஸ்கியின் படிப்பையும், புலமையையும் பெரிதும் மதித்தனர். இவரது பெருங்காப்பியமும், கடின உரைநடையும் அவர்களுக்கு மிரட்சியை உண்டுபண்ணியிருக்கவேண்டும். இவரது இலக்கண நூல்கள் அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்திருக்கக்கூடும். எனவே இவரது நூல்களை அவர்கள் தங்கள் அச்சகங்களில் அச்சடித்துக்கொடுத்தனர். “கொடுந்தமிழ்” இலக்கணம் 1728ல் தரங்கம்பாடி அச்சகத்திலும், ‘வேதியர் ஒழுக்கம்’ 1840ல் அமெரிக்கன்

மிஷன் அச்சகத்திலும், 'தொன்னூல் விளக்கம்' 1876ல் எவாஞ்சலிக்கல் லூத்தரன் அச்சகத்திலும் அச்சானவை யாகும்.¹²

விவிலியத்தை அதில் உள்ளபடியே வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழிபெயர்த்து, மேலோர் கீழோர் சகலருக்கும் தருவது கத்தோலிக்கரின் கொள்கையல்ல எனக் கண்டோம். அவர்களது வேத மொழிபெயர்ப்பெல்லாம் அவர்களது ஞாயிறு சுவிசேட புத்தகங்களில் அடங்கியதோடு சரி. அவற்றில் முக்கியமான புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஞாயிறு ஆராதனைகளின்போது குருமார் அவற்றை வாசிப்பார்கள். மக்கள் கேட்டுக்கொள்வார்கள். ஆராதனையின் பெரும்பகுதி இலத்தீன் மொழியிலேயே நடந்தது. மற்றப்படி உபதேசியார்களின் உபயோகத்துக்கென ஞானோபதேசம் முதலிய நூல்களும், கதைகளும் இருந்தன.

எனவேதான் சீகன்பால்குவின் வேத மொழிபெயர்ப்பு பெஸ்கிக்குப் பெரும் வேடிக்கையாக இருந்தது. மறைபொருளாக இருக்கவேண்டிய வேதம் தமிழில் ஆக்கப்பட்டிருப்பதுமல்லாமல் கொடுந்தமிழில் அல்லவா வந்திருக்கிறது. வசன இலக்கியத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத மேல்குலத்துத் தமிழறிஞர் இந்த வசன வேதத்தையும் இதன் நடையையும் ஒப்புக்கொள்ளப்போவதில்லை. இதை ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய பாமரருக்கோ இது புரியப்போவ தில்லை. இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில்தான் பெஸ்கி அதைப்பற்றி இப்படிக் கூறினார்.

“முதல் வரியைப் படித்தவுடனேயே வாசிப்பவனின் கண்கள் எரியும், நாக்கு உலர்ந்துவிடும், காதுகளோ பிளந்தே போகும். பின்பு அவனிடமிருந்து பெருத்த சிரிப்பு வெடிக்கும்.”¹³

கல்வியறிவு அதிமில்லாதாரையும் மனத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்ட எளியபேச்சுநடை அக்காலத்தில் அத்தனை கேலிக் குரியதாக இருந்தது என்பதும் இதன்மூலம் தெரிகிறது. பாமரருக்கு எதற்கு வேதம்? ஒரு முட்டாள் குருவையும், அவரை விடவும் முட்டாள் சீடர்களையும் நகைச்சுவையுடன் படைத்துவிட்டால் போதுமானது என்றுங்கூட அவர் எண்ணியிருந்திருக்கலாம்.

அபி டோயின் விமரிசனம் இன்னும் கடுமையானது. பிரான்ஸ் நாட்டின் பிரபு வம்சத்தைச் சேர்ந்த இந்த அறிஞர் பிரெஞ்சுப் புரட்சி (1789) நடந்தபோது எற்றாரஞ்சரே குருமடத்தில் சேர்ந்து பின்பு சமயத் தொண்டுபுரிய இந்தியா வந்தவர். தக்க சமயத்தில் அவர் இங்கு வந்தமையாலேயே பிரெஞ்சுப்

புரட்சியாளரின் கைகளால் சுட்டுக்கொல்லப்படுவதினின்று தப்பினார். தென்னிந்திய மொழிகள் அனைத்தோடு சமஸ்கிருதத் தையும் நன்கு கற்றார். இந்து சந்நியாசிபோலவே வாழ்ந்தார். அவர் எழுதிய Hindu Manners, Customs and Ceremonies என்ற நூல் மிகவும் பிரசித்தமானது. அக்கால சமுதாயத்தைப்பற்றிப் பல அரிய உண்மையான தகவல்களைத் தருவது.

அபி டோபாய் மக்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர். அனைத்து சாதி மக்களோடும் நெருங்கிப் பழகி அவர்களது சாதி சமய சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களை நேரில் அறிந்து விருப்பு வெறுப்பின்றிதான் அந்நூல் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனி அவரை நன்கு மதித்து ஆதரித்தது. அவரது நூல் பிரதியையும் வாங்கிப் பிரசுரித்தது. சுமார் எழுநூறு பக்கங்கள் கொண்ட இதன் மூன்றாம் பதிப்பு (edition) பதினோரு முறை மறு பதிப்புக்களைக் கண்டது.

இந்தியாவில் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் நிலை என்ற தலைப்புடன் வெளியாகியிருக்கும் அவரது கடிதங்களினின்று அவரது கருத்துக்கள் தெளிவாகின்றன.¹⁴ அவர் காலத்தில் திப்பு சுல்தான் ஏராளமான கத்தோலிக்கரைக் கட்டாயப்படுத்தி இஸ்லாமியராக்கி விட்டிருந்தார்.¹⁵

கத்தோலிக்கமாயினும் சரி, புராட்டஸ்தாந்தியமாயினும் சரி தென்னிந்தியாவில் அவை பெருந்தோல்வியில் முடியும் என்பதே டோபாயின் பொதுக் கணிப்பாக இருந்தது. இந்து மேல்குலத்தோரின் பழக்கவழக்கங்கள்—குறிப்பாக அவர்கள் சைவ உணவு பழக்கத்தைப் போற்றும் பான்மை, சாதி அனுசாரம், சாதி அமல்—ஆகியவற்றால், அவர்கள் ஐரோப்பியர் பரப்ப முயல்கின்ற கிறிஸ்தவ சமயத்தை ஏற்றுக்கொள்வது கடினம் என அவர் கருதினார்.

தச்சர்கள் இங்கே தாழ்வான குலத்தினராகக் கருதப்படுவதால் கிறிஸ்து ஒரு தச்சனின் மகன் என்பதுகூட இங்கே கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான பாதிப்புக்களையுமே ஏற்படுத்தும் எனவும், ஆபிரகாம் தேவதூதர்களுக்குக் கன்றுக்குட்டியை அடித்து விருந்து பண்ணினான் என்றால் அந்த தேவதூதர்கள் பறைக்குலத்தவராக இருப்பார்கள் என்றெண்ணி மேல்குலத்தோர் கிறிஸ்தவராகத் தயங்குவார்கள் எனவும் எழுதுகிறார்.¹⁶

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு மட்டமான அற்பமான வேடிக்கை யான மொழியில் அமைந்துள்ளது; இதை வாசிக்கின்ற இந்துக்

களுக்குச் சிரிப்புவராமல் இருக்கமுடியாது.¹⁷ தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு மட்டுமல்ல, மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு மொழிகளிலும் விவிலிய ஆக்கங்கள் நகைப்புக்கிடமாகவே அமைந்துள்ளன.¹⁸ இந்துக்களைக் கவரவேண்டுமானால் அவர்களது சிறப்பான இலக்கியங்களைப்போல் உணர்ச்சிகரமானதாய், அலங்கார நயங்களோடுகூடிய செய்யுள் படைப்புக்களாகவே கிறிஸ்தவ நூல்கள் அமையவேண்டும் எனவும் அவர் கருதினார்.¹⁹

சமயத்தைப் பொறுத்தவரை இந்நாட்டில் கற்றோர் கல்லாதோர் அனைவருக்குமே, ஞானோபதேசம், விசுவாசப் பிரமாணம், பத்துக் கட்டளைகள், கிறிஸ்தவ குணங்கள் பற்றிய போதனைகள் போதுமானவை. அதல்லாமல் விவிலியத்தை அது இருக்கிறபடியே வார்த்தைவிடாமல் மொழிபெயர்த்து அவர்கள் கையில் தருவது உசிதமான காரியம் அல்ல என்றும் அவர் அக் கடிதங்களில் எழுதினார்.²⁰

பாமரர் மொழியில் வேதம் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயங்கள் அவர்களுக்குப் புரியப்போவ தில்லை. அவர்கள் கைகளில் அகப்படுகின்ற அந்த நூல்களை அவர்கள் பஜாரிலுள்ள கடைகளில் போட, கடைக்காரர்கள் அவற்றின் தாள்களைக் கிழித்து மருந்து மசாலைகள் சுற்றிக் கொடுக்கத்தான் அவை பயன்படும் என்றெல்லாம்கூட அவர் எழுதியுள்ளார்.²¹

புராட்டஸ்தாந்திய மிஷனரிகள் பெண் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி பயிற்றுவதையும்கூட அபி டூபாய் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.²²

ஆக புராட்டஸ்தாந்தியர் அறிமுகப்படுத்தத் தொடங்கிய கிறிஸ்தவ சமயம், புதிய வசனநடை, பெண் கல்வி ஆகியவைபற்றி அக்கால அறிஞர்களிடையே இத்தகைய கருத்துக்களே நிலவி வந்தன.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*. p.24. C.L.S. Madras. 1956
2. Ibid. p.26
3. Hugh Pearson: *Memoirs of Rev. C.F.Schwartz*. p.21 J. Huchard and Son, London, 1835.
4. Eric Beyreuther: *Bartholomaues Ziegenbalg*. p. 59. C.L.S Madras 1955

5. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p.30. Uppsala, 1974
6. S. Rajamanickam S.J. *The First Oriental Scholar*. p. 195, Tirunelveli 1972
7. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி. *கிறிஸ்தவமும் தமிழும்*; பக். 8. திருநெல்வேலி தென் இந்திய சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் 1936.
8. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p.30. Uppsala 1974
9. I bid, p 30
10. ரெவ்ரேண்ட் ஐ.எஸ். மாசிலாமணி, *இந்தியா தேசத்து கிறிஸ்து மதச் சரித்திரம்* பக். 63. சி.எல்.எஸ். 1933
11. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p.30. Uppsala 1974
12. Ibid, p 30.
13. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*. p.24. C.L.S. Madras. 1956
14. Abbe J.A. Dubois-*The State of Christianity in India during the early 19th century*. Letters.Ed. Shada Paul, Associated Publishing House, New Delhi.
15. Ibid, p 40.
16. Ibid, p 16.
17. Ibid, p 21.
18. Ibid, p 21.
19. Ibid, p 22.
20. Ibid, p 44.
21. Ibid, p 112.
22. Ibid. Letter V pp. 95-110.

புதிய ஒளி

சீகன்பால்குவின் புதிய ஏற்பாடும் பிற தரங்கை அச்ச வெளியீடுகளும் தமிழ் நாட்டில் மாபெரும் சமுதாய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் கருவிகளாயின.

புதிய ஏற்பாடு ஒரு வேதம் என்பதை நாம் இங்கே நினைவில் கொள்ளவேண்டும். பாரதத்தில் இந்து வேதங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட மேல்சாதியினரின்—அதுவும் அச்சாதி ஆண்மக்களின்—ஏகபோக உரிமையாகக் காலங்காலமாக இருந்து வந்திருந்தன. இப்போது உலகப் பெரும் சமயம் ஒன்றின் வேதம் வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழிபெயர்ப்பாகி மேல்குலம் கீழ்குலம் என்ற வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் படிக்கக் கிடைக்கிறது என்றால் அது ஒரு புரட்சிகரமான நிலைமையாகும். கீழ்சாதி மக்களுக்கு ஒரு புதிய ஒளி உதயமாகிவிட்டதாக, நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக அது தோன்றியது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சீகன்பால்குவின் தரங்கம்பாடிப் பள்ளியில் கீழ்சாதிச் சிறுவரும் படித்து வந்தனர். பொறையார் பள்ளியில் மேல்குலச் சிறுவரும் சூத்திரரும் (வேளாளரும்) படித்தனர்.

உரிமைகளை இழந்திருந்த கீழ்சாதி மக்கள் பற்றி அவர் வெளிப்படையாகக் கரிசனம் காட்டி வந்தார். அம்மக்களின் அறியாமைக்கும் ஏழ்மைக்கும் அந்தணர்களே பொறுப்பு என அவர் கருதி அவர்களிடமும் அப்படியே சொன்னார். இதனால் அவர் அவர்களது பகையைச் சம்பாதிக்க நேர்ந்து அவரைக் கொல்லவும் முயன்றனர்.¹

சீகன்பால்குவின் வேதம் வசனத் தமிழாக இருந்தது. வசனநடை தமிழறிஞர்களால் ஒரு பொருட்டாக எண்ணப்படவில்லை என்பதை முன்பே கண்டோம். செய்யுளே இலக்கியம் எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் வசனம் இலக்கியத்தை சனநாயகப் படுத்தக்கூடியது. எழுத்தறிவுபெற்ற அனைவராலும் பயன்படுத்தப்படக்கூடியது. இலக்கியத்தைக் கடினமாக்கி அதை ஒரு சிலரின்

சொத்தாக்கி அதைக்கொண்டு பாமரரை மிரட்டுகிற போக்கும் குறைந்து போகும் வாய்ப்பு உருவாயிற்று.

கல்வி இதுகாறும் தமிழ் நாட்டில் அந்தணருக்கும் ஒருசில மேல் வகுப்பினருக்குமே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. மிஷன் பள்ளிகளும், அச்சுப்புத்தகங்களும், வசனத் தமிழும் வந்த பின்பு அந்த நிலைமையும் மெல்ல மெல்ல மாறத் தொடங்கியது.

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி இது குறித்து மிகத் தெளிவாக எழுதியிருக்கின்றார். 'தரங்கம்பாடியின் அச்சுக்கத்தையும் அச்சு நூல்களையும் எல்லோரும் மிக வியப்புடன் பார்த்தனர். ஓலைச் சுவடிகளைவிடவும் மேலான இந்த நூல்கள் மலிவான விலையிலும் கிடைத்தமையால் அவற்றை தோட்டி முதல் தொண்டமான்வரை சகலரும் வாங்கி வாசிக்கும் நிலை தமிழ் நாட்டில் உருவாயிற்று. இதைச் சாத்தியமாக்கியவர் சீகன்பால்குவே. கத்தோலிக்கர் இதற்கு முன்பே அச்சு நூல்கள் கொணர்ந்திருந்தாராயினும், அந்நூல்கள் பாதிரிமார் கைகளில் இருந்தனவே தவிர மக்களுக்கும் பாமரருக்கும் வந்து எட்டவில்லை. அச்சடித்த நூல்களைப் பாமரரும் படிக்கும்படியான நிலைமை முதல் முதலாகத் தோன்றியது.'²

எனவே சீகன்பால்குவின் புதிய ஏற்பாடும் பிற தரங்கை நூல்களும் சமயம், சமுதாயம், கல்வி, இலக்கியம் என்று அனைத்துத் துறைகளிலும் பன்முக மாற்றங்களைக் கொணரும் கருவிகளாயின; அவை பெரியதொரு புரட்சிக்கு அடிகோலின எனக் கூறினாலும் மிகையாகாது.

சீகன்பால்குவின் வசனநடை அப்பழுக்கற்றது எனக் கூற முடியாததுதான். ஆனால் அதை அக்காலச் சூழ்நிலையில் எதிர் பார்க்கமுடியாது என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தமிழ் வசனநடை அப்போது தொடக்கநிலையில் இருந்தது. அவருக்கு வெகுசில முன்னுதாரணங்களே இருந்தன. கத்தோலிக்கரின் வசன எழுத்துக்கள், கல்வெட்டுக்கள், தமிழர்கள் ஒருவருக் கொருவர் எழுதிக்கொண்ட கடிதங்கள் (அவற்றைக்கூட தமிழர்கள் செய்யுள்ளாகவே எழுதியிருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை) மற்றும் மேலோர் கீழோர் அனைவரோடும் அவர் நடத்திய உரையாடல்கள் ஆகியவற்றின் உதவியைக்கொண்டே அவர் தமது வசனநடையை அமைத்தார்.

மேலும் சீகன்பால்கு வேற்றுநாட்டவர். தமிழ் மொழி அமைப்புக்குப் பழக்கப்படாதவர், விவிலிய மூலமொழிகளும் முற்றிலும் வேற்று மொழிக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவை. சமய தத்துவங்களை மொழிபெயர்ப்பதும் எளிதான காரியமல்ல.

கதைகள் மற்றும் எளிமையான விஷயங்களை மொழிபெயர்க்கும் போது கூடிவருகிற நடைச்சரளம் கடினமான இறையியல் கருத்துக்களை மொழிபெயர்க்கும்போது கிடைக்காது. உண்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க முனைகிறபோது நடைச்சரளம் பலியாகிவிடும். இது மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் காணும் அனுபவம். இந்தக் கண்ணோட்டத்தில்தான் நாம் முதல் புதிய ஏற்பாட்டின் வசனநடையையும் அணுகவேண்டும்.

அப்புதிய ஏற்பாட்டின் வசனநடை பற்றிய கண்டன விமரிசனம் என்ன காரணத்தாலோ மிக அதிகமாகப் பரவி நிலைத்தும் வந்திருக்கிறது. பேராயர் குலேந்திரன் தமது 'தமிழ் வேதாகம வரலாறு' நூலிலும், மா. சு. சம்பந்தம் தமது 'அச்சம் பதிப்பு' என்ற நூலிலும் இம்மாதிரியான விமரிசனம் செய்து வந்தது நியாயமற்றது.

சீகன்பால்கு தமிழ்நடையைப் பொறுத்தவரையில் ஹென்ரிக் கே, டி நொபிலி ஆகியோரைப் பின்பற்றினார் எனக் கண்டோம். இவர்கள் மூவருமே தமிழ் இலக்கணத்தை நன்கு கற்றவர் என்பதையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

சீகன்பால்குவின் காலத்தில் புதிய ஏற்பாடு அதற்குரிய மதிப்பைப் பெற்றிருந்தது.³ அதன் முக்கியத்துவத்தைப் பலர் உணர்ந்தே இருந்தனர். 'இங்கே இந்தியாவில் இது ஒரு பெரு நிதியாகக் கருதப்படுகிறது' என அவர் ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டார். மிஷனெரிகளின் புகழ் தஞ்சையில் பரவியதால் தஞ்சை அரசர் ஒரு அந்தணரை அனுப்பி அவர்களைப்பற்றி அறிந்து நேரில் சந்திக்கும் முன்பு 'மலபாரி நூல்களை' அவருக்கு அனுப்பி வைப்பது உசிதமானது என மிஷனெரிகள் தீர்மானித்தனர் எனவும் லேமன் எழுதுகின்றார்.

கத்தோலிக்கப் பாதிரிமாரும் அதைக்கண்டு பெரும் வியப்புத் தெரிவித்தனர். 'வேதத்தில் சில பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருப்பதையே நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். இப்படி புதிய ஏற்பாடு வார்த்தைக்கு வார்த்தை தமிழாக்கம் பெறுவது சாத்தியமாகியிருக்கிறதே' என அவர்கள் பாராட்டி அதில் ஒரு பிரதி கிடைக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் தங்கள் கைவசமிருந்த பழைய ஏற்பாட்டுச் சம்பவங்களை சம்பாஷணை பாணியில் எழுதியிருந்த சுவடியைச் சீகன்பால்கு நகல் எடுத்துக்கொள்ளச் சம்மதிப்பதாகவும் தெரிவித்தனர்.⁴

தமிழ் வசனநடையையும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் மொழியையும் ஆராய்ச்சி செய்வோருக்கும் அவரது நூல் அருமையானதாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பழஞ்சொற்கள் பல அவரது வேதத்தில் காணக்கிடக்கின்றன. 'உளுக்காந்து' என்ற சொல்லை அவர் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் கொச்சையென குற்றமாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். ஆனால் தஞ்சைப் பகுதியில் அவர் காலத்தில் அச்சொல் வழங்கி வந்தது எனத் தெரிகிறது. உளுக்கார் என்பது உள்+கால் என விரியும். முழங்காலிடு, அட்டினக்காலிடு என்ற சொற்களைச் சேர்ந்ததே அதுவும். தஞ்சைப் பகுதில் 'ள' என்ற ஒலி கூடுதலாக ஒலிக்கும். ஐம்பத்தேழு, எண்பத்தேழு என்பதற்குப் பதில் அம்பளத்தேழு, எம்பளத்தேழு என இப்போதும் சொல்லுகின்றனர். உளுக்காரு என்ற சொல் பிற பகுதிகளில் உட்காரு என்று மாறிவிட்ட பின்னரும் தஞ்சையில் உளுக்காரு என்றே வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். அந்தப் பேச்சுவழக்கைச் சீகன்பால்கு பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார்.

கிழக்கு என்பதை 'எழுவான் திசை' எனவும், மேற்கு என்பதைப் 'படுவான் திசை' எனவும் அவர் எழுதுகின்றார். மிக அழகான இந்தக் காரணச் சொற்களை அவர் காலத்தில் கிராம மக்கள் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்றும் தெரிகிறது.

இந்திய சமயங்களின் செழுமையை உணர்ந்த அவர் கற்றோரிடம் கலந்துரையாடியதாகப் பேய்ருத்தரும் லேமனும் குறிப்பிடுகின்றனர். அதுபோலவே கல்வியறிவில்லாத ஏழை விவசாயிகளிடமும் தமது சபையைச் சேர்ந்த தாழ்ந்த குலத்தினருடனும் அவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தாரெனவும் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இந்த இரு சாராரின் பேச்சினின்றும் அவர் தமது நடையை அமைத்தாரெனத் தெரிகிறது. காலங்காலமாக வழங்கி வந்த பேச்சு சொற்றொடர்கள் வலிமை மிக்க தொடர்பு சாதனங்களாகும் என்பது உண்மை.

இப்போது கத்தோலிக்கர் தாங்கள்தாம் முதல் முதல் வேதமொழிபெயர்ப்பைச் செய்ததாக உரிமை கிளப்ப வந்திருப்பது, வேத மொழிபெயர்ப்பின் நன்மைகளை அவர்களும் உணரத் தலைப்பட்டுவிட்டனர் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

இப்படி முதன் முதலாக உரிமை கிளப்பியவர் ஃபாதர் V.M. ஞானப்பிரகாசமாகும். திலியான்டர் இது குறித்து தமது 'Christian

and Hindu Terminology' என்ற நூலில் குறிப்பிட்டு அதைத் தெளிவாக மறுத்துமிருக்கிறார். ஞானப்பிரகாசம் சொல்வது: சீகன்பால்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் (12th Dec. 1707) வரும் 'கத்தோலிக்கர் மொழிபெயர்த்த சுவிசேடங்கள்' என்ற சொற்றொடர் ஞாயிறு சுவிசேடங்களைக் குறிப்பிடவில்லை. முழுமையான சுவிசேடங்களைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் தரங்கை மிஷனெரிகளின் கையொப்பங்கள் உள்ள டயரி ஒன்றில் 'இரண்டு கத்தோலிக்க மொழிபெயர்ப்புக்களை ஒப்பிட்டு நாங்கள் மத்தேயு சுவிசேடத்தை மொழிபெயர்த்தோம்' என்கிற வாக்கியமும் அதை விளக்கும் அடிக்குறிப்பில் 'புலிக்காட்டிலிருந்து உபதேசியாரால் கொணரப்பட்ட மத்தேயு சுவிசேடம்' என்ற சொற்றொடரும்— இருக்கின்றன. ஆக மத்தேயு சுவிசேடம் ஒன்று சீகன்பால்குவின் காலத்துக்கு முன்பே கத்தோலிக்கர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என அவர் நிறுவ முயல்கின்றார். இதை திலியான்டர் தெளிவாக மறுக்கின்றார். இது 1739ல் கிறிஸ்தோபர் வால்தரால் (Christopher Walther) திருத்தப்பட்ட மத்தேயு சுவிசேடமாகும் என அவர் கூறுகின்றார். வால்தர் 1725லிருந்து 1739 வரை தரங்கையில் இருந்தார். தமிழில் எழுத்தாற்றல் பெற்றிருந்த இவர் 1726ல் சூல்ட்சு (Schultze) சென்னை சென்றபின்பு சீகன்பால்குவின் வேதத்தை மறுபதிப்புக்காகத் திருத்தி வந்தார்.⁵

1986ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் கொடைக்கானலில் நடந்த ஒருங்கிணைந்த விவிலியத் தமிழாக்கம் கருத்தரங்கிலும் புராட்டஸ் தாந்தியருக்கு முன்பாகவே கத்தோலிக்கர் வேத மொழிபெயர்ப்புச் செய்தனர் என்ற கருத்து ஆதாரம் எதுவும் காட்டப்படாமல் பொதுப்படையாகச் சொல்லப்பட்டது.

அடுத்து தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரியைச் சேர்ந்த J. ஞானசீலன் முத்துராஜ், A Survey of Tamil Christian Writings in European Libraries என்றொரு கட்டுரையை Journal of the Royal Asiatic Society (ராயல் ஏஷ்யாடிக் சொஸைடி ஜர்னல்) இல் (ஐரோப்பிய நூலகங்களில் தமிழ் கிறிஸ்தவ எழுத்துக்கள் பற்றி ஒரு பார்வை என்ற தலைப்பில் (Nov. 1985, பக், 185) எழுதியிருக்கிறார். அதில் வேதமொழி பெயர்ப்பு 1714ல் சீகன்பால்குவுடன் தொடங்கவில்லை, அது 1666ல் கத்தோலிக்கரால் தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. அதை சீகன்பால்கு நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டதால்தான் அவரால் ஆறு வருடத்தில் தமது மொழிபெயர்ப்பைச் செய்யமுடிந்தது. எனவே சீகன் பால்குவுக்கு முதல் மொழிபெயர்ப்பாளர் என்று உரிமைதர இயலாது என எழுதுகின்றார்.

பாரிஸில் பிப்லியாதெக் நேஷனெல் நூலகத்தில் அவர் கண்ட ஓலைச் சுவடிகள் சிலவற்றை அவர் ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றார். புதிய ஏற்பாட்டுச் சல்லாபம், உபாகமச் சல்லாபம், 1, 2 ராஜாக்கள் சல்லாபம், பழைய ஏற்பாட்டின் பிற நூல்களின் சல்லாபம் என்ற ஓலைச்சுவடிகளில் 1666, 1667 என்ற தேதிகள் இருக்கின்றதாகச் சொல்லுகின்றார்.

இவை வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக்கள் அல்ல என்பது தெளிவு. சல்லாபம் என்றால் சம்பாஷணை அல்லது உரையாடல் என்று பொருள். இந்த சல்லாபத் தொகுதிகளின் மொத்த தலைப்பு 'நித்திய ஜீவன் சல்லாபம்' என்பதாக இருக்கவேண்டும். 'நித்திய ஜீவன் சல்லாபம்' டி நொபிலியால் எழுதப்பட்டது. ஃபாதர் இராசமாணிக்கம் தமது 'The Oriental Scholar'ல் இந்நூல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூல் ஒன்பது பகுதிகளாக, குரு சீடன் உரையாடல் உருவமாக இருப்பதாக அவர் எழுதுகின்றார்.⁶

டி. நொபிலி 1656 லேயே காலமாகிவிட்டார். டி நொபிலி தாம் கைப்பட எதுவும் எழுதவில்லை. அவர் சொல்ல எழுத்தர்கள் தாம் எழுதினர். கிறிஸ்து சகாப்த தேதிகளுக்கு அக்காலத் தமிழ் எழுத்தர்கள் அதிகம் பழக்கப்படாமையால் தேதிகளில் தவறுகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம் அல்லது இவை அவர் இறந்த பின்பு மூலச் சுவடிகளினின்று எடுக்கப்பட்ட நகல்களாக இருக்கக்கூடும்.

இதில் புதிய ஏற்பாட்டுச் சல்லாபம் சீகன்பால்குவுக்கு உதவியாக இருந்திருக்கக்கூடும். அதையும் சீகன்பால்குவின் புதிய ஏற்பாட்டையும் ஒப்பிட்டால் சீகன்பால்கு அதற்கு எவ்வளவு கடன்பட்டிருக்கிறார் என்பது தெரியலாம்.

கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார் சீகன்பால்குவுக்கு நகல் எடுத்துக் கொள்ள பழைய ஏற்பாட்டுச் சம்பவங்களைச் சம்பாஷணை பாணியில் அடங்கிய சுவடியொன்றைத் தந்தனர் எனப் பார்த்தோம். சீகன்பால்கு புதிய ஏற்பாட்டை முடித்துவிட்டுப் பழைய ஏற்பாட்டைத் தமிழாக்கிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவருக்கு அந்தப் பழைய ஏற்பாட்டுச் சல்லாபம் தேவைப் பட்டிருக்கலாம்.

இந்தச் சல்லாபங்கள் வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழிபெயர்ப்பு அல்ல. கேள்வி பதில் உருவமானது. ஃபாதர் இராசமாணிக்கம் கொடுத்திருக்கும் உதாரணப்பகுதி தத்துவ விசாரணையாக உள்ளது.

(பாரிஸைவிட்டுக் கிளம்ப இன்னும் ஒருமணி நேரமே இருந்தபோது) அதே நூலகத்தில் தாம் யோவான் சுவிசேடம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதாகவும் முத்தூராஜ் எழுதுகின்றார். அதில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்துக்கும் ஒரு சின்ன முகவுரை இருப்பதாகவும், அதிகாரம் ஒவ்வொன்றும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, முக்கிய பகுதிகள் தலைப்புக்கள் கொண்டதாக இருப்பதாகவும் எழுதுகின்றார். மேலும் பிரெஞ்சு சொற்களும், சொற்றொடர்களும் தமிழ் வினைச்சொற்களுக்கும் முக்கிய இறையியல் சொற்களுக்கும் அடியில் காணப்படுவதால் இது பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்ட சுவிசேடமாக இருக்கலாமெனத் தாம் அனுமானிப்பதாகவும் முத்தூராஜ் எழுதுகின்றார்.

MS என்று அவர் குறிப்பிடும் இந்த யோவான் சுவிசேடத்தின் தேதியை அவர் குறிப்பிடாமல் விட்டிருக்கிறார். எனவே இது எதையுமே நிரூபிக்கவில்லை.

பிரெஞ்சு ஏசு சபையைச் சேர்ந்த சிறந்த கல்விமான்கள் ஆறுபேர் 1700ல் பாண்டிச்சேரியை மையமாகக்கொண்டு கர்னாடகமிஷன் என்ற பெயருடன் ஒரு மிஷன் நிறுவினர். தரங்கையிலும் அம்மிஷனை நிறுவமுயன்று இயலாமல்போய் 1765ல் களத்தைவிட்டு விலகினர்.⁷ இந்த மிஷனெரிகள் ஏதேனும் செய்திருக்கக் கூடுமாயினும் அக்காலத்தில் வேத மூலமொழிகளான எபிரேயம், கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகியவற்றினின்றே பொதுவாக வேதமொழிபெயர்ப்பு நடந்தது. பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து யோவான் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்கிற செய்தி புதிதாக இருக்கிறது.

மேலும் ஒரு மிஷனெரி ஒரு சுவிசேடத்தை மொழிபெயர்த்திருக்க, பின்வந்த மிஷனெரிகளும் சபையாரும் அதைக் காணாமல் போட்டுவிட்டு, முத்தூராஜ் பாரிஸ் போய் அதைக் கண்டுபிடிக்கும் வரைக்கும், இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளாக அதை மறந்துவிட்டிருந்தனர் என்பதும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதாக இல்லை. எது எப்படி இருந்தபோதிலும் சீகன்பால்குவின் வேத மொழிபெயர்ப்பு நடவடிக்கை சாமானிய மக்களுக்கு சுவிசேடத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் செய்யப்பட்டது. தமது தமிழ்நடையைப்பற்றி அவர் எதையும் மறைக்க விரும்பியதாகவும் தெரியவில்லை. கிறிஸ்தவ தமிழ்நடைக்காகவேண்டி தாம் கத்தோலிக்க எழுத்துக்களை ஊன்றிப் படித்ததை அவர் ஒப்புக்கொண்டார். அவ்வெழுத்துக்களில்

அடங்கியிருக்கும் கத்தோலிக்கக் கொள்கைகளை நோக்கினால், அவற்றை எரிக்கத் தோன்றுகிறது என்றும் அவர் குறிப்பிட மறக்கவில்லை.⁸

கத்தோலிக்கரின் முதல் மொழிபெயர்ப்பு 1857ல்தான் பாண்டிச்சேரியில் வெளியானது. இதுவும் புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமாக, கரடுமுரடான நடையில்தான் இருந்தது என்பதைக் கத்தோலிக்கரும் ஒப்புக்கொண்டனர். 'புரியாத நடையில் இருப்பது கத்தோலிக்கருக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்குமே. எங்கே வேதம் சபையாருக்குப் புரிந்துவிடப் போகிறதோ என்பதுதானே அவர்கள் பயமெல்லாம்' எனக் கால்டுவெல் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்!

இந்த ஐரோப்பியர்களின் பரஸ்பர கேலிகளை நாம் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டாமென்றுதான் தோன்றுகிறது. ஹென்ரிக் கே, டி நொபிலி, சீகன்பால்கு, பெஸ்கி முதலியோர் மாத்திரம் இப்படி வரிசையாகத் தக்க சமயத்தில் வந்து தமிழுக்குப் புத்துயிர் அளித்திராவிட்டால் தமிழின் கதி என்ன ஆகியிருக்குமோ தெரியவில்லை. வசனநடை இலக்கியமே இல்லாமல், பேச்சுத் தமிழும் இலக்கியத் தமிழும் பெரும் பிளவை வளர்த்துக்கொண்டு தமிழ் அழிந்தேகூடப்போயிருக்கும் அல்லது பல சில்லறை மொழிகளாத உடைந்துபோயிருக்கும் அல்லது சமஸ்கிருதத்தோடு ஐக்கியமாகி உருமாறியும் போயிருக்கும்.

சீகன்பால்குவின் வேதம்பற்றிச் சில ஐரோப்பிய கல்விமான்களின் கருத்து உயர்வானதாக இல்லாவிடினும், ஐரோப்பிய வர்த்தகக் கம்பெனிகளுக்கு அவரது நடவடிக்கைகள் பிடிக்காமலிருந்தபோதிலும், அவர் அறிமுகப்படுத்திய சமயமும், மொழிபெயர்த்த வேதமும் ஏழை எளியவர்களின் துயர் தீர்க்கவந்த அருமருந்தாகப் பயன்பட்டன என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு.

தரங்கையின் ஆதித் திருச்சபைத் தூண்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர் இராசநாயக்கன். தமது Triumphs of his Grace என்ற நூலில் R.D. பால் அவரது வாழ்க்கைச் சரிதத்தை அழகாக உருக்கமாக எழுதியிருக்கிறார். அதன் சுருக்கத்தைக் கீழே தருகிறோம்.

இராசநாயக்கன் ஒரு பிறவிக் கிறிஸ்தவர். அவரது பாட்டனார் காலத்திலிருந்தே அவர்கள் குடும்பம் கத்தோலிக்க சமயத்தில் இருந்து வந்தது. அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பிரான்ஸிஸ் சேவியரின் பெயரில் இருந்த கோவில் ஒன்றில் அவர்கள் பூசைக்குச் சென்று வந்தனர்.

இராசநாயக்கனும் அவர் தம்பி சின்னப்பனும் மிஷன் பள்ளியில் படித்து எழுத்தறிவு பெற்றனர். பக்தர்களின் சரித்திரங்கள், கன்னி மாதாவின் அற்புதங்கள், ஏசுவின் அற்புதங்கள் முதலிய ஓலைச்சுவடிகள் அவர்களுக்குப் படிக்கத் தரப்பட்டன. கிறிஸ்துவின் பாடு மரணங்கள் அவரது மனதை நெகிழ்வித்ததோடு, அதைப் படித்தது முதல் அவர் மனத்தில் சிந்தனைகளும் பயங்களும் தோன்றத் தொடங்கின. கிறிஸ்தவ நூல்களை மேலும் படிக்க ஏக்கம் கொண்டனர். உபதேசியர்களிடமும் பாதுரிமார்களிடமும் கெஞ்சியும் அவர்கள் உதவ முன்வரவில்லை.

இராசநாயக்கன் தஞ்சை அரசரின் படையில் சேர்வை காரனாகப் பணியாற்றி வந்தார். அப்போது பண்டாரச்சாமி ஒருவர் மூலமாகப் புதிய ஏற்பாடு அச்சுப்பிரதி அவருக்குக் கிடைத்தது. ரகசியமாகப் படிக்கவும் என்ற உத்தரவுடன் கொடுக்கப்பட்டிருந்த அந்த நூலின் முகப்புத்தாள்கள் கிழிக்கப்பட்டிருந்தன. (தாழ்ந்த குலத்தினரிடையே சவிசேடம் பரப்புவதற்காக டி நொபிலியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த உபதேசியர்களே பண்டாரச் சாமியார்கள் ஆவார்கள்).

‘இரவு முழுவதும் விளக்கொளியில் அதைப் படித்தேன். ஏற்கெனவே கனன்றுகொண்டிருந்த எனது நம்பிக்கை மீது அந்த வேத வசனங்கள் நெய்த்துளிகளாகப் பெய்யவே எனது நம்பிக்கை கொளுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது. நூலைப் படித்து முடிந்ததும் அதை விளங்கிக்கொள்ளுகின்ற ஒளியை ஆண்டவன் எனக்கு அருளினான்’ என இராசநாயக்கன் பிற்பாடு எழுதினார்.

நூலைத் திருப்பிக்கொடுப்பதன் முன்பு பல பகுதிகளை நகலும் எடுத்துவைத்துக்கொண்டார். பெருமுயற்சிக்குப் பின்பு மேலும் தரங்கை நூல்கள் அவருக்குக் கிடைத்தன. இவையெல்லாம் கத்தோலிக்க சமயத்தினின்று வேறுபட்ட சபையைச் சேர்ந்தவை என அவருக்குப் புரியத் தொடங்கியது. அச்சமயம் பற்றியும் அது அளிக்கக்கூடிய இரட்சிப்பு பற்றியும் அறிந்துகொள்ள அவர் மனம் அவாக்கொண்டது.

1726ல் வெள்ளம் காரணமாகப் பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது, இராசநாயக்கன் தரங்கையைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க அங்கு போக நேரிட்டது. அப்போது தரங்கை மிஷன்பற்றியும் அவர்களது நூல்கள் பற்றியும் மேலும் அறிந்துகொண்டு, மிஷனெரிகளிடமும் நேரில் தொடர்பு கொண்டார். தமது மனத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்த ஐயங்களை அவர்களிடம் கேட்டு விளக்கங்கள் பெற்றுக்கொண்டார். அவர்கள்

அவரிடம் அளவளாவி அவரது சந்தேகங்களைத் தீர்த்தனர். அவரது கூடாரத்துக்கு வந்து அவரோடு உணவும் அருந்தினர். அப்போது இருந்த மிஷனெரிகள் நிக்கொலாஸ் டால் (Dhal), மார்ட்டின் பாஸ் (Bosse), ப்ரெடிக் பிரெஸியர் (Pressier), கிறிஸ்டோபர் வால்தர் முதலியோராகும். சிகன்பால்குவும் கிரன்ட்லரும் காலமாகி யிருந்தனர். சூல்ட்சு சென்னை போய் விட்டிருந்தார்.

இராசநாயக்கனுக்கு புராட்டஸ்தாந்திய மார்க்கத்தின் மீது நம்பிக்கை பிறந்தது. தமது படை வீரருக்கும் அதைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி நூல்களையும் கொடுத்துவினார். அவர்களும் மிஷனில் சேர ஆர்வம் தெரிவித்தனர். அப்போஸ்தலர் 10ம் அதிகாரத்தில் வருகின்ற நூற்றுக்கதிபதியை சிகன்பால்கு சேர்வைகாரன் என்று மொழிபெயர்த்திருந்தார். அதனாலும் அவர்களது ஆர்வம் அதிகமாயிற்று. யாருடைய வற்புறுத்தலும் இன்றியே இராச நாயக்கனும் அவரது படைவீரரும் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொண்டனர்.

அரசாங்க பதவியில் இருந்த அவர் தம்மைப்போன்ற தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குப் பெரிதும் உதவினார். வெகு ஊக்கமாகச் சுவிசேடத்தைப் பிரசங்கித்தார். ஏழை எளியவருக்கேற்ற சமயம் இதுவே என அவர் உணர்ந்தார். வேத நூல்களை விநியோகித்தார். பல கத்தோலிக்கரும்—ஒரு கத்தோலிக்க உபதேசியாருங்கூட— புராட்டஸ்தாந்தியத்தில் சேர்ந்தனர். கத்தோலிக்கருக்கும் புராட்டஸ்தாந்தியருக்குமிடையே சர்ச்சைகளும் சண்டைகளும் தோன்றலாயின. சர்ச்சைகளில் புராட்டஸ்தாந்தியர் எப்போதும் வெற்றிபெற்றனர். காரணம் அவர்கள் கையில் வேதம் இருந்ததுதான்.

'பல துன்பங்கள் வந்தபோதும் இராசநாயக்கனும் அவர் தம்பியும் வேத வசனத்தைத் தவிர வேறெந்த ஆயுதத்தையும் பயன்படுத்தவில்லை' என திருச்சபை வரலாற்றாசிரியர் ஹெள எழுதினார்.

பின்பு இராசநாயக்கன் தமது அரசாங்கப் பணியைத் துறந்துவிட்டு முழுநேர சுவிசேடகன் ஆகிவிட்டார். தரங்கை மிஷன் அவரை உபதேசியாராக நியமித்தது. தஞ்சை முழுவதும் சுற்றித் திரிந்து சுவிசேடம் அறிவித்தார். மிகுந்த நினைவாற்றலும், திறனான பேச்சாற்றலும் கொண்டவராக அவர் விளங்கினார். வேத வசனங்களைச் சொல்லி, கேட்போர் மனத்தைப் பிணித்து எழுப்புகின்ற வல்லமையோடு அவர் பேசினார். இறைபக்தியும், கிறிஸ்து அனுபவமும், மக்கள் கரிசனமும் கொண்டவராக

இருந்தார். ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் தரங்கை சபையில் சேர்ந்தனர். புராட்டஸ்தாந்தியம் இறை வார்த்தையிலும், கத்தோலிக்கம் சடங்காசாரங்களிலும் அதிக கவனம் செலுத்துகின்றன என்பது பொதுவாக மக்களின் கருத்தாக இருந்தது.

வேத நூல்களை விநியோகிப்பதை அவர் ஒரு முக்கிய பணியாகச் செய்தார். இராமநாதபுரத்தில் முதல் முதலாக வேதத்தை அறிமுகப்படுத்தி சுவிசேடம் பரப்பியவர் இவரே...அராபியமொழி புதிய ஏற்பாடும் கன்னட மொழி வேதமும் கூட அவர் மூலமாக அந்தந்தப் படைவீரருக்குக் கிடைத்தன.

இக்காலத்தில் புராட்டஸ்தாந்தியருக்கு இந்துக்கள் அல்ல, கத்தோலிக்கரே எதிரிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் இராசநாயக்கனையும் அவர் தம்பியையும் பல முறை கொல்ல முயன்றனர். இருவரும் பலமுறைகள் அடிபட்டுக் காயமுற்றனர். ஆனால் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் தமது விசுவாசத்தையும் சுவிசேடப் பணியையும் விட்டுவிடவில்லை.

1739ல் தரங்கையின் முதல் இந்தியப் பாதிரியாரான ஆரோன் காலமானபோது அப்பதவியைப் பெறும் சகல தகுதிகளையும் உடையவராக இராசநாயக்கன் திகழ்ந்தார். ஆனால் பதவி அவருக்குத் தரப்படவில்லை. காரணம் அவரது தாழ்ந்த குலம். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுக்காலமாக இங்கே வாழ்ந்த கத்தோலிக்க மிஷனெரிகளும், வர்த்தகக் கம்பெனிக்காரரும் நன்கு புரிந்துவைத்து அனுசரித்துப்போன சாதிச் சட்டங்களை இந்த முப்பது வருட அனுபவத்தில் தரங்கைக்காரரும் படித்துக் கொண்டனர். 'இராசநாயக்கன் பாதிரியாராகச் சகல யோக்கியதை களையும் பெற்றிருந்தாலும் நாங்கள் அவரை நியமிக்க இயலவில்லை. இங்குள்ள சமுதாய நியதிகள் அப்படி. மனச் சங்கடம் அளிக்கும் விஷயந்தான்' என அவர்கள் தாய்ச் சங்கத்துக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டனர்.

இராசநாயக்கன் இது குறித்து எந்த மனத் தாங்களும் கொள்ளவில்லை. நம்மூர் விஷயம் மிஷனெரிகளைவிடவும் அதிகமாக அவருக்குத் தெரியுமே. ஆராதனையில் நற்கருணை அப்பமும் ரசமும் அவர் பரிமாறப்போனால் சபையார் எழுந்து ஓடிவிட மாட்டார்களா? ஆனால் அது ஒரு சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சனை என்பதாகக்கூட அக்காலத்தில் யாரும் நினைக்கவில்லை.

அவரும் தாய்ச் சங்கத்துக்கு எழுதிய கடிதத்தில் (1743) 'இறைவன் தமது கருவியாகப் பயன்படுத்த என்னைத்

தேர்ந்தெடுத்தது ஒரு பேராச்சரியம். நான் அதற்குத் தகுதியுடையவன் அல்லன். “இந்த எளியவன்மூலம் நீர் கிரியை நடத்தச் சித்தங் கொண்டால், அதைச் செய்ய நீரே எனக்கு வல்லமைதாரும்” என்பதே எனது ஜெபம்’ என அவர் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டார்.

அதன்பின்பும் அவர் பல ஆண்டுகள் அயராது பணிசெய்தார். பல மிஷனெரிகளுடன் சேர்ந்து உழைத்தார். ஆராதனைகளில் வல்லமையாகப் பிரசங்கித்தார். ஏழை எளியவர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்தார். தஞ்சை அரசரின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். சுவார்ட்ஸ் ஐயரின் பாராட்டைச் சம்பாதித்தார். மொத்தத்தில் திருச்சபையின் ஒரு ஒளித்தூணாக ஒளிர்ந்தார். 1771ம் ஆண்டு தமது 71வது வயதில் ஒரு ஞாயிறு காலை, கோவிலில் பிரசங்கம் நிகழ்த்திவிட்டு, ஒரு நோயாளியைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வந்தவர் ‘ஏசுவே என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்’ என்று கூறி மரணமானார்.⁹

கற்றவர் என்ன கூறினாலும், சீகன்பால்குவின் வேதம் ஏழை எளியவருக்கும் நலிவுற்றவருக்கும் பெரும் ஆறுதல் அளித்தது என்பதையும் கிறிஸ்தவ சமயம் செல்வந்தருக்கும் கல்விமான் களுக்கு அல்ல, ஒடுக்கப்பட்டோருக்கும் வருத்தப்பட்டோருக்குமே பரம ஓளடதத்தை அளிக்கிறது என்பதையும் நாம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. Erich Beyreuther; *Bartholomaeus Ziegenbalg*. p. 54-55, C.L.S. Madras, 1956
2. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி: *கிறிஸ்தவமும் தமிழும்* ப. 102, 103 திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் 1936
3. Rajiah D. Paul: *The Triumphs of His Grace*. p. 29. C.L.S. Madras, 1967
4. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*: p.33. Uppsala. 1974
5. Ibid. p.33
6. S. Rajamanickam S.J., *The First Oriental Scholar*. p. 135, Tirunelveli 1972
7. Rajiah D. Paul: *The Triumphs of His Grace*. CLS Madras 1967
8. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p. 33 Uppasala 1974
9. Rajiah D. Paul. *The Triumphs of His Grace*. p. 132 CLS Madras 1967

பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம்

தரங்கை மிஷனெரிகள் வசனத் தமிழுக்கு மட்டுமல்ல; இந்தியவியல், தமிழியல், தமிழ் இசை, கல்வி, நூல் பிரசுரம், அச்சுக்கலை, மருத்துவம் என்று பல்வேறு பிற துறைகளிலும் புதுமைகள் நிகழ்த்தினர். தமிழகத்துக்கும் ஐரோப்பாவுக்குமிடையே ஒரு பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம் நடந்தது என்று கூறினாலும் மிகையாகாது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் முழுவதிலும் போர்கள் இடைவிடாமல் நடந்தவாறிருந்தன. ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சியரும் ஏகாதிபத்தியப் போட்டியுடன் கடுமையாக யுத்தம் புரிந்தனர். முஸ்லிம் நவாப்புகளும் இந்து மன்னர்களும் இந்த ஐரோப்பியர்களை எதிர்த்தோ அல்லது ஆதரித்தோ போர்களில் இறங்கியதோடல்லாமல், தங்களுக்குள்ளும் ஓயாமல் சண்டைகள் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். விளைவாக நாட்டில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. கலகங்களும், கள்ளர் பயமும் மக்களை மிகுதியாகத் துன்புறுத்தின.

இந்தப் பின்புலத்தில் வைத்துப் பார்க்கும்போதுதான் தரங்கை நடத்திய சாத்துவிகப்பணி ஒரு மகத்தான சாதனை என்பது புரியும். அது சிறிதும் அரசியல் கலப்பற்றது. வியாபார நோக்கம் அறவே இல்லாதது. டேனிய அரசரால் தொடங்கப்பட்ட அந்த மிஷனில் பெரும்பாலும் ஜெர்மானியர்களே பணியாற்றினர். ஜெர்மானியர்களுக்கு இங்கே வியாபாரக் கம்பெனி கிடையாது. ஜெர்மனி அப்போது ஒரு நாடாகவே உருப்பெற்றிருக்கவில்லை. சிறுசிறு குறுநிலங்களாகத்தான் இருந்தது. மிஷன் இப்படி ஆன்மிகமாகப் பரிமாணம் பெற்றமைக்கு அதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். மிஷனெரிகள் சமய மாற்றத்துக்கு ஒருபோதும், வன்முறையையும் பண்பலத்தையும் பயன்படுத்தவில்லை. மதமாற்றம் என்பது மனமாற்றத்தால் விளைவது; மனமாற்றம் இறைவன் அருளால் நிகழ்வது என்ற அடிப்படையிலேயே

செயலாற்றினார். முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் போர்ச்சுக்கீசியரும், டச்சுக்காரரும், மகம்மதியரும் எப்படி எப்படி சமய மாற்றம் செய்தனர் என்பதை நினைவில் கொண்டு பார்க்கும்போதுதான் தரங்கை மிஷனின் மேன்மை புலனாகும்.

முதல் இந்திய இயலாளர் சீகன்பால்குதான். தமிழகம் பற்றிப் பல பெரிய நூல்களை அவர் எழுதினார். தமிழ் படிக்கத் தொடங்கியதும் அம்மொழியின் பழமையும் செழுமையும் அவரை வியக்கவைத்தன. தமிழ் மக்களுடன் பழகி அவர்களது சமயம், பண்பாடு பற்றி அறிந்துகொள்ள விழைந்தார்.

ஐரோப்பியர்கள் நினைப்பதுபோல் தமிழர்கள் காட்டு மிராண்டிகள் அல்லர். கிரேக்கப் பண்பாட்டையும்விட சிறந்தது அவர்களது பண்பாடு. அவர்கள் கல்வியும் ஒழுக்கமும் பண்பும் உடையவர்கள். பரம்பொருள் பற்றி தேர்ந்த ஞானம் அவர்களுக்கு உண்டு. இறை ஒளி வெகுகாலத்துக்கு முன்பே அவர்களுக்குக் கிட்டியுள்ளது. ஐரோப்பியர்கள் முதலில் இவற்றை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். கிறிஸ்தவ நாடுகள் அவர்களது இறையியல் கருத்துக்களைப் புறக்கணித்துவிடுதல் கூடாது என்றெல்லாம் கருதித்தான் அவர் அந்நூல்களை எழுதி ஹலேயிலிருந்த தாய்ச் சபைக்கு அனுப்பிவைத்தார். அவை உடனுக்குடன் பிரசுரிக்கப் பட்டுவிடும் என்று எதிர்பார்த்த அவர் ஏமாற்றமடைந்தார்.

கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்ப நாம் அவரை அங்கே அனுப்பினோமே தவிர, அவர்களது சமயத்தைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள அல்லவே என்று தாய்த் திருச்சபை தனது குறுகிய கருத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு அந்த நூல்களை எல்லாம் கிடப்பில் போட்டது. சுமார் நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரே அவை கண்டுபிடிக்கப்பெற்றுத் தூசு தட்டப்பட்டு நூல் வடிவம் பெற்றன.¹

171ம் ஆண்டு அவர் எழுதிய Geneology of Malabar Gods (மலபார் தெய்வங்களின் வம்ச வரலாறு) 1867ல்தான் பிரசுரமாயிற்று. இந்நூல் இந்து சமயத்தை இறையியல் பூர்வமாக மதிப்பீடு செய்தது. இந்து சமயம் முரண்பாடுகள் அடங்கியது என்ற தமது கருத்தை அவர் அடில் தெரிவித்திருந்தார். உயர்ந்த தத்துவங்களோடு விக்கிரக வணக்கங்களும், பரம்பொருள் விசுவாசத்தோடு பைசாச பயங்களும், ஆன்மிக தேட்டத்தோடு பலதாரப் பழக்கமும் இந்து மதத்தில் கலந்துள்ளன என்று எழுதினார். மேலும் பல்வேறு இந்துக் கடவுளரில் தோற்றம், உருவம், தன்மை, நாமம், வம்சம், குணம், உறைவிடப் பற்றிய விவரங்களும் அதில் அடங்கியிருந்தன. கோவில்கள், அவற்றில் காணும் பிற பெரியார்கள் பற்றிய

விவரங்கள், தலபுராணங்கள், பலிகள், விரதங்கள், பண்டிகைகள் பற்றியும் 219 பக்கங்கள்கொண்ட அந்த நூலில் பல தகவல்கள் இருந்தன.

Malabar Heathenism (மலபார் சமயம்) என்பது மற்றுமொரு பெரிய நூல். Heathenism என்ற சொல்லின் அன்றைய அர்த்தம் கிறிஸ்தவ யூத மகமதியமல்லாத சமயங்கள் என்பதுதான். பிற்பாடுதான் சற்றுத் தரக்குறைவானது என்ற பொருளையும் அது சேர்த்துக்கொண்டது. 290 பக்கங்கள்கொண்ட இந்நூல் 1926ல் இரண்டு பாகங்களாகப் பிரசுரமாயிற்று. முதல் பாகத்தில் 26 அத்தியாயங்களும் இரண்டாம் பாகத்தில் 18 அத்தியாயங்களும் இருந்தன. முதல் பாகத்தில் தாம் தமிழ் இலக்கியங்கள் மூலம் அறிந்துகொண்ட இந்து இறையியல், தத்துவம் மற்றும் கோட்பாடுகள், நம்பிக்கைகள் பற்றிக் கூறினார். பல தமிழ் நூல்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்டார்.

இரண்டாம் பாகத்தில் சாதிப்பாகுபாடு உணவுச் சடங்குகள், விவசாயம், மருத்துவம், வைத்திய முறை, கலைகள், வேதியியல், ரசவாதம், கவிதை, கவிஞர்கள், இசை, சோதிடம், நன்னெறி, குறி சொல்லல், போர்முறைகள் என்று பலவகைப்பட்ட விவரங்களையும் எழுதியிருந்தார்.

அடுத்ததாக Miscellaneous Writings (பல்வகை எழுத்துக்கள்) என்பது. இதில் நீதிவெண்பா, கொன்றை வேந்தன், உலகநீதி ஆகியவற்றின் ஜெர்மானிய மொழிபெயர்ப்புக்கள் அடங்கியிருந்தன. இவற்றில் சில 1930ல் பிரசுரமாயின.

ஒரு சமயம் 'மதமாற்றப்பணி முன்னேறுகிறதா?' என்று தாய்ச்சபை சீகன்பால்குவுக்கு ஒரு கேள்வி அனுப்பியபோது அவர் எழுதிய பதில் இதுதான்:

'எதிராளிகளே இல்லாத இடத்தில் இருந்துகொண்டு இப்படிக்கே கேள்வி எழுப்புவது உங்களுக்கு எளிது. ஐரோப்பாவில் இந்துக்கள் கிடையாதே. இங்கே நான் ஒன்று சொல்லுவதற்குள் இந்துக்கள் பத்து சொல்லுகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து நான் இறையியலும் தத்துவமும் கற்றுக்கொண்டு வருகிறேன்' என்று எழுதினார்.

திருச்சபை வளர்ச்சிபற்றியும் அவர் ஏராளமான கடிதங்களும் அறிக்கைகளும் டயரிகளும் எழுதி வந்தார். அவருக்குப்பின் வந்த மிஷனரிகளும் அவற்றை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தனர். 1713 தொடங்கி 1767 வரையுள்ள இவற்றைத் தாய்ச்சபைத்தலைவர்

பிராங்கே (Franke) ஒன்பது தொகுதிகளாக உடனேயே பிரசுரித்தார். 1776 தொடங்கி 1880 வரை உள்ளவையும் பல பெரிய தொகுதிகளாக உடனுக்குடன் வெளியிடப்பட்டன. இவை டச்சு, ஜெர்மானியம், இலத்தீன் ஆகிய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. இவற்றிலும் தமிழர் பற்றிய பல அரிய செய்திகள் கிடைக்கக்கூடும்.

சீகன்பால்குவின் இந்தியவியல் நூல்கள் காலாகாலத்தில் பிரசுரிக்கப்படாமையால் அவர் இந்தியவியலாளர் எனப் பலகாலமாக அறியப்படாமலே போனார். அவர் காலத்துக்குப் பிற்பாடு இத்யாபற்றி—பெரும்பாலும் வடஇந்தியா பற்றியும் சமஸ்கிருதம் பற்றியும் எழுதிய மாக்ஸ்முல்லர், மோனியர் வில்லியம்ஸ் ஆகியோர் இந்தியவியலாளர்களாகப் புகழ் பெற்றனர்.

சீகன்பால்குவுக்குப் பின்னால் வந்த தரங்கை மிஷனெரிகளும் தமிழகம் பற்றி எழுதினார்கள். ஆனால் சமயம், சமய ஒப்பீடு பண்பாடுமற்றி எழுதுவதை நிறுத்திக்கொண்டனர். அவர்கள் பறவையியல், தாவரவியல், மருத்துவம் என்று எழுதினர். இப்படியாக அவர்களது இந்தியவியல் திசை திருப்பிவிடப்பட்டது.

இனத் துறையில் தரங்கை மிஷனெரிகள் பெரும் புரட்சியே செய்துவிட்டனர் எனலாம். இசையும் சமயமும் ஒன்றை ஒன்று வளர்க்கின்றன. கிறிஸ்தவ சமயமும் இதற்கு விலக்கல்ல.

முதில் ஏராளமான ஜெர்மானியப் பாடல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மேனாட்டு ராகங்களிலேயே பள்ளிகளிலும் கோவில்களிலும் பாடப்படலாயின. சீகன்பால்கு தொடங்கி அனைத்து மிஷனெரிகளும் இக் கலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். பப்ரிஷியரின் பாடல்களே மிகப் புகழ் வாய்ந்தவை. அவை இன்றும் பாடப்பட்டுகின்றன. பப்ரிஷியஸ் சந்தியாசி குரு என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு பக்தர், வாழ்க்கையில் பல துன்பங்களை எதிர் கொண்டவர். உணர்வும் பொருளும் சந்தமும் ஒன்றிக் கலந்து, பாடுவேறாயும் கேட்போரையும் உருக்கத்தக்கதாக அவரது பாடல்கள் அமைந்தன. அந்தப் பாடல்களை நெஞ்சுருக்கிப் பாடல்கள் என்று தமிழர் அழைத்தனர். அப்பாடல்கள் தொகுதிகாக அவ்வப்போது பிரசுரமாகி மக்களுக்கு மலிவு விலையில் கிடைத்தன.³ எழுத்தறிவு அதிகமில்லாத மக்களின் எழுத்தறிவு வளர்க்கவும் அவை பயன்பட்டன.

தமிழ்த்தில் இசைக்குச் சிறந்த பாரம்பரியம் இருப்பினும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இசையின் மொழி தெலுங்கு என்ற நிலையே இருந்து வந்தது. தமிழகத்தை நெடுங்காலமாக தெலுங்கர்களும் மராட்டியரும் ஆண்டு வந்ததால் இந்நிலைமை இருந்தது. த்தனை வடிவம் தென்னாடெங்கும் பிரபலமான

போது தமிழ் நாட்டில் அவற்றை ஆந்திரமொழியிலேயே பாடி வந்தனர்.

கிறிஸ்தவர்கள்தான் முதன் முதலாகத் தமிழ்க் கீர்த்தனைகளை இயற்றினர். சீகன்பால்குவும் சில தமிழ்க் கீர்த்தனைகளைச் செய்தார். தமிழ்க் கீர்த்தனை நூல்களும் அச்சாபின. தென்னகமெங்கும் வழக்கிலிருந்த பல ராகங்களில் இக்கீர்த்தனைகள் பாடப்பட்டன. கோஷ்டியாகப் பாடித்தொழுவது கிறிஸ்தவ சமயத்தின் சிறப்பாகும். சேர்ந்து பாடக்கூடியபடி பலஎளிமையான ராகங்கள் அமைக்கப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில் தமிழ்சை இயக்கம் தொடங்குவதற்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாகவே எளிய தமிழ் கிறிஸ்தவ கீர்த்தனைகள் பாடப்படலாயின.

இந்தச் சூழலில்தான் பின்னாளில் வேதநாயக சாஸ்திரியாரும், தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதரும், மூக்குப்பீறி அமுமைநாயகம் சட்டாம்பிள்ளையும் மாயூரம் முன்சிஃப் வேதநாயகம் ிள்ளையும் தமிழ் கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தில் தோன்றி இசைத்துறையில் சிறந்த சேவை செய்ய முடிந்தது.

தரங்கம்பாடி நூல் பிரசுரத்துறையிலும் முன்னோடியாகச் செயல்பட்டது. வேத மொழிபெயர்ப்புக்களைப் பதித்ததும், அவற்றை மறு பதிப்புக்கள் செய்ததும் அதன் பெரும் சாதனைகளில் ஒன்றாகும். பாட்டுப் புத்தகங்களும் மற்றும் சமய நூல்களும் அவர்கள் ஏராளமாகப் பதிப்பித்தனர். தமிழ் மட்டுல்லாமல் போர்ச்சுகக்கீசியம், தெலுங்கு, ஹிந்துஸ்தானி ஆகிய மொழிகளிலும் அவர்கள் நூல்கள் பிரசுரித்தனர்.

அவர்கள் தொகுத்த அகராதி ஒரு நல்ல பங்களிப்பு. தமிழில் நிகண்டும்—ஏன் சதுரகராதியுங்கூட—அத்தனை எளிமையுடன் இருக்கவில்லை. அகராதி முதன் முதலாக சீகன்பால்குவால் தொடங்கப்பட்டது. பின் வந்த மிஷனெரிகள் அதை விவாக்கிக் கொண்டு வந்தனர். சூல்ட்சு, வால்தர், பிரெசியர், சார்டாரியஸ், கீஸ்டர் அனைவரும் அதை வளர்த்தனர். அந்நிய மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளுகையில் அகராதி இன்றியமையாததாகிவிடுகிறது. முடிவில் 'மலபார் ஆங்கில அகராதி' என்ற தலைப்புடன் 79ல் 9000 சொற்களுடன் பப்ரிஷியஸ் அதைப் பிரசுரித்தார். அதன் இரண்டாம் பதிப்பை ராட்வர் கொணர்ந்தார். டாக்டர் வின்ஸ்லோ வெளியிட்ட அகராதி இதை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான். இந்த அகராதிகள் இன்றும் தீழருக்கும் பயன்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

நவீன கல்விமுறை கிறிஸ்தவர்களால் ஓதியாவில் அறிமுகமாயிற்று. முதல் புராட்டஸ்தாந்தியப் பள்ளி 1ம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. 1725ல் மொத்தம் 21 பள்ளிகளே இருந்தன.

500—க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் கல்வி பயின்றனர். சமய பாடங்களுடன் தமிழ், கணக்கு முதலியனவும் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன. பெண்களுக்கென்றும் ஒரு தனிப் பள்ளி, தையல் முதலிய கலைகளில் பயிற்சி தருவதற்கென ஏற்படுத்தப்பட்டது. நவீன கல்வியைத் தமிழர்கள் பெரிதும் வரவேற்றனர். சூல்ட்சு சென்னையில் பள்ளி தொடங்குவதாக அறிவித்தவுடனேயே பெற்றோர்கள் பேராவலுடன் வந்து விசாரிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர் என்னும் குறிப்பு உளது.

தமிழர்களின் மருத்துவ நூல்களைப் படித்து கிரண்ட்லர் (Gruendler) ஜெர்மானிய மொழியில் ஒரு மருத்துவ நூல் வெளியிட்டார். மருத்துவ மிஷனெரிகளும் தரங்கை வந்து பணியாற்றித் தங்கள் வைத்திய முறைகளை இங்கே அறிமுகப் படுத்தினர். ஐரோப்பாவிலிருந்து மருந்துகள் கொணர இயலாத போது இங்கேயே மூலிகைகள் கொண்டு மருந்துகள் தயாரித்தனர். தஞ்சை அரசருக்குங்கூட ஒரு தரங்கை மிஷனெரி வைத்தியம் செய்தார். புராட்டஸ்தாந்தியரைத் துன்புறுத்திய கத்தோலிக்க உபதேசியாருக்கும் அவர் வைத்திய உதவி அளித்ததைக் கேட்ட பெஸ்கி மனம் நெகிழ்ந்து ஒரு நன்றிக் கடிதம் எழுதினார். வைசூரித் தடுப்பூசியையும் இந்த டாக்டர்கள் இங்கே அறிமுகம் செய்தனர். தண்ணீர் குடிப்பது ஆரோக்கியத்துக்குக் கெடுதி விளைவிக்காது என்ற உண்மையை அவர்கள் தமிழர்களிடமிருந்து கற்று ஐரோப்பியருக்கு எடுத்துக் கூறினர்.

கிறிஸ்தவ சமயம் பற்றிப் பேசுகையில் சாதிபற்றிக் குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது. கத்தோலிக்கராயினுஞ் சரி, புராட்டஸ்தாந்தியராயினுஞ் சரி, மிஷனெரிகள் தங்களால் இயன்றவரை தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவினரிடம் கரிசனம் காட்டியே வந்திருந்தனர். சீகன்பால்குவும் புளுசோவும் அப்படிப்பட்டவரிடம் பரிஷுடன் நடந்துகொண்டமைக்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் சாதி விஷயத்தில் தங்கள் போக்கிலேயேதான் போய்க்கொண்டிருந்தனர் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள நாம் அதிகம் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. சூல்ட்சு பள்ளியில் அனைத்துச் சாதிச் சிறுவரையும் சேர்த்து உட்கார்த்தி வைத்தார் என்று குறிப்பு இருக்கிறது. மிஷனெரிகள் இம்மாதிரி நடவடிக்கைகள் எடுத்தபோது மேல் சாதியினரிடமிருந்து பலத்த எதிர்ப்பு கிளம்பியது.⁴

1730ல் புதிய எருசலேம் ஆலயம் கட்டப்பட்டபின், சிலுவை வடிவில் இருந்த அதன் இரு சிறகுகளில் அமர்ந்துதான் தாழ்த்தப்பட்டவர் ஆராதிக்க முடிந்தது. ஆயினும் டி நோபிலியின் பக்கவாட்டு அறையைவிட இது ஒருபடி முன்னேற்றம் என்பதை

நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. சீகன்பால்குவின் அடக்க ஆராதனையின்போது மேல் சாதியினரும் கீழ் சாதியினரும் கலந்தடித்து கிடைத்த இடங்களில் உட்கார்ந்துகொண்டனராம். அன்றைய இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இது பெரிய புரட்சிகரமான மாற்றம்தானே.

நற்கருணையின்போது சமயங்களில் இரு சாதியினருக்கும் தனித் தனித் திராட்சரச பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஒரே பாத்திரம் என்றால் மேல் சாதியினர் அவசரமாக எழுந்து போய் முதலில் நற்கருணை எடுப்பார்கள். போலே (Pohle) மிஷனெரி ஒருமுறை சபைக்குப் பாடம் படித்துக் கொடுக்கவேண்டி அனைவரும் பருகியபின் கடைசியாகச் சென்று ரசம் பருகினார். சென்னையில் ஒருபோதும் இரண்டு பாத்திரங்கள் இருந்ததில்லை என பப்ரிஷியஸ் எழுதுகிறார்.

மிஷனெரிகள் அடிக்கடி தங்கள் பிரசங்கங்களில் சாதி வேற்றுமை கிறிஸ்தவ தர்மத்துக்கு ஒவ்வாதது என்று சாடினர் என்றும் தெரிகிறது. அதற்கு மேலே அவர்களுந்தான் என்ன செய்ய முடியும்? சாதி என்ற நச்சுத்தருவின் வேர்கள் நமது சமுதாயத்தில் மிக மிக ஆழமாக ஊன்றியிருப்பன அல்லவா?

தரங்கை மிஷன் மூலம் கிறிஸ்தவரானவர் சுவிசேடத்தைப் பல இடங்களுக்கும் பரப்பினார். இராசநாயக்கன் மூலம் தஞ்சை, திருச்சி, இராமநாதபுரமெல்லாம் அது பரவியது எனப் பார்த்தோம். காலப்போக்கில் மதுரையிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும்கூட சிறு சிறு சபைகள் உருவாயின.

நெல்லைத் திருச்சபையை நிறுவிய கிளாரிந்தா தஞ்சையைச் சேர்ந்தவரே. இவர் பாளையங்கோட்டையில் ஒரு சிறிய சபையை உருவாக்கினார். 1779ல் சுவார்ட்ஸ் அவருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார். ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் சிலரின் உதவியோடு அவர் அங்கு கிளாரிந்தா ஒரு சிறிய கோவிலும் கட்டி 1785ல் சுவார்ட்ஸைக் கொண்டு பிரதிஷ்டையும் செய்வித்தார். தென் தமிழ் நாட்டின் முதல் புராட்டஸ்தாந்திய ஆலயம் இதுவே. அதன்பின்பு தரங்கையிலிருந்த பல மிஷனெரிகளும் தமிழ் உபதேசியார்களும் இங்கு வந்து சிரத்தையுடன் உழைத்தனர். சத்தியநாதன், ஜெனிக்கே (Jaenicke), கோலாப் (Kohlhoff), கெரிக்கே (Gericke), ரிங்கில்டாப் (Ringletaube), போலே (Phole) ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். முதலூர், பெத்லகேம், எருசலேம், நாசரேத் ஆகிய கிறிஸ்தவ கிராமங்கள் தோன்றியது இப்போதுதான். ரேனியஸ் 1820ல் நெல்லையில் பணியாற்ற வந்த பின்பு சபை மேலும் விரிவாயிற்று. ஆக நெல்லைத் திருச்சபையின் அடித்தளம் தரங்கை மிஷனெரிகளால் அமைக்கப்பட்டதே ஆகும்.

சீகன்பால்குவுக்குப் பின்னால் வந்த மிஷனெரிகளிலே பப்ரிஷியஸ், சுவார்ட்டஸ் ஆகிய இருவரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். தமிழ் வேதாகமம், ஞானப்பாட்டுக்கள், ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி இம்முன்றிலும் பப்ரிஷியஸ் தமது முத்திரையை ஆழமாகப் பதித்துவிட்டுச் சென்றார். இவர் ஒரு பக்திமான். திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. அர்ப்பண சிந்தையுடன் சமயத் தொண்டில் ஈடுபட்டவர். நவீன தமிழ் வரலாற்றிலும், தமிழகக் கிறிஸ்தவ சமய வரலாற்றிலும் இவருக்கு நிலையான புகழ் உண்டு.

சுவார்ட்டஸின் பிம்பம் அவர் காலத்தில் (1759—1798) மிகப் பிரம்மாண்டமாக இருந்தது. அவர் தரங்கை மிஷனெரியாக வந்தபோதும் தம்மை ஆங்கில மிஷனுடன் இணைத்துக் கொண்டார். பெயரையும் ஆங்கில உச்சரிப்புக்கேற்ப மாற்றினார். கிழக்கிந்திய கம்பெனி நடவடிக்கைகளின் மைய நகரமான திருச்சியில் வாழ்ந்தார். கம்பெனி போர்வீரரிடம் நல்ல பணி செய்தார். நெல்லைத் திருச்சபையில் பணி புரியுமாறு சின்னமுத்து தாவீது சுந்தரானந்தனை அனுப்பி வைத்தது அவர்தான்.

தரங்கை மிஷனெரிகளிலே அரசியலில் ஈடுபட்டவர் அவர் ஒருவர் மட்டுமே. பாதிரி என்பதால் இந்தியர் அவர்மீது மிகுந்த மதிப்பு வைத்தனர். அரசியல் விஷயமாக அவர் பல பெரிய மனிதர்களைச் சந்தித்தார். ஹைதர் அலி அவரைப் பூரணமாக நம்பினார். தஞ்சை அரசர் சரபோஜியும் அவரிடம் பெரும் மரியாதை வைத்தார்.

நானாவிதமான மனிதரிடமும் அவர் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் என்பது உண்மைதான். பிஷப் ஹீபரும், பிஷப் ஸ்டீபன் நீலும் அவரை மிகவும் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கின்றனர்.

தரங்கை மிஷன் தனது பொருளாதாரத்துக்குப் பெரும்பாலும் டேனிய அரசாங்கத்தையும் ஹலே தாய்ச் சபையையும் நம்பியிருந்தது. நாளடைவில் அதன் புகழ் பரவிய பின்பு பல ஐரோப்பிய நாடுகள் உதவ முன்வந்தன. ரஷ்ய நகரமான பீட்டர்ஸ்பர்க் கூட மிஷனில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தது. அமெரிக்கா பொருளுதவி அனுப்பியது. இங்கிலாந்தின் எஸ். பி. ஸி. கே., கிறிஸ்தவ அறிவு வளர்ச்சி சங்கம் என்ற சவிசேட சங்கம் தொடர்ந்து பெருமளவு உதவி செய்து வந்தது.

இந்தியாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும்தான் போக்கு வரத்துகள் அதிகம். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில்தான் கிழக்கிந்திய கம்பெனி



பிலிப்பு யோகான் பர்னிஷியஸ்
1710—1791

என்ற ஆங்கிலேய வியாபாரக் கம்பெனி நாடுபிடிக்கும் ஏகாதிபத்தியமாக மாறி ஆட்சிபீடத்தில் தன்னை அமர்த்திக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும் இங்கிலாந்தின் சவிசேட சங்கங்கள் இந்தியாவுக்கு மிஷனெரிகளை அனுப்ப அரசு அனுமதிக்கவில்லை. கம்பெனி அதற்கு இணங்கவில்லை. போர்ச்சுகீசியரும், டச்சுக்காரரும் சமயமாற்றம் செய்வித்து இந்திய மக்களின் நல்லெண்ணத்தை இழந்துவிட்டிருந்ததைக் கண்டிருந்த அவர்கள் சவிசேடம் பரப்புவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. ஆனால் இங்கிலாந்து பொருளுதவி மட்டும் ஏராளமாகச் செய்துவந்தது. சீகன்பால்குவின் காலத்திலிருந்தே உதவி தொடங்கியிருந்தது. ஆனால் நேரடியாக பிரித்தானிய மிஷனெரிகள் இந்தியா வந்தது, அதன் ஆட்சி இங்கு நன்கு உறுதியான பின்புதான்.

தரங்கையின் லூத்தரன் சபை முறைகளுக்கும் ஆங்கிலேயரின் ஆங்கிலிக்கன் சபை முறைகளுக்கும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு; இந்த வேறுபாடுகளினால் மனத் தாங்கல்கள் எழுந்ததும் உண்டு.

தரங்கை மிஷனெரிகளுக்கு வேறு பல இடைஞ்சல்களும் இருந்தன. தரங்கையிலிருந்த டேனிய வர்த்தகர்கள் மிஷனெரிகளுடன் எப்போதும் ஒத்துழைத்தனர் என்று கூறிவிட முடியாது.⁵ மேலும் தட்பவெப்பம் ஒத்துக்கொள்ளாமல் பல மிஷனெரிகள் நோய்வாய்ப்பட்டனர். சிலர் அகால மரணமும் அடைந்தனர். மாறுதலுக்காகத் தாய்நாடு சென்று திரும்பும் வசதி அப்போது அதிகமில்லை. ஆயினும் அவர்களில் பெரும்பாலோர் தொண்டு மனப்பான்மையுடன் கருமமே கண்ணாய் உழைத்தனர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அவர்கள் தமிழகத்தில் செய்த தொண்டு மிகப்பெரிது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*. p. 33 C.L.S. Madras.
2. டாக்டர் தா.வி. தேவநேசன்: *தஞ்சை வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் பாயிரம்*. ப. XX C.L.S
3. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*. p. 161. CLS Madras 1956
4. Ibid. p. 62
5. Erich Beyruether: *Bartholomaeus Ziegenbalg*. Ch. V. C.L.S. Madras 1955.

பப்ரிஷியஸ் மொழிபெயர்ப்பு

பப்ரிஷியஸின் விவிலியத்துக்குத் தமிழ் வசனநடையில் மிகப்பெரிய இடம் உண்டு. வசனத் தமிழில் இதுவரை வெளியிடப்பட்டிருந்த நூல்களிலே அதுவே முதலாவது பெரிய நூலாகும். வசனம் தொடக்கக் கட்டத்திலே இருந்தபோது முழு விவிலியமும் மொழிபெயர்ப்பாகி அச்சானது ஒரு மாபெரும் சாதனையாகும். தமிழ் வசனநடை பரவலாக வாசிக்கப்படவும் ஒப்புக் 'கொள்ளப்படவும் அது பெரிதும் உதவிற்று என்பதில் இரு கருத்துக்கு இடமிருக்க முடியாது.

சீகன்பால்கு காலமானபோது பழைய ஏற்பாட்டு மொழி பெயர்ப்பு அரைகுறையாக நின்றிருந்தது. அவர் ருத் நூல் வரைதான் முடித்திருந்தார். அவர் விட்ட இடத்திலிருந்து சூல்ச்சு தொடங்கி வேலையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். சூல்ச்சு எதையும் வேகம் வேகமாகச் செய்தார். புதுமைகளைப் புகுத்துவதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். பழைய ஏற்பாட்டின் பாக்கி நூல்களை முடித்து அவற்றை அச்சிடத்தொடங்கினார். அவருக்கும் தரங்கையிலிருந்த மிஷனெரிகளுக்கும் அவ்வளவாக ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. எனவே 1726ல் சென்னை சென்றுவிட்டார். அங்கு எஸ்.பி.ஸி.கே. கிளை ஒன்று தொடங்கும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடலானார்.

சென்னை எஸ்.பி.ஸி.கே.யைப்பற்றி இங்கு சில விஷயங்கள் சொல்லுவது பொருத்தமானதே. SPCK-Society for the Propagation of Christian Knowledge என்ற கிறிஸ்தவ அறிவு விளக்க சங்கம் 17ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலண்டனில் தொடங்கப்பட்டது.

இங்கிலாந்து மக்களிடையே சமய அறிவைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் அது ஏற்படுத்தப்பட்டது. சென்னை ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆட்சிக்குள் வந்தபோது, அங்கு ஏராளமான ஐரோப்பியரும் ஐரோப்பிய கலப்பினத்தவரும் வசித்தமையால் அவர்களிடையே சமய அறிவை வலுப் படுத்துவதோடு, அங்குள்ள கிறிஸ்தவரல்லாத இந்தியரிடையே

சுவிசேடப் பணியையும் சேர்த்துச் செய்யும் நோக்கத்தோடும் சென்னையிலும் அதன் கிளையை நிறுவும் முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டது.¹

எஸ்.பி.ஸி.கே. இங்கிலாந்து திருச்சபை என்ற ஆங்கிலிக்கன் சபையைச் சேர்ந்தது. தரங்கையில் இதுகாறும் டென்மார்க்—ஹலே நடத்திவந்த மிஷன் லூத்தரன் சபையைச் சேர்ந்தது ஆகும். ஆங்கிலிக்கன் சபை ஒரு பேராயர் அல்லது பிஷப்பின் தலைமை ஏற்பது. லூத்தரன் சபையில் பிஷப் என்ற தலைமை அப்போது கிடையாது. குருமார் பேராயர் கையால் அபிஷேகம் பெறுவது ஆங்கிலிக்கரிடையே ஒரு முக்கிய மரபு. மற்றும் கோட்பாடுகளிலும் ஒரு சில வேறுபாடுகள் உண்டு. ஆங்கிலிக்கர் பயன்படுத்துவது பொது ஜெப புத்தகம். லூத்தரர் மரபில் அது கிடையாது.

எஸ்.பி.ஸி.கே. சென்னையில் மிஷனை நடத்த லூத்தரன் மிஷனெரிகளைத்தான் நம்பியது. ஹலே தலைவர் ஃபிரான்க்கேயுடன் அது சுமுகமான தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இங்கிலாந்திலிருந்து இன்னும் மிஷனெரிகள் வரத்தொடங்க வில்லை. எனவேதான் சூல்ச்ச சென்னை வந்து கிளை நிறுவி, பள்ளி தொடங்கினார். அவர் தமிழை நிறுத்திவிட்டு தெலுங்கும் ஹிந்துஸ்தானியும் படிக்கத் தொடங்கி அந்த மொழிகளிலே வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் பணிகளில் ஈடுபட்டு சுவிசேட வேலைகளும் செய்து வந்தார்.

கிளை தொடங்குவதற்கு ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனி கவர்னரின் ஒப்புதலை வாங்கிவிட வேண்டுமென்பதில் சூல்ச்ச மிகவும் கவனமாக இருந்தார். அவர் லூத்தரராக இருந்தபோதும் ஆங்கிலிக்கன் வழிபாட்டு முறைகளில் ஈடுபாடு காண்பித்தார். சென்னை வந்த இரண்டு வருடங்களுக்குள் ஆங்கிலிக்கன் பொது ஜெப புத்தகத்தை மொழிபெயர்த்ததும் சற்று ஆச்சரியமான விஷயமே. அவரது நடவடிக்கைக்கு ஹலேயின் ஒப்புதல் இருந்ததா இல்லையா என்பது மூடு மந்திரமாகவே இருக்கிறது.² சூல்ச்சின் பணி அத்தனை மேம்பட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது. அவருக்கு இந்து மதம் பற்றி நிறைந்த அறிவு இல்லை. விக்கிரகாராதனையை அவர் நேரடியாகத் தாக்கிப் பேசினார்.³ மேலும் கத்தோலிக்கரின் ஆலயம் ஒன்றையும் ஆங்கிலிக்கன் சபையின் உபயோகத்துக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டார்.⁴

எஸ்.பி.ஸி. கேயின் பணி வேகமாக கடலூரிலும் தஞ்சையிலும் வியாபித்தது. மிஷனெரிகள் தரங்கை லூத்தரர்கள்தாம். அவர்கள் ஆங்கிலிக்கன் முறைப்படி பிஷப்பால் அபிஷேகம் பெற்றாகவேண்டும் என்றெல்லாம் அப்போது எஸ்.பி.ஸி.கே.

கட்டாயப்படுத்தவில்லை. எனவே இரண்டு சபைகளும் ஒற்றுமையாக ஒத்துழைத்துப் பணி செய்து வந்தன.

தரங்கையில் விவிலிய மொழிபெயர்ப்புப் பணி தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தது. தியோடோஸியஸ் வால்தர் மொழியாற்றல் மிகுந்தவர். பெஸ்கியின் இலக்கணத்தைப் பிரசுரித்தபோது வால்தர் அதற்கொரு அனுபந்தம் எழுதிச் சேர்த்து⁵ பெஸ்கியின் எரிச்சலைச் சம்பாதித்துக் கொண்டவர்.⁶ சூல்ச்சின் மொழிபெயர்ப்பை வால்தர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை: அதில் பல பிழைகள் இருந்தனவென்று கண்டு அவற்றைத் திருத்தினார். சீக்லினும் (Zeglin) சூல்ச்சின் மொழிபெயர்ப்பு மிகவும் மோசமாக இருந்ததாக அபிப்பிராயப் பட்டார். தரங்கை மிஷனெரிகள் அனைவருமே தமிழைச் சிறப்பாகக் கற்றவர்கள்.

இதற்கிடையில் சீகன்பால்குவின் புதிய ஏற்பாடும் விநியோகித்துத் தீர்ந்துவிட்டிருந்தது. அதற்கும் மறுபதிப்புக் கொணர்ந்தாக வேண்டும். பெஸ்கி அதன் தமிழ் நடையை கடுமையாகக் கண்டனம் செய்திருந்தமையால், அதை மறுபதிப்புச் செய்வதன் முன்னர் அதன் நடையைத் திருத்தவேண்டும். பெஸ்கியின் உரையாசிரியர் நடை என்ற வழக்கொழிந்த வசனத்தைத் தரங்கைத் தமிழறிஞர்கள் எவ்வளவுதூரம் ஒப்புக்கொண்டனர் என்பது தெரியவில்லை. இருப்பினும் கிறிஸ்தவ விவிலியம் கற்றோரால் ஒரு வேதமாக மதிக்கப்படவேண்டுமே யாயின் அது இலக்கண முழுமையுடன் இருத்தல் அவசியம் என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர் எனத்தெரிகிறது. இது குறித்த சர்ச்சைகள் அவர்களிடையே நடந்தன. சீகன்பால்குவின் வேதத்திலிருந்த கொச்சைகளையும் இலக்கணப் பிழைகளையும் அகற்றித் திருத்தி மறுபதிப்புக் கொணர அவர்கள் விரும்பினர்.

எழுத்துச் சீர்திருத்தங்களும் இப்போது நடந்துகொண்டிருந்தன. சீகன்பால்குவின் வேதத்தில் வசனங்கள் தனித்தனி பத்தியாக அச்சிடப்பட்டிருந்தன. வசனமுடிவில் முற்றுப்புள்ளியும் இருந்தது எனக் கண்டோம். தரங்கை அச்சகத்தில் தமிழ்ப் பிரசுரங்கள் வெளியானமையால் மிஷனெரிகள் இத்துறையிலும் கவனம் செலுத்தியிருக்கக்கூடும். பெஸ்கியும் பல எழுத்துச் சீர்திருத்தங்கள் கொணர்ந்தார். அவற்றின் பயன் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. உதாரணமாக இரட்டைக்கொம்பு அவர் புகுத்தியதுதான். ஆனால் இரட்டைக்கொம்பை எழுத்தில் படிக்கையில், தேவையில்லாதபோதும் அவற்றை மிக நீட்டித்துப்

படிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. தமிழில் ஒரு புதிய ஒலிக்கூறு சேர்ந்துவிட்டது.

பேசுந்தமிழில் ஒலிக்கும் ஒலிகளுக்கும் படிக்கும் தமிழில் ஒலிக்கின்ற ஒலிகளுக்கும் இதனால் வேற்றுமை அதிகரித்தது. பேசுந்தமிழுக்கும் வாசிக்கும் தமிழுக்கும் இதனால் தேவையற்ற பிளவு ஏற்பட்டது.

மொழி பெயர்ப்பிலும் நூல் பிரசுரத் துறையிலும் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த வால்தர் 1730ல் தாய்நாடு திரும்பிவிட்டார்.

தமிழுக்குப் பல துறைகளில் நிரந்தரமான சாதனைகளைப் புரிந்த பிலிப்பு யோகான் ப்ரிஷியஸ் (1710-1791)-(Philip Johahn Fabricius) யூரா, ஹலே பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றுத் தேறியவர். எபிரேயத்திலும் கிரேக்கத்திலும், சிறந்த புல்மை பெற்றிருந்தார். மொழிகளை எளிதில் உள்வாங்கும் வரத்தையும் பெற்றிருந்தார். 1740ம் ஆண்டு தமது முப்பதாவது வயதில் தமிழ்நாடு வந்த அவர் ஏழே மாதங்களில் தமிழைக் குறைவறக் கற்று அம்மொழியில் சிறப்பாகப் பிரசங்கமும் நிகழ்த்தினார். 1742ல் சென்னை சென்று தமது சவிசேடப் பணியைத் தொடங்கினார். சென்னையில் போர்ச்சுகீசியம், தமிழ், ஆங்கிலம், டச்சு என்று பல்வேறு மொழிகளில் ஆராதனைகள் நடத்தவேண்டியிருந்ததால் அவர் அந்த மொழிகளை எல்லாம் கற்று அவற்றில் பிரசங்கங்கள் புரிந்தார். தமிழ் இலக்கியங்களையும் இலக்கணத்தையும் முறையாகக் கற்றார். கற்றோர் கல்லாதோர் அனைவரோடும் பேசி, பேச்சுத் தமிழையும் பழகிக்கொண்டார். திருச்சபை வேலைகளையும் சிரத்தையோடு கவனித்தமையால் அவர் கண்காணிப்பில் சபை பெருகி வளர்ந்தது. எஸ். பி. ஸி. கே. அவரது ஊதியத்தைக் கொடுத்து வந்தது.

1752ல் புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பு திருத்தப்பணி அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர் அதை மிகுந்த கவனத் துடனும் நுணுக்கமாகவும் நிதானமாகவும் செய்தார். மொழி பெயர்ப்பை முடிக்க இருபது ஆண்டுகள் ஆயின.

புதிய ஏற்பாட்டை எஸ்.பி.ஸி.கே. தரங்கம்பாடியில் பதிப்பித்தது. அது நான்கு பாகங்களாக 808 பக்கங்களில் அமைந்தது. பக்கங்கள் சிறியனவாகவும் அச்சுகள் பருமனாகவும் இருந்ததே அதற்குக் காரணம். வசனங்கள் பத்திகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, பத்திகளுக்குத் தலைப்புக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. கீழே ஒத்து வாக்கியக் குறிப்புக்களும் இருந்தன.⁷ இதில் மொத்தம் 1000 பிரதிகள்

அச்சடிக்கப்பட்டன. பின்னர் இரண்டாம் பதிப்பும் வெளியாயிற்று.⁸

அதன்பின்பு அவர் பழைய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். மொழிபெயர்ப்புக் கலையில் அனுபவம் கூடி தன்னம்பிக்கையும் பெருகவே, அவரது பழைய ஏற்பாடு மெருகு சேர்ந்து கூடுதல் சிறப்புடன் அமைந்தது. புதிய ஏற்பாட்டைவிடவும் பழைய ஏற்பாடு திருத்தமாக இருந்தது. எளிய இலக்கண அமைப்புக்களாக வாக்கியங்கள் தெளிவாக இருந்தன.

சொற்களைப் பொறுத்தமட்டில் சீகன்பால்கு பயன்படுத்திய சொற்களையே அவர் அதிகம் ஆண்டிருந்தார்.⁹ சீகன்பால்கைப் பின்பற்றி இவரும் 'சினேகம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். பின் வந்த விவிலியப் பதிப்புகளில் அது 'அன்பு' என்று மாற்றப் பட்டது.

கற்றோர் பாமரர் இரு தரத்தினருக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பப்ரிஷியஸ் செயல்பட்டிருந்தார். எத்தகைய கருகலான கருத்தையும் நவீன தமிழ் நடையில் வடித்து விடமுடியும் என்பதற்கு அவரது பழைய ஏற்பாடு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தது. பண்டை வரலாறுகளையும் தீர்க்கதரிசனங்களையும் அவற்றுக்குரிய கம்பீரத்தோடு எளிய வசனநடையில் வெளிப்படுத்தும் மொழித்திறன் தமிழுக்கு உண்டு என்று வெளி நாட்டாரும், தமிழரும் கற்றோர் அனைவரும் அப்போது அறிந்தனர்.

பிரதிகளை அச்சுக்கு அனுப்புமுன்னர் தமது வீட்டெதிரில் நின்ற பெரிய ஆல மரத்தடியில், அந்தணர், வேளாளர் தாழ்த்தப் பட்டோர் என்று பலதரப்பட்டோரையும் கூட்டித் தமது உபதேசியாரைக் கொண்டு பிரதிகளை வாசிக்கச் சொல்லி அனைவருக்கும் புரிகிறதா என்று கவனிப்பதோடு அவர்களது விமரிசனங்களையும் குறித்துக்கொள்வார். பின்னர் தமது பண்டிதரோடு கலந்து அவசியமான திருத்தங்களைச் செய்த பின்னரே அவற்றை அச்சுக்கு அனுப்புவார். அங்கே சீக்லினும் தானியேல் என்ற அரசு துபாஷியும் அவற்றை மீண்டும் சரிபார்த்து அச்சுக்கு அனுப்புவார்கள். அவரது பழைய ஏற்பாடு நான்கு பாகங்களாக அச்சிடப்பட்டது. 1777ல் தொடங்கிய பதிப்புவேலை 1796ல் தான் நிறைவுபெற்றது.

பப்ரிஷியஸின் விவிலியம் நுணுக்கமாகச் செய்யப்பட்ட சொல்வழி மொழிபெயர்ப்புத்தான். வேற்று சமய வேதத்தை வேற்று மொழியிலிருந்து தமிழ்ப்படுத்தும்போது நிகழ்கின்ற செயற்கைத் தன்மைகள் அவரது விவிலியத்திலும் இருந்தன. இருப்பினும் தமிழ் வசனநூல் வரலாற்றில் அது பெரும் முக்கியத்துவம் கொண்டது

என்பதும் உண்மைதான். ஏனெனில் தமிழில் வசனநடை வரலாறு என்பது மொழிபெயர்ப்புக்களின் வரலாறுதான்.

இந்தச் சொல்வழி மொழிபெயர்ப்பே பப்ரிஷியஸ் விவிலியத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பாகவும் அமைந்துவிட்டது. ஏனெனில் அவர் மூலத்தினின்று சிறிதும் வழுவவில்லை. மூலமொழிகளை அவர் கசடறக் கற்றிருந்ததாலும் தமிழிலும் நல்ல திறன் பெற்றிருந்ததாலுமே அவரால் அதைச் செய்ய முடிந்தது. எந்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பிலும் நடையைவிடவும் கருத்தே முக்கியமானதாகும். அவசியமானால் நடைச்சரளத்தைப் பலி கொடுக்கலாமே தவிர, கருத்தைக் குழப்புதல் கூடாது. அப்படியிருக்க ஒரு பெருஞ்சமயத்தின் வேதத்தை மொழிபெயர்க்கையில் மூலத்தை அது உள்ளபடியே இலக்குமொழியில் கொணர்வது மிகவும் முக்கியம் என்பதை உணர்ந்து அவர் பொறுப்புடன் செயல்பட்டிருந்தார். தற்போது தென்னிந்தியத் திருச்சபை பயன்படுத்திவரும் பவர் திருத்தம் செய்யப்படும்போது பப்ரிஷியஸ் விவிலியம்தான் அடிப்படை நூலாக வைக்கப் பட்டிருந்தது. மொழிபெயர்ப்புக் குழுவிருந்த வேத பண்டிதர்களும், எபிரேய கிரேக்க வல்லுநர்களும் பப்ரிஷியஸ் மூலத்தை ஒட்டித் தமிழாக்கியிருந்ததைக் குறித்துப் பெரிதும் வியந்தனர்.

தற்போது கிறிஸ்தவர்களிடையே வழக்கிலிருக்கிற 'கிறிஸ்தவத் தமிழ்' உருவாகக் காரணமாக இருந்தவர் பப்ரிஷியஸே என்று குலேந்திரன்,¹⁰ திலியான்டர்¹¹ ஆகிய இருவரும் கூறியிருக்கின்றனர். வசனநடையில் ஒரே நூல்தான் இருந்தமையால் அந்த நூலின் நடையையே, அனைவரும் குறிப்பாகக் கிறிஸ்தவர்கள் பின் பற்றியதில் அதிக ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. அது சொல்வழி மொழிபெயர்ப்பு. எனவே நடையில் அந்நியத்தன்மை இருந்தது என்பதும் உண்மையே.

ஆயினும் கிறிஸ்தவத் தமிழ் என்று வழங்குகின்ற கிறிஸ்தவர்கள் மட்டுமே பயன்படுத்துகின்ற அந்த நடை அழகற்று இனிமையற்று மாறிப்போனது பெரும்பாலும் 19ம் நூற்றாண்டில் தான். அதற்கு முக்கிய காரணங்கள் ஆங்கில மோகமும், தமிழ் பற்றிய தாழ்வு மனப்பான்மையுமே ஆகும். அரைகுறையாகத் தமிழ் கற்ற பிரித்தானிய மிஷனரிகள், அவர்களது சமயநூல்கள், பிரசங்கங்கள், அவற்றையே பின்பற்றத் தொடங்கிய தமிழ் கிறிஸ்தவர்கள்தான் அந்த நடையைப் பெரிதும் வளர்த்தார்கள். ஆங்கிலமே சிறந்தமொழி, தமிழை அதன் மாதிரியிலேயே அமைத்தால் தவிர தமிழுக்கு உய்வில்லை எனப் பலர் தவறாக

நம்பினர். ஆங்கிலத்துக்கு மட்டுமே உரிய சொல் உச்சரிப்பு அழுத்தத்தைக்கூட (stress) தமிழில் கொணர முயன்ற றோதாவிகளும் இருந்தனர். ஆயினும் ஒரு வசனநடை உருவாகி வளர்ந்து வருகின்ற தொடக்க காலத்தில் இதெல்லாம் நடக்கக்கூடியதே.

லூத்தரன் சபையார் இப்போதும் அவரது திருத்தத்தையே பயன்படுத்தி வருகின்றனர். அது பொன் திருத்தம் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது.

பப்ரிஷியஸ் பல இன்னல்கள் துயரங்களுக்கு இடையே தான் பணிசெய்து கிடந்தார். அவர் கடும் உழைப்பாளி. திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. அவரது பக்தி வாழ்க்கையைக் கண்டு தமிழர்கள் அவரை 'சந்நியாசி குரு' என அழைத்தனர். வேதத்தை மொழி பெயர்க்கையில் ஒரு யாசகன்போல் முழங்காலில் நின்று எழுதினார் எனப் பேராயர் குலேந்திரன் எழுதுகின்றார்.

வேத மொழிபெயர்ப்போடு அகராதி வேலையையும் செய்து வந்தார். தரங்கை மிஷனரிகள் அனைவருமே இதைத் தொகுத்து வந்திருந்தனர். ஆனால் அதைப் பிரசுரிக்கும் வாய்ப்பு பப்ரிஷியஸுக்குக் கிடைத்தது. பிரீதாப்டின் (Breithaupt) உதவியோடு 1775ல் அதை அச்சிடும் வேலையைத் தொடங்கினார்.

ஞானப்பாட்டுக்களைத் தொகுத்து அச்சிடும் பணியையும் கூடவே செய்து வந்தார். துயரமான சமயங்களில் பப்ரிஷியஸ் பாடத் தொடங்கிவிடுவார். அவர் பாடல்கள் உருவானது இப்படித்தான். அவை இன்றும் நிலைத்து நிற்பதற்கும் காரணம் அதுவாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஞானப்பாட்டுக்களில் காணும் சொல்லாட்சி பற்றியும், ஐரோப்பிய பாணி எதுகைமோனை பற்றியும் எதிர்மறை விமர்சனம் இருந்தபோதும், அவற்றை இன்றும் கிறிஸ்தவர்கள் கோவிலிலும் வீடுகளிலும் உணர்ச்சியோடு அனுபவித்துப் பாடுகின்றனர் என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது.

பல்வேறு இடைஞ்சல்களை பப்ரிஷியஸ் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. 18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சியரும் உலகம் முழுவதிலுமே கடும் போட்டியுடன் போர்கள் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். இந்தியாவில் இஸ்லாமியரும், மைசூர் அரசர்களான ஹைதர் அலியும் திப்புசல்தானும் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக பிரெஞ்சியருடன் சேர்ந்திருந்தனர். திடீர் படையெடுப்புக்களும், கொள்ளைகளும், தீவைப்பும் வாடிக்கையாக இருந்தன. பஞ்சமும் பட்டினியும் மக்களை வதைத்தன.

1746ல் பிரெஞ்சு தளபதி லபோர்டோனேயஸ் சென்னையைப் பிடித்தபோது பிளாக் டௌன் எனப்பட்ட (தற்போது ஜியார்ஜ் டௌன் என்று வழங்குகின்ற) இடத்தை ஒரு ராணுவத்தளமாக மாற்றும் நோக்கத்துடன் அதைத் தரைமட்ட மாக்கி, அங்கிருந்த ஆலயத்தை வெடிமருந்து கிடங்காக்கி (இப்போது உயர் நீதிமன்றம் இருக்கும் இடத்தில் இருந்த) பப்ரிஷியஸ் வசித்த வீட்டை அழித்துவிட்டான். பப்ரிஷியஸ் டச்சுக்காரர் தளமான பழவேற்காட்டுக்குத் தப்பியோட வேண்டியதாயிற்று. சபையும் பள்ளியும் கலைந்துவிட்டன. 1748ல் சமாதானம் ஏற்பட்டு அவர் மீண்டும் வந்து பணிகளைத் தொடர்ந்தார். வேப்பேரியில் கத்தோலிக்கருக்குச் சொந்தமான கோவிலும் இடமும் இருந்தது. இப்போது செயின்ட் மத்தியாஸ் ஆலயமும், டயோசிசன் அச்சகமும், செயின்ட் பவுல் மேல்நிலைப் பள்ளியும் அங்கு இருக்கின்றன. (அர்மீனியாவைச் சேர்ந்த பீட்டர் உஸ்கனின் கல்லறை அங்கு இருப்பதால் இடம் அவருக்குச் சொந்தமானதாக இருந்திருக்கலாம்.) கத்தோலிக்கர் போரின்போது பிரெஞ்சியருக்கு உதவி புரிந்தனர் என்பதால், கிழக்கிந்திய கம்பெனி அவர்களை அங்கிருந்து விரட்டி விட்டுக் கோவிலையும் இடத்தையும் எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அட்மிரல் பாஸ்கோவன் என்பவரது செல்வாக்கினால் அந்த இடம் சென்னை எஸ். பி. ஸி. கே.வுக்குத் தரப்பட்டது. பப்ரிஷியஸின் எழுத்துப் பணிகளும், சுவிசேடப் பணிகளும் மீண்டும் தொடர்ந்தன. மக்கள் பஞ்சம் பசியால் மிகவும் வாடியதால் அவர் தமது சம்பளத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதியை மிஷனின் தர்மகாரியங்களுக்காகக் கொடுத்து விட்டார். அது போலவே 1754ல் நடந்த கர்னாடகப் போரும், 1758ல் நடந்த பிரெஞ்சுப் படையெடுப்பும் பப்ரிஷியஸையும் அவரது சபையையும் பணியையும் பாதித்தன.¹²

பப்ரிஷியஸ் தமது அந்திய காலத்தில் பழைய ஏற்பாட்டு மொழி பெயர்ப்பைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது மனவேதனை கொள்ளும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அவர் மிஷனின் பொருளாள ராகவும் இருந்தார். கல்வியிலும் பக்தியிலும் சிறந்திருந்த அவருக்குப் போதிய பண நிர்வாகத்திறன் இல்லாதிருந்தது. ஏமாற்றுக்கார உபதேசியார் ஒருவரின் பேச்சைக் கேட்டு, பெருந்தொகைகளைக் கடனாகக்கொடுத்துச் சரியான கணக்கு வழக்கு இல்லாமல் அவற்றை மீண்டும் பெற இயலாதவரானார். எனவே அவரது வாழ்க்கையின் கடைசிப் பதின்மூன்று வருடங்களில் அவர் திரும்பத்திரும்பச் சிறை செல்ல வேண்டியதிருந்தது.¹³

இது குறித்து ரெவரண்டு டேய்லர் எழுதியிருப்பதைப் பார்ப்போம்.

1787ல் லாலியின் படையெடுப்பின்போது முதலியார் ஒருவரிடம் வாங்கிய கடனைக் கொடுக்க முடியாமையால் பப்ரிஷியஸ் தமது 76வது வயதில் ஒன்றரை வருடங்கள் சிறையில் இருக்க நேர்ந்தது. மிஷனெரி கெரிக் வேப்பேரி சபையின் தலைவராக இருந்தபோது ஐரோப்பியர் சிலரது பணம் பப்ரிஷியஸின் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்தது. அவர் அதை நவாப்பின் மருமகனுக்கும், பாளையக்காரர் ஒருவருக்கும் கடனாகக் கொடுத்திருந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது 79.¹⁴ 1791ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 23ம் தேதி தமது 81ம் வயதில் பப்ரிஷியஸ் காலமானார்.

ஸ்வார்ட்ஸ் எழுதிய குறிப்பு ஒன்றில் பப்ரிஷியஸ் இறந்ததைக் குறிப்பிட்டுவிட்டுத் தமது தவற்றுக்காக அவர் வருந்தியதாகத் தெரிந்தது என எழுதினார். ஸ்வார்ட்ஸ் மிஸிஸ் கோல்உட் என்பவருக்கு எழுதிய கடிதமொன்றிலும் அவரது அனுதாபமின்மை சிறிது வெளிப்படுகின்றது. 'தண்டில் சேவகம் பண்ணுகிற போர்வீரன் சகஜநிலை வாழ்க்கை அலுவல்களில் தலையிடுவானேன்? என்ற வேத வசனத்தை மீறுகிறவர்களுக்கெல்லாம் பப்ரிஷியஸின் வாழ்க்கை ஒரு பாடம்' என்று எழுதினார்.¹⁵

1796ல் தான் வேதாகமம் முழுமையாக அச்சாகி முடிந்தது. அப்போது பப்ரிஷியஸ் காலமாகியிருந்தார்.

வேப்பேரி தூய மத்தியாஸ் ஆலய கல்லறைத் தோட்டத்தில் அவரது கல்லறைமீது 'The Rev. John Philip Fabricious, English Missionary at Vepery' என்றிருக்கிறது. அவரது பெயர் ஆங்கில மயமாக்கப்பட்டு அவரும் ஆங்கிலேயராக்கப்பட்டு விட்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

18ம் நூற்றாண்டு தரங்கை மிஷனின் பொற்காலமாகும். உன்னதமான பணிகளைச் செய்த அது அந்த நூற்றாண்டின் முடிவிலே சோர்ந்துவிட்டது. அதற்குப் பல காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆர்னோ லேமன் அவற்றை வரிசைப்படுத்துகிறார்.¹⁶

சுயமாகத் தன் காலில் நிற்கக் கூடிய ஒரு இந்தியத் திருச்சபையை உருவாக்க அது தவறியது. சபை தன் போக்கில் வளர்ந்து விரிவடையும் சூழல் அமையவில்லை. சபையை இந்தியமயமாக்கும் முயற்சி எதுவும் சிறப்பாகச் செய்யப்படவில்லை. அதன் வேர்கள் ஐரோப்பாவிலேயே இருந்தன.

கத்தோலிக்கருடன் அவர்களுக்கிருந்த போராட்டம் அவர்களது சரிவுக்குக் காரணம் அல்ல. மாறாக அது அவர்களைப் பலப்படுத்திற்று.

தாய்ச்சபையில் உற்சாகம் வற்றிவிட்டதுதான் பெருங்காரணமாகும். அங்கே அவிசவாசமும், அவநம்பிக்கையும் பெருகியிருந்தன. ஐரோப்பா முழுவதிலுமே பகுத்தறிவு வாதம் மேலோங்கியிருந்தது. எனவே முன்புபோலப் பல்கலைக்கழகக் கல்வி பெற்றவர் மிஷனரிகளாக வருவதில் ஆர்வம் கொள்ளவில்லை. மிஷனும் உத்வேகமான படித்த இளைஞர்களை ஈர்க்கும் சக்தியை இழந்துவிட்டது.

பொருளுதவி குறைந்தது. பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் நெப்போலியப் போர்களும் அதற்கொரு காரணம். அந்த யுத்தங்களால் போக்கு வரவிலும் இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டன.

எஸ். பி. ஸி. கே. மெல்ல மெல்லத் தரங்கையை விழுங்கியது. லூத்தர்கள் தங்கள் தனித்தன்மைகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் சிரத்தை எடுக்கவில்லை. மாறாக ஆங்கிலிக்கர்களோ அதில் மிகவும் கவனம் செலுத்தினர். ஆங்கிலேயரின் அரசாட்சியும் பண்பலமும் எதிர்ப்பதற்கரியனவாய் இருந்தன.

நெப்போலியப் போரில் டென்மார்க் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போரிட்டமையால் 1801லும் 1808லும் ஆங்கிலேயர் தரங்கம்பாடியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். மிஷன் கடனும் காவலுமாகிவிட்டது.

அப்போது தரங்கையில் பதினொரு மிஷன் தளங்களும் தாற்காலிகமாகத் தஞ்சை எஸ். பி. ஸி. கே. மிஷனிடம் விடப்பட்டன. 1825ல் எஸ். பி. ஸி. கே. இந்தத் தளங்களை எஸ். பி. ஜி. (SPG Society for the Propagation of the Gospel) என்ற ஆங்கிலிக்கன் மிஷனிடம் விட்டுச் சென்றது. ஆக 20,000 லூத்தரன் கிறிஸ்தவர்கள் அரவமில்லாமல் ஆங்கிலிக்கன் கிறிஸ்தவர்களாக்கப்பட்டனர்.

1814லிருந்தே இங்கிலாந்திலிருந்து ஆங்கிலிக்கன் பிஷப்பும், ஏனைய திருச்சபை அதிகாரிகளும் நியமிக்கப்பட்டு இந்தியாவில் செயல்பட்டு வந்தனர். மேலும் சில ஆண்டுகளில் பிரித்தானிய மிஷனரிகள் நாடெங்கும் வந்து குவியத் தொடங்கினர். 1834ல் தரங்கையிலோ ஒரே ஒரு மிஷனரிதான் இருந்தார்.

தரங்கை மிஷனை ஒய்த்துவிடலாம் என்று டென்மார்க் முடிவெடுத்த தருணத்தில், ஒரு ஒளிக்கீற்று தோன்றியது. ஜெர்மனியின் லைப்சிக் (டி.ரெஸ்டென்) மிஷன் அதை ஏற்று நடத்த

முன் வந்தது. டென்மார்க்கும் ஒத்துழைக்கச் சம்மதித்தது. எதிர் நீச்சல் போட்டு முன்னேறினர். பின்பு ஸ்வீடன் மிஷனும் அவர்களுடன் சேர்ந்தனர் Christian and Hindu Terminology என்ற அரிய நூலை எழுதிய Bror. Tiliander ஸ்வீடன் மிஷனைச் சேர்ந்தவரே.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. Victor Koilpillai: The S.P.C.K. in India. 1710-1985. I.S.P.C.K. Delhi.
2. (Hugald Grafe) ஹ்யூகால்ட் கிராஃபே: பெஞ்சமின் சூல்ச்கம் சென்னையின் முதல் இந்தியத் திருச்சபையும் ப. 9.
3. மேலது ப. 16
4. மேலது ப. 15.
5. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p. 37. Uppasala 1974
6. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*. p. 120 C.L.S. Madras
7. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு ப. 94. *இந்திய வேதாகமச் சங்கம் பங்களூர் 1967*
8. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*. p. 162 C.L.S 1956
9. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p. 37 Uppasala 1974
10. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு ப. 88.
11. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p. 113 Uppasala 1974
12. Hugh Pearson: *Memoirs of the Rev. C.F. Schwartz*.
13. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு ப. 102, *இந்திய வேதாகமச் சங்கம் பங்களூர் 1967*
14. The Rev. W. Taylor. *Memoirs of the First Century*. 1847.
15. மேலது
16. E. Arno Lehmann: *It Began at Tranquebar*. p. C.L.S. Madras 1956

பராபரன்

பப்ரிஷியஸின் வேதத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய ஒன்று 'பராபரன்' என்ற சொல்லாட்சியாகும். அவர் அச்சொல்லை 'இறைவன்', 'கடவுள்' என்ற சொற்களைப்போல ஆங்கிலத்தில் பெரிய G உடன் தொடங்குகின்ற God என்ற சொல்லின் பொருளுடன்—கடவுளின் பொதுப் பெயராகப் பயன்படுத்தினார்.

இந்தப் பொதுப் பெயர் ஒருகடவுட்கொள்கை அல்லது ஏகேச்சுர வாதத்தை வலியுறுத்துவதாகும். ஒரு கடவுட் கொள்கை யூத மதத்தில் சிறப்பாகவும், கிறிஸ்தவ மதத்தில் மிகச் சிறப்பாகவும் வெளிப்படுவதாகும். இந்து மதத்தில் அக்கருத்துப் படிமத்தைக் குறிக்கும் சொற்களுக்குக் குறைவே கிடையாது. எனினும் வேதம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட காலத்தில் மக்களிடையே அது குறித்த அறிவு தெளிவாக இருக்கவில்லை. பிரபஞ்ச மூல காரணமாயிருந்து எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நின்று தொழில் புரிகின்ற ஒரு வஸ்துவைக் குறிக்க தனிமுதல், முழுமுதல், மெய்ப்பொருள், பரம்பொருள் என்ற பல சொற்கள் இந்து சமய இலக்கியங்களில் காணப்படுவது உண்மையே எனினும், அப் பரம்பொருளின் வெளிப்பாடுகளாக உள்ளனவற்றுக்குப் பல்வேறு நாமங்களைச் சூட்டி, அவற்றைப் பல்வேறு உருவங்களாக அமைத்து வழிபாடு செய்து வருவதே அவர்கள் வழக்கமாயிருக்கின்றது. சிவன், விஷ்ணுகூட அப்படிப்பட்ட சிறப்பு வெளிப்பாடுகளைக் குறிக்கும் நாமங்களே. பொதுப்பெயர்கள் அல்ல. சிறு தெய்வம், பல தெய்வம், இஷ்ட தெய்வம் வணக்கம் மலிந்தது இந்து மதம்.

பழைய ஏற்பாட்டு நூல்கள் வேறு வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்டன என்பதை அறிவோம். எனவே அந்த நூல்களில் யூத மக்களின் சிந்தனை வளர்ச்சிக்கேற்ப வேறு வேறு தெய்வ நாமங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் கருத்திலேயும் வேறுபாடு உண்டு. ஏல், ஏல்ஷாடை, ஏலோஹீம், யாவே, அதோனை என்ற பல நாமங்கள் எபிரேய பழைய ஏற்பாட்டில் வருகின்றன. ஏல் என்றால் வல்லவர்

என்றும், ஏல்ஷர்டை என்றால் சர்வ வல்லவர் என்றும் பொருள். ஏலோஹீம் என்பது ஏல் என்ற சொல்லின் மரியாதைப் பன்மையாகும். யாவே என்றால் 'இருக்கிறவராக இருக்கிறேன்' என்று பொருள்படும். யாவே என்ற நாமத்தை மனிதர்கள் வாயால் உச்சரிப்பது அவமரியாதை என்று யூதர்கள் நம்பினர். அதை வீணில் வழங்கும் பாவத்தைத் தவிர்க்க, அச்சொல்லைக் குறிப்பிட நேர்ந்தால் 'அதோனை' என்று கூறினர். எனவே 'யாவே' என்ற சொல் எழுத்து வழக்கில் மாத்திரமே நெடுங்காலமாக இருந்துவந்தது. அதன் காரணமாக அதன் உச்சரிப்புங்கூட நாளடைவில் மறந்துபோய், பிற்காலத்தில் அச்சொல்லை உச்சரித்தவர்கள் என்கோவா என்று கூறத் தொடங்கினர்.

சமயப் பாரம்பரியமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும், சிந்தனை வளமும் கொண்ட ஒவ்வொரு மொழியிலும் இவ்வாறே கடவுளைக் குறிக்கப் பல்வேறு சொற்கள் இருக்கும். எனவே வேதத்தை அம்மொழிகளில் மொழிபெயர்க்க முனையும்போது மூல மொழிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பற்பல தெய்வ நாமங்களுக்குப் பொருத்தமான சமன்பாடுகள் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும்.

வேதாகமத்தை கிரேக்கத்திலும், இலத்தீனிலும் மொழி பெயர்ப்புச் செய்யும்போது இப்பிரச்சினைகள் எழுந்திருக்கின்றன. கிரேக்கர், ரோமரது முக்கிய தெய்வங்கள் சீயஸ், யூப்பித்தர் என்பனவாகும். அவையிரண்டும் வேறு நாமங்களைக்கொண்ட ஒரே தெய்வம் என்று அவற்றை வழிபடுவோர் கருதினர். இருப்பினும் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அந்நாமங்களைக் கடவுளின் பொதுப் பெயர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வேறு நாமங்களைத் தேடினர். கிரேக்கத்தில் தியொஸ் என்பதையும், இலத்தீனில் தேயுஸ் என்பதையும் தேர்ந்தெடுத்தனர். ஒளி என்ற பொருளையுடைய 'தே' என்ற அவற்றின் வேர்ச் சொல் தமிழிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் கூடக் காணப்படுவதாகும். அதை முன்னிலைச் சொல்லாகக் கொண்டு அம்மொழிகளில் உருவாகியிருக்கும் சொற்கள் ஏராளமாகவிருக்கின்றன.

சமயங்களும் அவற்றின் விளைவான இலக்கியங்களும் செழித்த தமிழகத்தில் கடவுள் நாமம் குறித்த சர்ச்சைகள் எழுந்ததில் வியப்பேதுமில்லை. 16ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் எழுதிய ஹென்ரிக் கே 'தம்பிரான்' என்ற சொல்லைக் கடவுளின் பொதுப் பெயராகத் தமது எழுத்துக்களில் பயன்படுத்தினார். அடுத்த நூற்றாண்டில் டிநொபிலி அதை 'சருவேசுரன்' என்று மாற்றினார்.

‘எல்லாம் வல்ல’, ‘எல்லாவற்றுக்கும் மேலான’ என்ற அர்த்தங்களை அது தரக்கூடியது. ஈசுவரன் என்ற சொல் சிவனைக் குறிப்பதேயாகும். சருவேசுவரன் என்ற சொல் ‘சகஸ்ரநாம தோத்திரத்தில்’ வருவதாகவும், வட இந்தியாவில் பரவலாகப் பழக்கத்தில் இருப்பதாகவும் திலியாண்டர் குறிப்பிடுகின்றார்.¹ இருப்பினும் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் யூத கிறிஸ்தவ கடவுள் கருத்துப் படிமத்தைக் குறிக்க அது பயன்படுத்தப்பட்டு கத்தோலிக்கராலும் பின்பு புராட்டஸ்தாந்தியராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

எபிரேய ‘ஏலோஹீம்’ என்ற சொல்லை சீகன்பால்கு சருவேசுவரன் என்றுதான் மொழிபெயர்த்தார். யாவே என்ற சொல்லை அவர் கர்த்தர் என்று மொழிபெயர்த்தார். 1743 வரை தரங்கம்பாடி மிஷனெரிகள் சருவேசுவரன் என்ற சொல்லையே தங்கள் வெளியீடுகளில் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

அதன்பின் வந்த வெளியீடுகளில் சருவேசுவரன் என்ற சொல் பராபரன் என்று மாற்றப்பட்டுவிட்டது.² இதுகுறித்து திலியாண்டர் சொல்வது: ‘இதுவும் டி.நொபிலியால் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல்தான். திரித்துவமாகிய பராபரவஸ்து என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். சீகன்பால்குவும் தமது ‘மலபார் சமயம்’ என்ற நூலில் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். மலபாரிகளுக்கு பராபரவஸ்து என்ற பரம்பொருளைப் பற்றிய அறிவு ஒரு காலத்தில் தெளிவாக இருந்து பின்னர் அது மங்கிவிட்டது என்று எழுதுகிறார்.

பராபரம் என்ற சொல்லின் ‘ம்’ என்பது ‘அன்’ விசுவாதிக மாற்றங்கொண்டு ப்ரிஷியஸ் வேதத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த வடமொழிச் சொல் பரம்+அபரம் என்று விரியும். இதன் தமிழ்ச் சமன்பாடு ‘கடவுள்’ ஆகும். கட+உள் என்று விரியும். அனைத்தையும் கடந்த ஆனால் உள்ளேயும் உறைகின்ற—transcendent and immanent—என்ற பொருளைத் தரும். பர என்பது பரம் பொருள். பரவெளி, பரமண்டலம் என்ற சொற்களின் முற்பகுதியின் பொருளை உடையது. -remote, heavenly, unlimited, extend என்ற அர்த்தங்களைத் தரக்கூடியது. அபரம் என்பது அதன் எதிர்ப்பதம்; பொறிகளாலறியப்படுவது, limited, not remote என்ற அர்த்தங்களைத் தரும்.

தாயுமானவர் பயன்படுத்திய, ‘ம்’ விசுவாதிக மாற்றங்கொண்டு ப்ரிஷியஸ் வேதத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த வடமொழிச் சொல் பரம்+அபரம் என்று விரியும். இதன் தமிழ்ச் சமன்பாடு ‘கடவுள்’ ஆகும். கட+உள் என்று விரியும். அனைத்தையும் கடந்த ஆனால் உள்ளேயும் உறைகின்ற—transcendent and immanent—என்ற பொருளைத் தரும். பர என்பது பரம் பொருள். பரவெளி, பரமண்டலம் என்ற சொற்களின் முற்பகுதியின் பொருளை உடையது. -remote, heavenly, unlimited, extend என்ற அர்த்தங்களைத் தரக்கூடியது. அபரம் என்பது அதன் எதிர்ப்பதம்; பொறிகளாலறியப்படுவது, limited, not remote என்ற அர்த்தங்களைத் தரும்.

குறிப்பதாக மாற்றியிருப்பது, கிறிஸ்தவக் கடவுள் ஆண்பாலாவார் என்பதை வலியுறுத்துவது போல அமைந்துவிட்டது வருந்தத் தக்கதாகும்.

பராபரக்கண்ணிகள் பாடிய கவிஞர் தாயுமானவர் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பதைப் பேராயர் குலேந்திரன்³ நினைவுபடுத்துகிறார். பக்திரசம் வாய்ந்த அந்த 389 கண்ணிகள் ஒவ்வொன்றும் பராபரமே என்ற சொல்லுடன் முடிகின்றது. தாயுமானவர் சிவ வழிபாடு புரிந்தவராயினும் அவரது கண்ணிகளில் சைவ மத தத்துவங்கள் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை யென்றும், பராபரம் என்ற சொல் சிவனை மாத்திரமே குறிப்பிடுவதாக அமையவில்லை என்றும் பேராயர் கூறுகின்றார்.

சருவேசுரன் என்ற சொல்லைவிடவும் 'பராபரம்' என்பது சிறந்த, கருத்துப் பொதிந்த சொல் என்பதை மறுக்கவியலாது. ஆனால் கத்தோலிக்கர்களுக்கும் புராட்டஸ்தாந்தியர்களுக்கும் பிளவு அதிகரித்த காலத்தில், இரு சாராரும் புழங்கிவந்த சருவேசுரன் என்ற பொது நாமம் புராட்டஸ்தாந்தியரால் அகற்றப்பட்டதானது மனவேற்றுமை காரணமாகவே நேர்ந்திருக்கலாமோ என்ற ஐயப்பாட்டை எழுப்பக்கூடியதாய் உள்ளது. இது வருந்தத்தக்கது.

இம்மாற்றம் பப்ரிஷியஸின் காலத்திற்கு முன்பாகவே நேர்ந்துவிட்டது. 1725 முதல் 39 வரை தரங்கம்பாடிப் பிரசுரங்களுக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த கிறிஸ்தோபர் வால்தர் இம்மாற்றத்தைக் கொணர்ந்திருக்கலாமென திலியாண்டர் கருதுகின்றார்.

கிறிஸ்தவர்கள் சிறுபான்மையாக இருக்கின்ற பாரதநாட்டில், கிறிஸ்தவத்தின் பல்வேறு கிளைகளும் ஒற்றுமையாகச் செயல்படுவது, மிகுந்த நன்மை பயக்கக்கூடியதாகும். கத்தோலிக்கரும் புராட்டஸ்தாந்தியரும் இன்று இணைந்து வேதாகம மொழி பெயர்ப்பில் ஈடுபட்டு, இரு சாராருக்கும் ஏற்புடையதாக ஒரே வேதாகமம் வெளிக்கொணரும் முயற்சியைச் செய்வது ஒற்றுமைக்கு ஒரு அறிகுறியாகும்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. Bror Tiliander: *Christian and Hindu Terminology*. p 86, Uppsala
2. Ibid. p. 125
3. சபாபதி குலேந்திரன்: *கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகம வரலாறு* ப. 62, 63 இந்திய வேதாகமச் சங்கம் பங்களூர் 1967

டி மெலோவின் மொழிபெயர்ப்பு

இதற்கிடையில் யாழ்ப்பாணத்திலும் வேதாகம மொழி பெயர்ப்பு வேலை நடந்தவாறிருந்தது. புராட்டஸ்தாந்தியரான டச்சுக்காரர் இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் இந்த மொழி பெயர்ப்புக்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன.

பல்தேயுஸ் இது விஷயத்தில் முதலில் சிரத்தை எடுத்ததாக முன்னர் கண்டோம். அதன்பின்பு அட்ரியானஸ் டிமே என்ற டச்சு குருவானவர் புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பைத் தொடங்கினார். சென்னைக்கருகே டச்சுக்காரரின் குடியேற்றத்தளமாக இருந்த பழவேற்காட்டில் பிறந்த அவர் ஹாலந்திலே கல்வி கற்று யாழ்ப்பாணம் வந்து அங்கே குருவாகப் பணியாற்றியவர். யாழ்ப்பாணத்துக்கருகே உள்ள நல்லூரில் இறையியல் கல்லூரி ஒன்று நிறுவியவர். இக்கல்லூரியில் பல மொழிகள் பயிற்று விக்கப்பட்டமையால் அவரும் பல மொழிகள் தெரிந்தவராகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஆயினும் புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழாக்கம் செய்வதற்கு வேண்டிய இலக்கிய இலக்கண அறிவு அவருக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.¹ இவர் 1692ல் புதிய ஏற்பாட்டை முடித்தார். அது அச்சேறவில்லை.

அடுத்த நூற்றாண்டின் மத்தியில் மீண்டும் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி சிரத்தையுடன் தொடங்கப்பட்டது. இலங்கையின் கவர்னராகவும், பிற்பாடு டச்சு கிழக்கிந்திய இராச்சியம் அனைத்துக்குமே மகா கவர்னராகவும் செயல்பட்ட இம்கொவ் பரந்த மனப்பான்மையும் உற்சாகமும் கொண்டவராயிருந்தார். அவரது ஊக்கத்தினால் இம்முயற்சி சிறப்பாக நடைபெற்றது.

இருமர், வெட்சேலியஸ் என்ற டச்சு குருவானவர்களிடமே முதலில் இப்பொறுப்பு விடப்பட்டது.

சீகன்பால்குவின் விவிலியம் அவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது. மேலும் கிரேக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட கருத்து வழுவாமல் தமிழில் வரவேண்டுமாயினும் மொழிநடையும் சரியாக வரவேண்டுமென்பதை இவர்கள் உணர்ந்தனர். தமிழ் வசன நடை இன்னும் சரியான ஒழுங்குக்கு வரவில்லையாதலால், மிக நீண்ட வசனங்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன.²

இவர்கள் அச்சிட்ட சுவிசேடத்தில் மெய்யெழுத்துக்களின் மேல் புள்ளிகளும், உயிர்மெய் நெட்டெழுத்துக்கள் மேல் கீறுகளும் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இரட்டைக்கொம்புகள் எங்குமே காணப்படவில்லை.

அதன்பின் 1746ல் பிலிப்பு டிமெலொ என்ற சுதேசி மொழிபெயர்ப்பு வேலைக்கு அழைக்கப்பட்டார். அதன்பின்பு டச்சு குருவானவர்கள் அதை மேற்பார்வையிட்டாலும், புதிய ஏற்பாட்டை முழுமையாக மொழிபெயர்த்தவர் அவரே. இது 1759ல் பிரசுரமாயிற்று. 1750ல் புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் முடித்து விட்டாலும் அது குறித்துப் பெரும் விவாதம் இருந்தபடியால், பிரசுரமாகத் தாமதமாயிற்று. முடிவில் மகா கவர்னர் வசித்த ஜாகார்த்தாவுக்கு அது அனுப்பப்பட்டு, அங்கீகாரம் பெற்றது.

டி மெலொ 1723ல் பிறந்தவர். இவர் வேத பண்டிராகவும் மொழி வல்லுநராகவும் விளங்கினார். கொழும்பிலிருந்த இறையியல் கழகத்தில் எபிரேயம், கிரேக்கம், இலத்தீன், டச்சு, போர்ச்சுகீசியம், தமிழ் முதலிய மொழிகளையும் இறையியலையும் கற்றுத் தேறினார். டச்சு கவர்னர் இவரை மெலொ ரபி என்றே அழைப்பாராம். கல்வியுலகத்திலும் இவர் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டார்.

இவர் பாஷா சாஸ்திரம் பற்றி உபந்நியாசம் செய்ததாகவும் தரங்கை மிஷனெரியான டாக்டர் கிளீன் அதைக் கேட்டு, மேலும் கற்க விரும்பினார் எனவும் பேராயர் குலேந்திரன் எழுதுகின்றார்.

வேத மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மொழியியல் பற்றிச் சிந்தித்தனர் எனத் தெரிகின்றது. டி மெலொ பப்ரிஷியஸின் மொழிபெயர்ப்பைக் 'கண்டனம் கூறினார்' எனவும் பேராயர் குலேந்திரன் எழுதுகின்றார்.

அவர் தமக்கு முந்தைய டிமேயின் மொழிபெயர்ப்பினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டார். அவர் முந்தைய திருப்புதல்களையும் வேத தத்துவ சாஸ்திர நூல்களையும் ஆராய்ந்து மொழிபெயர்த்திருந்தார்.

மூவர் அடங்கிய குழு ஒன்று அவரது மொழிபெயர்ப்பைப் பரிசீலித்தது. டிமேயின் மொழிபெயர்ப்பினின்று அவர் ஒவ்வொரு வசனத்திலும், கருத்திலும், வாக்கிய அமைப்பிலும் பெரிதும் வேறுபட்டிருந்ததைக் கண்ட குழுவினர், அவரிடம் காரணத்தை வினவினர்.

‘அந்நிய மொழியாகிய தமிழை டிமே பயின்று அதில் விவிலியத்தை மொழிபெயர்த்தது பாராட்டப்பட வேண்டியதே. ஆனால் நான் கிரேக்க மூலத்தின் அர்த்தம் பாழாகாமலும் நன்னூல் பிரமாணங்கள் மீறப்படாமலுமிருக்க, அவரினின்று வேறுபட வேண்டியதாயிற்று என்று டி மெலொ பதிலிறுத்தார். அதைக் கேட்ட குழுவினர் அவரது மொழிபெயர்ப்புக்கு ஒப்புதல் தந்தனர்.’³

இலங்கைச் சபையில் குருவாக நியமிக்கப்பட்ட முதல் சுதேசி இவரேயாவர். டச்சு சபைகளிலும் பிரசங்கம் பண்ண இவரை அழைத்தனர்.

பப்ரிஷியஸின் மொழிபெயர்ப்பை ஒப்புக்கொள்ளாத இவர், அதைப் பார்த்தபின்பு பழைய ஏற்பாட்டில் ஆதியாகமம், யாத்திராகமம் ஆகிய நூல்களையும் மொழிபெயர்த்தார்.

சங்கீதங்களை இவர் ஏற்கெனவே மொழிபெயர்த்திருந்தார். சங்கீதத்தை மொழிபெயர்த்து அதை ஐரோப்பிய சுர வரிசையில், அந்த இராகங்களுக்கேற்ப அமைத்தார். இவரது சங்கீத புத்தகத்திலும், புதிய ஏற்பாட்டிலும் மெய்யெழுத்துக்களுக்கு மேல் புள்ளி இல்லை. ரகரத்திற்கு வாலும் இல்லை. இரட்டைக் கொம்புகளும் இல்லை.

இவர் தமிழில் கவிஞராகவுமிருந்தார். சூடாமணி நிகண்டில் 100 பாடல்களைக் கூட்டினார்.

இவரது புதிய ஏற்பாடு அழகாய் அச்சிடப்பட்டது. அதன் பிரதி ஒன்று செரம்பூர் இறையியல் கல்லூரி நூலகத்தில் உள்ளது.

இவரது மொழிபெயர்ப்பு யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகம் பயன்படுத்தப்படவில்லை. ஏனெனில் 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் புராட்டஸ்தாந்திய மார்க்கம் இலங்கையில் குன்றிவிட்டது. இதுகாறும் பயந்துகொண்டு கிறிஸ்தவ சமயத்தை அனுசரிப்பது போல மாய்மாலம் பண்ணிய இந்துக்கள், இப்போது வெளியரங்கமாகவே இந்து சமயத்தை அனுசரித்தனர். ஆங்கிலேயர் தங்கள் ஆட்சியில் மதசம்பந்தமாக எந்தக் கட்டுப்பாடும் அதிகமாகச் செய்யவில்லை.⁴

தமிழ் நாட்டில் இந்தப் புதிய ஏற்பாடு புழங்கியிருக்குமா என்பது சந்தேகமே எனவும், பின் நடந்த மொழிபெயர்ப்பு வேலையில் இத்திருப்புதல் எவ்வகைச் செல்வாக்கும் செலுத்தியதாகத் தோன்றவில்லை எனவும் பேராயர் எழுதுகின்றார்.

பேராயரின் இந்தக் கருத்தை அவ்வளவாக ஒப்புக்கொள்ள இயலவில்லை. ஏனெனில் பிறவித் தமிழர் மொழிபெயர்த்த விவிலியம் ஒன்றைப் பின்வந்த அயல்நாட்டு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் கூர்ந்து படித்திருப்பார்கள் என்றே தோன்றுகிறது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகம வரலாறு. ப. 69. இந்திய வேதாகமச் சங்கம், பங்களூர் 1967
2. மேலது ப. 72
3. மேலது ப. 81
4. மேலது ப. 86

இரேனியஸின் தமிழாக்கம்

கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் குருவாகப் பணியாற்றிய கிளாடியஸ் புக்கனன் (Buchanan) என்பவர் 1806ல் கல்கத்தாவிலிருந்து புறப்பட்டு, தென்னகத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்து திருச்சபைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில், தமிழ் கிறிஸ்தவ மக்கள் அவரிடம், “ஐயா எங்களுக்குச் சோறு வேண்டாம், பணமும் வேண்டாம், கடவுளுடைய வார்த்தையைக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்களாம்.¹

ஆமாம் அவர்களுக்கு விவிலியங்கள் கிடைக்கவில்லை. தஞ்சை திருச்சி ஜில்லாக்களில் அப்போது கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகியிருந்தது. ஆனால் அவர்களில் நூற்றில் ஒருவரிடம்கூட ஒரு புதிய ஏற்பாட்டுப் பிரதி சொந்தமாக இல்லை. அந்தக் காலத்திலே அந்தப் பிராந்தியத்தில் பணி செய்துவந்த கோலாப் ஐயரும் கிறிஸ்தவர்களிடையே வேதப் பிரதிகள் இல்லாதது பெருங்குறைதான் எனக் கருத்துத் தெரிவித்தார். தென் தமிழ்நாட்டிலும் கிறிஸ்தவ சமயம் மெல்லப் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. அங்கும் வேதப் பிரதிகள் தேவைப்பட்டன.

பப்ரிஷியஸின் முழு வேதாகம நூலையும் ஒருவர் சொந்தமாக வைத்திருப்பதென்பது அக்காலத்தில் எளிதான காரியமன்று. பக்கங்கள் சிறியனவாகவும் அச்செழுத்துக்கள் பருமனாகவும் இருந்தபடியால், ஒரு பக்கத்தில் தலைப்பு, ஒத்து வாக்கியக் குறிப்பு ஆகியவற்றோடு சுமார் பத்து வசனங்கள் வரைதான் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாக, மத்தேயு ஆறாம் அதிகாரத்தில் ஒன்று முதல் எட்டு வசனங்கள்தான், ஒரு தலைப்புடன் ஒரு பக்கத்திலிருந்தது. ஆக புதிய ஏற்பாடு மாத்திரமே நான்கு தொகுதிகளாக இருந்தன.

மேலும் தமிழில் அச்சு, வசன நடை, மேனாட்டு சமயத்தின் புதிய கருத்துக்கள், நவீன கல்வி முறைகள் என்று புதுமைகள்

அறிமுகமாகியபோது, செல்வந்தர்களும், இந்துக் கல்விமான்களும் வேதாகமப்பிரதிகளைப் பெறுவதில் முந்திக்கொண்டிருப்பர் என நாம் யூகிக்கலாம். ஏழைக் கிறிஸ்தவர்கள் பலருக்கு வேதம் வாசிக்க ஆர்வமிருந்தும் பிரதிகள் கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம்.

இந்தச் சமயத்தில் சென்னையில் வேதாகம சங்கமும் நிறுவப்பட்டிருந்தது. இது 1804ல் இங்கிலாந்தில் உருவான பிரித்தானிய சர்வதேச வேதாகம சங்கத்தின் கிளையாகும். பிற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் விவிலிய சம்பந்தமான வேலைகளைக் கவனிப்பதற்கென இம்மாதிரியான சங்கங்கள் நிறுவப்பட்டிருந்தன. பிரித்தானிய சர்வதேச சங்கம், பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்த நாடுகளிலெல்லாம் கிளைச் சங்கங்களை நிறுவினது. இச்சங்கங்கள் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளிலே விவிலியம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து வேலைகளையும் பொறுப்பேற்றுச் செய்தன. இந்தியக் கிளைகள் முதலில் கல்கத்தாவிலும் பின்னர் சென்னையிலும் நிறுவப்பட்டன.

விவிலிய வேலைகளுக்கென உலகெங்கும் சங்கங்கள் ஏற்பட்டது ஒரு பெரிய மாற்றமாகும். இதற்கு முன்பு வேதங்கள் இப்படி சங்கங்கள் மூலம் வெளியாகவில்லை. அரசாங்கம் அல்லது சமயத்துறை ஆகியவற்றில் அதிகாரங்கள் கொண்டிருந்தோரின் உத்தரவின்பேரில் அவை நடந்தன. நான்காம் நூற்றாண்டில் ஜெரோம் வல்கத்தாவைச் செய்தது போப் ஆண்டவரின் உத்தரவின்பேரிலாகும். 1611ம் ஆண்டில் நடந்தேறிய ஆங்கில ஆக்கம் அப்போது இங்கிலாந்தை ஆண்ட முதலாம் ஜேம்ஸ் அரசனின் கட்டளைப்படி நடந்தது. இலங்கையில் 1759ல் வெளிவந்த டிமெலோவின் தமிழாக்கம் டச்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனி நிர்வாகத்தினரின் முயற்சியால் நடைபெற்றதாகும்.

இப்படி அதிகார முத்திரையில்லாமல், தனி மனிதர்களாகச் செய்த மொழிபெயர்ப்புக்களும் வெளி வந்தன. இவைகளும் மிகப் பிரசித்தமானவையாகவும், மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டவையாகவும் இருந்தன. ஜெர்மனியில் மார்ட்டின் லுத்தரும், இங்கிலாந்தில் திண்டேலும், தமிழகத்தில் சீகன்பால்சு, பப்ரிஷியஸ் ஆகியோரும் இப்படித் தனி மனிதர்களாக மொழிபெயர்ப்பு நடத்தியவர்களே.

ஆனால் வேதாகம சங்கங்கள் உருவாகி, அவற்றுக்கென செயற்குழுக்களும் அமைக்கப்பட்ட பின்னர், அச்சங்கங்களே மொழிபெயர்ப்பு, அச்சு, விநியோகம் முதலிய வேலைகளை மேற்கொண்டன.

சென்னை வேதாகம சங்கம் பப்ரிஷியஸின் வேதாகமத்தை மீண்டும் பிரசுரிக்க முடிவெடுத்தபோது அதைத் திருத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தது. வசனநடையின் மிகப் பெரிய சாதனையாகக் கொண்டாடப்பட்ட அந்நூலில் திருத்துவதற்குப் பிழைகள் இருந்தனவா என்ற கேள்வி எழலாம். அது ஒரு மகத்தான சாதனை என்பதும் உண்மை, அதில் நிறைய பிழைகள் இருந்தன என்பதும் உண்மை. எந்த ஒரு படைப்பையும் அதன் காலப் பின்னணியைக்கொண்டே மதிப்பிடல் வேண்டும். சீகன்பால்குவின் வேதத்துக்கு அடுத்தபடியாக பப்ரிஷியஸின் வேதமே இலக்கிய அந்தஸ்துகொண்ட பெரிய வசனநடை நூலாகும். ஆயினும் நவீன வசனநடை, வளர்ச்சிப் பருவத்திலேயே இருந்தபடியால் அதைப்பற்றிய ஒரு தெளிவு இன்னும் ஏற்படவில்லை.

உதாரணமாக, பப்ரிஷியஸ் அஃறிணைப் பன்மை எழுவாய்க்கு ஒருமைப் பயனிலையை உபயோகித்திருந்தார். எடுத்துக்காட்டாக, 'விதைகள் விழுந்தது', 'பறவைகள் பட்சித்தது' என்ற பேச்சு முறையையே பயன்படுத்தியிருந்தார். லூக்கா 15ல் 'பரத்துக்கு விரோதமாகவும், உமக்கு விரோதமாகவும்' என்ற இடத்தில் 'வானத்துக்கு விரோதமாகவும், உமக்கு விரோதமாகவும்' என்று எழுதியிருந்தார். இவையெல்லாம் இலக்கணப் பிழைகளாகவும் சொற்பிழைகளாகவும் கருதப்பட்டன.*

மேலும் நூல் வெளிவந்து இப்போது ஏறத்தாழ ஐம்பது வருடங்கள் ஆகிவிட்டிருந்தன. வசனத் தமிழில் வேறு கிறிஸ்தவ சமய நூல்களும் வெளிவந்திருந்தன. தமிழ் வசனநடை சற்று வளர்ந்து அதற்கொரு இலக்கிய அந்தஸ்தும் கூட மெல்ல உருவாகி வந்தது எனலாம். தமிழில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய மாற்றங்களைப் புதிய திருத்தத்தில் கொணர்வது நலமென மிஷனெரிகள் நினைத்திருக்கக்கூடும்.

வசனத் தமிழின் இலக்கணம் பற்றி அப்போது யாருக்கும் ஒரு தெளிவு இல்லை. அந்த இலக்கணங்களை ஐரோப்பியர்களே செய்து வந்திருந்தனர். ஒரு மொழியின் இலக்கணம் என்பது என்ன என்பது குறித்தும் நாம் சிறிது சிந்திப்பது இங்கு பொருத்தமானதே. ஒரு மொழி இரு கிளைகளாக இயங்கி வருகிறது. பேசும் மொழி, எழுதும் மொழி என்று இரு பகுதிகளாக அவை இயங்குகின்றன. அவை இன்னின்னபடி இயங்குகின்றன என்பதை ஆராய்ந்து அதன் கூறுகளை விவரமாகத் தருவதே இலக்கணம் ஆகும். பேசும் மொழி,

* இப்போது லூத்தரர்கள் பயன்படுத்துகின்ற பப்ரிஷியஸ் தமிழாக்கம் பிழைகள் திருத்தப்பட்ட ஒன்று.

எழுதும் மொழி இரண்டுமே இடைவிடாமல் வளர்ந்தும், மாறியும் வருகின்றன. இன்று பேசும் மொழியாக இருப்பதுதான் பெரும்பாலும் நாளை எழுதும் மொழியாகின்றது; இந்த மாற்றங்கள் வளர்ச்சியாகும். ஆகையால் அவற்றை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மொழிக்காகத்தான் இலக்கணம் இருக்கிறதே தவிர, இலக்கணத்துக்காக மொழி இல்லை. மனிதனுக்காகத்தான் ஓய்வுநாள் ஏற்பட்டதே தவிர, ஓய்வுநாளுக்காக மனிதன் படைக்கப்படவில்லை என்ற வேதக்கூற்று இந்நிலைமைக்கும் சரியாகப் பொருந்தும்.

இலக்கண விதிகளுக்கு அடங்கிக் கட்டுப்பட்டு ஒரு மொழி வளர்வதில்லை. அதைப் பேசுவோரின் வாழ்க்கையைத் தழுவி அது வளர்கிறது. அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சார்ந்து அது தன் போக்கில் வளர்கிறது, மாறுகிறது. இதற்குப் பொருள் இலக்கணம் தேவையற்றது என்பதல்ல. ஒரு மொழியின்—குறிப்பாக எழுதும் மொழியின்—முக்கிய மரபுகள் காப்பாற்றப்படவும் ஒரே சீராக மொழி வளரவும் இலக்கணம் பெரிதும் உதவுகின்றது. ஆனால் சிலர் கருதுவதுபோல இலக்கண விதிகள் நித்தியமானவை அல்ல. அவையும் மாற்றங்கள் பெறக்கூடியவையே. 'பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே' என்று பவணந்தி முனிவர்² கூறுகின்றார். தொல்காப்பியர், பவணந்தி முனிவர் காலத்துத் தமிழறிஞர்கள் நன்கறிந்திருந்த இந்த உண்மை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழறிஞர்களிடையே தெளிவாக இல்லை. அதிலும் வீரமாமுனிவர் உயிர்ப்பிக்க முயன்ற உரையாசிரியர் நடையைப் பழகியவர்கள், மிகவும் இடர்ப்பட்டுப் போயிருக்கவேண்டும்.

ஆனால் மிஷனெரிகளும் பிற வசன எழுத்தாளர்களும் புதிய வசனநடையில் தேர்ச்சி அடைந்து வந்தனர். மேனாட்டுக் கல்வி முறையும் அப்போது தமிழகத்தில் தொடங்கப்பட்டிருந்ததால் அத்துடன் சேர்ந்து தமிழ் வசனநடையும் வேகமாக நடை போடலாயிற்று.

அடுத்ததாக ப்ரிஷியஸின் மொழிபெயர்ப்பு சொல்வழி மொழிபெயர்ப்பெனப் பார்த்தோம். முற்றிலும் வேற்றுமொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளின் மூல வாசகங்களை, அவற்றில் கண்ட அதே சொல்வரிசைகளையே பின்பற்றி, தமிழ் மரபுக் கேற்றபடி அதிகம் மாற்றாமல் வைத்ததால், ஆழமான வேத கருத்துக்கள் புரிவதற்குக் கடினமாக இருந்தன என்பதும் உண்மையே. பிறவித் தமிழரான டிமெலோ, ப்ரிஷியஸின் தமிழ் நடையைக் கண்டனம் பண்ணினார் என்றும் முன்னர் கண்டோம்.

இரேனியஸ் 1818 வாக்கில் சென்னையைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் பயணம் செய்தபோது சமணர்கள் அதிகமாக வசித்த சித்தாம்பூர், செடிப்பேடு ஆகிய ஊர்களுக்குச் சென்று அங்கிருந்த சமண பண்டிதர்களுடன் சமயம் குறித்து உரையாடி வந்தார்.³ அவர்களுக்கு பரிஷியஸ் மொழிபெயர்த்த வேதம் புரிபடவில்லை என்பதையும் அறிந்தார். புதிய கருத்து என்பது மட்டுமல்லாமல் மொழிபெயர்ப்பு அதை மேலும் கடினமாக்கி விடுகிறது என்பதை உணர்ந்தார். ராட்வர் ஐயரும், வேதாகமம் எல்லோருக்கும் நன்கு புரியும்படியாகத் திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதினார். அந்தப் பணியைச் செய்யுமாறு அவர்தான் இரேனியஸைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

சார்லஸ் தியோபிலஸ் ஈவால்டு இரேனியஸ் (C.T.E. Rhenius) உலகின் தலைசிறந்த மிஷனெரிகளில் ஒருவராவார். அப்போஸ் தலர்களுள் பரி. பவுலுக்கு அடுத்த இடம் இவருக்குரியதே என இவரைக் குறித்துப் பிரபல மிஷனெரிப் பெரியார் உல்ப்வ் (Dr. Wolff) புகழ்ந்துரைத்துள்ளார். திருநெல்வேலியில் இன்று வரை சிறந்து விளங்கும் முந்நூற்றுக்கதிகமான சபைகளை இரேனியஸ் நிறுவினார். 1820 முதல் 1835 வரை இரேனியஸின் வாழ்க்கை வரலாறே திருநெல்வேலி திருச்சபையின் வரலாறுமாகும் என மறைதிரு. டி.ஏ. கிறிஸ்துதாஸ் எழுதுகின்றார். வெகுசன கிறிஸ்து இயக்கம், அனைத்து மக்கள் கல்வி, சமுதாய நீதி குறித்த புதிய நோக்கு, எளிமையான வசனத் தமிழ், மொழிபெயர்ப்புக்கலை, அச்சுப் பிரசுரத் தொடர்பு சாதனம் முதலியனவும் இவரது தெளிந்த கோட்பாடுகளினாலும், அர்ப்பண உழைப்பாலும் தமிழ்நாட்டில் புதிய பரிமாணங்கள் பெற்று வளரலாயின.

இரேனியஸ் 1790ம் ஆண்டு பிரஷியாவில் பிறந்தவர். பிரஷியாவில் அப்போது லூத்தரன் திருச்சபையும் சீர்திருத்த திருச்சபையும் (Reformed Church) இருந்தன.⁴ இரேனியஸ் சீர்திருத்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர். 1807ம் ஆண்டில் தமது 17ம் வயதில் இரேனியஸ் ஒரு தெய்விக அனுபவம் கிடைக்கப் பெற்றார். பெர்லின் நகர் சென்று இறையியல் கல்வியும் மிஷனெரிப் பயிற்சியும் பெறவேண்டுமென்ற விருப்பம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. லண்டனிலிருந்த சர்ச் மிஷனெரி சங்கம் (Church Missionary Society) அவரை மிஷனெரியாகத் தமிழகம் அனுப்பத் தீர்மானித்தது. 1814ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் அவர் சென்னை வந்திறங்கினார். அந்த ஆண்டில்தான் ஆங்கில அரசு கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு மிஷனெரிகளை அனுப்ப அனுமதி தந்திருந்தது. ஆங்கிலிக்கன்

சமயத் தொண்டர் யாரும் தயாராக இல்லாததால் சங்கம் இரேனியஸை தனது மிஷனெரியாக ஏற்றுச் சென்னைக்கு அனுப்பியது. இத்தகையதொரு ஏற்பாட்டினால் பின்னர் நடக்கவிருந்த கருத்து மோதல்களையும், மனவேதனை தரும் நிகழ்ச்சிகளையும் அப்போது யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஐரோப்பாவின் புராட்டஸ்தாந்திய சபைப் பிரிவுகளின் பிரிவினை உணர்ச்சி அப்போதுதான் முதல் தடவையாக இந்தியாவிலும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது.

தரங்கையில் சிறிதுகாலம் தங்கித் தமிழ்ப் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டு சென்னையில் இரேனியஸ் தமது பணியைத் தொடங்கினார். அவர் சென்னையில் புதிய பள்ளிகள் தொடங்குவதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார். உடனூழியர்கள் ஷ்னார், ஷ்மிட் (Schmid) ஆகியோருடன் சேர்ந்து உற்சாகமாக உழைத்ததால் பலர் திருச்சபையில் சேர்ந்தனர். அவர் பள்ளியிலும் ஆலயத்திலும் சாதி பேதம் அனுசரிக்கவில்லை.

சென்னையிலிருந்தபோதே 1815ம் ஆண்டு அவர் வேதாகமத்தைத் திருத்தும் பணியையும் தொடங்கியிருந்தார். அவரது முயற்சியால் 1817ம் ஆண்டு சென்னை வேதாகம சங்கக் கிளையும் நிறுவப்பட்டது.⁵ சிறைச்சாலைக்குச் சென்று கைதிகளைக் கண்டு பேசி அவர்களுக்குக் கல்வி போதித்து, கைத்தொழில்கள் கற்றுக் கொடுத்துத் தன்னம்பிக்கை ஊட்டும் பணியையும் அவர் செய்து வந்தார்.⁶

ஜெர்மானிய மிஷனெரிகள் ஆங்கிலிக்கன் திருச்சபையை அனுசரித்துக்கொண்டு போகவேண்டும் எனப் பொதுவாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இரேனியசால் அது இயலவில்லை. எனவே அவரைத் திருநெல்வேலிக்கு அனுப்பி வைத்துவிடத் தீர்மானமாயிற்று. சென்னையைச் சுற்றியுள்ள பிராந்தியங்களில் சுற்றுப் பயணங்கள் மேற்கொண்டு, பிற சமயத்தவருடன் ஆதூரமாகப் பழகி, உற்சாகமாகச் செயல்பட்டுவந்த இரேனியஸுக்கு முதலில் இது ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஆயினும் பின்னர் அம்முடிவை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஆங்கிலிக்கன் திருச்சபையை அனுசரித்துக் கொள்ளாமை அவர் மாற்றப்பட்டமைக்கு ஒரு காரணமாயினும் உண்மைக் காரணம் வேறாகும்.

சென்னை ஆங்கிலிக்கன் திருச்சபை தரங்கை மிஷனைப் பின்பற்றித் தமிழகத்தின் சாதி பேதத்தைத் திருச்சபையில் அனுசரித்தே வந்தது. இரேனியஸ் அதை ஒப்புக்கொள்ளாததே உண்மைக் காரணமாகும். 1835ல் அவர் தாம் வளர்த்த நெல்லைச்

சபையினின்றும் சி.எம்.எஸ். சங்கத்தாரால் பிரிக்கப்பட்ட போது அக்காரணத்தை அவர் வெளியிட்டார். சங்கத்துக்கு எழுதிய உருக்கமான பிரிவுபசாரக் கடிதத்தில் அவர் அதை எழுதினார். சென்னையில் தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவினரையும் அவர் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர்க்க விழைந்ததை ஆங்கிலிக்கன் திருச்சபை விரும்பாததே உண்மைக் காரணமாகும் எனத் தெரிவித்தார்.⁷

அவர் நிறுவியிருந்த துண்டுப் பிரசுர சங்கத்தில் ஐரோப்பியரில் அனைத்து வர்க்கத்தினரையும், இந்தியரில் அனைத்து சாதியினரையும் அனுமதித்திருந்தார். இதுவும் அவருக்கு எதிராகப் போயிற்று.⁸ ஆங்கிலிக்கன் சபை கிழக்கிந்திய கம்பெனியுடன் ஒத்துப் போய் விடுவதையே தனது கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தது. கிழக்கிந்திய கம்பெனியோ இந்திய சமுதாயப் பாரம்பரியங்களை அனுசரித்துப் போவதே வியாபார விவேகம் எனக் கருதிச் செயல்பட்டது. சாதி ஆசாரங்களை எதிர்த்து மேல் குலத்தினரைப் பகைத்துக் கொள்வது அவர்களுக்கு உடன்பாடல்ல. இப்படியொரு சூழ்நிலையில் இரேனியஸ் நெல்லைக்கு 'அகற்றப்பட்டார்'.

ஐரோப்பாவின் தொழிற் புரட்சி, சமுதாய மாற்றங்கள், விஞ்ஞான வளர்ச்சி இவற்றைக் கண்டிருந்த இரேனியஸின் கருத்துக்களோ முற்போக்காக இருந்தன. தாழ்த்தப்பட்டவர்களையும் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர்த்துக்கொள்வதே கிறிஸ்தவ தர்மமாகும் என்ற கொள்கையை உடையவராகவும் இருந்தார்.

இவர் சென்னையை விட்ட பின்னர் ஹாப்ரோ (Haubroe) என்ற மிஷனரி இவரைப் பின்பற்றித் திருச்சபையில் சாதி ஒழிப்புப் பிரச்சினையில் தீவிரம் காட்டினார்.⁹

1820ல் ஜூலை 7ம் தேதி இரேனியஸ் நெல்லை வந்து சேர்ந்தார். அதுவே திருநெல்வேலி அடைந்த பெரும் நற்பேறு ஆயிற்று. அவர் அங்கு வந்து பணி தொடங்கியபோது பாளையங்கோட்டையிலும் அதைச் சுற்றிய ஊர்கள் சிலவற்றிலும் சிறு சிறு சபைகள் இருந்துவந்தன. தஞ்சையைச் சேர்ந்த கிளாரிந்தா அம்மையார் மூலமாகவே பாளையில் சபை உருவாகியிருந்தது. கிளாரிந்தா (1778-1806) ஒரு அந்தண விதவை. தஞ்சை மராட்டிய அரசவையில் பெரும் பதவிகள் வகித்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். லிட்டில்டன் என்ற ஆங்கிலேய மிலிட்டரி அதிகாரியால் காப்பாற்றப்பட்டு, பாளை வந்தவர். குழந்தைப் பருவத்தில் மணமுடிக்கப்பட்டு இறந்த கணவனின் சடலத்தோடு உடன்கட்டை ஏற்றப்படவிருந்த தருணத்தில் லிட்டில்டன் அவரைக் காப்பாற்றியதாக செய்தி உண்டு.

கிளாரிந்தா நிறுவிய சபை, (1786-1808) எஸ்.பி.ஸி.கே. மிஷனெரிகளான சுவார்ட்ஸ், தஞ்சை சத்தியநாதன் ஐயர், இரத்த சாட்சி தாவீது சுந்தரானந்தன், ஜெனிக்கே, கெரிக்கே மற்றும் பல தொண்டர்களாலும் பராமரித்து ஊக்குவிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆங்கிலேய வர்த்தகர் சாயர் (Sawyer) இராணுவ குரு ஜேம்ஸ் ஹௌ(Hough)(1816-20)ஆகியோரும் சபையை ஆதரித்து வளர்க்கும் முயற்சிகளைச் செய்துவந்திருந்தனர். இக்காலத்தில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிர்ப்பு அதிகம் இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் திருச்சபை மிக நலிவுற்ற நிலையில் இருந்து வந்தது. எனவே மிஷனெரிகளை அனுப்புமாறு ஹௌ சி.எம்.எஸ். சங்கத்துக்கு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார்.

இரேனியஸ் வந்த மறு ஆண்டு அவரது பிரிய நண்பர் ஷ்மிட்டும் நெல்லை வந்து சேர்ந்துகொண்டார். அவர்கள் வந்த போது அங்கு சுமார் 4000 கிறிஸ்தவர்கள் இருந்தனர். விரைவில் சபையின் வளர்ச்சி ஒரு பெரும் கிறிஸ்தவம் தழுவல் இயக்கமாகப் பரிணமித்துவிட்டது. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்து மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திரள் திரளாக வந்து ஞானஸ்நானம் பெற்றுச் சபையில் சேர்ந்தனர். இதைச் சமூக இயலார் வெகுசன இயக்கம் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். நெல்லையில் நடந்த இந்த இயக்கம் சவிசேட வரலாறு இதுவரை கண்டிராததாய் பிரமிப்பூட்டுவதாய் இருந்தது. இத்தகைய வெகுசன இயக்கங்களுக்குக் காலம் மாத்திரம் காரணம் அன்று. காலத்தின் போக்குகளை ஊன்றிக் கவனித்துத் தீர்க்க தரிசனத்துடனும் மக்கள்பால் பரிவுடனும் செயலாற்றுகின்ற பெரியோர்களும் காரணமாவார்கள். இரேனியஸும் அப்படிப்பட்ட ஒரு மகானாக இருந்தார்.

சாணார் (நாடார்) சமூகத்தவர், ஆதி திராவிடர், மேல் குலத்தவர் அனைவரும் கிறிஸ்தவ சபையில் சேர்ந்தனர். இதில் சாணார் சமூகத்தவர் தமிழகத்தின் சாதி அமைப்புக்குள் முற்றிலும் மாக இருந்தவரல்லர். அவர்களுக்குப் பாளையக்காரரின் கொடுமைகள் அதிகமிருந்தன.¹⁰ எனவே அவர்கள் பெருவாரியாகச் சேர முடிந்தது. இந்த மக்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் காட்டாமல் அனைத்துச் சாதியினரையும் சரிசமமாக நடத்துவதில் தொடக்கத்திலேயே இரேனியஸ் கவனமாக இருந்துவந்தார்.

சமூக அந்திகளால் விளைந்த துயரங்களைப் பொறுக்க மாட்டாமல் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் வேகமாகக் கிறிஸ்தவம் தழுவியதாக இரேனியஸ் கருதினாரென பால் அப்பாசாமி தமது திருநெல்வேலி திருச்சபை வரலாற்றில் குறிப்பிடுகின்றார்.¹¹ சாணார் சமூகத்தவருக்கு செவ்வியல் சமயம், கல்வி இவற்றின் மீது மிகுந்த நாட்டமிருந்தது. சமுதாய, பொருளாதார ஏற்றத்தையும் விரும்பினர்.

கிறிஸ்தவ கிராமங்கள் பல இக்காலத்தில் உருவாயின. புதிதாக மதம் மாறிய கிறிஸ்தவர்களுக்கு மற்றையோர் செய்த இடைஞ்சல்களினின்று தப்பித்துக் கொள்ளத்தான் இந்தப் புதிய ஊர்கள். ஜெர்மனியிலிருந்த டோனா பிரபுவின் நிதியுதவியோடு புலியூர்க் குறிச்சி கிராமத்தை 1827ல் இரேனியஸ் வாங்கி அங்கு கிறிஸ்தவர்களைக் குடியேற்றியதால், ஊர் டோனாவூர் என்று வழங்கலாயிற்று.¹²

இப்படிப் பல கிறிஸ்தவக் குடியேற்றங்கள் தோன்றின. கோவில்களும் பள்ளிகளும் கட்டப்பட்டன. இதுகாறும் தாழ்த்தப் பட்டிருந்த மக்கள் பேய் வணக்கம், இயற்கை வணக்கம், முன்னோர் வணக்கம், சிறு தெய்வங்கள் வணக்கம் ஆகியவற்றையே அறிந்திருந்தனர். கிறிஸ்தவ சமயமும், அதன் ஆராதனைகளும், ஜெபங்களும், ஞானப் பாடல்களும், வேதவாசிப்பும், கல்வியும் அவர்களுக்குப் பெரிய கண் திறப்பாய் இருந்தன. வலிய வந்து சபையில் சேர்ந்து கொண்டனர்.

இரேனியஸ் பணி செய்த ஆண்டுகளில் சபை பெருகிற்று. 1834ல் 127 ஆலயங்களும், 117 சுதேசி வாத்திமாரும், ஏறத்தாழ 20,000 கிறிஸ்தவர்களும் இருந்தனர்.¹³

இரேனியஸ் கல்வியில் விசேட கவனம் செலுத்தினார். இந்தியப் பாரம்பரியத்தில் கல்வி உயர்குலத்தினரின் உரிமையாக இருந்து வந்தது. அது அனைத்து மக்களுக்கும் உரியதாகும் எனக் கருதி அவர் தீவிரமாகச் செயல்பட்டார். இதுவரை நெல்லையில் கிறிஸ்தவ சமயத்தினரிடையே சாதி ஆசாரங்கள் பேணப்பட்டே வந்தன. சுவார்ட்ஸ் தஞ்சையிலிருந்து நெல்லைக்கு அனுப்பி வைத்திருந்த முதல் பாதிரியார் சத்தியநாதன் (1786-1805) வேளாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் தரங்கைப் பாரம்பரியப்படியே நெல்லைச் சபையிலும் சாதிமதப் பழக்கங்களை அனுமதித்திருந்தார். ஆனால் இரேனியஸ் அவ்வாறு அனுமதிக்கவில்லை. பள்ளியிலும், ஆலயத்திலும், மாணவர் தங்கும் விடுதிகளிலும் கூட சகல மாணவர்களும் சரிசமமாக நடத்தப்படல் வேண்டும் என்பதில் அவர் மிக கண்டிப்பாக இருந்தார்.

புரட்சிகரமான இந்தச் சமுதாய மாற்றத்தை முதலில் தோற்று வித்தவர் இரேனியஸ்தான் என எம்.இ.கிப்ஸ் (M.E. Gibbs) (இந்தியாவில் ஆங்கிலிக்கன் திருச்சபை!) The Anglican Church in India என்ற தமது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழிலேயே பாடங்கள் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும் இவரது கொள்கையாக இருந்தது. தேவைப்பட்ட பாட நூல்களை மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரித்தார். தமிழில் முதன் முதலாக வரலாறு

பூகோளம், பொது அறிவு நூல்கள் இவரால்தான் எழுதப்பட்டன. பிற்காலத்தில் இத்துறையில் கவனஞ்செலுத்திப் பெரும் சாதனைகள் புரிந்த ஜான் மர்டாக்குக்கு (John Murdoch) இவரே முன்னோடியாவார்.

இரேனியஸ் சென்னையிலிருந்த போது 1818ல் 'துண்டுப் பிரசுரம் மற்றும் சமய நூல்கள் சங்கம்' (Madras Tract and Religious Book Society) என்றொரு நிறுவனத்தைத் தொடங்கினார். (பிற்பாடு 1910ல் இது கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்துடன் (C.L.S.) இணைக்கப்பட்டு விட்டது). நெல்வையிலிருந்தபோது திருநெல்வேலிக்கும் நாகர்கோவிலுக்குமாகச் சேர்த்து ஒரு 'துண்டுப் பிரசுர சங்கம்' நிறுவினார். இரேனியஸும் ஷமிட்டும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் எழுதி ஆயிரக்கணக்கில் அச்சிட்டனர். இதற்கான தாள் லண்டனிலிருந்து வந்தது. இம்மாதிரி நடவடிக்கைகளினால் கிறிஸ்தவ சமய அறிவு வளர்ந்ததோடு சாதாரண மக்களின் எழுத்தறிவும் வளரலாயிற்று. எளிய வசனநடையும் ஒரு இலக்கிய வாகனமாகச் செயல்படத் தொடங்கியது.

வசனத் தமிழை முதன் முதலாகச் சந்தி பிரித்து எளிமையாக்கியவர் இரேனியஸ்தான். சாதாரண மக்களும் இப்போது கல்வியறிவு பெற்று வந்தமையால், வசன நடையை எளிமையாக்குவதில் அவர் விசேட கவனம் செலுத்திவந்தார். மயிலை சீனி வேங்கடசாமியும், ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளையும் அவரது தமிழ் நடையையும், தமிழ்த் தொண்டையும் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

திருநெல்வேலியில் அவர் திருப்பாற்கடல்நாதன் என்ற அறிஞரிடம் பதினான்கு வருடங்கள் தொடர்ந்து தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் கற்றார். திருப்பாற்கடல்நாதனுக்கு ஆங்கிலம் அறவே தெரியாதது தமக்கு மிகவும் சாதகமாக இருந்தது என இரேனியஸ் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எப்படியெனில் தமிழைத் தமிழ் மரபிலேயே கிரகித்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பு தமக்குக் கிடைத்தது என அவர் கருதினார். 300 பக்கங்கள் கொண்ட தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றும் எழுதினார். அது வெகுகாலம் உபயோகத்தில் இருந்தது.

சென்னையில் தொடங்கிய விவிலிய மொழிபெயர்ப்பு வேலை நெல்லை வந்த பின்னும் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. அதற்கென ஒரு செயற்குழு நியமனமாகியிருந்த போதிலும், குழுவின் பிரதம மொழிபெயர்ப்பாளராகிய இரேனியஸே முழு வேலையையும் செய்து வந்தார். வழக்கத்துக்கு மாறாகப் புதிய ஏற்பாட்டை அவர் தொடங்காமல் பழைய ஏற்பாட்டை ஆதிகாமத்திலிருந்து தொடங்கி எழுதிவந்தார்.

ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளருக்குரிய தகுதிகள் இரேனியஸிடம் சிறப்பாக இருந்தன. வேதமொழிகள், நவீன ஐரோப்பிய மொழிகள், தமிழ் ஆகியவற்றில் நல்ல தேர்ச்சி இருந்தது. இறையியல் ஞானமும் வேத வாஞ்சையும் இருந்தன. அவர் உருவாக்கி அவர் கண்காணிப்பிலேயே வளர்ந்துவந்த எளிய மக்களுக்கு வேதத்தை, அவர்களுக்குப் புரிகிற நடையிலேயே அளித்துவிட வேண்டுமென்ற உற்சாகம் இருந்தது. தமிழ் மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும், சொந்தமாகத் தமிழ் எழுதுவதிலும் அனுபவம் பெற்றிருந்தார். உலக மெங்குமுள்ள மொழிகளில் நடந்து வந்த வேத மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றிய விவரங்களையும், பிரச்சினைகளையும், வேதாகம சங்கங்கள் வெளியிட்ட அறிக்கைகள் மூலம் ஒழுங்காகப் படித்துவந்தார். எனவே வேத மொழிபெயர்ப்பு குறித்து—அதிலும் தமிழில் விவிலிய மொழிபெயர்ப்பு குறித்து அவருக்குத் திட்டவட்டமான தெளிந்த கொள்கைகள் இருந்தன. இக்கொள்கைகள் சமகால வெகுசன கிறிஸ்து இயக்கத்துடனும், மக்கள் கல்வியுடனும், தமிழ் மொழிப் பிரச்சினைகளுடனும் தொடர்புடையனவாகும்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு. ப. 106 இந்திய வேதாகமச் சங்கம் பங்களூர் 1967
2. பவணந்தி முனிவர்: நன்னூல் 462வது சூத்திரம்.
3. டி.ஏ. கிறிஸ்துதாஸ்: இரேனியஸ் ப. 42, 43.
4. A.N. Groves: *The Present State of the Tinnevely Mission*. Preface to second edition.
5. டி.ஏ. கிறிஸ்துதாஸ்: இரேனியஸ் ப. 24.
6. மேலது ப. 24.
7. A.N. Groves: *Mr, Rhenius's Farewell letter to the Church Missionary Society*.
8. W. Taylor: *Memoirs of the First century of the earliest Protestant Mission*, 1847, p 214
9. *On the Mission among the Shanars* p, 101, 102
10. Paul Appasamy: *The Centenary History of C.M.S. in Tinnevelly* p.39. The Palamcottah Printing Press 1923.
11. Ibid, p 46
12. A.N. Groves: *The Present State of the Tinnevely Mission*-p4. Preface to the second edition. p. 4.

கருத்து மொழிபெயர்ப்பு-1

இரேனியஸ் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பை 1815ம் ஆண்டு நவம்பர் 15ம் நாளில் தொடங்கினார். இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து அதே நவம்பர் 15ம் தேதியில் இரேனியஸும் அவரது நண்பர்களும் முன்னின்று உழைத்ததின்பேரில் சென்னையில் வேதாகம சங்கக் கிளை நிறுவப்பட்டது. அதன் தொடக்க விழாவுக்குப் பல இந்துப் பிரமுகர்களும் வந்து சிறப்பித்தனர்.¹ 1818 செப்டம்பரில் தமது மொழிபெயர்ப்பு வேலை குறித்து பிரஷிய அரசர் பிரெடிரிக் வில்லியம்ஸுக்குக் கடிதம் எழுதித் தெரிவித்தவுடன் அவர் அப்பணியைப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதி², பதக்கம் ஒன்றும் அனுப்பி இரேனியஸைக் கௌரவித்தார். இரேனியஸ் தமது நாட்குறிப்பேட்டில் 1819ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் தாம் பழைய ஏற்பாட்டில் உபாகமம் வரை திருத்தி முடித்துவிட்டதையும், ஏற்ற தாள் கிடைக்காமையால் அவற்றை அச்சேற்றவியலாமல் இருப்பதையும், குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பின்னர் 1819ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ஆதியாகமம் அச்சிடப்பட்டு முடிந்ததாகவும் குறிப்பு இருக்கிறது.³

மறு ஆண்டு அவர் நெல்லை வந்து சேர்ந்துவிட்டார். புதிய இடத்தில் பல அலுவல்களுக்கிடையே அவர் இதுகாறும் செய்து வந்த பல எழுத்து வேலைகளை நிறுத்திவிட நேர்ந்தாலும் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலையை விடாமல் தொடர்ந்து செய்து வந்தார்.

1821ல் நான்கு சவிசேடங்களும் அச்சுக்குத் தயாராயின. இருப்பினும் 1827ல் தான் சென்னை வேதாகம சங்கம் அவற்றை ஒப்புக்கொண்டு வெளியிட்டது. இடைப்பட்ட காலத்தில் பொதுவாக வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக்கள் குறித்தும், குறிப்பாக இரேனியஸின் மொழிபெயர்ப்பு குறித்தும் மிஷனெரிகளிடையே சர்ச்சைகள் நடந்தவாறிருந்தன.

இச்சமயத்தில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கைகள் குறித்து இரேனியஸ் 59 பக்கங்கள் கொண்ட நூல் ஒன்றினை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார். தலைப்பு:

An Essay on the Principles of Translating the Holy Scriptures with critical remarks on various passages, particularly in reference to the Tamil Language by CTE Rhenius, Missionary, Tinnevely, Printed at the Mission Press Nagercoil 1827.

அதை எழுதியதன் நோக்கத்தை அவர் விளக்கமாகத் தருகிறார். அதன் சுருக்கமான மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

‘வேதாகமம் மிக முக்கியமான நூல். மனுக்குலத்தின் பழைய வரலாறுகளையும் வேறு பல பயனுள்ள அறிவுரைகளையும் கொண்டது. படிக்கும் மக்களின் மனப்பான்மைகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் மாற்றியமைக்கக்கூடியது. நித்தியத்துக்கான ஞானத்துக்கு வழிகாட்டக்கூடியது. எனவே வேதத்தை மொழி பெயர்ப்பது சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு கருத்துக்களையும் கவனமாகவும் நேர்மையாகவும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து சரியான கொள்கைகள் வகுத்துக்கொண்டு அதைச் செய்யவேண்டியது அவசியம். மொழிபெயர்ப்பு வேலையில் ஈடுபட்டிருப்போரே அது குறித்த தகுந்த கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல முடியும். அப்படிப்பட்டோர் தங்கள் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டால் சர்ச்சைகளை எளிதில் தீர்க்க முடியும்.’⁴

அச்சமயத்தில் இப்பிரச்சினை குறித்து நிலவிய முரண்பட்ட கருத்துக்களையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்:

சிலர் சொல்வழி (literal) மொழிபெயர்ப்பையும் வேறு சிலர் தாராள மொழிபெயர்ப்பையும் ஆதரிக்கின்றனர்.

கல்வியறிவு அதிகமற்ற சாதாரண மக்களின் நடையில் அமையவேண்டுமெனச் சிலரும், மாறாகக் கற்றோரின் நடையிலிருக்க வேண்டுமெனச் சிலரும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

மூலமொழிகளினின்று நேரடியாகத்தான் திருப்புதல் வேண்டுமெனச் சிலரும், இடைப்பட்ட ஒரு மொழி பெயர்ப்பு வேதாகமத்தினின்று (அது நன்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயின்) திருப்பினாலும் சரியே என வேறு சிலரும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர்.

பல அறிஞர்கள் கொண்ட குழு சேர்ந்து செய்வதே நம்பகமாக இருக்குமெனச் சிலரும், முந்தைய வேதாகமங்களையும் கிடைக்கக்கூடிய விளக்கவுரைகள் அனைத்தையும் துணைக்கு வைத்துக் கொண்டு, பக்தியும் அறிவும் மொழிபெயர்ப்பு

அனுபவமும் வாய்ந்த தனி மனிதர் ஒருவர், குழுவினரைவிடவும் சரியான மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதும் சாத்தியமே எனச் சிலரும் கருதினர்.

இரேனியஸ் தனிமனிதராகத்தான் செய்தார்.

இரேனியஸ் தமது நூலில் வகுத்து எழுதிய முக்கியமான மொழிபெயர்ப்புக் கோட்பாடுகள் நான்கு:

முதலாவதாக மூலமொழியினின்றே இலக்கு மொழிக்கு மொழிபெயர்ப்பு நிகழவேண்டும் என்பது.

(மொழிபெயர்க்கப்படவேண்டிய விஷயத்தைக் கொண்ட மொழி மூலமொழி என்றும், எந்த மொழிக்குப் பெயர்க்கப் படுகிறதோ அது இலக்கு மொழி என்றும் இந்நூலில் சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன.)

ஒரு மொழிபெயர்ப்பு, ஒருநாளும் மூலத்துக்குச் சமமாகாது. எண்ணங்களை மொழியால் வெளிப்படுத்துகின்ற முறைகள் மொழிக்கு மொழி வேறுபடுமாகையால் எந்த மொழி பெயர்ப்பும் குறைபாடுள்ளதாகவே இருக்கும். எனவே குறைபாடுள்ள ஒரு மொழிபெயர்ப்பினின்று வேறொரு இலக்கு மொழிக்கு மொழி பெயர்க்கின்றபோது மேலும் குறைபாடுகள் நேரிடும். இதைத் தவிர்க்க மொழிபெயர்ப்பை மூலமொழியினின்றே செய்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் மூலத்தில் கண்ட வேகமும் அர்த்த துல்லியமும் கிடைக்கும். மொழிபெயர்ப்பாளனுக்கு மூல மொழியில் முழுமையான அறிவு இருத்தல் அவசியம். மூலமொழி அறிவு இல்லாதோர் வேறு வழியில்லாத பட்சத்தில் இன்னொரு மொழியின் ஆக்கத்தினின்று வேதத்தை மொழிபெயர்ப்பது அனுமதிக்கக்கூடியதே.

இரேனியஸின் இரண்டாவது கொள்கை மிக முக்கியமானது. சொல்வழி அல்லது வார்த்தை மட்ட (literal) மொழிபெயர்ப்புச் செய்தல் கூடாது என்பதே அது.

மூலமொழி, இலக்குமொழி இவையிரண்டும் இயங்குகின்ற பான்மைகளை கவனத்தில்கொண்டே மொழிபெயர்ப்புச் செய்தல் வேண்டும். இரேனியஸின் இக்கருத்து அப்போது முற்போக்கானதாகக் கருதப்பட்டது. அது விஞ்ஞானபூர்வமான இன்றைய மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கைகளை ஒத்தது. இரேனியஸ் காலத்திலும் அது முற்றிலும் புதுமையானதாக இருக்கவில்லை. ஐரோப்பாவின் சில வேத அறிஞர்கள் சொல்லி வந்ததுதான்.

மார்ட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மானிய மொழிபெயர்ப்பு தாராளமான கருத்து மொழிபெயர்ப்புதான்.

பப்ரிஷியஸின் மொழியாக்கம் சொல்வழிப்பட்டதுதான். பழங்காலத்தில் சொல்வழி மொழிப்பெயர்ப்புக்களே பெரும்பாலும் செய்யப்பட்டன. ஜேம்ஸ் அரசன் ஆங்கில வேதம் வார்த்தை மட்டத்திலானதுதான். வேதத்தை அணுவளவும் மாற்றிவிடக் கூடாது என்கிற பயபக்தி காரணமாகவே பெரும்பாலும் வார்த்தை மொழிபெயர்ப்புக்கள் செய்யப்பட்டன.

மேலும் ஐரோப்பிய மொழிகளிலே வேதம் 14ம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்பும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அந்தக் காலத்தில்தான் பல ஐரோப்பிய மொழிகள் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கின. எனவே அம்மொழிகளில் வேதக் கருத்துக்களை வெளிக் கொணரப் போதிய சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இன்னும் உருவாகவில்லை. வேத மொழிகளான எபிரேயம், கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய மொழிகளோ முதிர்ந்தனவாகவும், இலக்கிய இலக்கணங்கள் கண்டிருந்ததால் செழுமையாகவும் பழம்பெரும் பண்பாடுகளுடன் இணைந்தவையாகவும் இருந்தன. செழிப்பான ஒரு மொழியினின்று வளரும் மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பு நடந்தால் அந்த வளரும் மொழிகள் மேலும் வளரும். அமைப்புமுறைகளும், குறியீடுகளும் புதிய ஐரோப்பிய மொழிகளை வளப்படுத்தி உதவின. நாளடைவில் அந்த அமைப்புகளும், குறியீடுகளும் அவை முற்றிலும் வேறு பண்பாட்டுக்குரியவையாக இருந்தபோதிலும்கூட இளைய ஐரோப்பிய மொழிகளிலே இரண்டறக் கலந்துபோயின. உதாரணமாக, மலை (rock) என்ற குறியீடு. கடவுளை மலைக்குச் சமமாக்கிச் சொல்வது பாறைகளும் குன்றுகளுமான எபிரேய நாட்டில் இயல்பாகத் தோன்றிய ஒரு குறியீடு. ஆனால் ஆங்கிலத்திலும் அந்தக் குறியீடு பழகிப் போய் விட்டது. நம்பிச் சரணடைந்து பாதுகாப்பாக இருக்கும் ஒரு நிலையைக் குறிக்க 'rock' என்பது மலைகள் அதிகமில்லாத ஆங்கில நாட்டு மொழியிலும் ஊறிப் போயிருக்கிறது.

இது குறித்து இரேனியஸ் எழுதுவது: இலக்கணமும் அகராதிகளும் இல்லாத, வளர்ச்சியுறாத மொழிகளிலே—உதாரணமாக—எஸ்கிமோ, பூலும், ஹட்டன்டாட், தாகித்தியன், பத்துப் பன்னிரெண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நிலையிலுள்ள ஆங்கிலம், ஜெர்மானியம் ஆகிய மொழிகளிலே வார்த்தை மொழி பெயர்ப்புச் செய்வதும் செய்ததும் ஏற்றதே ஆகும். ஆனால் சமஸ்கிருதம், தமிழ் போன்ற வளர்ச்சியுற்ற மொழிகளில், இலக்கண

இலக்கியங்களால் மொழி உருவாகிய முறைகள் கெட்டிப்பட்டு விட்ட நிலையிலே, இத்தகைய வார்த்தை மொழி பெயர்ப்புக்கள் புரியாதது மாத்திரமல்ல, தவறான அர்த்தம் கொடுத்துவிடவும் முடியும்.⁵

அக்காலத்தில் ஐரோப்பாவில் எபிரேயம், கிரேக்கம்; இலத்தீன் முதலிய மொழிகளுக்குப் பெரும் மதிப்பு இருந்தது. கற்றோரின் மொழிகளாக அவை போற்றப்பட்டு மிகுந்த அந்தஸ்துடன் விளங்கின. எனவே அந்த மொழி அமைப்புக்களை— அவை நூதனமாக இருந்த போதிலும்—மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

மேலும் வார்த்தை மொழிபெயர்ப்பு வேத விளக்கம் செய்வதை எளிதாக்கக்கூடியது; மூலத்தை அதன் வரிசைப்படியே இலக்கு மொழியிலும் வைப்பதால், அதன் அர்த்தத்தைப் படிப்படியாக இலக்கு மொழியில் கொணரக்கூடியது. எனவே வார்த்தை மொழிபெயர்ப்புக்கள் அக்காலத்தில் வரவேற்கப்பட்டன; அங்கீகரிக்கப்பட்டன. அந்தப் பாரம்பரியத்தைத் தழுவி யே பப்ரிஷியஸும் தமது வேதாகமத்தைச் சொல்வழியாக்கமாக அமைத்தார்.

வார்த்தை மொழிபெயர்ப்புக்கள் புரிவதற்கு எளிதானவை அல்ல. ஏனெனில் ஒரு மொழியானது அதைப் பேசும் மக்களின் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடையது. அப்பாண்பாட்டிலேயே அம்மொழி வளர்ச்சியும் ஊட்டமும் பெற்று வளர்கிறது. மொழி வெளிப்படுகிற விதத்தில் அந்தப் பண்பாட்டையே வெளிப்படுத்தி விடுகிறது. எனவே ஒரு மொழியை அதைப் பேசும் பண்பாட்டுச் சூழலின் பின்னணியிலேயே நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள இயலும். இதனால்தான் ஒத்த பண்பாடுகளை உடைய இரு மொழிகளுக்குள்ளே செய்யப்படும் வார்த்தை மொழிபெயர்ப்புக்களை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. உதாரணமாக, தமிழும் தெலுங்கும் திராவிடப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவையாதலால் அவ்விரு மொழிகளுக்கிடையே புரியும்படியான வார்த்தை மொழிபெயர்ப்பைச் செய்துவிடலாம். தமிழுக்கும் வட இந்திய மொழிகளுக்கும் இடையே அதைச் செய்வதுகூட ஓரளவு சுலபமே.

ஆனால் ஆங்கிலம் வேறு மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததாதலால், ஆங்கிலத்தினின்று வார்த்தை வரிசையிலே மொழி பெயர்த்தோமானால் பொருள் மாறிவிடலாம். உதாரணமாக, 'you have the poor always with you' என்ற ஆங்கில வாக்கியத்தை அந்த ஒழுங்கிலேயே தமிழில் வைக்க இயலாது. சொற்களை மாற்றித் தமிழ் ஒழுங்குக்குக் கொணர வேண்டும். 'ஏழைகள் எப்போதும்

உங்களிடத்தில் இருக்கிறார்களே' என்றுதான் வரிசைப்படுத்த வேண்டும்.

அப்படியே எபிரேய கிரேக்க மொழிகளும் பண்பாடுகளும் தமிழ், தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகியவற்றினின்று பெரிதும் வேறுபடுபவை. ஒவ்வொரு மொழியின் வாக்கிய அமைப்புக்களும் பொருளை உணர்த்த அது கடைப்பிடிக்கும் வழிகளும், குறியீடுகளும் மொத்தத்தில் அது இயங்குகின்ற முறைகள் வேறு வேறாகவே இருக்கும். நிலைமை இப்படி இருக்கையில் சொற்களை, சொற்றொடர்களை, வாக்கியத் துணைப்பகுதிகளை, மூலமொழி வரிசை மாறாமல் அப்படியே இலக்கு மொழியிலும், வைத்தால், தெளிவின்மையும், குழப்பமும் கருத்துப் பிறழ்தலும் ஏற்பட்டு விடும்.

எனவே மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மூலமொழியில் சொல்லப் பட்ட விஷயத்தை கிரகிக்க, அம்மொழியை ஊன்றிப் படித்தல் அவசியம். அது இயங்குகின்ற முறைகளை, இலக்கணத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்படிப் பூரணமான அறிவுபெற்று, அம்மொழியில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கருத்தை உள்வாங்கிக் கொண்ட பின்னரே இலக்கு மொழியில் அதைக் கொணர வேண்டும். அப்படிக் கொணர முயல்கையில் மூலமொழி இயங்கும் முறைகளை மறந்துவிட வேண்டும். இலக்குமொழி எப்படி இயங்குகின்றதோ, அந்த இயங்கு முறைகளைத் தழுவி அதை வெளியிடல் வேண்டும். அப்போதுதான் இலக்குமொழி படிப்போர்க்கு அது நன்கு புரியும்.

இதை விளக்க இரேனியஸ் பல உதாரணங்கள் தருகிறார். கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட மத். 2:2ல் 'அவருடைய நட்சத்திரம்' என்று வருகிறது. குழந்தை இயேசுவை சாஸ்திரிகளுக்கு வழிகாட்டிச் செல்ல வந்த நட்சத்திரத்தை அது குறிக்கிறது. ஜாதகம் பார்க்கும் வழக்கமுடைய தமிழ்ப் பண்பாட்டிலே இச்சொற்றொடர் ஒருவருடைய பிறந்த நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கப் பன்னெடுங் காலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. எனவே அதை வாசிக்கும் வாசகர்கள் ஒருவருடைய பிறந்த நட்சத்திரம் ஜென்ம நட்சத்திரம் என்று அச்சொற்றொடரை அர்த்தப்படுத்தி விடக்கூடும். எனவே 'அவரைக் குறிப்பிட்டுக் காண்பிக்க வந்த நட்சத்திரம்' அல்லது 'அவருக்காகத் தோன்றிய நட்சத்திரம்' என்று மாற்ற வேண்டும் என்கிறார்.⁶

எபிரேயத்தில் எழுதப்பட்ட ஆதி. 13:16ல், பப்ரிஷியஸ் வேதத்தில் 'உன் சந்ததியைப் பூமியின் தூளைப் போல் ஆக்குவேன்' என்றிருந்தது. உன் சந்ததியைப் பெருகப் பண்ணுவேன் என்று

கர்த்தர் ஆபிரகாமுக்குச் செய்யும் ஆசீர்வாதம் அது. வார்த்தை மொழிபெயர்ப்பானதால் சொல்ல வந்த விஷயத்துக்கு நேர் எதிரான அர்த்தம் கிடைக்கிறது! ஏனெனில் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தூள் அழிவோடு சம்பந்தப்படுத்தப்படுவது, எனவே அது, 'உன் சந்ததியைத் தூளைப்போல் பெருகப் பண்ணுவேன்' என்று மாற்ற வேண்டும் என்பது இரேனியஸின் கருத்து. இன்று நாம் பயன்படுத்தும் பவர் வேதாகமத்தில் அது அப்படித்தான் மாற்றப் பட்டிருக்கிறது.

பண்பாட்டுப் பழக்கத்தினால் மொழிபெயர்ப்பைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்வது ஒரு புறமிருக்க, மொழிபெயர்ப்பினால் பண்பாட்டுப் பழக்கங்கள் மாறிப்போவதும் கூட நடக்கிறது. உதாரணமாக மிசோராம் மாநிலத்திலே வேதம் 1924ல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

'பெண்ணை இச்சையோடு பார்ப்பதும் விபசாரம் புரிந்தது போலத்தான்' என்ற வசனத்தை மிசோ மொழியிலே 'காதலன் பார்வையும் விபசாரமே' என்று மொழிபெயர்த்து வைத்து விட்டார்கள். உடனே சபை மூப்பர்கள் ஆராதனையின்போது ஆலயத்தில் பெண்களை சுவரைப் பார்த்துக்கொண்டு உட்காருமாறு செய்தனர்!

தமிழில் சொல்வழி மொழிபெயர்ப்பு தவிர்க்கப் பட வேண்டும்; கருத்து மொழிபெயர்ப்பாக்கவே வேத மொழி பெயர்ப்பை நடத்தவேண்டுமென இரேனியஸ் அழுத்தமாகச் சொன்னமைக்கு நல்ல காரணங்கள் இருந்தன. தமிழ் நாட்டில் வெகுசன கிறிஸ்து இயக்கமும் அத்துடன் தாழ்த்தப்பட்டோரின் கல்வி இயக்கமும் அவர் கண்முன்பாக நடந்து கொண்டிருந்தன. மக்கள் தமிழ் வேதாகமம் படிப்பதில் ஆர்வம் காட்டியதை அவர் கண்டார். அவர் தமது 'Essay on Principles' நூலில் கீழ்க்கண்ட வாறு எழுதுகிறார்:

முன்பு தமிழ் மக்கள் தாமாக வேதாகமம் வாசிக்க இயலாத வராயிருந்ததால், வேதம் எம்முறையில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவராயினர். ஆனால் நமது காலமோ வாசிக்கும் காலமாக உள்ளது. மேலும் மக்கள் இப்போது தமது நம்பிக்கைகளின் காரணமாகத் தாமாகக் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவுகின்றனர். அவர்கள் வேதத்தை வாசிக்கின்றனர். ஆராய்கின்றனர். எனவேதான் அவர்கள் வாசிப்பது அவர்களுக்கு விளங்க வேண்டுமென்பது முக்கியமாகிறது. சுவிசேட

சத்தியங்கள்மீது அவர்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை அப்போதுதான் வளர்ந்து நன்கு உறுதிப்படும்.⁷

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. டி.ஏ. கிறிஸ்துதாஸ்: இரேனியஸ் ப 14.
2. Memoir of the Rev. C.T.E. Rhenius by his son. p, 211. James and Nisbet and co. London.
3. டி.ஏ. கிறிஸ்துதாஸ்: இரேனியஸ் ப. 200
4. C.T.E. Rhenius: *An Essay on the Principles of Translating the Holy Scriptures with critical remarks on the various passages, particularly in reference to the Tamil language.* Printed at the Mission Press, Nagercoil 1827, p.1
5. Ibid p. 3
6. Ibid, p. 26.
7. Ibid, p. 55

கருத்து மொழிபெயர்ப்பு-2

கருத்து மொழிபெயர்ப்புச் செய்தால் வாக்கிய வரிசைகளையும் வாக்கியத் துணைப் பகுதிகளையும் (clause) முன்னும் பின்னும் மாக மாற்றவேண்டி வரலாம். அப்போதுதான் வாசிப்பவர்களுக்குத் தெளிவு ஏற்படும்.

எபிரேயத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறும்போது விளைவை முதலில் சொல்லித் தொடங்குவார்கள். அதற்கு முன்பு நிகழ்ந்த விவரங்கள் பின்னால்தான் சொல்லப்படும். உதாரணமாக, சொல் வழி மொழிபெயர்ப்பான ஜேம்சரசன் ஆங்கில வேதாகமத்தில் ஆதியாகமம் 19ம் அதிகாரத்தின் மூன்றாம் வசனம் பின்வருமாறு இருக்கிறது¹

He (Lot) made them a feast and did bake unleavened bread.

இந்த வசனம் எபிரேய வரிசைப்படியே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. விளைவு முதலிலும் அதற்கு முன்பு நிகழ்ந்த விவரங்கள் பின்னரும் சொல்லப்படுகின்ற மரபுப்படியே இங்கே விருந்தளித்தல் முதலிலும் அப்பஞ்சுடுதல் பின்னரும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் தமிழ் வழக்கிலே நிகழ்ச்சிகள் அவை நிகழ்கின்ற வரிசைப்படியே சொல்லப்படுகின்றன என்பதைக் கண்ட இரேனியஸ் 'லோத்து அப்பங்களைச் சுட்டு விருந்தளித்தான்' என்று மாற்றினார். தமிழ் வழக்குப்படியே எழுதினால்தான் தமிழ் வாசகர்களுக்குப் புரியும். மூலவரிசைப்படியே 'விருந்தளித்து அப்பஞ்சுட்டான்' என்று மொழிபெயர்த்தால் லோத்து விருந்தளித்துவிட்டு அதற்குப்பின் அப்பஞ்சுடுகிற வேறொரு வேலையைச் செய்யப் போனார் போலிருக்கிறது என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ள நேரிடலாம் அல்லது முற்றிலுமாகப் புரியாததால் உண்டாகிற குழப்பம் ஏற்படலாம்.

பப்ரிஷியஸின் வேதாகமத்தில் எபிரேய மூலவரிசை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. ஜேம்சரசன் ஆங்கில வேதாகமத்திலும் அப்படியே.

(நாம் இப்போது பயன்படுத்துகின்ற) பவர் (Bower) திருத்தத்தில் இந்த வசனம் இரேனியஸின் கொள்கைப்படியே

‘அவன் புளிப்பில்லா அப்பங்களைச் சுட்டு விருந்தளித்தான்’ என்று திருத்தியிருக்கிறது.

இன்னுமொரு உதாரணம் காண்போம்.² ஆதியாகமம் 24ம் அதிகாரம் 59, 60ம் வசனங்கள்:

59. அப்படியே அவர்கள் தங்கள் சகோதரியாகிய ரெபேக்கா காளையும், அவள் தாதியையும், ஆபிரகாமின் ஊழியக் காரணையும், அவன் மனிதரையும் அனுப்பிவித்து,
60. ரேபேக்காளை வாழ்த்தி, ‘எங்கள் சகோதரியே, நீ கோடா கோடியாகப் பெருகுவாயாக; உன் சந்ததியார் தங்கள் பகைஞருடைய வாசல்களைச் சுதந்தரித்துக் கொள்வார்களாக’ என்று ஆசீர்வதித்தார்கள் (பவர் வேதாகமம்).

இங்கே நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் முறை எபிரேய வழக்குப்படி அந்த வரிசையிலே அமைந்திருக்கிறது. அதாவது ரெபேக்காளை அவள் உற்றார் உறவினர் வாழ்த்தியதும் ஆசீர்வதித்ததும் முதலிலும், அனுப்பியது பின்னரும் நிகழ்ந்தவை. ஆனால் அவர்கள் மரபுப்படி அனுப்புதல் முதலிலும், வாழ்த்தல் ஆசீர்வதித்தல் ஆகியவை பின்னரும் சொல்லப்பட்டன.

சொல்வழி மொழிபெயர்ப்புக்களான ஜேம்சரசன் திருப்புதலிலும், பப்ரிஷியஸ் வேதாகமத்திலும் எபிரேய வரிசையே கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. பவர் வேதாகமத்திலும் அப்படியே.

இந்த வரிசையைத் தமிழ் மரபுப்படி தமிழ் வரிசைக்கு மாற்றுவதே முறையாகும், புரிவதற்கு எளிதாகும் என இரேனியஸ் கூறுகின்றார். தமிழ் வழக்குப்படி அது இப்படி மாறும்:

59. அவர்கள் தங்கள் சகோதரியாகிய ரெபேக்காளை வாழ்த்தி, ‘எங்கள் சகோதரியே, நீ கோடா கோடியாகப் பெருகுவாயாக; உன் சந்ததியார் தங்கள் பகைஞருடைய வாசல்களைச் சுதந்தரித்துக் கொள்வார்களாக’ என்று ஆசீர்வதித்து,
60. அப்படியே அவளையும் தாதியையும், ஆபிரகாமின் ஊழியக் காரணையும், அவன் மனிதரையும் அனுப்பிவித்தார்கள்.

இங்கே ஐம்பத்தொன்பதாவது வசனம் அறுபதாகவும், அறுபது ஐம்பத்தொன்பதாகவும் மாறுகிறது. பெயர்களும், சுட்டுப் பெயர்களும் சிறிதளவு இடமாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. கருத்தில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.

இதுபோல பல உதாரணங்கள் இருக்கின்றன.

பின்வரும் இரண்டு வசனங்கள் ஜேம்ஸ் அரசன் வேதாகமத்திலும் பப்ரிஷியஸ் வேதாகமத்திலும் எபிரேய வரிசையிலேயே மொழிபெயர்ப்பாகியிருக்கின்றன.³

அப். 5:3, lie to the Holy ghost and to keep back part of the price of the land.

இவ்வசனத்தில் வஞ்சித்தல் முதலிலும் பொய் கூறல் அடுத்தாற்போலும் வருவதே தமிழ் மரபாகும். பவர் வேதாகமத்தில் அப்படியே திருத்தப்பட்டிருக்கிறது.

நிலத்தின் கிரயத்தில் ஒரு பங்கை வஞ்சித்து வைத்துப் பரிசுத்த ஆவியினிடத்தில் பொய் சொல்லும்படி....

அப்படியே அதே அதிகாரத்தின் பதினைந்தாம் வசனத்தில்,

-they brought forth the sick unto the streets and laid them on beds and couches, that at the least the shadow of Peter passing by might overshadow some of them.

என்றிருக்கிறது. தமிழ் மரபுப்படி கட்டில்களில் கிடத்தல் முதலிலும் வீதிகளுக்குக் கொணர்தல் பின்னரும் சொல்லப்பட வேண்டுமாதலால் இரேனியஸ் அப்படியே மாற்றினார். பவர் வேதாகமம் அந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதில் பிணியாளிகளைப் படுக்கைகளின் மேலும் கட்டில்களின் மேலும் கிடத்தி, பேதுரு நடந்துபோகையில் அவனுடைய நிழலாகிலும் அவர்களில் சிலர்மேல் படும்படிக்கு, அவர்களை வெளியே வீதிகளில் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள்.

எபிரேய தமிழ் மரபுகளுக்கிடையே இருந்த இந்தப் பெருத்த வேறுபாட்டை பப்ரிஷியஸும் உணர்ந்திருந்தார் என்றே தோன்றுகிறது. அவரது மொழிபெயர்ப்பு சொல்வழிப்பட்டதாக இருந்தாலும் கூட, அவரும் கூட தமிழ் வழக்குக்கேற்ப மூலவரிசையை அங்கங்கே மாற்றிவிட்டிருக்கிறார்.

உதாரணமாக, ஜேம்சரசன் வேதத்தில் அப்போஸ்தலர் இருபத்தேழாம் அதிகாரம் முப்பத்தெட்டாம் வசனம் மூலவரிசைப்படி ஆங்கிலத்தில் இப்படி இருக்கிறது:

they lightened the ship and cast out the wheat into the sea.

ஆனால் பப்ரிஷியஸ் அதைத் தமிழ் மரபுப்படி,

கோதுமையைக் கடலில் எறிந்து கப்பலை இலகுவாக்கினார்கள் என்று மாற்றியிருக்கிறார்.

நிறைந்த கல்வியுடையோரும், வேதம் வாசித்துப் பழக்கப் பட்டோரும் இம்மாதிரியான எபிரேய வழக்கு வரிசையையும் சட்டென்று பிடித்துக்கொண்டு சொல்லப்பட்டதைச் சிரமமில்லாமல் புரிந்துகொள்ளலாம். ஆயினும் பெரும்பான்மையான வாசகர்கள் தமிழ் வழக்குக்கு மாற்றப்பட்ட வாசகங்களைத் தான் குழப்பமின்றிப் புரிந்துகொள்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இடைக்கூற்று (Parenthesis) என்பது எபிரேய கிரேக்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுவதொன்று. ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கோவையாகச் சொல்லிக்கொண்டு போகையிலேயே அதோடு சம்பந்தப்பட்ட சிறு சிறு விவரங்களை இடையிடையே நுழைப்பது தான் இடைக்கூற்று.⁴ இயேசுநாதர் கானாவூர்க் கலியாணத்தில் தண்ணீரைத் திராட்சரசமாக்கிய அற்புதம் யோவான் சுவிசேடம் இரண்டாம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது. அதில் 'அந்தத் திராட்சரசம் எங்கேயிருந்து வந்ததென்பது தண்ணீரை மொண்ட வேலைக்காரருக்குத் தெரிந்ததேயன்றி' என்கிற பகுதி இடைக்கூற்றாகும். இத்தகைய இடைக்கூற்றுக்களைப் புகுத்துவதற்குத் தமிழ் வசனநடை மிக வாகாகவே இருக்கிறதென்பது இதனால் தெரிகிறது. ஜேம்சரசன் ஆங்கில வேதாகமத்தில் இதே இடைக்கூற்றும் வேறு பல இடைக்கூற்றுக்களும் அடைப்புக்குறிக்குள் இருக்கின்றன.

இடைக்கூற்றுக்களை மூலத்தில் காணும் வரிசையிலேயே தமிழிலும் வைத்தால் தெளிவின்மையும் குழப்பமும் உண்டாகலாம் என இரேனியஸ் கண்டார். இடைக்கூற்றைப் பிரித்தெடுத்துத் தனி வாக்கியமாக அமைக்கவேண்டியதிருக்கும். அதை முன்னேயோ பின்னேயோ தகுந்த இடத்துக்கு மாற்ற வேண்டியதிருக்கும். மூலத்தில் காணப்படாத வேறு தகுந்த தமிழ் இடைச் சொற்களைப் (conjunctions) புதிதாகச் சேர்க்க வேண்டியதிருக்கும் அல்லது மூலத்தில் கண்ட இடைச்சொற்களை நீக்க வேண்டியதிருக்கும்.

பவர் வேதாகமத்தில் யோவான் நான்காம் அதிகாரத்தின் முதல் மூன்று வசனங்களைக் காண்போம்.⁵ யோவானைப் பார்க்கிலும் இயேசு அநேகம் பேரைச் சீடராக்கி ஞானஸ்நானம் கொடுக்கிறாரென்று பரிசேயர் கேள்விப்பட்டதாகக் கர்த்தர் அறிந்தபோது,

யூதேயாவை விட்டு மறுபடியுங் கலிலேயாவுக்குப் போனார்.

இயேசு தாமே ஞானஸ்நானங் கொடுக்கவில்லை, அவருடைய சீடர்கள் கொடுத்தார்கள். இங்கே மூன்றாம் வசனம் இடைக்கூற்று. யோவான்ஸ்நானகனின் சீடர்களின் தொகையை

விடவும் இயேசுவின் சீடர் தொகை பெருகி வருகிறதென்பதையும், பலர் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கப்பெற்று இயேசுவின் சீடர்களாக்கப் படுகின்றனர் என்பதையும் பரிசேயர்கள் அறிந்தனர் என்பதை இயேசு கேள்விப்பட்டார் என்பதே இங்கு பிரதானமான கருத்து. இயேசு அநேகம் பேரைச் சீடராக்கி ஞானஸ்நானங் கொடுக்கிறார் என்று பொதுவாகச் சொன்னாலும், விஷயத்தை மேலும் தெளி வாக்குவதற்காக ஞானஸ்நானம் என்கிற சடங்கை அவருடைய சீடர்கள்தான் செய்துவந்தனர் என்பது இடைக்கூற்றாகச் சொல்லப் பட்டது.

பப்ரிஷியஸ் வேதாகமத்தில் மூலத்தில் கண்டபடியே இந்த இடைக்கூற்று இரண்டாம் வசனமாக இருந்தது. ஜேம்சரசன் வேதத்திலும் அப்படியே இரண்டாம் வசனமாக ஆனால் அடைப்புக் குறிக்குள் இருக்கிறது. இரேனியஸ் அதை முதல் வசனத்தில் வைப்பது நல்லது எனக் கருதினார். பவர் வேதாகமத்தில் அது மூன்றாம் வசனமாக இருப்பதைக் கண்டோம்.

அண்மைக்காலத்தில் வெளிவந்திருக்கும் (புதிய ஆங்கில வேதாகமம்) New English Bibleல் இது இரண்டாம் வசனமாக வைக்கப்பட்டுத் தெளிவுடன் அமைந்துள்ளது.

-Although, infact, it was only the disciples who were baptizing and not Jesus himself-

என்பது வசனம். இந்த ஆங்கில வசனத்தில் மூலத்தில் காணப் படாத Although, Infact என்ற பொருத்தமான ஆங்கில இடைச் சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூலத்தில் இறந்தகால முற்று வினையே இருந்தாலும் இவ்வசனத்தில் were baptising என்ற இறந்தகாலத் தொடர்வினை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதாலேயே கருத்து மிகத் தெளிவாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

அண்மைக் காலத்தில் வெளியான இராஜீகம் மொழி பெயர்ப்பில் இது இரண்டாம் வசனமாக, 'ஆனால் உண்மையில் இயேசு தாமே திருமுழுக்குக் கொடுக்கவில்லை' என்றிருக்கிறது.⁶ கத்தோலிக்கரின் மொழிபெயர்ப்பில் மூன்றாம் வசனமாக 'உண்மையில் ஞானஸ்நானம் கொடுத்தவர் இயேசு அல்லர்' என்றிருக்கிறது.⁷

இந்த இரண்டு மொழிபெயர்ப்புக்களிலும் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கும் 'உண்மையில்' என்பது மிகையான சொல்லாகத் தோன்றுகிறது. பொருளைச் சற்று மாற்றிக் காண்பிக்கிறது.

இயேசு அவர்களைத் தமது சீடர்களாக்கினார். ஞானஸ்நானம் அவர் கொடுத்தாலும், அவரது சீடர்கள் கொடுத்

தாலும் ஒன்றுதான் என்கிற அர்த்தம் வரவில்லை. அவர் கொடுப்பதற்கும் சீடர்கள் கொடுப்பதற்கும் பெருத்த வித்தியாசம் இருந்தது என்பது போன்ற ஒரு அர்த்தத்தைத் தந்து விடுகிறது. பப்ரீஷியஸ், பவர் வேதாகமங்களில் உள்ளபடி 'இயேசு தாமே கொடுக்கவில்லை; சீடர்கள் தாம் கொடுத்து வந்தனர்' என்பதே சரியாக இருக்கின்றது.

இடைக்கூற்றுக்கள் வருகிற பகுதிகளை மொழி பெயர்க்கையில் கருத்தைத் தெளிவாக்க மூல வசன வரிசைகளை மாற்ற வேண்டி வரலாம் என்பதைக் காட்ட இரேனியஸ் பல உதாரணங்கள் தந்தார். லூக்கா எட்டாம் அதிகாரத்தில் இருபத்தெட்டாம், இருபத்தியொன்பதாம் வசனங்களில் அசுத்த ஆவி பிடித்த மனிதன் இயேசுவைச் சந்தித்ததுபற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. ஜேம்சரசன் வேதாகமத்திலும், பவர் வேதாகமத்திலும் மூலவரிசைப்படியே வசனங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.⁸

28. அவன் இயேசுவைக் கண்டபோது கூக்குரலிட்டு, அவருக்கு முன்பாக விழுந்து, இயேசுவே, உன்னதமான தேவனுடைய குமாரனே எனக்கும் உமக்கும் என்ன? என்னை வேதனைப் படுத்தாதபடிக்கு உம்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் என்று மகா சத்தத்தோடே சொன்னான்.

29. அந்த அசுத்த ஆவி அவனைவிட்டுப் போகும்படி இயேசு கட்டளையிட்டபடியினாலே அப்படிச் சொன்னான். அந்த அசுத்த ஆவி வெகுகாலமாய் அவனைப் பிடித்திருந்தது. அவன் சங்கிலிகளினாலும் விலங்குகளினாலும் கட்டுண்டு காவல் பண்ணப்பட்டிருந்தும் கட்டுகளை முறித்துப் போட்டுப் பிசாசினால் வனாந்தரங்களுக்குத் துரத்தப் பட்டிருந்தான்.

இருபத்தொன்பதாம் வசனத்தின் இரண்டாம் மூன்றாம் வாக்கியங்களில் வருகின்ற அசுத்த ஆவியைப் பற்றிய விவரங்கள் இடைக்கூற்று ஆகும். இந்த இடைக்கூற்று இருபத்தெட்டாம் வசனமாக இடம் மாறினால் கருத்து தெளிவாக இருக்கும் என இரேனியஸ் கருதினார். (புதிய ஆங்கில வேதாகமம்) (New English Bible)ல் அது இருபத்தொன்பதாம் வசனமாகவே வைக்கப் பட்டாலும் அவ்வசனத்தின் முதல் வாக்கியம் தெளிவுபடுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

For Jesus was already ordering the unclean spirit to come out of the man.

இங்கே already என்ற இடைச்சொல்லைச் சேர்த்திருப்பதாலும் was ordering என்ற இறந்தகாலத் தொடர்வினைக்கு மாற்றியிருப்பதாலும் கருத்து தெளிவாகியிருக்கிறது.

இப்படி வசனங்களை முன்னும் பின்னுமாக மாற்றும் போது சுட்டுச்சொற்கள், இடைச் சொற்கள் இடம் பெயரவோ, சேர்க்கப்படவோ, நீக்கப்படவோ வேண்டியது நேரிட்டாலும் கருத்து தெளிவாகும் வாய்ப்பு உண்டு. மொழியின் நடையும் வாசிப்பதற்கு எளிதாக அமையும். மூல மொழிவரிசைப்படியே தமிழ் நடையையும் அமைத்தால், அவ்வரிசை தமிழுக்கு இயல்பாக இல்லாததால் நடை கரடுமுரடாகவும் முறுக்கிக் கொண்டும் இருக்கும். அழகும் சரளமும் இருக்காது. வாசிப்போருக்குச் சோர்வையும் வெறுப்பையும் யுங்கூட விளைவிக்கும். குறிப்பாகப் புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்துவங்களும் சிந்தனைகளும் கோட்பாடுகளும் மூல வரிசையிலேயே அமைந்தால் அவை விளங்குவதற்குக் கடினமாகிவிடும். கருத்துக்களை நன்கு உள்வாங்கிப் புரிந்து கொண்ட பின்னர், அவற்றைத் தமிழ் வரிசையிலும் தமிழ் வழக்கிலும் அமைத்தால் அவை எளிதில் விளங்கிவிடும்.

மொழிபெயர்ப்பின்போது கவனம் செலுத்தவேண்டிய முக்கியமான இன்னொரு விஷயம் பற்றியும் இரேனியஸ் விரிவாக எழுதினார். ஒரு சொல் பல்வேறு அர்த்தங்களில் பயன்படுத்தப்படுவது எல்லா மொழிகளிலுமே உண்டு. மூலமொழியில் அது வருகிற சந்தர்ப்பத்தைக் கவனித்து, எந்த அர்த்தத்தில் பயன்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு இலக்கு மொழியில் தகுந்த சமன்பாட்டைப் போடவேண்டுமே அல்லாமல் அதை ஒரே சொல்லாகப் பாவித்து விடக்கூடாது.

உதாரணமாக (wj) என்ற எபிரேயச் சொல்லுக்குப் பல அர்த்தங்கள் உண்டு.⁹ மாமிசம், உடல், உணவுக்குப் பயன்படுகின்ற மிருகங்களின் இறைச்சி, மனிதர், மனுக்குலம், உடலெடுத்த அனைத்து உயிர்கள், ஆவி என்ற சொல்லுக்கு எதிர் பதமாக, இப்படிப் பலபல பொருள்களில் அது எபிரேயத்தில் கையாளப்படுகிறது. இது வருகிற இடங்களில் எல்லாம் மாம்சம் என்று தமிழில் போட்டுவிட முடியாது. எந்த அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைத் துல்லியமாகக் கண்டு கொண்டு அதற்கேற்ற வேறு வேறு தமிழ்ச் சொற்களைப் போடவேண்டும் என இரேனியஸ் சொன்னார். சில சமயங்களில் பொருத்தமான சொல் இலக்கு மொழியில் இல்லாமலே இருக்கலாம். அப்படிச் சொல் கிடைக்காதபோது பல சொற்களால் மூலச்சொல்லை விளக்க

வேண்டியது வரலாம். அப்படிச் செய்வது விளக்கவுரை அல்லது பொழிப்புரை ஆகாது. மொழிக்கு மொழி வேறுபடுவதால் தகுந்த சமன்பாடு ஒரே சொல்லர்க்க் கிடைக்காமல் போவது நடக்கக் கூடியதே. அப்போது சொல்லைப் பல சொற்களால் விளக்கியே தீர வேண்டும்.

எபிரேயத்தில் [] என்றொரு சொல்.¹⁰ இச்சொல் பிள்ளை, மகன், புத்திரன், பேரப்பிள்ளைகள் வழித்தோன்றிய சந்ததியார், பெற்றோரின் குணாதிசயங்களைக் கொண்டவர் என்று பல அர்த்தங்களைக் குறிக்கும். இந்த அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் ஏற்கக்கூடிய ஒரே தமிழ்ச்சொல் கிடையாது. தமிழில் பிள்ளைகள் என்றால் புத்திரரை மட்டும்தான் குறிக்கும். எனவே சந்தர்ப்பத்தைக் கவனித்து, பேரப்பிள்ளைகள், சந்ததியார் என்று வேறு வேறு சொற்களைப் போட வேண்டியதிருக்கும். உதாரணமாக இஸ்ரவேல் புத்திரர் என்பது தமிழ் வழக்கு அல்ல; இஸ்ரவேல் சந்ததியார் என்றே இருக்கவேண்டும் என இரேனியஸ் கூறுகிறார். அது போலவே கேத்துராளுடைய பிள்ளைகள் (ஆதி 25:4) என்பது கேத்துராளுடைய சந்ததி என்றிருக்க வேண்டும்.¹¹ மேலும் 'இருட்டின் புத்திரர்', 'கேட்டின் மகன்', 'எகிப்தின் புத்திரர்', 'இடி முழக்கத்தின் மக்கள்' முதலிய பல சொற்றொடர்கள் தமிழ் வழக்குக்கு ஒத்துவருவன அல்ல என்பதையும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

அதுபோலவே தான் குமாரத்தி, பிதா என்ற சமன்பாடுகளும். இவை தமிழில் மகள், தந்தை என்ற உறவுகளையே பெரும்பாலும் காட்டக்கூடியவை. ஆனால் எபிரேயத்தில் வேறு பொருள்களையும் தரக்கூடியவை. பப்ரிஷியஸ் வேதாகமத்தில் 'ஊரின் மனிதருடைய குமாரத்திகள்' என்றிருந்ததை இரேனியஸ் 'ஊராருடைய பெண்கள்' என்று மாற்றினார். 'குமாரத்திகள் என்னைப் பாக்கியவதி என்பார்கள்' என்றிருந்ததை 'ஸ்தீரிகள்' என்று மாற்றினார்.

தகப்பன் என்ற பொதுவான பொருளைத் தரக்கூடிய எபிரேயச் சொல் பாட்டனார், முப்பாட்டனார், முன்னோர், மூதாதையர் என்று பல பொருள்களிலும் மூலத்தில் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது என்று எடுத்துக் காண்பித்தார்.

எனவே தமிழில் தரப்படுகின்ற பிதாக்கள், முற்பிதாக்கள் என்பவை எல்லா இடத்துக்கும் பொருந்துவன அல்ல. மேலும் பிதா என்ற சொல் பொதுவாக பேச்சு, ஏன் எழுத்து வழக்கிலுங் கூட — அதிகமாக இல்லை. பிதா என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுடன் 'கள்' என்ற தமிழ்ப் பன்மையைச் சேர்த்த 'பிதாக்கள்' என்பதும், 'முன்'

என்ற இடைச் சொல்லைச் சேர்த்துப் புதிதாகப் புனையப்பட்ட 'முற்பிதாக்கள்' என்பதும் தமிழ் வழக்குக்கு இயல்பானவை அல்ல. எனவே குழப்பந் தரக்கூடியது. சற்று வினோதமாக ஒலிக்கவும் செய்கிறது.

பரம்பரைக் கிறிஸ்தவர்கள் பலர் தலைமுறை தலைமுறையாக இச்சொற்களுக்குப் பழக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். வினோதமாகத் தோன்றுகிற சொற்களுங்கூட அவர்களது பேச்சிலும் பண்பாட்டிலும் கலந்து நாளடைவில் அன்றாட வாழ்க்கையில் ஒருங்கிணைந்து பழகிப் போவதும் சாத்தியமானதுதான். ஆயினும் கிறிஸ்தவரல்லாதோருக்கும், கிறிஸ்தவ சமய மொழிப் பிரயோகங்களுக்குப் பழக்கப்படாதோருக்கும், வேதத்தைப் புதிதாக வாசிக்கத் தொடங்குவோருக்கும், முதியோர் கல்வி மாத்திரம் கற்றோருக்கும், தொடக்கக் கல்வியுடன் படிப்பை நிறுத்தியோர்க்கும் இந்தச் சொற்களும், தமிழ் வழக்குக்குப் பொருந்தாத சொல்வழி மொழி பெயர்ப்பும் எளிதில் புரியாமலும், சிற்சில இடங்களில் வினோதமாகவும் தோன்றும் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. C.T.E. Rhenius: *An Essay on the principles of translating the Holy Scriptures etc.* p. 7, Nagarcoil 1827
2. Ibid. p.7
3. Ibid. p.8
4. Ibid. p.8.
5. Ibid. p.8
6. Common Language Translation-The Bible Society of India, Bangalore. 1975.
7. *புதிய ஏற்பாடு*: அன்புக்கடவுள் அருளிய செய்தி, தமிழ்நாடு விவிலிய மறைக்கல்வி, திருவழிபாட்டு நடுநிலையம், திண்டிவனம்.
8. C.T.E. Rhenius: *An Essay on the Principles of Traslating the Holy Scriptures., etc.* p.9, Nagarcoil 1827
9. Ibid. p.10
10. Ibid p.10
11. Ibid p.11

கருத்து மொழிபெயர்ப்பு-3

நவீன ஐரோப்பிய மொழிகளின் வளர்ச்சி பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் அச்சுயந்திர வரவினாலும் வேத மொழி பெயர்ப்புகளினாலும் மிக விரைவடைந்தது. அவற்றின் சொல் வளமும் மொழித் திறனும் வேகமாகப் பெருகின. அதேபோன்று தமிழ் நவீன வசனநடையும் இந்த இரண்டு காரணங்களினாலே தான் வளர்ந்து விரிவடைந்தது.

தமிழ் வரலாற்றில் அதன் பெரும் சகாப்தம் ஒன்று முடிவுற்றுப் புதியதொன்று பிறந்துவிட்டது. புதிய -சகாப்தத்தின் முக்கிய அம்சம் வசனநடையே. எப்போதோ வழக்கிலிருந்து பின் தேய்ந்து தேங்கி நின்ற வசனம் புதுப்பிக்கப்பெற்றது. கவிதைக்கே இதுகாறும் பயன்பட்ட தமிழின் சொல்வளமும் மொழித்திறனும் உரைநடைக்கும் திரும்பலாயின. மாறிவரும் காலத்திற்கு ஏற்ப, கசடறக் கற்றோருக்கு மட்டுமின்றி எல்லோருக்கும் ஏற்ற ஒரு நடை வளர்ந்தது. இம்முயற்சியில் வேத மொழிபெயர்ப்புக்கள் பெரும் பங்குகொண்டன. இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக விவிலியமும் அது சம்பந்தப்பட்ட பிற நூல்கள் மட்டுமே வசன உருவில் அச்சில் வந்து கொண்டிருந்தன. தமிழ்ப் புலவர்களின் உதவியுடன் ஐரோப்பியரே இப்பணியைச் செய்துவந்தனர். எனவே நவீன ஐரோப்பிய மொழிகளின் பாணியும் சாயையும் தமிழ் வசனநடை மீதும் படியலாயின. ஆயினும் தமிழுக்கு இயல்பல்லாத மரபுகளில் புதிய வசனநடை அமைவது முறையல்ல என இரேனியஸ் கருதினார்.

முந்நூறு பக்கங்களில் அமைந்த அவரது தமிழ் இலக்கண நூலின் முன்னுரையில் இரேனியஸ் பின்வருமாறு எழுதினார்: 'சொல்லிலக்கணம், எழுத்திலக்கணம் இவ்விரண்டிலும் நான் ஐரோப்பிய இலக்கண முறைகளைப் பின்பற்றாமல், தமிழ் இலக்கண ஒழுங்குமுறையைப் பின்பற்றியிருக்கிறேன். ஏனெனில் அப்போதுதான் விஷயத்தைத் தமிழ் முறையிலேயே கையாளுகின்ற

முறை மாணவருக்கு உடனடியாகவே பிடிபடும்; தமிழ் இலக்கணமும் அவர்களுக்கு எளிதில் புரியும்.¹

இரேனியஸ் சொல்வழி மொழிபெயர்ப்பைத் தவிர்த்த முதற் காரணம் அதுதான். சொல்வழி நடை இலக்கு மொழியின் இயற்கையான அமைப்புக்களை மாற்றுகிறது. அதற்கே உரித்தான மரபுகளை மீறுகிறது. தானாகப் பொருந்தாத ஒலிச்சேர்க்கைகளையும், ஒட்டாத சொற்சேர்க்கைகளையும், வினோதமான வாக்கிய அமைப்புக்களையும் புகுத்துகிறது. மொத்தத்தில் அதைப் பதங் குலைக்கிறது.

சொல்வழி மொழிபெயர்ப்புத் தமிழை அதிகமாகப் படித்து நாளடைவில் அதையே பேசவும் எழுதவும் பயின்றுவிட்டதால் தான், கிறிஸ்தவர்களின் அந்தச் செயற்கைத் தமிழுக்குக் 'கிறிஸ்தவத் தமிழ்' என்ற பெயரும் வந்தது.

தமிழின் செழுமையும், சொற்பெருக்கமும் கூட இரேனியஸின் கவனத்தை ஈர்த்தன. மூல மொழியான எபிரேயத்தைவிட தமிழ் வளமிக்கது என்பதை அறிந்தார். சமஸ்கிருதம், தமிழ், இலத்தீன், கிரேக்கம் போன்று எபிரேயம் அதிக வளர்ச்சியுற்ற மொழியன்று. அதிலும் பஞ்சாகமங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அதன் வளமும் திறனும் மிகவும் குறைவாகவே இருந்தன. பார்க்கப்போனால் மொழியளவில் அது என்றுமே பிரமாதமான வளர்ச்சி அடையவில்லை.

வினைகளின் நுட்பமான கால வேறுபாடுகளை உணர்த்தக் கூடிய சிறப்பு விகுதிகளும், பெயர்ச்சொல் வேற்றுமை உருபுகளும், இடைச் சொற்களும், வாக்கியங்களை இணைக்கக்கூடிய இணைச் சொற்களும் எபிரேய மொழியில் குறைவு. இருந்த ஒருசில சொற்களே பல கடமைகளை ஆற்றின. மொத்தத்தில் கருத்துக்களை மயக்கத்துக்கிடமின்றித் தெளிவாக்கக்கூடிய இலக்கண நுட்பங்கள் அம்மொழியில் அதிகமில்லை. உருவகங்களும் அணிகளுமோ வெனில் மிகுதியாக இருந்தன. ஒரு எபிரேயச் சொல், Yap அதனால், மேலும், தான், போது, இல், ஏன் என்ற வேறு வேறு தமிழ் உருபுகள் செய்யும் கடன்களை ஆற்றப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே நுண்ணிய வெளிப்பாட்டுத்திறன் மிகுந்த தமிழாகிய இலக்கு மொழியில் பல்வகைச் சொற்கள் இருந்தும்—சொல் வழி முறையைப் பின்பற்றுவதால்—அச்சொற்களைப் பயன்படுத்தத் தயங்கி, எபிரேயச் சொல் ஒன்று வருகிற இடங்களில் எல்லாம் ஒரே தமிழ்ச் சமன்பாட்டைப் போடுவது சரியல்ல என இரேனியஸ் கூறினார்.

மேலும் எபிரேயத்தில் கட்புலப் பொருளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல் அப்பொருளுடன் சிறிது தொடர்புள்ள அருவமான அல்லது மனத்தளவான அல்லது ஆத்மீகமான விஷயங்களை வெளிப்படுத்தவுங் பயன்பட்டது. உதாரணமாக, குறிப்பிட்ட ஒரு எபிரேயச் சொல் சதையான இருதயம்; நடுப்பகுதி, ஆன்மீக மனிதன், உள்மனம், ஆன்மா, மனம், புத்தி, ஞானம், வீரம் என்று பற்பல பொருள்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த எபிரேயச் சொல் வருகிற இடங்களில் எல்லாம் அதை 'சதையான இருதயம்' என்றே மொழிபெயர்ப்பது தமிழுக்கு நியாயஞ் செய்வதாகாது என்றும், அது தமிழ் மொழியின் சொல்வளத்தை அலட்சியம் செய்வதாகும் என்றும் அவர் கருதினார். அவர் செய்த மாற்றங்கள் பல பின்வந்த விவிலிய மொழிபெயர்ப்பாளர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

1611 ஜேம்சரசன் வேத மொழிபெயர்ப்பாளர்கள்கூட ஒரே எபிரேயச் சொல் பிற சொற்களுடன் இணைந்து வருகிறபோது வேறு வேறு பொருள்களைத் தருகிறது எனக் கண்டுணர்ந்த வர்களாய் அச்சொல்லுக்கு adversity, affliction, distress, sorrow, trouble என்ற வேறு வேறு ஆங்கிலப் பதங்களைப் போட்டனர். ஜேம்சரசன் வேதத்தின் வெற்றிக்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.²

சமஸ்கிருதத்திலும் இப்பொழுது வேதம் மொழிபெயர்ப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. வில்லியம் கேரி (William Carey) அதைச் செய்து கொண்டிருந்தார். சமஸ்கிருதம், தமிழ் இரண்டுமே பழைய மொழிகள்; இலக்கிய இலக்கணச் செழிப்புடையவை. இப்படி வளர்ச்சியுற்ற மொழிகளிலே விவிலியம் மொழிபெயர்ப்பாகும் நிகழ்ச்சியே புதிது. அதனால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளும் புதிதாகவே இருந்தன. இம்மொழிகள் தேங்கிய நிலையில் இருந்தாலும் கெட்டிப் பட்ட வைரம் பாய்ந்த மரபுகளைக் கொண்டவையாக இருந்தன. இதுபற்றி இரேனியஸ் இப்படி எழுதுகின்றார்:

It is then in countries where language is already cultivated, and a proper standard of it fixed, that this point must be specially considered. Among these countries, India stands pre-eminent. Here most of the languages have their idiom and style fixed by Grammars, Dictionaries, and various classical works and are so well regulated, that I venture to say, they have no equal in Europe.³

கருத்து மொழிபெயர்ப்பு நிகழும்போதுதான் தமிழ்நடை அதன் சொந்த மரபில் இயல்பாக அமையும். அப்படி அமைவதால் நடை புரிவதற்கு எளிதாகவும் இருக்கும் என இரேனியஸ் அந்நூலில்

கூறினார். அவர் காலத்தில், கருகலாக இருந்தால்தான் வேதம்; பொருள் விளங்காமைதான் வேதத்துக்கு அழகு எனவும் பலர் தவறாக நினைத்தனர். அப்படி நினைத்தவர்களுக்கு அவர் பதில் கூறினார்:

அப்போஸ்தலர்கள் நிருபங்களையும் சவிசேடங்களையும் முதலில் எழுதியபோது அப்போது வழக்கிலிருந்த எளிமையான கிரேக்கத்திலேயே எழுதினர். திருச்சபை மக்கள் எந்தச் சிரமமுமின்றி அவற்றை எளிதாகப் புரிந்துகொண்டனர். ஆனால் நாள் செல்லச் செல்ல அதே நடை கடினமாயிற்று. காரணம் மொழி நாளடைவில் மாறிக்கொண்டே போயிற்று. பழையன கழிந்து, புதியன புகுந்து விட்டன. சில சொற்கள் அர்த்தத்தில் மாறிவிட்டன. எனவே எளிமையாக இருந்த அதே நடை கருகலாகிப் போயிற்று. விளைவாகப் பின் தலைமுறையினருக்கு அது விளங்குவதற்குக் கடினமாயிற்று. விளக்கங்கள், விபாக்கியானங்கள் தேவைப்படும்படியாயிற்று. ஆக வேதத்தின் சிக்கல்களும், கடின பகுதிகளும் இப்படி மொழி மாறியதால் பின்னர் ஏற்பட்டனவேயன்றி முதலிலேயே சிக்கல்களோடு எழுதப்பட்டன என்று நினைத்துவிடக் கூடாது என இரேனியஸ் விளக்கினார்.

மூலமொழிச் சொற்கள் சிலவற்றிற்கு இலக்கு மொழியில் தகுந்த சமன்பாடுகள் ஒரே சொல்லாகக் கிடைக்காதபோது, அச்சொல்தரும் கருத்தையோ, கருத்துப் படிமத்தையோ பல சொற்களினால் விளக்கலாம். கருத்து மொழிபெயர்ப்பில் இது தவிர்க்க முடியாதது எனவும் இரேனியஸ் கூறினார்.

அவரது மொழிபெயர்ப்பில் இப்படிப்பட்ட விளக்கங்கள் இருந்ததைக் கண்ட விமரிசகர்கள், 'இது பொழிப்புரை; வேதத்தில் கண்ட சொற்களைக் கூட்டிச் சொல்வது; எனவே தகாதது' எனக் கூறினர். அவரது மொழிபெயர்ப்பு நிராகரிக்கப்பட்டமைக்கு இது ஒரு காரணம்.

மொழிபெயர்ப்பினால் இலக்கு மொழி வளர்கிறது என முன்னர்க் கண்டோம். இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில்தான் அது பெரும்பாலும் வளர்கிறது. மூலத்தில் காணும் கருத்துப்படிமமோ, குறியீடோ இலக்கு மொழியிலும், அம்மொழிப் பண்பாட்டிலும் இல்லாதபோதுதான் இது நேர்கிறது. மூலச் சொல்லைப் பல சொற்களால் விளக்கும்போது, அப்புதிய படிமங்கள் மற்றும் குறியீடுகள் இலக்கு மொழியிலும் வந்து சேர்ந்து விடுகின்றன.

இது குறித்து இன்றைய மொழி அறிஞரும் வேத மொழி பெயர்ப்பு வல்லுநருமான டாக்டர் நைடா (Dr. E. A. Nida)வின் 20.10.

கருத்து இங்கு பொருத்தமானது. எபிரேயத்திலும் கிரேக்கத்திலும் ஒரே சொல்லாகக் காணப்படுகின்ற கருத்துப் படிமங்கள் மற்றும் குறியீடுகள் எல்லா மொழிகளிலும் அப்படியே ஒரே சொல்லாக இருக்கும் என்று நாம் நினைக்கக்கூடாது என அவர் அழுத்தமாகக் கூறுகிறார்.

இதற்கு முன்பு கேள்விப்பட்டிராத புதுமையான படிமங்களா யினும் குறியீடுகளாயினும் அவற்றையும் வெளிப்படுத்தும் திறன் மொழிகளுக்கு உண்டு. மொழி என்பதன் மேதாவிலாசம் அது என்கிறார் அவர்.⁴

புதிய படிமத்தை இலக்கு மொழியில் கொணர இயலாமல் தம் இஷ்டத்துக்கு மொழிபெயர்த்து வைத்துவிட்ட வேத மொழி பெயர்ப்பாளர் ஒருவரது அடாத செயலையும் அவர் குறிப்பிடு கின்றார்.

கர்த்தருக்கு வழியை ஆயத்தப்படுத்துங்கள்; அவருக்குப் பாதையைச் செவ்வை பண்ணுங்கள் என்கின்ற எபிரேய கருத்துப் படிமம் தமது இலக்கு மொழிக்குப் புதுமை யானது எனக் கண்ட ஒரு வேத மொழிபெயர்ப்பாளர், 'நன்மை செய்யுங்கள், தீமையைச் செய்யாதிருங்கள். மனித குமாரன் வருகிறார்' என்று பெயர்த்து வைத்தாராம்.

இது சரியல்ல. ஏனெனில் ஏசாயா தீர்க்கதரிசி (ஏசா. 40:3) முதலில் அதைச் சொன்னபோதும், மாற்கு (மா. 1:3) பின்னர் அதை எடுத்தாண்டபோதும், இருவருமே அந்த அர்த்தத்தில் அதைச் சொல்லவில்லை. மொழியின் அதீததிறனைப் புரிந்து கொள்ளாமல், ஒரு போஷகதோரணையுடன் வேத மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மொழிபெயர்ப்பது சரியாகாது என நைடா கூறுகின்றார்.

இன்றைய வேத அறிஞர்களிடையே சர்ச்சைக்கிடமாகியிருக் கின்ற Kingdom\இராஜ்யம் என்ற சொற்பிரயோகம் பற்றியும் இரேனியஸ் தமது நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் வருகின்ற அச்சொற்களின் மூலப்பிரயோகத்தை நன்கு புரிந்துகொள்தலும் தகுந்த சமன் பாடுகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். அச் சொற்கள் பூகோள சம்பந்தமான எல்லைகளைக் கொண்ட இடத்தை மாத்திரமில்லாமல் reign, dominion-ஆளுகை, ஆதிக்கம் என்ற பொருள்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே கர்த்தர் ஜெபத்தில் வருகின்ற 'உமது இராஜ்யம் வருவதாக' என்பது

பொருத்தமானதல்ல. இங்கே 'இராஜ்யம்' இடத்தை மாத்திரம் குறிக்கவில்லையாதலால் 'ஆளுகை' என்பது தகுந்ததாக இருக்கும். 'உமது ஆளுகை வருவதாக' என்றிருக்க வேண்டும் என்று இரேனியஸ் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இன்றைய வேத அறிஞர்கள் பலர் கருத்தும் இதுதான். மோல்டன் (Moulton) இது குறித்துக் கூறுவது: புதிய ஏற்பாட்டில் வருகின்ற 'இராஜ்யம்' என்ற கிரேக்க மூலச் சொல்லின் தூக்கலான பொருள் 'மனித உள்ளத்தில் கடவுள் செலுத்தும் ஆட்சி' என்பதே யாகும். பூகோளம், அரசியல், நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட அர்த்தம் இரண்டாம் பட்சமானதேயாகும். எனவே Kingdom of God தேவனுடைய இராஜ்யம் என்பதைக் காட்டிலும், Kingly rule of God/ இறையாட்சி என்று மொழிபெயர்த்தால்தான் மூலத்தில் கண்ட பொருள் முழுமையாகக் கிடைக்கும்.⁵

இரேனியஸின் மொழிபெயர்ப்பு இந்திய வேதாகம சங்கத் தாரால் நிராகரிக்கப்பட்டாலும், பின்வந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அவரது விவிலியத்தையும் துணைநூலாக வைத்தே செயல்பட்டனர். எனவே இன்று நாம் பயன்படுத்தும் பவர் மொழிபெயர்ப்பு ஓரளவு கருத்து மொழிபெயர்ப்பானதே.

இலக்குமொழியின் இயல்பான மரபுகளைச் சிதைப்பது நியாயமல்ல என்று இரேனியஸ் அப்போது எடுத்துக்கூறிய மொழி பெயர்ப்புக் கொள்கையை இன்று வேதாகம சங்கங்கள் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டன. மொழிபெயர்ப்பதற்கு எடுத்துக்கொண்ட மூல மொழியின் கருத்தை மாற்றுவதும் திரிப்பதும் எப்படி ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளருக்கு அடாத செயலாகுமோ அப்படியே இலக்கு மொழிக்கு இயல்பான வரிசைகளை மாற்றுவதும் மரபுகளைக் குலைப்பதும் அவருக்கு அடாததே ஆகும் என்று வேத மொழி பெயர்ப்பாளர்களும் இன்று நம்புகின்றனர்.

இக்கொள்கைப்படி ஆங்கில வேதாகமங்கள் எழுதப்பட பல காலமாயிற்று. சொல் மொழிபெயர்ப்பான 1611 ஜேம்சரசன் வேதாகமத்துக்கு பிரித்தானிய சாம்ராச்சியம் முழுவதும் பெருந்த செல்வாக்கு இருந்தது. எனவே ஆங்கிலத்தில் அடுத்து வந்த மொழி பெயர்ப்புக்களும் அதன் பாணியிலேயே இருந்தன. (திருந்திய பதிப்பு) Revised Standard Version பெருமளவு சொல் மொழி பெயர்ப்பே ஆகும்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. *Memoir of the Rev. C.T.E. Rhenius.. by his son.* p.562. James and Nisbet Co, London.
2. Dr. Kreith Crim: *The Bible Translator.* Vol. 25 April 1947. Translating the Bible into English; The First Thousand Years. p.220
3. Rhenius C.T.E. *An Essay on the Principles of translating the Holy Scriptures etc.* p. 40 Mission Press, Nagercoil 1827.
4. Dr, E.A. Naida. *Words and Thoughts.* The Bible Translator Vol. 25. No. 3, July 1974. p. 343
5. M.K. Moulton: *The names and Attributes of God.* The Bible Translator Vol. 13 No. 2 April 1962 p. 80

கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் ஏற்ற நடை

இரேனியஸின் மற்றொரு கொள்கை நடையைப் பற்றியது. கற்றோர் கல்லாதோர் என்ற இரு சாராரின் மொழிகளுக்கு மிடையே வேறுபாடு அதிகமிருந்தால் வேத மொழிபெயர்ப்பு அவர்களில் ஒரு சாராரின் நடையைப் பின்பற்றாமல் இரு சாராருக்கும் இடைப்பட்ட நடையில் அமையவேண்டும் என்பதே அக்கொள்கை.

இக்கொள்கையைத் தமது மொழிபெயர்ப்பில் செயல்படுத்த, முதலில் தமிழகத்தில் கல்வி, இலக்கியம், சமுதாயம் முதலியன எப்படி இயங்கின என்பதைச் சரிவர நிதானித்துக் கொண்டார். தமிழ் நாட்டில் கல்விச் சூழலைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால் அதன் சமுதாய அமைப்பை முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். சமுதாயத்தில் அப்போது நிலவிய சாதிய—யதார்த்தங்களை இரேனியஸ் தெளிவாகவே எழுதுகின்றார். சாதிய அடிப்படையில் இயங்கிய அந்தச் சமுதாயத்தில் 'மேல்' சாதியினருக்குத்தான் கல்வி வாய்ப்புக்கள் கிட்டின. 'கீழ்'ச் சாதியினருக்குக் கல்வி உரிமை இல்லை. அப்படிப்பட்ட தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் கற்றோரின் மொழிக்கும் கல்லாதோரின் மொழிக்கும் வேறுபாடு அதிகம் இருந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், தமிழ் நாட்டுக் கல்விச் சூழலில் பெரிதும் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஐரோப்பிய முறையில் இங்கும் பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. இப்பள்ளிகள் இந்தியர்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டன. மேல் குலத்துச் சிறுவர்களோடு கீழ்க்குலத்தோர் சமமாக உட்கார முடியாவிட்டாலும் அவர்களுக்கும் கல்வி வாய்ப்புக்கள் கிட்டின. மிஷனெரிகளும், ஆங்கில அரசினரும், இப்பள்ளிகளை ஊக்குவித்தனர். இரேனியஸும் அவரது உடன் மிஷனெரிகளும்

ஒருபடி மேலேபோய் பள்ளியிலும் கோவிலிலும் சாதி பேதங்கள் அனுசரிக்கப்படுவதை அனுமதிக்கவில்லை.¹

இக்காரணங்களினால் கல்வி ஒரு சிலரின் ஏகபோகமாக இல்லாமல் பொதுச் சொத்தாகும் ஒரு நிலைமை மெல்ல உருவாகி வந்தது. இப்போது கல்வி என்ற சொல்லின் பொருளும் மாறி விட்டிருப்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இப்போது கல்வி என்பதற்குக் கற்கக் கசடறக் கற்றுத் துறைபோதல் என்ற பழைய பொருள் இல்லை. ஒரு தொடக்கப் பள்ளியில் ஓரிரண்டு வருடங்கள் கற்று எழுத வாசிக்கத் தெரிந்து வைத்துக் கொள்வதும் கல்வியே. இப்புதிய கல்வி திருநெல்வேலியில் பெரும்பாலும் வெகுசன மதமாற்ற இயக்கத்துடன் சேர்ந்து வளர்ந்தது. இது வரையில் கல்வி வாய்ப்புக்கள் கிடைத்திராத மக்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர்ந்ததும் கற்கத் தொடங்கிவிட்டனர். அச்சு யந்திரமும், வேதாகமமும், துண்டுப் பிரசுரங்களும் மற்றும் கிறிஸ்தவ சமய வசன புத்தகங்களும், ஞானப்பாட்டு, கீர்த்தனை நூல்களும் தமிழ் வாசகர் தொகையைப் பெருக்க உதவின. கிடைக்கின்ற நூல்களைத் தாங்களாகவே படித்து அறிவைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்வதில் இந்த எளிய வாசகர்கள் முனைப்பாயினர்.

எழுத வாசிக்கத் தெரியாதோருக்கூட பிறர் வாசிக்கக் கேட்டுப் புரிந்துகொள்ளும்படியான மொழியில் அது இருக்க வேண்டுமென விரும்பினார்.²

தமது மொழிபெயர்ப்பு கற்றோர் கல்லாதோர் ஆகிய இரு சாராருக்கும் ஏற்றதாக அமையவேண்டுமென அவர் விரும்பினார். நெல்லை வருணன் கோவில் அருகே அவர் வாரந்தோறும் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் பல இந்து கனவான்கள் ஆர்வமுடன் கலந்து கொண்டனர்.³ இந்து சமயத்தை அவர் நன்கு படித்து அதுபற்றி அவர்களிடம் கலந்துரையாடும் வழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தார். எனவே கிறிஸ்தவரல்லாதோரும் கற்றோரும் வேதத்தை விரும்பிப் படிக்கவேண்டுமென எண்ணினார்.

கற்றோர் 'உயர்ந்த' குலங்களைச் சேர்ந்தோராகவும் பழம் பெரும் மொழியொன்றின் பாதுகாவலர்களாகவும் இருந்தனர். 'உயர்ந்த' குலங்களிலும் கல்லாதோர் பலரிருந்தனர். இந்து சமயம் தமிழ் மொழியைப் போன்று பழமையானதும் அம்மொழியுடனும் தமிழ்ச் சமுதாயத்துடனும் பின்னிப் பிணைந்தும் இருந்தது. இவ்வாறாக இரேனியஸ் தமது வாசகப் பின்னணியை நன்கு ஆராய்ந்து வைத்திருந்தார்.

தமிழ் நாட்டில் அக்காலத்தில் பலவகையான தமிழ் நடைகள் இருந்து வந்ததைக் கண்டார். இலக்கியத் தமிழ், பேசுந்தமிழ், எழுதுந்தமிழ், பிரசங்கிக்கும் தமிழ் என அது பலவகைகளாக இருந்தன என்கிறார். நாம் இப்போது உரையாசிரியர் தமிழ் அல்லது பண்டிதர் நடை என்று கூறுவதை அப்போது கற்றோர் சிலர் இலக்கியத் தமிழ் எனக் கருதினர். இது பத்தாம் நூற்றாண்டுத் தமிழாகும். பெஸ்கி இந்நடையை 18ம் நூற்றாண்டில் பழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்திருந்தார். இதுவும் கொடுந்தமிழ் என அழைக்கப் பட்டதாக இரேனியஸ் எழுதுவது, பெஸ்கியின் பாகு பாட்டினின்று மாறுபடுகிறது. இந்நடை பண்டையச் சொற்களையும் வழக் கொழிந்த உருபுகளையும் ஏராளமாகக் கொண்டிருந்ததால், பண்டிதர் பலருக்குங்கூட இந்நடை புரியவில்லை என்பதாக இரேனியஸ் கூறுகிறார். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் தங்கள் தனிச் சொத்து எனக் கருதிய சிலர், வேத மொழிபெயர்ப்பு இந்த நடையிலேயே அமையவேண்டுமெனக் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். சில இலக்கண நுட்பங்களையும், பல சில்லரை மரபுகளையும் பெரிதுபடுத்திய, மிகச் சிறுபான்மையோருக்கே புரியக்கூடிய அந்நடையை இரேனியஸ் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

அடுத்ததாக பேசுந்தமிழ். பேசும் மொழியே ஒரு மொழியின் உயிர்நாடி எனப்படுகிறது. ஆயினும் இரேனியஸ் காலத்தில் ஒரு வேத மொழிபெயர்ப்பில் பேசுந்தமிழை எழுத்தில் வடிப்பது என்பது சாத்தியமல்ல. அப்படிச் செய்வதில் பல தடைகள் இருக்குமென அவர் கண்டார். அவற்றை விவரமாகத் தருகிறார்: இந்நடை பல சிதையுண்ட சொற்களையும் தெளிவற்ற விசுவகங்களையும் கொண்டுள்ளது; வட்டாரத்துக்கு வட்டாரமும், சாதிக்குச் சாதியும் வேறுபடுகின்றது. இலக்கணம், சொற்பிரயோகம், உச்சரிப்பு அனைத்திலும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுகின்றது. இதன் கொச்சைகள் வேகமாக மாறவும் அழியவும் கூடியன; இந்நடையில் பொதுவாக இக வாழ்க்கைக்குரிய சொற்கள் மட்டுமே உண்டு. தத்துவ ஆன்மீகவிசாரம் குறித்த சொற்கள் அதிகம் கிடையா. மேலும் கற்றோர் இந்நடையை மிக இழிவாக மதிப்பிட்டனர். இதுவும் (பெஸ்கி வைத்த பெயரில்) கொடுந்தமிழ் என அழைக்கப் பட்டது. எனவே இரேனியஸ் இந்நடையையும் தெரிந்துகொள்ள வில்லை.

கடந்த இரண்டரை நூற்றாண்டுகளாக வசனம் மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்திருந்ததன் விளைவாகப் புதியதொரு தமிழ்நடை—எழுதுந் தமிழ்—பரவலாகி வருவதை இரேனியஸ் கண்டார். இது மேற்கூறிய இரண்டு வகைக் கொடுந்தமிழ்களுக்கும் இடைப்

பட்டது. யதார்த்த நடப்பு வாழ்க்கையின் பல துறைகளில் இந்நடை பயன்பட்டு வரத் தொடங்கியிருந்தது. பண்டிதர்கள் இந்நடையை யும் தாழ்வாகவே மதித்து, 'வாசகம்' எனக் குறிப்பிட்டனர். செந்தமிழ் என்றும் இது சிலரால் கூறப்பட்டது. 'மக்களுக்கு அறிவைப் புகட்டவும், மூப்பர்களுக்கு ஞானத்தைப் போதிப்பதற்கும்' ஒருங்கே உதவக்கூடிய வேதத்துக்கு உகந்த நடை இதுவே என இரேனியஸ் முடிவுக்கு வந்தார்.

வசனநடையின் ஒரு முக்கிய அம்சம் சொற்பிரயோகம் அல்லது சொல்லாட்சியாகும். மேலும் அப்போது அப்பிரச்சினை கடினமானதாகவே இருந்தது. பழம்பெரும் மொழியான தமிழில் புதிய வசனநடை இலக்கிய வாகனமாக முகிழ்த்துக் கொண்டிருந்தது. இரேனியஸ் மொழிபெயர்க்க முனைந்த நூல் ஒரு பெருஞ்சமயத்தின் திருமறை. அந்நூல் கற்றோர், கல்லாதோர் ஆகிய யாவருக்கும் புரியும்படியாக அமையவேண்டுமென்பதும் அவரது நோக்கமாக இருந்தது. இந்தப் பின்னணியிலேயே சொல்லாட்சி குறித்த அவரது கருத்துக்களும் உருவாயின. அவைகளை அவர் விளக்கமாக வரிசைப்படுத்துகின்றார்:

எல்லோரும் பொதுவாகப் பயன்படுத்துகின்ற ஒரு பொருத்தமான சொல் வழக்கில் இருந்தால், அதைப் பயன்படுத்துவதை விட்டு விட்டுப் பண்டிதர் மட்டுமே பயன்படுத்துகின்ற சொல்லை ஆளக்கூடாது. பொதுவான சொல் என்பது: 'தாழ்ந்த' குலத்தார் 'உயர்ந்த' குலத்தார் அனைவரும் பொதுவாகப் பயன்படுத்துவதாகும். ஆனால் 'தாழ்ந்த' குலத்தாரின் (அதாவது கல்வியற்றோரின்) சொற்பட்டியலில் அதிக சொற்கள் பழக்கத்திலிருக்க முடியாது என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பொருத்தமான சொல் என்பது: ஒரு சொல் பேச்சில், பொதுவாகப் பயன்படுவதன்றி, இலக்கியத்துக்கும் பொருந்துவதாக இருக்க வேண்டும்.

எந்தக் கருத்தையாவது வெளியிடத் தகுந்த பொருத்தமான பொதுவான சொல் கிடையாதுபோனால் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் சொற்களைப் பயன்படுத்தவேண்டும்.

சிதையுண்ட சொற்களைத் தவிர்க்கவேண்டும். அப்படிப் பயன்படுத்தியாக வேண்டுமானால் அவற்றைச் சீர்ப்படுத்தி இலக்கிய அந்தஸ்துக்குக் கொணர்ந்துவிடவேண்டும்.

குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தினரோ, சாதியினரோ மாத்திரமே ஆள்கின்ற சொற்களைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

புதிதாகச் சொற்களைப் புனைவதை முடிந்தவரை தவிர்க்க வேண்டும்.

இவ்வாறாகச் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் நல்ல கவனம் செலுத்தினால் வேத மொழிபெயர்ப்பு எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய தாய் அமையும். ஆயினும் சொற்பிரயோகத்தைவிடவும் வாக்கிய மரபு காத்தலே மிகவும் முக்கியமாகும் என்பதை அவர் மீண்டும் இங்கே வற்புறுத்துகின்றார். சொற்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் கவனமாக இருந்துவிட்டால் போதும், இயற்கைத்தமிழ் அமைந்து விடும் என்பதாகத் தப்புக் கணக்குப் போடக்கூடாது. சொற்கள், சொற் சேர்க்கைகள், சொற்றொடர்கள் ஆகியவற்றோடு வாக்கியங்கள் அமைகின்ற பாங்கு முற்றிலுமே தமிழ் மரபிலேயே இயங்க வேண்டும் அப்பொழுது மாத்திரமே மொழிபெயர்ப்பு கற்றோர், கல்லாதோர், இந்துக்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் புரியும்.

இப்போது மேனாடுகளில் வாசகர்களின் வேறுபட்ட கல்வி களுக்கும், ருசிகளுக்கும் ஏற்றாற்போல் வேறு வேறு மொழி பெயர்ப்புகள் வெளிவருகின்றன. உதாரணமாக, நியூ இங்கிலீஷ் பைபிள் 'New English Bible' கற்றோர் களிட்கூடும் வகையில் அமைந்துள்ளதாகும். டுடேஸ் இங்கிலீஷ் வெர்ஷன் 'Today's English Version' தொடக்கக் கல்வி மாத்திரம் கற்றோரும், ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாதோரும் புரிந்துகொள்ளும்படியாக மிக எளிமையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். த நியூ ரிவைஸ்ட் ஸ்டான்டர்ட் வெர்ஷன் (The new Revised Standard Version) சிறப்பாக அமைந்த ஒரு பைபிள்.

இருப்பினும் தமிழ் நாட்டில் இப்படி விதம் விதமான தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்கள் வெளிவரும் சூழ்நிலை இன்னும் உருவாக வில்லையாதலால், நடைபற்றிய இரேனியஸின் இக்கொள்கை தமிழகத்துக்கு இன்றும் பொருந்துவதாகவே உள்ளது.

விவிலியத்தில் மரியாதைக் குறியீடுகள் பற்றிய சர்ச்சை அண்மைக் காலத்தில் காரசாரமாக நடந்து வந்த ஒன்றாகும். எல்லாச் சமுதாயங்களிலும் மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்கையில் மரியாதைகளை வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவற்றை உடல் முகபாவனைகளால் மட்டுமின்றி மொழி வேறு பாடுகளினாலும் உணர்த்துகின்றனர். இந்த வேறுபாடுகளின் தன்மை மொழிக்கு மொழி வித்தியாசப்படுகின்றது. உதாரணமாக ஆங்கிலத்தில் இந்த வேறுபாடுகள் அதிகமாகக் கிடையா. அம் மொழியில் வயது, பால், உறவுமுறை, அந்தஸ்து முதலிய பேதங்களை மொழியால் வேறுபடுத்திக்காட்டாமல் எல்லோரையும்

ஒன்றுபோல் you என்று விளிக்கவும், he/she என்று குறிப்பிடவும் செய்கின்றனர். ஆனால் தமிழ் பேசுவாரோ, மேற் சொன்ன பேதங்களைக் கண்ணோட்டத்தில் கொண்டு நீ, நீர், நீங்கள், அவன், அவள், அவர்கள் என்ற சில வேறுபாடுகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் கேட்போருக்கும் பேசுவோருக்கும் அப்படியே எழுதுவோருக்கும் வாசிப்போருக்கும் இடையே முழுத் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது; ஒருவரை ஒருவர் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

ஒரு மொழியின் மரியாதைக் குறியீடுகள் அந்த மொழி பேசுவோரின் பண்பாட்டுடன் ஒன்றியவை. சமய சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து இந்த மரியாதைகள் மாறுவதுமுண்டு. உதாரணமாக, குடும்பத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக வைப்போம். அறிமுகமான, அறிமுகமாகாத பல வாலிபர்களைப்பற்றி பேச்சு நிகழ்கிறது. பொதுவாகக் குடும்பத்தினர், பெண் உட்பட பிரஸ்தாபப் பையன்களை அவன், இவன் என்றே குறிப்பிட்டுப் பேசுகின்றனர். 'இவன் ரொம்ப ரொக்கம் கேக்கிறானாம்—அவனுக்கு இப்போதே வழக்கை விழுந்திருக்காம்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் அவர்களில் ஒருவன் மாப்பிள்ளை என்று உறுதியாகிவிட்டதும் அடுத்த வினாடியே குடும்பத்தினர் எல்லோரும் 'அவங்க', 'அவர்' என்று மாற்றிவிடுவதைக் காண்கின்றோம்.

மரியாதைகள் காலத்தாலும் மாறுவதைக் காணலாம். உதாரணமாக, சுமார் ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் நமது கிராமத்துத் தெருக்களில் 'வண்ணான் வந்தானே, வண்ணாரச் சின்னான் வந்தானே' என்று உற்சாகமாகப் பாடிக்கொண்டு போயிருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது அவ்வரிகளைக் கலை நிமித்தமாகப் பாடினால்கூட கலகங்கள் உருவாக முடியும் என்பதை நாம் அறிவோம். எனவே மொழியும் அதன் அமிசங்களில் ஒன்றான மரியாதைக் குறியீடுகளும் சமுதாய நிகழ்வுகள் என்பது தெளிவாகிறது. அவற்றை ஒரு எழுத்தாளனோ மொழி பெயர்ப்பாளனோ நிர்ணயிக்க முடியாது. சமுதாயத்தில் நிர்ணயமாகி வருவதை அவன் பின்பற்றவேண்டும். பின்பற்றவில்லையெனில் அவன் தனது வாசகர்களோடு முழுமையான தொடர்பு உண்டாக்கிக் கொள்ள முடியாது.

மரியாதைக் குறியீடுகளின் பிரயோகம் இலக்கியத்தில் சற்றுச் சிக்கலானதே. மொழிபெயர்ப்பில் அது மேலும் சிக்கலானது. ஏனெனில் மூல மொழியின் மரியாதைப் பிரயோகம் அதன்

பண்பாட்டுடன் இணைந்திருப்பதால் இலக்கு மொழியின் குறியீடுகளோடு அது வேறுபடலாம். தகுந்த சமன்பாடுகள் கிடைக்காது.

வேதாகம மூல மொழிகளான எபிரேய கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகளில் மரியாதை வேறுபாடுகள் அதிகமாகக் கிடையா. ஆயினும் மூலங்களிலும் சம்பந்தப்பட்ட பாத்திரங்களின் வயது, அந்தஸ்து முதலிய கண்ணோட்டங்களுக்குத் தக்க மரியாதைகள் தொக்கி நிற்பதை உணரமுடிகிறதாம்.

மூலங்களில் மரியாதை வேறுபாடுகள் இல்லையாயினும், தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் தமிழினின்று பிரிக்கவே முடியாத இந்த மரியாதைகளைக் கடைப்பிடிப்பது மிக அவசியம் என இரேனியஸ் வற்புறுத்தினார். தமிழர்கள் தங்கள் யதார்த்த நடப்பு வாழ்க்கையிலும் இலக்கியத்திலும் கடைப்பிடிக்கின்ற இந்த மரியாதைகளை வேத மொழிபெயர்ப்பில் நீக்குவது அசம்பாவிதமாக இருக்கும் என இரேனியஸ் கூறினார். வேதாகம பாத்திரங்களை—குறிப்பாகத் திரித்துவர்களையும் அப்போஸ்தலர்களையும்—குறிப்பிடுகையிலும் விளிக்கையிலும் மரியாதை வேறுபாடுகளைக் கடைப்பிடிக்கா விடில் தமிழர்கள், அதிலும் கற்றோரும், 'மேல்' குலத்தோரும், இந்துக்களும் வேதத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என இரேனியஸ் கூறினார்.

இரேனியஸின் வேத மொழிபெயர்ப்பைப் பரிசோதித்த குழுவினர் அவரது இந்தக் கருத்தை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஒப்புக் கொள்ளாமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் சொன்னார்கள்: முதலாவதாக, தமிழகத்து மரியாதைக் குறியீடுகளை வேதாகம பாத்திரங்கள் ஏற்கவேண்டியதில்லை; ஏனெனில் ஒரு மொழியின் மரியாதை அமிசங்கள் பெரும்பாலும் அச்சமுதாயத்துப் பெருந்தலைகளின் ஆணவ அகம்பாவங்களின் விளைவாக ஏற்பட்டவையே.⁴ எனவே வேதாகமத்தில் அவற்றைப் பிரயோகித்தால் அச்சமுதாயத்தினரது ஆணவ அகம்பாவங்களை ஒப்புக் கொண்டு ஊக்குவிப்பதாகிவிடும் என்று குழுவினர் கூறினர்.

மரியாதை அமிசங்கள் பெருந்தலைகளின் ஆணவங்களினால் தோன்றி வளர்ந்தவையே என அவர்கள் கூறியது முற்றிலும் சரியே. பழங்குடி மற்றும் இனக்குழு மக்களின் மொழிகளிலே இம் மரியாதைகள் அறவே கிடையா. பழைய மொழிகளிலும் அதிலும் நிலப்பிரபுத்துவம் அதிகம் கொண்ட பண்பாட்டினரிடையேயுமே இம்மரியாதைகள் அதிகம். ஆதித் தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் இக்குறியீடுகள் இருக்கவில்லை. பிரபுத்துவம் வளர வளர அத்தோடுதான் இவையும் வளர்ந்திருக்கவேண்டும். ஐயன், முதலி

என்றிருந்தவை எல்லாம் நாளடைவில் ஐயர், முதலியார் என்றும், பின்பு ஐயரவர்கள் (ஐயர்வாள்), முதலியாரவர்கள் (முதலியார்வாள்) என்றும் வளர்ந்தன. சாணார்வாள் என்றோ பறையர்வாள் என்றோ சொற்கள் இல்லை. பன்மைக்குப் பயன்படும் விசுவகளை எல்லாம் மரியாதைக்காக ஒருமையிலும் பயன்படுத்தினார்கள். இலக்கணத்தில் பன்மை என்பது மட்டும்தான் முதலிலேயே இருந்தது. மரியாதைப் பன்மை என்பது அத்துடன் பின்னர் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். உயர்ந்த குலச் சிறுவன் ஒருவன் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு முதியவரை ஒருமையில் விளிப்பதும் சுட்டுவதும் தமிழ்ப் பண்பாடாகும். வடக்கன் குளத்துத் திருச்சபையில் 19ம் நூற்றாண்டில் நடந்த சாதிப் போராட்டத்தைக் குறித்து பேசுகையில் ஜே.எஸ். தேவசகாயம்பிள்ளை பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: வெள்ளாளன் எந்தப் பையனுங்கூட சாணாரில் எந்தச் சீமானையும் பார்த்து ஏசு வசனமாய்ப் பேசுவதே இயல்பு.⁵ எனவே குழுவினர் சொன்னது சரியே. சமுதாய அமைப்பில் சனநாயகக் கூறுகள் இல்லாமையால் உரைநடை அழிந்துவிட்டது என்பதை முன்பு பார்த்தோம். இப்படி வேண்டாத மரியாதைப் பன்மைகள் தமிழ் மொழியில் உருவானமையும் சமுதாயத்தில் சனநாயகம் இல்லாததை உறுதிப்படுத்துகிறது.

ஆயினும் இரேனியஸின் கருத்தும்..... முற்றிலும் சரியானதே. ஏனெனில் எழுதுவது புரியவேண்டும். சமுதாயத்தில் உள்ள வழக்குப்படியே எழுதினால்தான் புரிதல் முற்றாக நிகழமுடியும். சரியோ, தவறோ ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இந்த மரியாதைப் பன்மைகள் சமுதாயத்திலும் இலக்கியத்திலும் நிலைத்து வந்திருக்கின்றன. எனவே வேத மொழிபெயர்ப்பு முற்றாகப் புரிய வேண்டுமானால் அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இரேனியஸைப்போல் குழுவினருக்குத் தமிழ் மொழியும் பண்பாடும் பரிச்சயமில்லையாதலால்தான் அவர்கள் அவை தேவையில்லை என்று சொன்னார்கள். நாம் இப்போது பயன்படுத்துகின்ற பவர் வேதாகமத்தில் 'பேதுரு ஜெபம் பண்ணும்படி மேல்வீட்டில் ஏறினான்' (அப். 10:10) என்றிருக்கிறது. இயேசுவின் முக்கிய சீடரும், அப்போஸ்தலரும், நிருப கர்த்தாவும், திருச்சபை நிறுவுநரும், இரத்த சாட்சியும், பரிசுத்தவானுமாகத் திகழ்ந்த ஒருவரை அவன் இவன் என்று சொல்வது தமிழருக்குப் பழக்கமில்லை. வேதாகமத்தை வாசித்துப் பழக்கப்பட்டுவிட்ட கிறிஸ்தவர்கள் மரத்துப்போய் இருக்கலாம். அதை முதன் முறையாக வாசிக்கின்ற கிறிஸ்தவரல்லாத தமிழர்களுக்குப் பேதுருவின் மகிமையை முற்றிலும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போகும். புரிந்து

கொண்டவர்களுக்கு அந்தப் பிரயோகம் பெரும் அதிர்ச்சியை அளிக்கும்.

பரிசோதனைக் குழுவினரில் பெரும்பாலோர் ஆங்கிலேய மிஷனெரிகள். ஆங்கிலிக்கன் சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் இரண்டாவதாகச் சொன்ன காரணம்: ஆங்கில மொழியில் இந்த வேறுபாடுகள் கிடையா. எனவே தமிழிலும் அவற்றை அகற்றிவிட வேண்டும் என்பது அவர்கள் கருத்து. ஒரு மொழியை அப்படி மாற்றிவிட இயலுமென அவர்கள் எண்ணியது அவர்களது அறியாமையாகும். மொழியியல், விஞ்ஞானரீதியாக அப்போது அதிகம் வளர்ந்திருக்கவில்லை. எனவே அப்படிச் செய்துவிட முடியும் என அவர்கள் நம்பிவிட்டார்கள். ஏகாதிபத்தியத்துக்குட் பட்ட அனைத்து மொழிகளையும் ஆங்கிலத்தின் அளவுக்கு மட்டந் தட்டி வைத்துவிட வேண்டும் என்பது அவர்களது நோக்கம்.

நாம் இப்போது பயன்படுத்தும் பவர் மொழிபெயர்ப்பு திரித்துவர் மூவருக்கு மட்டிலுமே மரியாதை அளிக்கிறது. மற்ற வேதாகமப் பெரியோரை ஒருமையிலேயே வழங்குகிறது. ஆபிரகாம் முதலிய அனைத்துப் பெரியோரையும் மோசே தொடங்கி மல்கியா முடிய சகல தீர்க்கதரிசிகளையும் புதிய ஏற்பாட்டுப் பரிசுத்த வான்கள் அனைவோரையும் பவர் வேதாகமம் அவன் இவன் என்று தான் சொல்லுகிறது. பவர் மொழிபெயர்ப்பின் முக்கிய குறைபாடு இதுவே. இளைய தலைமுறையினர் அவற்றை வாசித்துக் கொண்டிருப்பதால் வேதாகமப் பெரியோர்களின் தார தம்மியங்களை உணர்ந்துகொள்ள முடியாமல் குழம்பிப் போகின்றனர். ஏனெனில் அவர்கள் பிற தமிழ் நூல்களில் 'மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கப் போகிறான்' என்றோ, 'நேரு பிரதமரானான்' என்றோ வாசிப்பதில்லையல்லவா?

இந்த மரியாதைப்பன்மை வாழ்க்கையைவிடவும் எழுத்தில் தான் பெரிய சிக்கல்களைத் தரும். நாவலில் கதாநாயகன் சிறுவனாக இருக்கும்போது அவனை ஒருமையிலும், வயது வந்த பின்பு பன்மையிலும் கூறலாம் என்றால் எந்தக் கட்டத்தில் அந்த மாற்றத்தைக் கொணர்வது? வரலாற்றில் கொடுங்கோல் அரசனை ஒருமையிலும் செங்கோல் அரசனைப் பன்மையிலும் குறிப்பிடுவது வழக்கமாக இருக்கிறது. ஆட்சிக்கோலின் தன்மையை வரலாற்றா சிரியன் நிர்ணயித்து ஒருமை பன்மை வழங்குவது எளிதான காரியமல்ல. பெண்ணுக்கு மரியாதைப்பன்மை கொடுத்தால் அவளது பால் தெரிய இயலாமல் போய்விடுகிறது. உதாரணமாக,

'மணி டந்தயத்தை வென்றார்' என்றால், மணி என்பது ஆணா பெண்ணா என்ற குழப்பம் ஏற்படுகிறது.

மொழிபெயர்ப்பில் இந்தச் சிக்கல் அதிகரிக்கிறது. மூலத்தில் எல்லாரையுமே ஒருமையில் கூறுகிறபோது மொழிபெயர்ப்பில் மரியாதைப்பன்மையை யாருக்குத் தருவது, யாருக்குத் தராம லிருப்பது என்பது மொழி பெயர்ப்பாளனது விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பொறுத்ததாகி விடுகிறது.

இரேனியஸின் மரியாதைப் பன்மைக் கொள்கையைக் குழுவினர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அடுத்த நூற்றாண்டில் செய்த பவர் மொழிபெயர்ப்பினரும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

ஆயினும் அதற்குப் பின் வந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. Paul Appasamy: *The Centenary History of the C.M.S. in Tinnevely* p, 37. Palamcottah 1923.
2. C.T.E. Rhenius: *An Essay on the principles of Translating etc.* p. 55
3. Paul Appasamy: *The Centenary History of the C.M.S. in Tinnelvely.* p. 41
4. C.T.E. Rhenius: *An Essay on the Principles of Translating etc.* P. 47
5. சவரிராயபிள்ளை சர்னலும் காகிதங்களும். பதிப்பு : ஜே.எஸ். தேவசகாயம் பிள்ளை, 1899. மூன்றாவது வால்யூம் ப.291.

பிழைதிருத்தம்

இரேனியஸின் இன்னொரு கொள்கை பழைய வேதாகமங்களில் காணும் பிழைகளைத் திருத்துவது பற்றியாகும். முந்தைய வேதாகமங்களில் தெளிவில்லாமலும் தவறாகவும் இருக்கும் வாசகங்களைத் திருத்துவதற்கு இப்போது நமக்குப் போதிய ஆதாரங்கள் இருக்குமானால் புதிய மொழிபெயர்ப்புக்களில் தெளிவில்லாதனவற்றைத் தெளிவாக்கியும், தவறானவற்றைத் திருத்தியும் வெளியிடல் வேண்டும் என்பது அந்தக் கொள்கை.

ஐரோப்பாவில் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் வெளியான ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பழைய வேதங்களில் பல பகுதிகள் தெளிவற்றும் தவறாகவும் இருக்கின்றன என்பதை வேத விளக்கவுரையாளர்கள் மறுக்கவியலாது. அப்பகுதிகளைத் தெளிவாக்குவதற்கும் அவற்றுக்கு வியாக்கியானங்கள் முயன்று பார்ப்பதற்கும் அவர்களுக்குப் பெரும் பொழுது தேவைப்படுகிறது. தேவையான திருத்தங்கள் செய்வதற்குத் தகுந்த ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கும் போதும் புதிய மொழிபெயர்ப்புக்களில் அவற்றைத் திருத்தாமல், பழைய தவறான வாசகங்களை அப்படியே வைத்துக்கொள்வது ஒளியை மறைப்பதுபோலாகும் என அவர் எழுதினார்.

வேதாகமத்தில் பிழைகள் இருக்கின்றனவா, அவை எப்படி வந்தன என்பதையும் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். வேதாகம மூலப்பிரதிகள் இப்போது நம்மிடையே இல்லை. அவற்றின் நகல்கள்தான் கிடைக்கின்றன. இந்த நகல்கள் அவ்வப்போது கைகளால் பிரதி பண்ணப்பட்டவை. பிரதிகளை நகல் பண்ணுகிற பணி திருச்சபையில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. மடங்களிலே துறவிகள் தங்கள் இருட்டு அறைகளில் அமர்ந்து அழகான கையெழுத்தில் பிரதிகள் எடுத்தனர். பிரதியைப் பார்த்து எழுதிக்கொண்டு போவதும் உண்டு. ஒருவர் சொல்ல மற்றவர் அதைக் கேட்டு எழுதுவதும் உண்டு.

பிரதிகளை மிருகங்களின் தோலில் நகல் எடுத்தனர். பாப்பிரஸ்களிலும் எழுதினர். பாப்பிரஸ் என்பது நீல நதிக்கரையில் அக்காலத்தில் வளர்ந்த ஒருவகைப் புல்லினின்று தயாரிக்கப்பட்ட தாளாகும். பத்துப் பதினைந்து அடி உயரம் வளரக்கூடிய, உலக்கைப் பருமனுள்ள இதன் தண்டுகளை ஓரடித் துண்டுகளாக வெட்டி, மேல் தோட்டை அகற்றிவிட்டு உள்ளே இருக்கும் சோற்றை மெல்லிய தகடுகளாகக் கீறி அடுத்தடுத்து நெருக்கமாகத் தரையில் பரப்பி, பின்பு அதன்மீது குறுக்காக மற்றொரு வரிசையைப் பரப்பி, சற்று பிசுபிசுப்பான நீல நதித் தண்ணீரை அவற்றின்மீது தெளித்து அழுக்கிக் காயவைத்தால் எழுதுவதற்குப் பாப்பிரஸ் தயார். பேப்பர் என்ற ஆங்கிலச் சொல் இதினின்று பிறந்ததுதான். எழுதப்பெற்ற தோல் ஆங்கிலத்தில் பார்ச்சுமெண்ட் என்று வழங்கப்படுகிறது. பெர்கமு சபையில் வேதாகமப் பிரதிகளைப் பெரும்பாலும் தோலிலேதான் நகல் செய்தனர். (வெளி. 2:12). பார்ச்சுமெண்ட் என்ற சொல் பெர்கமு என்ற சொல்லின் திரிபுதான்.

தாள், தோல் எதுவாயினும் அவற்றை ஒன்றன்மீது ஒன்றாக ஒட்டி மேலேயும் கீழேயும் கோல்களை இணைத்துச் சுருட்டி வைப்பார்கள். இந்தச் சுருள் முப்பதடி நீளம்கூடப் போகும். இடது கையில் கோலைப் பிடித்துக்கொண்டு, வலது கையால் சுருளைப் பிரித்துக்கொண்டே வாசிப்பார்கள். இயேசு தேவாலயத்தில் வாசித்த ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் நூல் இத்தகைய ஒரு சுருள்தான் (லூ. 4:12-30). பிரித்து வாசிப்பதற்கும் பின்பு சுருட்டி வைப்பதற்கும் சுருள்கள் அவ்வளவு வசதியானவை அல்ல. எனவே நாளடைவில் எழுதப்பட்ட தாள், தோல் இவற்றை மடித்து நடுவில் நூல்கொண்டு தைத்து புத்தகமாக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. இலத்தீனில் இது 'கோடிகஸ்' எனப்பட்டது. (இவை இரண்டையும்விட நமது பனையோலைச் சுவடிகள் மிகுந்த வசதியானவைதான்).

அச்சு இயந்திரம் வருவதற்கு முன்பு இந்தத் தாள், தோல் வேதாகமப் பிரதிகளே பழைய திருச்சபைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன. பிரதிகள் பழையதாகிவிட்டதும் புதிதாக நகல்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள். இப்படிக்கையால் எழுதி நகல்கள் எடுக்கும்போது பிழைகள் ஏற்பட்டுவிடக்கூடியது இயல்பே. அதன் காரணமாக வாசகங்களில் சிலவிடங்களில் பிரதிக்குப் பிரதி வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். உதாரணமாக, யோவான் 5ல் வருகின்ற குளம், பெதஸ்தா, பெத்சாதா, பெசாதா, பெல்சேதா, பெல்சாதா, பெத்சீதா, பெத்சாயிதா என்று ஏழுவிதமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த எழுத்துப் பிழைகளை நாம் பெரிது பண்ண

வேண்டியதில்லை. இதுபோலவே சொற்களும், சொற்றொடர்களும், வசனங்களும் கூட பிரதிக்குப் பிரதி பேதப்படுகின்றன. ஆனால் பெரும்பாலான பாடபேதங்களினால் வேதாகமத்தின் இறையியல் போக்கு மாறுபடுவதில்லை. ஒருசில வேறுபாடுகள்தாம் இறையியலில் கருத்து வேறுபாட்டையும் எழுப்புவதாக உள்ளன. இவைபற்றி வேத அறிஞர்களிடையே வேறுபட்ட அபிப்பிராயங்களும் சர்ச்சைகளும் எழுகின்றன.

இரேனியஸின் காலத்தில் இதற்கு முன்பு தெரிந்திராத பல புதிய விவிலியப் பாப்பிரசுகளும் தோல் ஏடுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வந்தன. அவற்றில் சில காலத்தால் முற்பட்டவை. காலத்தால் பிற்பட்ட நகல்களில் பிழைகள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது. ஏனெனில் அப்பிரதிகள் பலமுறை நகல் செய்யப்பட்ட நகல்களின் நகல்களாக இருக்கும். கையால் எழுதி பிரதி எடுப்போர் மூலத்தை மாற்றக்கூடும். அதில் இருப்பதை விட்டு விடக்கூடும். இல்லாததைச் சேர்த்துவிடக்கூடும். இப்பிழைகளை அவர்கள் தெரியாமல் செய்யக்கூடும்; தெரிந்தும் செய்யக்கூடும். இப்படிப்பட்ட பிரதிகளை வைத்து மொழிபெயர்ப்புச் செய்கையில் அவற்றில் கண்ட பிழைகள் மொழிபெயர்ப்புக்கும் வந்துவிடக்கூடும்.

எராஸ்மஸ் தயாரித்த கிரேக்க புதிய ஏற்பாடு (ஏற்பு வாசகம்) தவறுகள் கொண்ட பிரதிகளினின்றே மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென வேத அறிஞர்கள் இப்போது கருத்துத் தெரிவித்தனர். 1515ல் அச்சேற்றப்பட்டிருந்த அதை அடிப்படையாகக் கொண்டே பல ஐரோப்பிய மொழிகளில் விவிலியம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

முந்தைய வேதாகமங்கள் என்று இரேனியஸ் இங்கே குறிப்பிடுவது மார்ட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மானிய ஆக்கத்தையும் 1611 அதிகாரபூர்வ ஆங்கில ஆக்கத்தையுமே ஆகும். எனவே அவை இரண்டடைப்பற்றியும் சிறிது அறிந்துகொள்வது பொருத்தமானதே ஆகும்.

லூத்தரின் ஜெர்மானிய ஆக்கம் மிகப் பிரசித்தி வாய்ந்தது. அது கிறிஸ்தவ சமய வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியதாகும். லூத்தர் சாமானிய மக்கள் பேசுகின்ற ஜெர்மானிய மொழியைச் சரளமாகக் கையாண்டார். அத்துடன் அவருக்கு மூலமொழிப் புலமையும் இறையியல் அறிவும் நிறைய இருந்தது. மூலத்தை நன்கு பகுத்துப் பிரித்து முற்றாகப் புரிந்து கொண்ட பின்னர் அதை ஜெர்மானிய மொழியின் மரபிலே வெளியிடல் வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் கொண்டிருந்தார்.

சொல் வழியாக்கம் அல்ல அவருடையது. கருத்தை தன்வயப் படுத்திக் கொண்டு பின்பு ஜெர்மானிய மொழியில் வெளியிட்டார். ஆயினும் அவரது மொழிபெயர்ப்பு அத்துமீறாதது. மூலக்கருத்தை மொழி மரபுக்காக வேண்டி விட்டுக்கொடுத்தவரல்லர். அவசியம் ஏற்பட்ட போது மொழி மரபைத்தான் விட்டுக்கொடுத்தார்.¹

மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கிய காலத்தில் லூத்தருக்கு புதியஏற்பாடு தளபாடமாக இருந்தது. அவர் ஒரு விளக்க உரையாளருங்கூட. மொழிபெயர்ப்பிலேயே விளக்கத்தையும் சேர்த்துவிட்டவர். மூன்றே மாதங்களில் புதியஏற்பாட்டை முடித்து விட்டாலும் அதைச் சரிபார்ப்பதற்கும், அது குறித்துப் பிறருடன் ஆலோசனைகள் நடத்தவும் போதிய காலம் எடுத்துக் கொண்டார்.

அவரது புதியஏற்பாடு 1522லும் முழு வேதம் 1534லும் அச்சிடப்பட்டன. அக்காலத்தில் ஜெர்மானிய உரைநடை அதன் ஆரம்பநிலையில் இருந்தது. அப்போது வழங்கிய பல கிளை மொழிகளை இணைத்து ஜெர்மானிய மொழியை ஒன்றியப் படுத்தவும் அவரது வேதம் துணைபுரிந்தது. அது ஜெர்மானியில் நீண்டகாலம் பயன்படுத்தப்பட்டது. மக்களது அன்றாடப் பேச்சில் அவரது சொற்றொடர்கள் இணைந்து போயிருக்கின்றன.

எராஸ்மஸின் கிரேக்கப் புதியஏற்பாட்டைவிடவும் இலத்தீன் வல்கத்தாவையே அவர் அதிகம் சார்ந்திருந்ததார்கத் தெரிகிறது.²

ஐரோப்பாவில் மூன்று வேத மொழிபெயர்ப்புக்கள் மிகப் பிரசித்தி பெற்றவை. அவை ஜெரோமின் இலத்தீன் வல்கத்தா, லூத்தரின் ஜெர்மானிய ஆக்கம், 1611 அதிகாரபூர்வ ஆங்கில ஆக்கம் ஆகும். இவை மூன்றனுள் லூத்தரின் ஜெர்மானிய ஆக்கமே சிறந்தது என இப்போது கருதப்படுகின்றது. கருத்து மொழிபெயர்ப்பாக இருந்தது இதன் சிறப்பு.

மொழிக்கு மொழி வேறுபடுவதால் மொழிபெயர்ப்பு என்பதொன்று சாத்தியமே இல்லை. ஆதலால், கட்டாயம் மொழி பெயர்த்தே ஆகவேண்டுமென்றால் அது வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்று மூலப்படியே அமையவேண்டும் என்பது ஒரு சாராரின் வாதமாக இருந்தது. எழுதப்படுவது எதுவும் வாசிப்போருக்குப் புரிவதற்காகவே எழுதப்படுகின்றது. எனவே கருத்தை எடுத்து இலக்கு மொழியின் மரபில் வைத்துப் புரியும்படியாகச் செய்யவேண்டுமென்பது அடுத்த சாராரின் வாதமாக இருந்தது. வேத மொழிபெயர்ப்புகளிடையேயும் அக்காலத்திலிருந்தே இவ்விரு கருத்துக்களும் நிலவி வந்தன.

இனி, 1611ல் அச்சான ஜேம்சரசன் அல்லது அதிகார பூர்வ ஆங்கிலவாக்கம் ஆங்கில மொழியின் முதல் வேதம் அல்ல. கிறிஸ்தவம் பிரித்தானியத் தீவுகளில் பரவத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே வேதப் பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத்தான் வந்தன. கனம்பொருந்திய பீட் (Bede) மற்றும் ஆல்பிரட் அரசன் ஆகியோர் இப்பணியில் ஈடுபாடு காட்டினர். பதினான்காம் நூற்றாண்டில் விக்கிலிப்பு (Wycliffe) என்ற ஆக்ஸ்போர்டு அறிஞர் அரச குடும்பத்தின் ஆதரவுடனும் பிற அறிஞர்களின் துணையுடனும்—விவசாயிகள் கிளர்ச்சி தலையெடுத்த காலகட்டத்தில்—பெரும்பாலும் மக்கள் பேசும் மொழியிலேயே செய்த மொழிபெயர்ப்பு குறிப்பிடப்படத்தக்கதாகும். கையால் பிரதி செய்யப்பட்டு, சில பிரதிகளே உலவி வந்தாலுங்கூட இந்த வேத நூல்கள் மக்களின் வாழ்க்கையிலும் மொழியிலும் பெரும் பாதிப்புகளை நிகழ்த்தி வந்தன.

இவை இலத்தீன் வல்கத்தாவிலிருந்தே மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை. கிரேக்கமும் எபிரேயமும் இங்கிலாந்தின் கல்விக்கூடங்களுக்குள் இன்னும் நுழையவில்லை. ஐரோப்பாவில் மறுமலர்ச்சி தொடங்கிய பின்புதான் வேதங்களின் மூல மொழிகள் எபிரேயமும் கிரேக்கமும் என்றும் அவற்றினின்றே இலத்தீன் வல்கத்தா பிறந்தது என்ற விவரமும் மக்களுக்குத் தெரிய வந்தது. வல்கத்தாவின் மகிமை சரியத் தொடங்கியமைக்கு அதுவும் ஒரு காரணமாகும். மேலும் சிந்தனைப் புரட்சியும், சீர்திருத்த இயக்கமும், சமுத்திரப் பயணங்களும்; புதிய நாடுகளின் பரிச்சயமும் நிகழ்ந்த காலகட்டமும் அதுதான். இவையனைத்துக்கும் சிகரம் வைத்தது போல் நிகழ்ந்ததுதான் அச்சயந்திரம். உலக மகா கண்டுபிடிப்புகளில் ஒன்றான இது ஐரோப்பாவில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. எழுத்து எழுத்தாக எழுதி நகல் எடுத்த காலம் முடிந்து, ஒரே சமயத்தில் பல புத்தகங்கள் வேகமாக, எளிமையாக, மலிவாக தயாரிக்கக்கூடிய யுகம் பிறந்துவிட்டது.

இங்கிலாந்தில் அப்போது வில்லியம் திண்டேலின் (William Tyndale) பிரசித்திவாய்ந்த மொழிபெயர்ப்பு வெளியாயிற்று. திண்டேல் மாபெரும் தீரர், அறிஞர். வேதத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அச்சிட அவருக்கு இங்கிலாந்தில் ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. எனவே ஆதரவு தேடி அவர் ஐரோப்பா சென்றார். 1526ல் அவரது ஆங்கிலப் புதியஏற்பாடு ஜெர்மனியில் அச்சுப் பிரசுரமாகிப் பிரதிகள் இங்கிலாந்துக்குள் நுழையத் தொடங்கின. லூத்தரின் கருத்தாதிக்கம் அதிகம் கொண்டிருந்த

தாகக் கருதிய இலண்டன் பிஷ்ப், பிரதிகளை மொத்தமாக வாங்கி எரித்தார். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு பைபிள் உடனடியாக மறுபிரசுரமாகி மீண்டும் பிரதிகள் இங்கிலாந்துக்குள் வரலாயின. திண்டேல் பழைய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த போது அவர் (1536) கடத்தப்பட்டு வேதப் புரட்டுக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு எரித்துக் கொல்லப்பட்டார்.

அடுத்தது கவர்டேலின் பைபிள். இவருக்கு மூலமொழி அறிவு கிடையாது. இவரது வேதம் பெரும்பாலும் திண்டேலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேவைப்பட்ட மாற்றங்களுடன், இரண்டு ஏற்பாடுகளுமாகச் சேர்ந்து முழுமையாய் வெளிவந்தது. ஐரோப்பாவில் அச்சாகி, அப்போதைய இங்கிலாந்து அரசன் எட்டாம் ஹென்றிக்கு அர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டு, அரசு ஆதரவுடன் இங்கிலாந்துக்கு இறக்குமதியாயிற்று. எட்டாம் ஹென்றியின் இரண்டாவது மனைவி ஆன்பொலின் அதற்குப் பெரும் ஆதரவு தந்தாள். அவள் இறந்ததும் மக்கள் அந்த பைபிளை வாங்குவதை நிறுத்திவிட்டனர்.

அடுத்தது த கிரேட் பைபிள், திண்டேலையும் கவர்டேலையும் இணைத்துத் திருந்திய அரசு வெளியீடு.

அடுத்ததாக 1560ல் ஜெனிவா பைபிள் வந்தது. ஐரோப்பாவி லிருந்த பிரித்தானிய கால்வினிஸ்டுகள் கொணர்ந்தது. இதைப் பொதுமக்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படித்தனர். ஷேக்ஸ்பியர் மற்றும் யாத்திரிகத் தந்தையர் (Pilgrim Fathers) உபயோகித்தது இந்தப் பைபிள்தான். புராட்டஸ்தாந்தியத்தின் சிறப்பமிசமான குடும்ப ஜெபம் பழக்கத்துக்கு வந்தபோது மக்கள் இந்த பைபிளைத்தான் வீடுகளில் வாசித்து ஜெபித்தார்கள். இந்தப் பைபிளின் ஓரங்களில் கால்வினிஸ்ட் கோட்பாடுகள் கொண்ட விளக்கங்கள் இருந்தன. எனவே ஆங்கிலிக்கன் திருச்சபை எரிச்சல் கொண்டு 'பிஷ்ப் பைபிள்' என்று ஒன்றைப் பிரசுரித்துப் போட்டியாக உலவ விட்டது. ஆனால் மக்கள் அதை வாங்கவில்லை. ஜெனிவா பைபிளின் மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பாக இருந்ததே காரணம்.

இந்த விவிலியங்கள், வளரும் பருவத்தில் இருந்த ஆங்கில மொழியின் பெரும் சாதனைகள் ஆகும். அக்காலத்தின் கல்வியறிவு, மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் உத்வேகம், மொழியை வளைத்து வேண்டியதை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக அதை ஆக்கிய திறன் எல்லாம் அவற்றில் வெளியாயின. போட்டி கடுமையாக இருந்தமையால் புரிந்துகொள்ளும் ஆங்கிலத்தில் எழுதினால்தான் மக்கள்

வாசிப்பார்கள், வறட்டுத்தனமாக எழுதினால் ஒதுக்கி வைத்து விடுவார்கள் என்பதை எழுத்தாளர்கள் புரிந்துகொண்ட காலம் அது.

இந்த உத்வேக முயற்சிகள் எல்லாம் 1611ல் அதிகாரபூர்வ விவிலியம் வந்தவுடன் முடிவு கண்டுவிட்டன. இந்த விவிலியத்தின் மொழிபெயர்ப்பு முதலாம் ஜேம்ஸ் மன்னனின் ஆதரவில் நடைபெற்றதாலும், அதன் நிர்வாகத்தில் அவர் பெரும் பங்கு கொண்டதாலும் வேதம் அவரது பெயருடன் இணைந்தே வழங்கலாயிற்று. நாற்பத்தேழு அறிஞர்கள் மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் மூல மொழிகளினின்றே பெயர்த்தாலும் முந்தைய மொழிபெயர்ப்புக்களையும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவ்விவிலியத்துக்கு உடனடியாகப் பெரும் ஆதரவு கிடைத்துவிடவில்லை. ஆனால் நாளடைவில் மக்களிடையே அது பெரும் ரஞ்சகம் பெறலாயிற்று. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை அது உலகின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தது. அதிகாரபூர்வ ஜேம்சரசன் வேதத்தில் பொருத்தமான ஆங்கிலச்சொற்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன. நடை எளிமையும் அழகும் கூடியதாயிருந்தது. அதன் பல பகுதிகள் கவித்துவமும் கம்பீரமும் கொண்டவை. பீடத்தில் நின்று முழங்கி வாசிப்பதற்கேற்ற ஓசை நயம் படைத்தது எனவும் சொல்லப்படுவது. அவ்விவிலியம் ஒரு இலக்கிய வெற்றி என ஆங்கில இலக்கிய விமர்சகர்கள் எப்போதும் கருத்துத் தெரிவித்து வந்திருக்கின்றனர். அது பெரும்பாலும் சொல்வழி மொழிபெயர்ப்புதான். சொல்வழியாக்கங்கள் இலக்கியமாவது கடினம். அவை பொதுவாக அழகியல் பிரகாரம் திருப்திகரமாய் அமைவதில்லை. ஆயினும் ஜேம்சரசன் வேதம் மூலங்களின் சக்தியை வெற்றிகரமாக வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறதென்றால், அதன் காரணம் ஆங்கில உரைநடை அப்போது தன் வளர்ச்சியின் ஆரம்பப் பருவத்தில் இருந்ததுதான். புதிய சொற்றொடர்களையும் பிரயோகங்களையும் குறியீடுகளையும் மூலங்களின் சொல் வரிசைகளையும்கூட அந்த வளரும் உரைநடை உள்வாங்கிச் சீரணித்துத் தனதாக்கிக் கொண்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானிய சாம்ராச்சியம் வியாபித்த இடங்களிலெல்லாம் வேதாகம சங்கம் அதிகாரபூர்வ பைபிளை வினியோகித்தது. அவ்விடங்களில் சுவிசேடம் பரப்பிய பிரித்தானிய மிஷனரிகள் அதை அடிப்படையாக வைத்தும், மூலமாகப் பாவித்தும் அவ்வம்மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்தனர்.

எனவே அவற்றில் காணும் பிழைகளும் தெளிவற்ற வசனங்களும் அப்படியே மொழிபெயர்ப்புக்களிலும் வரக்கூடும்.

இந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கும் புதிய பாப்பிரஸுகள், தோல் ஏடுகள் ஆகியவற்றின் ஆதாரத்தால் பல பிழைகள் வேத அறிஞர்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு விட்டதால், தமிழ் வேதாகமத்தில் அப்பிழைகள் வரவேண்டிய தில்லை என இரேனியஸ் கூறினார்.

பல பிரதிகளை ஒப்புநோக்கியதில் பிழை என இரேனியஸ் சுட்டிக்காட்டிய ஒரு வசனம் மத். 6:1ம் ஆகும்.

ஆதிகாரபூர்வ ஆங்கிலவாக்கம்: Take heed that you do your alms before me, to be seen of them.

இங்கே alms என்ற சொல் தவறு என இரேனியஸ் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பல முக்கியமான பிரதிகளில் alms/பிச்சை/தானம் (தர்மம்) என்ற பொருளில் மூலச்சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றும், righteousness, religious, duties, good deeds என்ற அர்த்தத்தில் தான் இருக்கிறது என்பதாகவும் எழுதுகின்றார்.

இன்றைய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றிருப்பதைக் காணலாம்:

NEB. Be careful not to make a show of your religion.

GNB or TEV - Make certain you do not perform your religious duties in public.

NRSV. Beware of practicing your piety before others.

பவர் வேதாகமத்தில் பிழை திருத்தப்படவில்லை. தர்மம் என்ற சொல் தானம் அல்லது பிச்சை என்ற அர்த்தத்திலேயே உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

பவர்—மனுஷர் காணவேண்டுமென்று அவர்கள் முன்பாக உங்கள் தர்மத்தைச் செய்யாதிருங்கள்.

1979ல் வந்த புதிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் அவ்வசனம் பிழை திருத்தப்பெற்று வந்திருக்கின்றது.

நீங்கள் உங்கள் சமயச் சடங்குகளை மனிதர் பார்க்க வேண்டுமென்று அவர்கள் முன் செய்யாதபடி பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

தெளிவற்றவைக்கு ஓர் உதாரணமாக இரேனியஸ் 2 கொ. 5:21 வசனத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கிறார்:

ஜெம்சரசன்—For he hath made him (to be sin for us who knew not sin, that he might be made the righteousness of God in him).

லூத்தரின் ஜெர்மானிய ஆக்கத்திலும் இவ்வசனம் தெளிவற்று இருப்பதாகவே கூறுகிறார். இதைத் தெளிவாக்குவதானால்,

He has made him a sinner for us, that we might be made righteous before God in him.

என்றிருக்கலாமெனவும் தமிழிலும் இப்படியே மொழிபெயர்க்கப் படவேண்டும் எனவும் கூறுகின்றார்.

இரேனியஸின் விமர்சகர்களுக்கு இது அத்துமீறிய மொழிபெயர்ப்பு எனத் தோன்றியிருக்கக்கூடும்.

பவரில் இது தெளிவின்றியே உளது.

நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு, பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார் என்றிருக்கிறது.

தீர்க்கதரிசன நூல்களைத்தவிர மற்ற எல்லா நூல்களிலும் இக்கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்படல் வேண்டுமென இரேனியஸ் எழுதினார். சந்தேகமான இடங்களில் ஓரக்குறிப்புக்கள் எழுதலாமெனவும், மொழிபெயர்ப்பாளருக்குச் சரியெனத் தோன்றுகிற அர்த்தத்தையும் மூலச் சொல்லையும் வசனத்தில் போட்டுவிட்டு, பாடபேதத்தையும், மாற்று அர்த்தங்களையும் பக்க ஓரத்தில் போட்டுத் தெரிவிக்கலாமெனவும் கூறினார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் வாழ்ந்த பெங்கல் (J.A. Bengel) என்பவரும் வேத வாசகங்களை அச்சிடுவதில் இத்தகைய நேர்மையான போக்கை ஆதரித்தார்.³

இரேனியஸின் மொழிபெயர்ப்பைச் சீர்தூக்கி ஆராய சென்னை வேதாகம சங்கத்தில் உபகுழு ஒன்றும் பொதுக்குழு ஒன்றும் இருந்தன. ரிட்ஸ்டேல் (Ridsdale) முதலிய சி.எம்.எஸ். குருமார் குழுக்களில் இடம்பெற்றிருந்தனர். 1824ம் ஆண்டு மார்ச்சுமாதம் குழுவினர் சென்னையில் கூடி இரேனியஸின் மத்தேயு சுவிசேடத்தை ஆராய்ந்தனர். இரேனியஸும் போயிருந்தார். உபகுழு அவரது மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. இரேனியஸின் தமிழாக்கம் 1611 அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமத் துடன் ஒத்திருக்கவில்லை என்பது பொதுக் குழுவின் குறையாக இருந்தது. ஆங்கில மொழியாக்கமல்ல, மூல மொழியான கிரேக்கம் தான் மொழிபெயர்ப்பின் அளவுகோலாக இருக்க வேண்டுமென எடுத்துச் சொன்னார். ஆனால் குழுவினர் அவர் வாதத்தை

ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர் நாட்குறிப்பேட்டிலும் இது குறித்து எழுதியிருந்தார்.

'1611ல் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்குக் கிடைத்திராத அரிய வாய்ப்புக்கள் இப்போது கிடைத்திருக்கின்றன. மூல மொழிகளை நன்கு கற்ற வேத விற்பன்னர்களின் விமர்சனங்களும் விளக்கங்களும் இப்போது கிடைக்கின்றன. இந்தப் புதிய அறிவுகளைப் பயன்படுத்தியே புதிய மொழியாக்கங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஆங்கில ஜெர்மானிய வேதாகமங்களில் ஆயிரக்கணக்கான திருத்தங்கள் செய்யவேண்டியதிருப்பதாக இப்போது வேதஅறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். அவற்றில் நேர்ந்துவிட்ட பிழைகளைத் தமிழாக்கத்தில் தவிர்க்கவேண்டும்'.⁴

வேத வாசகங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவரது நிலைப்பாடு நேர்மையானதாக இருந்தது. வாசகங்கள் சரியானவை என்ற நிச்சயம் ஏற்பட்டால்தான் அவற்றுக்கு அர்த்தமும் விளக்கமும் சரியாகச் செய்யமுடியும். அப்படியே எல்லா வாசகங்களுக்கும் சரியான விளக்கம் தரமுடியாது போனாலுங்கூட அபத்தமான வியாக்கியானங்கள் செய்வதைத் தவிர்க்கவாவது முடியும்.

இப்படியாக இரேனியஸ் தமது மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கைகளை—குறிப்பாகத் தமிழ் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கைகளைத் தெளிவாகத் தமது நூலில் எடுத்துரைத்தார்.

இரேனியஸ்தான் இங்கிலாந்து அனுப்பிய முதல் சி.எம்.எஸ். மிஷனெரி எனக் கண்டோம். ஆனால் அவர் வந்து இந்தப் 'பத்துப்' பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குள் இங்கிலாந்தின் சுவிசேட சங்கங்கள் ஏராளமான ஆங்கிலேய மிஷனெரிகளை அனுப்பிவைக்கத் தொடங்கியிருந்தது. இரேனியஸைப்போல் அவர்கள் தமிழ் மொழியை ஊன்றிப் படிக்கவில்லை. தமிழர் பண்பாட்டை அறியவும் இல்லை. எனவே அவரது விவிலிய மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கைகளை அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை.

பேசுந்தமிழை இலக்கணப்படுத்தி, இலக்கியப்படுத்தி அதை எழுதுந் தமிழாகச் சீர்ப்படுத்தி வைத்த பெருமை பெரும்பாலும் இரேனியஸைச் சாரும். முதன் முதலாகத் தமிழை சந்தி பிரித்து எளியோரும் புரியும்படியாக ஆக்கியவரும் அவரே.

மொழியியல் குறித்தும் இவருக்கும் இவரது உடனூழியரான பெர்னார்டு ஷ்மிட்டுக்கும் (Bernard Schmidt) சில புதிய கருத்துக்கள் தோன்றியிருந்தன என்றே தெரிகிறது. பப்ரிஷியஸ் வேதத்தில்

காணப்படும் சில சொற்களை இரேனியஸ் திருத்தியிருப்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

பப்ரிஷியஸ்

இந்தலோகம்
பஷா
ரோமர்
வெளிச்சம்
இரகசிய அறிவிப்பு
கிறது
விதைகள் விழுந்தது

இரேனியஸ்

இவ்வுலகம்
பஸ்கா
உரோமர்
ஒளி
வெளிப்படுத்தின விசேஷம்
கின்றது
விதைகள் விழுந்தன

ஷமிட் இரேனியஸோடு சேர்ந்து பத்தாண்டுகள் நெல்லையில் பணிபுரிந்தார். தமிழ்மொழி குறித்தும் தமிழர் குறித்தும் அவர் வெளியிட்ட சில கருத்துக்களை இரேனியஸின் மகன் தமது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். கால்டுவெலுக்கு முன்பாகவே இயர் தென்னிந்திய மொழிகளிடையே இருக்கின்ற தொடர்பையும், சமஸ்கிருதத்தினின்று தமிழ் வேறுபட்டது எனவும் கூறியுள்ளார். அது வருமாறு:

‘தமிழை ஆறு மில்லியன் மக்கள் பேசுகின்றனர். தென்னிந்தியாவின் மூன்று பிற முக்கிய மொழிகள் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகும். மலபார் கடற்கரையோரம் பங்களுரைச் சுற்றித் துளுவும் பேசப்படுகின்றது. எனினும் தோலமிகள் செய்தது போல, மதுரையிலிருந்து ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை ஊக்குவித்து வளர்த்தனர். பிற மூன்று சகோதர மொழிகளைக் காட்டிலும் தமிழே பழங்காலந் தொட்டுச் சிறப்பாக வளர்க்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

‘தமிழர்கள் ஆதியில் பௌத்தர்களாக இருந்தனர். தமிழ் சமஸ்கிருதத்தைச் சார்ந்த ஒரு மொழி அல்ல, வேறுபட்ட தனி மொழியாகும். அதன் சொற்களும், இலக்கணமும், வாக்கிய அமைப்பும் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் முற்றிலும் மாறுபடுபவை. காகேசியன் (Caucasian) மற்றும் இமாலய மக்களின் மொழியிலிருந்தே தமிழ் வந்திருக்க வேண்டும்.

‘தமிழின் இலக்கணம் எளிமையானது. தெளிவானது. வாக்கிய அமைப்பு முறைகள் இலத்தீன் கிரேக்கத்தைவிடவும் தர்க்கரீதியாக அமைந்தவை. பண்புச்சொல் (Adjective) எப்பொழுதும் (Substantive) பெயர்ச்சொல்லுக்கு முன்னாலும் வினையுரிச்சொல் (Adverb) வினைக்கு முன்னாலும் வைக்கப்படுவதில் தமிழர்களின் சிந்தனைத் தன்மை எப்படிச் செல்கிறது என்பதைப் பார்க்க முடிகிறது.

‘வாக்கிய அமைப்பில் இலத்தீனுக்கும் தமிழுக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உளது.’⁵

இரேனியஸின் புதிய ஏற்பாடு முதலில் நிராகரிக்கப்பட்டு பின்பு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. முதலில் நான்கு சுவிசேடங்களும், நடபடிகளும் வெளிவந்தன. 1833ல் புதிய ஏற்பாடு முழுமையாக சென்னையில் வேதாகம சங்கத்தால் அச்சிடப்பட்டது. அச்சுக் கலையும் இப்போது முன்னேறியிருந்ததால், இதன் அச்சு சீரும் செம்மையுமாய் அமைந்திருந்தது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. *The Bible Translator* Vol. 21, No. 2 April 1970. Martin Luther creative Translator by Heinze Bluhm (St. Louis Concordia Publishing House)-reviewed by G.H. Wilbur Autie p. 100.
2. Ibid. p. 101.
3. *The Bible Translator* Vol 29, No. I January 1978, Klaus Junak-The reliability of the New Testament Text from the perspective of textual criticism. p. 129.
4. டி.ஏ. கிறிஸ்துதாஸ்: இரேனியஸ் ப. 204.
5. *Memoirs of the Rev. C.T.E. Rhenius* by his son. p 564-5. James Nisbet & co. London. MD CCC. XLI

கிறிஸ்தவமும் தமிழும்

‘ஐரோப்பியர் மூலமாகவே தமிழ் வசனம் பெரும்பாலும் வளர்ந்தது. முதலில் கவிதைக்குரிய திட்டவட்டமும் திருத்தமுமான விதிகளே வசனத்துக்கும் கையாளப்பட்டன. முழு வாக்கியம் ஒரு சொல் போன்று கோவையாக எழுதப்பட்டது. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் சென்னை வேதாகம சங்கம் முதன் முதலாகச் சொற்களைத் தனித்தனியாகச் சந்தி பிரித்து எழுதி வேதாகமத்தை அச்சிட்டது. அதோடு வழக்கொழிவுகளையும் அந்நூல் தவிர்த்திருந்தது. தமிழர்கள் பொதுவாக மிகையானதும் அலங்கார ஆடம்பரமானதுமான நடை எழுதும் பழக்கம் கொண்டிருக்கின்றனர். சமஸ்கிருதச் சொற்கள் மிகுதியாகக் கொண்ட நடையிலும் அவர்களுக்கு மோகம் இருக்கிறது. மாறாக மிஷனெரிகளோ அனைவருக்கும் புரியக்கூடிய ஒரு வசனநடையைப் பழக்கத்துக்குக் கொணர முயல்கின்றனர்.’

மேற்கண்ட வாசகம் ஜான் மர்டாக் (John Murdock) தமிழ் நூற்பட்டியலில் காணப்படுகின்றது.¹ குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் வேதாகமம் இரேனியசின் வேதாகமமே ஆகும். இரேனியசின் நடை நல்ல தமிழ் நடைக்கு ஒரு சிறந்த உதாரணமாக மிஷனெரிகளால் கருதப்பட்டது. மிஷனெரிகள் மட்டுமே அக்காலத்தில் வசன நடையில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். அதைத் திருத்தமாக வளர்த்துக்கொண்டு போவதிலும் ஆர்வம் காட்டி வந்தனர்.

சீகன்பால்கு, பப்ரிஷியஸ் ஆகியோரின் வேதங்களில் வசனங்கள் ஒரே சங்கிலிக் கோவையாகப் பழைய தமிழ் முறைப்படிதான் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. இரேனியசின் வேதத்தில் முதன் முதலாகச் சொற்களுக்கிடையே இடைவெளி விடப்பட்டதோடு கூட்டுமொழி சந்தி பிரிக்கப்பட்டுத் தெளிவாக்கப்பட்டிருந்தமையால் நடை மிகவும் எளிமையாயிற்று. ‘கடறாவுபடலம்’ என்பது ‘கடல்தாவும் படலம்’ என்று சந்தி பிரிக்கப்படுவது சின்ன மாற்றமே ஆயினும், புதிதாக எழுத்தறிவுபெற்ற எளிய கல்வியாளருக்குப்

பெரிய வெளிச்சமே அல்லவா? இலக்கணப் பிழைகள் நீக்கப்பட்டுக் கற்றோரும் களிக்கும்படியாகவும் அது இருந்தது. சமஸ்கிருதச் சொற்களைத் தமிழ் ஒலிப்படுத்துதல் (லோகம்—உலகம்) மற்றும் சமஸ்கிருதச் சொல்லை நீக்கித் தூய தமிழ்ச் சொல்லைப் பயன்படுத்துதல் (சினேகம்—அன்பு) முதலிய புதுமைகளும் இருந்தன.

ஹென்ரிக் கே, டிநொபிலி, சீகன்பால்கு முதலியோருக்கு உதவிய தமிழறிஞர்கள் பெரும்பாலும் அந்தணர்களாகவே இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இரேனியசுக்கு உதவியவர் திருப்பாற்கடல் நாதன் என்ற வைணவ வேளாளர் ஆவார்.

நான்கு சவிசேடங்களும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் கொண்டிருந்த அவரது புதிய ஏற்பாடு மக்களால் பெரிதும் விரும்பி வரவேற்கப்பட்டது. 1825ல் பத்தாயிரம் பிரதிகளும், 1827ல் மீண்டும் ஐயாயிரம் பிரதிகளும் வேதாகம சங்கத்தாரால் அச்சடிக்கப்பட்டன.

1833ல் முதன் முறையாக முழு வேதாகமம் தமிழில் வெளி வந்தது. இதில் புதிய ஏற்பாடு இரேனியசுடையதும் பழைய ஏற்பாடு பப்ரிஷியசினுடையதுமாகும். அச்சான சிறிது காலத்திலேயே 15,000 பிரதிகளும் தீர்ந்துவிட்டன.

இதன் அடுத்த பதிப்புகள் 1846லும் 1847லுமாக (இரேனியஸ் காலமான பிற்பாடு) மொத்தம் 12,000 பிரதிகள் பிரசுரமாயின. அமெரிக்க மிஷன் அச்சகத்தில் பிரபல அச்சக் கலைஞர் ஹண்ட் (P.R. Hunt) என்பவரால் அச்சிடப்பட்ட இவ்வேதாகமங்கள் மிக நேர்த்தியாக அமைந்திருந்தன. ஒத்து வசனக் குறிப்புக்கள், தலைப்புக்கள், பாட பேதங்கள், ஆங்கில வேதாகமம் பற்றிய குறிப்புக்கள் அனைத்தும் ஓரங்களில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன.²

பப்ரிஷியசின் மொழிபெயர்ப்பு மூலத்தை ஒட்டியதாக இருந்த போதிலும் தெளிவற்றும் செயற்கை நடையுடன் கூடியதாகவும் இருந்தது. புரியுந்தன்மையே இரேனியசின் தலையாய கொள்கையாக இருந்ததாலும், தமிழ்ப் போக்கிலேயே தமிழ் வசனம் அமையவேண்டும் என்ற நோக்கத்தை அவர் கொண்டிருந்தாலும் அவரது மொழிபெயர்ப்பு அழகும், தெளிவும், சரளமும் கூடியதாக இருந்தது.

இரேனியசின் வேதம் பொழிப்புரையாக உள்ளது என்ற விமரிசனம் மிஷனெரிகளிடையே இருந்தது. இதுவரை வேதத்தை மொழிபெயர்த்த மூன்று ஜெர்மானியர்களும் மார்ட்டின் லூத்தரின் வேதத்தை ஒரு முக்கிய துணை நூலாக வைத்துச் செயல்

பட்டிருந்தனர். அதிகாரபூர்வ 1611 ஆங்கில ஜேம்ஸ் அரசன் வேதாகமத்தை வைத்துக்கொள்ளவில்லை.³ இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஆங்கிலிக்கன் மிஷனரிகள் அடுத்த வேதாகம திருத்தத்துக்கான முயற்சிகளையும் எடுக்கத் தொடங்கினர்.

இரேனியசின் அழகுநடை வேதத்தோடு மட்டும் நின்றுவிட வில்லை. துண்டுப் பிரசுரங்கள், பாட நூல்கள் இவற்றின் மூலமாகவும் அவர் வசனநடையை அறிமுகப்படுத்திக் கற்றோரும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக வழியைச் செவ்வை பண்ணினார்.

1818ல் சென்னையில் பணிசெய்தபோது இரேனியஸ் அங்கே ஒரு துண்டுப் பிரசுர சங்கம் (Madras Religious Tract and Book Society) தொடங்கிப் பிரசுரங்கள் பல அச்சிட்டு விநியோகித்து வந்தார். பின்னர் அது கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்துடன் இணைந்தது. நெல்லையிலும் 1821ல் அக்டோபர் 21ம் தேதி சீர்திருத்தத் திருநாள் அன்று திருநெல்வேலி—நாகர்கோவில் மார்க்கத் துண்டுத்தாள் பிரசுர சங்கத்தைத் தொடங்கினார். துவக்க விழாவுக்குக் கத்தோலிக்கரும், இந்துக்களும் வந்திருந்தனர்.⁴

இரேனியஸ், ஷமிட் இருவரும் சளைக்காமல் துண்டுப் பிரசுரங்கள் தயாரித்தனர். கிறிஸ்தவ சமய சித்தாந்தங்களை எளிமையாக திருட்டாந்தங்களோடு சொல்லுவதுதான் அவர்களது நோக்கம். 1827ல் சங்கம் 12,000 பிரதிகள் வெளிக்கொணர்ந்தது; 1832ல் அதன் எண்ணிக்கை 50,000மாக உயர்ந்தது.⁵ இத்துண்டுப் பிரசுரங்கள் நெல்லை—நாகர்கோவிலில் மட்டுமல்ல, மாகாண மெங்கும் பரவின. பெண்களும் இவற்றை வாசித்தனர்.⁶ கிறிஸ்தவமும் தமிழும் இக்காலகட்டத்தில் சேர்ந்து வளரத் தொடங்கின.

தமிழைப் போதனாமொழி ஆக்குவதில் இரேனியஸ் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஹொள காலத்தில் ஆங்கிலப் பள்ளிகளே தொடங்கப்பட்டிருந்தன. தமிழில் பாட நூல்கள் இல்லாமலிருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இரேனியஸ் தமிழிலேயே கல்வி போதிப்பதை ஆதரித்தார். அதற்கான பாட நூல்களையும் முதன் முதலாகத் தயாரிக்கத் தொடங்கினார்.

இரேனியசின் பாட நூல்கள் அவர் காலத்தில் விலை மதிப்பற்றதாகக் கருதப்பட்டன; அவற்றுக்கு ஏகப்பட்ட கிராக்கி இருந்தது.⁷ பூகோளம், சரித்திரம், இயற்கை, வான சாஸ்திரம், மனுக்குல வரலாறு, சூரியமண்டலம், பிரெஞ்சு இலக்கணம், கால நூல், தர்க்கம் முதலிய பல பள்ளி நூல்களை அவர் தயாரித்தார்.

இரேனியஸ் பக்தி நூல்களும் பல எழுதினார். ஏழு பாகங்கள் கொண்ட 'சுவிசேஷ சமரசம்' சென்னையிலிருந்தபோதே எழுதப் பட்டது. 'கிறிஸ்து மார்க்க நிச்சயத்துவம்' (1834) 319 பக்கங்கள் கொண்டது. 395 பக்கங்கள் கொண்ட 'தெய்வீக சாராம்சம்' அவர் மரணமான ஆண்டில் பிரசுரமானது. பிற்சொன்ன இரு நூல்களும் மறு பதிப்புக்கள் கண்டவை.

நெல்லையிலும் பாளையிலும் பல பள்ளிகள் தொடங்கப் பட்டன. கிராமங்களிலும் சிறிய பள்ளிகள் தோன்றின. கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்ட கிராமங்களில் கோயிலோடு பள்ளியும் தொடங்கி விடும். இரேனியசின் முயற்சியால் நெல்லைச் சீமையில் முந்நூற்றுக்குமதிகமான ஊர்களில் கிறிஸ்தவத் திருச்சபை நாட்டப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையேயும் அவரது பணி நடந்தது. பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தாழ்த்தப்பட்டோர்—குறிப்பாகச் சாணார் சமூகத்தவர்—சபையில் சேர்ந்தனர். திருச்சபையில் சாதி வேறுபாட்டை அகற்ற முயற்சிகள் எடுத்தார். கல்வி மறுக்கப்பட்டிருந்த அம்மக்களுக்குத் தனிக் குடியேற்றங்கள் அமைத்து, மேல் சாதியினரின் அடக்குமுறைகளினின்று அவர்களைக் காப்பாற்றி, அவர்களுக்குக் கல்வி அளித்துக் கண்ணைத் திறந்துவிட்டார். கீழ்ச்சாதியினருக்கெனத் தனி ஊர்கள் இரேனியஸ் அமைத்திருக்கவில்லையெனில், அவர்கள் ஒருக்காலும் முன்னுக்கு வந்திருக்க முடியாது.

அவர் பணி செய்த பதினைந்து ஆண்டுக் காலத்தில் நெல்லைத் திருச்சபையின் வளர்ச்சி பிரம்மாண்டமானதாக இருந்தது. நெல்லை சபையின் வரலாறு என்பது இரேனியஸின் வரலாறுதான்.⁸ அவர் அசாதாரணமான தீரமும், பேராற்றலும், பேச்சுத் திறனும், கடும் உழைப்புச் சக்தியும் கொண்டிருந்தார். சுவிசேடத் தொண்டுக்காக வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இரேனியஸ் 1790 நவம்பர் 5ம் நாள் பிரஷியாவில் உள்ள கிரான்டன்ஸ் எனுமிடத்தில் பிறந்தார். சுவிசேடத் துறையில் அவருக்கிருந்த தனி ஆர்வம் இளமைப் பருவத்திலேயே வெளிப்பட்டது. பெரியப்பா ஒருவரால் பக்தி சிரத்தையுடன் வளர்க்கப் பட்ட அவர் பதினேழாம் வயதில் தெய்வ அனுபவங்கள் பெற்று, குருத்துவப் பயிற்சி முடித்தபின்பு 1812ல் பெர்லினில் குருப்பட்டம் பெற்றார். 1814ல் சி.எம்.எஸ். சங்கத்தின் சமயத் தொண்டராகச் சென்னைக்கு அனுப்பப்பட்டார். 1820ல் நெல்லையில் ஊழியத்தைத் தொடங்கினார்.

சுவிசேடப் பணியில் அவர் கண்ட அசாதாரணமான வெற்றி, சாதி ஒழிப்புப் பணி, நலிவுற்றோருக்கு எழுத்தறிவிக்கும் முயற்சிகள், வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு, துண்டுப் பிரசுர விநியோகம் இவையெல்லாவற்றையும் அறிந்து இலண்டன் சி.எம்.எஸ். பரவசமாகித் தங்கள் மகிழ்ச்சியைப் பதிவு செய்து இரேனியசுக்கும் தெரிவித்தது.

ஆரம்பகால முதல் சி.எம்.எஸ்.—இரேனியஸ் உறவு அவ்வளவு சுமுகமாக இருக்கவில்லை. கருத்து வேறுபாடு காரணமாக 1820ல் இரேனியஸ் சென்னையிலிருந்து திருநெல்வேலிக்கு 'அகற்றப் பட்டார்.' இரேனியஸ் சீர்திருத்த சபையைச் சேர்ந்தவர். ஆனால் அவர் இங்கிலாந்து திருச்சபையின் தொண்டராகப் பணியாற்ற நேர்ந்தது. அவர் இந்தியா வந்த அடுத்த ஆண்டிலே ஆங்கிலிக்கன் பிஷ்ப் ஒருவரும் பதவியேற்று கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்குத் தெரியாமல் இரகசியமாக கல்கத்தாவில் வந்திறங்கி, பின்பு இந்தியர்களின் வரவேற்பால் தெளிந்து, மிக ஆடம்பரமாகக் கோலோச்சி வந்தார். தொடர்ந்து ஆங்கில மிஷனெரிகளும் வந்து சேர்ந்தனர்.⁹

சீர்திருத்த சபை ஏறக்குறைய லூத்தரன் சபையைப் போன்றது. முற்றிலும் வேதாகம அடிப்படையிலானது. இரேனியசுக்குக் குறுகிய மனப்பான்மை இல்லை. ஆனால் கொள்கைப் பிடிப்பு தீவிரமாக இருந்தது. கத்தோலிக்கத்தைப் போன்று ஓரளவு சடங்காச்சாரங்களைக் கொண்டிருந்த இங்கிலாந்து திருச்சபையின் சி.எம்.எஸ். சபைக் கோட்பாடுகள், பழக்க வழக்கங்கள் அவருக்கு ஒத்துவரவில்லை.

தற்கொலை செய்துகொண்ட ஆங்கில இராணுவ அதிகாரியை அடக்கம் செய்யவும், திருமணத்துக்குப் புறம்பே ஆங்கில இராணுவ அதிகாரிக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கு ஞானஸ்நானம் செய்யவும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் ஏற்கெனவே அவர் இராணுவ குரு இராபின்சனுடன் மோதியிருந்தார்.

1611 அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமத்தை மூலமாகப் பாவித்து அதனின்று பிற மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்ய இங்கிலாந்து திருச்சபை மிஷனெரிகள் காட்டிய ஆசையையும் அவர் தமது மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கைகள் பற்றிய நூலில் மிகக் கடுமையாகச் சாடியிருந்தார்.

அடுத்து, திருச்சபை இப்போது மிகவும் விரிவடைந்து வந்தமையால், பொறுப்புக்களைத் தமிழர்களிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள எண்ணி, ஏழு உபதேசிமார்களுக்குக் குருப்பட்டம் கொடுக்க இரேனியஸ் எண்ணினார். அப்போது வழக்கில் இருந்த லூத்தரன் முறையிலேயே பட்டமளிப்பு நடத்த இலண்டன்

சி.எம்.எஸ். மறுத்துவிட்டது. கிளாரிந்தா—சுவார்ட்ஸ் காலந் தொடங்கி அதுவரை லூத்தரன்—ஜெர்மன் முறைமைகள்தான் நெல்லையில் பழக்கத்தில் இருந்து வந்திருந்தன. ஆனால் இப்போது இங்கிலாந்து திருச்சபை பிஷப் ஒருவர் கல்கத்தாவில் பதவியேற்று இருக்கிறாரே; எனவே அவரைக்கொண்டு ஆங்கிலிக்கன் முறைப்படி குருமார் தலைகளில் கைவைத்து அபிஷேகம் செய்கிற சடங்கு நடத்தப்படல் வேண்டுமென இலண்டன் சி.எம்.எஸ். அழுத்தமாய்ச் சொல்லிவிட்டது.

இதற்கு முன்னதாகச் சென்னையில் சி.எம்.எஸ். கமிட்டியின் உறுப்பினராக இருந்த ஹார்ப்பர் ஐயர் 'திருச்சபையும் அவளது புத்திரிகளும் தாதியரும்' என்ற தமது நூலுக்கு ஒரு மதிப்புரை எழுதுமாறு 1822ல் இரேனியஸைக் கேட்டிருந்தார். இரேனியஸ் முதலில் மறுத்தார். ஹார்ப்பர் வற்புறுத்தவே, இங்கிலாந்து திருச்சபையில் தாம் குறைபாடுகளாகக் கருதியவற்றை இரேனியஸ் அழுத்தந்திருத்தமாக அம்மதிப்புரையில் எழுதிவிட்டார். ஹார்ப்பர் அதை வெளியிடத் தயங்கிக் கிடப்பில் போட்டார். இரேனியஸ் அதன் நகல் ஒன்றை 1832ல் இலண்டன் சி.எம்.எஸ்ஸுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. 1834ல் இரேனியஸ் தாமே அம்மதிப்புரையைப் பிரசுரித்துவிட்டார்.¹⁰

இந்த மதிப்புரை அச்சிடப்பட்டு வினியோகமானதை சி.எம்.எஸ். சங்கத்தாரால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. 1835ல் சென்னையில் உள்ள சி.எம்.எஸ். சங்கத்தின் கிளைச் செயலாளரான டக்கர் ஐயருக்கு (Tucker) இரேனியசின் வேலை நீக்க உத்தரவை அனுப்பிவைத்து, இரேனியசுடன் தங்கள் உறவை முறித்துக்கொண்டனர்.

தங்கள் சபைபற்றி இரேனியஸ் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள், அவரைச் சங்கம் நியமித்தபோதும், சென்னையில் அவர் பணியாற்றிய போதும் சங்கத்துக்கு நன்கு தெரியும். அக்கருத்துக்கள் அச்சில் வந்ததுதான் பெரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டு விட்டது.

வேலை நீக்கம் செய்யச் சங்கத்துக்கு ஒரு சாக்கு கிடைத்து விட்டதோ என்றும் தோன்றுகிறது. நெல்லை சபையைத் தங்கள் மேற்பார்வைக்குள் கொணர்ந்து, அதைத் தங்கள் ஆங்கிலிக்கன் மரபில் வளர்ப்பதும் அவர்கள் நோக்கமாக இருந்திருக்கக்கூடும். சங்கத்தினர் டக்கரின் தலைமையில் நெல்லைச் சபைக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர்.

நெல்லை மக்களும் இரேனியசும் பிரிந்தது பெரியதொரு சோக நிகழ்ச்சியாகும். அதைத் தொடர்ந்து இராஜினாமா
21.12.

செய்துவிட்ட பிற ஜெர்மானிய மிஷனெரிகளுடன், இரேனியஸ் ஆற்காட்டில் ஒரு புதிய மிஷனை நிறுவி நடத்தி வந்தார்.

அப்போது நெல்லை சபைகளிடமிருந்து அவருக்கு அழைப்பு வந்தது. நெல்லை மீதிருந்த அபரிமிதமான வாஞ்சையினால் அவர் எதையும் தீர விசாரியாமல் சில உடனூழியர்களுடன் நெல்லைக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். தாமிரபரணிக்கு மேல்கரையில் வீரராகவ புரத்தை (ஜங்ஷன்) ஒட்டிய சிந்துபூந்துறையை மிஷன் மையமாகக் கொண்டு செயல்படத் தொடங்கினார். புகழ்பெற்ற 'யாத்ரீகர் சங்கம்' என்ற அமைப்பிலிருந்து இரண்டிரண்டு பேராக மேல் திருநெல்வேலி கிராமங்களுக்கு அனுப்பி சவிசேடம் பரப்பினார். வேளாளரை மட்டுமின்றி முதன் முறையாக சாணார்களையும் (இப்போது நாடார்கள்) ஆசிரியர்களாகவும் உபதேசியர்களாகவும் நியமிக்கத் தொடங்கியதும் இப்போதுதான்.

ஆங்கிலிக்கன் மிஷனெரிகள் உஷாராகி விட்டனர். விளைவாக நெல்லை சபை மேல்பக்கத்தார், கீழ்பக்கத்தார் என்று இரு அணிகளாகப் பிரிந்து நின்றது. சண்டை, சச்சரவு, அடிதடி, கச்சேரி, வழக்கு வரை ஆகிப் போயிற்று. ஜமீன்தார்கள் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி இறுக்கிப் பிடித்ததில் பல கிறிஸ்தவர்கள் பழையபடி இந்துக்களாக மாறவும் நேர்ந்தது. நெல்லை சபைக்கு இதெல்லாம் பேரிழுக்காக ஆகிப்போனது. முடிவில் இங்கிலாந்து திருச்சபையினரின் செல்வாக்கு ஏறுமுகமானது என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

பொருளுதவி பெரும்பாலும் சி.எம்.எஸ்ஸினுடையது என்பது உண்மையே. ஆனால் செயற்கரியன செய்த ஒரு மாமேதைக்கு தேவையான சுதந்திரத்தையும், உரிய மரியாதையையும் சி.எம்.எஸ். அளிக்கத் தவறிவிட்டது என்பதும் உண்மையே. நெல்லைக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இரேனியசுக்குமிடையை இருந்த பாசப் பிணைப்பையும் அவர்கள் உணராமல் போனதும் வருந்துதற் குரியது.

மனம் உடைந்த இரேனியஸ் சில தினங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்து, 1838ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ஐந்தாம் நாள் உயிர் நீத்தார். அவர் சடலம் என்ன காரணத்தாலோ அடைக்கலபுரம் கல்லறைத் தோட்டத்துக்கு வெளியே சற்றுத் தள்ளி அடக்கம் பண்ணப்பட்டது. ஒரு வகையில் அது நல்லதாகவும் போயிற்று. ஏனெனில் இன்று நெல்லையில் அது ஒன்று மட்டுமாவது அவரை நினைவூட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆங்கிலேய மிஷனரிகளின் தலைமையில் நெல்லையில் லூத்தரன்—ஜெர்மன் முறைமைகள் மாறத் தொடங்கின. சபையார் இருக்கைகளில் அமர்ந்தவாறே நற்கருணை பெற்றது மாறி, கிராதியண்டை போய் முழங்காலிட்டு அப்பமும் இரசமும் பெற்றனர். ஜெப புத்தகம் பழக்கத்துக்கு வந்தது. அச்சான நிரந்தர ஜெபங்கள் பாடவும், ஓதவும்பட்டன. பிஷப் பதவியும் வந்தது. நெல்லையின் முதல் சி.எம்.எஸ். பிஷப் சார்ஜென்ட் (Sargent) ஆவார். இடையன்குடிப் பகுதி எஸ்.பி.ஜி. சபைக்கு இராபர்ட் கால்டுவெல் முதல் பிஷப்பானார். இரேனியஸ் தொடங்கியிருந்த பள்ளி—பயிற்சி செமினெரி, பிஷப் சார்ஜென்ட் பள்ளி என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றது. அவர் தொடங்கிய முதல் பெண்கள் செமினெரி (1823) மேரி சார்ஜென்ட் போர்டிங் பள்ளி என்ற பெயரைப் பெற்றதும் இப்போதுதான்.

இரேனியஸ் இறக்குமுன் எழுதிய கடைசிக் கடிதம் வேதாகமப் பிரசுரிப்புக்கு நிதியுதவி கேட்டு எழுதியதுதான். அவர் பழைய ஏற்பாட்டில் முக்கால் பகுதி—தானியேல் நூல்வரைதான் முடித்திருந்தார்.

முழு வேதாகமத்திலிருந்த அவரது புதிய ஏற்பாடு பெரும் வரவேற்புப் பெற்றது. ஆனால் அவர் காலத்துக்குப் பிற்பாடு பப்ரிஷியஸின் புதிய ஏற்பாடும் மீண்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இப்படியாகப் பல்வேறு பதிப்புக்கள் மக்களிடையே உலவி வந்தன. பப்ரிஷியஸின் வேதத்தை லூத்தரன் சபையும், எஸ்.பி.ஜி. சபையும் பயன்படுத்தின. சி.எம்.எஸ். சபைகள் இரேனியஸ் வேதத்தை உபயோகித்து வந்தன.

எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க ஒரு மொழிபெயர்ப்பு தேவை என்றும், இரேனியஸின் வேதம் திருத்தப்பட வேண்டும் என்றும் வேதாகம சங்கம் முடிவெடுத்தது.

கொழும்பு வேதாகம சங்கத்தின் கிளையாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து செயல்பட்ட சங்கம், அம்முடிவை நிறைவேற்றித்தரும் பொறுப்பைத் தாங்கள் ஏற்கமுடியும் என்று முன் வந்தது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. Dr. John Murdoch *Classified Catalogue of Tamil printed books with Introductory notices*. first edition 1865, Madras.
2. Ibid p. 4

3. Ibid p. 3
4. டி.ஏ. கிறிஸ்துதாஸ்: இரேனியஸ், பெத்தேல் பிரசுரம். ப. 102, 103.
5. மேலது ப. 361.
6. Paul Appasamy: *Centenary History of the C.M.S in Tinnelvely*, P.34
The Palamcottah Printing Press. 1923.
7. Ibid, p.33
8. Ibid. p.29
9. C.F. Andrews: *NorthIndia. p.14* A.R. Mowbray & co Ltd. London 34,
Great castle street, Oxford Circus W. 9 High street.
10. A.N. Groves: *The present state of Tinnevelly Mission-Mr. Rhenius
letter p.32* James Nisbet & Co, Berners street London.

பரிசோதனைப் பதிப்பு

நான்காவது விவிலிய திருத்தம் இலங்கை மிஷனரிகளின் தலைமையில் நடைபெற்றது. வடக்கே யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரும் தெற்கே சிங்களவரும் வசிக்கின்ற அந்த அழகிய தீவு பிரித்தானியரின் தனிக் கவனத்தைப் பெற்றது. பிரிட்டனைப்போல் அதுவும் ஒரு தீவு என்பது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். மற்ற ஒரு முக்கிய காரணம் இலங்கை அந்நாளில் இந்தியாவின் நுழைவாசலாக இருந்து வந்ததும் ஆகும்.

சிறு சிறு கப்பல்களில் கரையோரமாகவே கடல் பயணங்கள் நடத்திய காலம் முடிந்து, ஆழ்சமுத்திரங்களில் நீண்டகாலப் பயணங்கள் என்று ஏற்பட்டுவிட்டபின்னர் 'உலகின் பல்வேறு இடங்களுக்கும் வியாபார அரசியல் தொடர்புகள் விரியத் தொடங்கியிருந்தன 1802 முதல் நீராவிக்கப்பல்களும் பயணிக்கத் தொடங்கின. விளைவாக பழைய துறைமுகப்பட்டினங்களின் முக்கியத்துவங்களும் கூடவோ குறையவோ தொடங்கிவிட்டன. இந்த மாற்றங்களின் விளைவாகக் கொழும்பு ஒரு பெருந் துறைமுகப் பட்டினமாகப் பரிணமித்தது.

இரயிலும் மோட்டாரும் வந்திராத அந்நாட்களில் கப்பல் பயணங்களே மிகுதி. தென் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்னைக்குப் பெரும்பாலும் கப்பல் வழியாகவே மக்கள் போய்வந்தனர். திருநெல்வேலியிலிருந்து இரேனியஸ் மொழிபெயர்ப்புக் குழு கூட்டத்துக்குச் சென்னை சென்றபோது வழியில் இலங்கையில் தங்கிவிட்டுச் சென்றார்.

இங்கிலாந்தின் மிஷன்கள் இந்தியாவுக்கு வர 1814லும், பிறநாட்டு மிஷன்கள் அங்கு வர 1835லும் அனுமதி பெற்றன. ஆனால், இலங்கை விஷயம் தனி. இலண்டன் மிஷன் சங்கம் 1804லேயே இலங்கை சென்றது—தொடர்ந்து அமெரிக்காவின் மிஷன்கள் மூன்று—பாப்திஸ்டு, மெதடிஸ்டு, அமெரிக்கன் மிஷன் ஆகியவை சென்றன. கடைசியாகவே 1818ல் சி.எம்.எஸ். மிஷன்

அங்கு சென்றது. ஆகமொத்தம் ஐந்து மிஷன்கள் இலங்கையில் பணியாற்றி வந்தன. இவை இலங்கையை—அதன் சமய, சமுதாய வாழ்க்கை முறைகளை வேகமாக மாற்றிவிட்டன. போர்ச்சுகீசியர் கொணர்ந்த கத்தோலிக்க மிஷனும், டச்சுக்காரர் கொணர்ந்த (புராட்டஸ்தாந்திய) மிஷனும் ஏற்கனவே சில நூற்றாண்டுகளாக அங்கு இருந்தன.

சமயப் பரப்புதலைப் பொறுத்தவரையில் பிரித்தானிய அரசு எப்போதுமே மிகுந்த கவனத்துடன் செயல்பட்டு வந்தது. சமயத்தைப் பரப்புதலால் தனது ஏகாதிபத்தியம் பாதித்து விடாதபடி பார்த்துக்கொண்டது. இலங்கையில் பிரித்தானிய அரசு, கத்தோலிக்கம் உட்பட எல்லா மிஷன்களையும் சம கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கிற்று. சி.எம்.எஸ்., இலண்டன் மிஷன்களுக்குத் தனிச் சலுகைகள் காட்டவில்லை.

சமய மாற்றத்தை அது கட்டாயம் பண்ணவில்லை. அப்படிச் சமய மாற்றம் செய்ததினால் டச்சு ஆட்சி இலங்கையில் தோல்வியுற்றதை அது கண்டிருந்தது. மேனாட்டுக் கல்வியைப் பரப்பிப் அதன் மூலம் கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பிவிடலாம் என்பதே அதன் நம்பிக்கையாக இருந்தது. எனவே அந்த மிஷன்கள் அன்னத்தும் கல்வி பரப்புவதையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்பட்டன. இந்தப் பல்வேறு மிஷன்கள் இலங்கையில் ஒற்றுமையாகவும் செயல்பட்டன. போட்டி பொறாமைகள் இல்லை.

இலங்கையின் முக்கிய வேதாகம சங்கம் கொழும்பிலும் அதன் கிளைச் சங்கம் யாழ்ப்பாணத்திலும் இருந்து வந்தது. கொழும்புச் சங்கம் சிங்கள மொழியையும் யாழ்ப்பாணம் தமிழையும் கவனித்து வந்தன. 1835ல் யாழ்ப்பாணத்தில் மீண்டும் ஒரு கிளைச் சங்கம் பிரத்தியேகமாக நிறுவப்பட்டது. 1839ல் புதிய திருத்தம் ஒன்று செய்வதற்காக ஒரு குழுவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

புதிய மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியை முன்னின்று தொடங்கி வைத்தவர் டாக்டர் லிவை ஸ்பால்டிங்கு (Dr. Levi Spaulding) என்ற அமெரிக்கராவார். அமெரிக்கன் மிஷனைச் சேர்ந்தவர். 1816ல் வட இலங்கையில் பணி தொடங்கிய அந்த மிஷன் சிறப்பான தொண்டுகளை ஆற்றிவந்தது. பத்து ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. மருத்துவ மனை, மேனாட்டு மருத்துவப் பயிற்சி நிலையம், உடுவில் பெண்கள் கல்வி நிலையம் ஆகியவற்றை அந்த மிஷன் நிறுவியது. வட்டுக் கோட்டையில் அது தொடங்கி (1823) நடத்திய பல்கலைக் கல்வி செமினரி உயர்ந்த

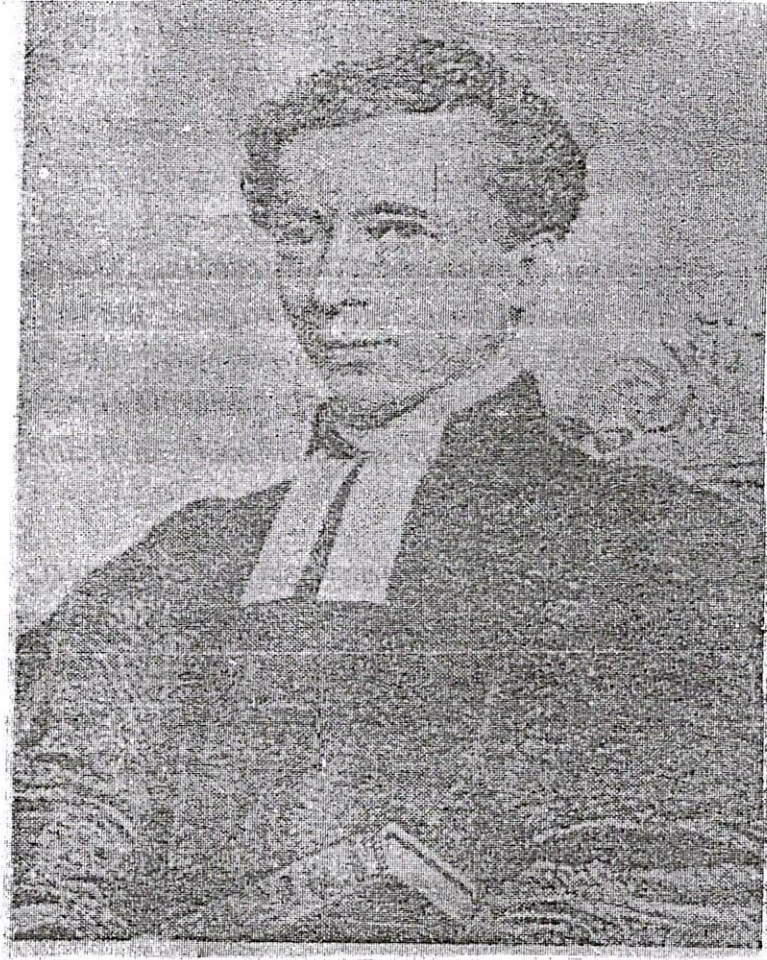
கல்வித்தரம் கொண்டதாயிருந்தது. ஐரோப்பியப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு நிகராகக் கருதப்பட்டது. இதில் கல்விகற்ற யாழ்ப்பாணத் தமிழர் தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டிலும் தரமான புலமை பெற்றனர்.

ஸ்பால்டிங்கு சிறந்த வேதப் புலமையும் தமிழ்ப் புலமையும் பெற்றிருந்தார். பக்தியில் சிறந்தும், தொண்டு மனப்பான்மை கொண்டும் விளங்கினார். 1820ல் உடுவில் வந்த அவர் 53 வருடங்களாகத் தொடர்ந்து அங்கேயே தங்கிப் பணிபுரிந்தார். வேத அகராதி, தமிழ் அகராதி, ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி தயாரித்தார். மொழிபெயர்ப்பு அனுபவமும் பெற்றார். பனியனின் (Bunyan) மோட்சப் பிரயாணத்தைத் தமிழில் முதன் முறையாக முழுமையாக மொழிபெயர்த்து, 370 பக்கங்கள் கொண்ட நூலாக 1853ல் அச்சிட்டார். இருநூறு பக்கங்கள் கொண்ட 'வேதப் பொழிப்பு' என்றொரு நூலும் வசனநடையில் எழுதி 1833ல் பிரசுரித்தார். இரேனியஸைப்போலவே தமிழ் வசனநடையில் ஏராளமான துண்டுப் பிரசுரங்களும் அச்சிட்டு விநியோகித்து வந்தார். யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த மிஷனெரிகள் யாவரிலும் இவரே தலைசிறந்தவர்.¹

இக்காலத்தில் தமிழ் வசனநடை வலுப்பட்டுவிட்டது. பல்வேறு வகையான கிறிஸ்தவ சித்தாந்தங்களையும் கருத்துக்களையும் மற்றும் சுகாதாரம் போன்ற உபயோகமான விஷயங்களையும் தாங்கிச் செல்லும் வாகனமாக அது பயன்பட்டு வந்தது. ஐரோப்பிய மிஷனெரிகளே இந்த வசனநடை நூல்களை எழுதி வந்தனர்.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஐரோப்பிய மிஷனெரிகளைப் பின்பற்றிக் கிறிஸ்தவத் தமிழர்களும் வசனநடையில் எழுதத் தொடங்கினர். டாக்டர் ஜான் மர்டாக் முதலாவதாகத் தயாரித்த அகில இந்தியக் கிறிஸ்தவ நூல் பட்டியலில் ஏராளமான கிறிஸ்தவ நூல் தலைப்புக்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அவை தொண்ணூறு சதவிகிதத்துக்கு மேலும் மிஷனெரிகளால் எழுதப் பட்டவை. ஒரு சிலவே கிறிஸ்தவத் தமிழர்களால் ஆக்கப்பட்டவையாகும். சீகன் பால்குவின் உதவியாளரான மலையப்பனின் பெயர் 1721ல் காணப்படுகின்றது. அடுத்த நூற்றாண்டில் தானியேல் பிள்ளையின் பெயர் வருகின்றது.

மேலும் ஐரோப்பியரைப் பின்பற்றித் தமிழ்ப் பாதிரிமார்கள், உபதேசியார்கள், உபாத்திமார்கள் ஆகியோர் தமிழில் பிரசங்கங்கள், பேச்சுக்கள் நிகழ்த்துவது இக்காலத்தில் பரவலாயிற்று. பழைய



பீற்றர் பெர்சிவல்

பஜனை பாணியில் அல்லாமல் புதிய ஐரோப்பிய முறையில் பிரசங்கங்களும், சொற்பொழிவுகளும் தமிழில் நிகழ்ந்துவரத் தொடங்கின. பல கிறிஸ்தவத் தமிழர்கள் 'நாவலர்'களாக விளங்கி யிருப்பர் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இலங்கையிலும் நிலைமை ஏறத்தாழ இவ்விதமாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் தமிழ் வசனநடைக்குத் தமிழ்நாட்டில் இருந்ததைவிட அங்கே கூடுதல் அங்கீகாரம் இருந்திருக்கவேண்டும். அங்கே டி.மெலொ என்ற தமிழ்ப் பாதிரியார் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியில் ஒரு நல்ல விவிலிய மொழிபெயர்ப்பை, - மொழிபெயர்ப்பு வாசனை அதிகமில்லாத ஒரு இயல்பான தமிழ் மரபுநடையில்— எழுதியிருந்தார் எனப் பார்த்தோம்.

ஆனால் அங்கேயும் கிறிஸ்தவத் தமிழர் மட்டுமே வசன நடைக்கு ஒரு மதிப்புக் கொடுத்து வந்தனர் என நாம் யூகிக்கலாம். படித்த இந்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் வசனநடைபற்றி ஒரு அலட்சிய மனப்பான்மையே இருந்து வந்தது. கவிதையே அவர்களது கௌரவச் சின்னமாகத் தொடர்ந்தது.

இந்த நான்காவது மொழிபெயர்ப்பின் முக்கிய மொழி பெயர்ப்பாளர் பீட்டர் பெர்சிவல் (Peter Percival) ஆவார். இவர் அமெரிக்கன் மெதடிஸ்டு மிஷனைச் சேர்ந்தவர். 1814ல் பணி தொடங்கிய இம்மிஷனும் இலங்கை முழுவதும் பள்ளிகள் நிறுவி யிருந்தது. பத்தாண்டுகளிலே யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரம் 26 பள்ளிகள் இருந்தன. சபையின் ஊழியராக பெர்சிவல் 1826ல் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். மூன்று ஆண்டுகளில் தமிழ் கற்றுத் தமிழில் பிரசங்கங்கள் செய்தார். இலங்கை மெதடிஸ்டு சபையில் தலைவ ராகவும், யாழ்ப்பாணத்தின் முக்கிய உயர் கல்வி நிலையத்தின் தலைவராகவும் இருந்து வந்தார். பிற்காலத்தில் இவர் சென்னை மாகாணக் கல்லூரியில் பணி மேற்கொண்டு கீழைநாட்டுக் கலைத்துறைக்குப் பேராசிரியராக இருந்தார்.

தமிழில் இவர் ஒரு அகராதி தயாரித்தார். சமஸ்கிருதம் கற்றிருந்தார். கல்கத்தாவில் சில ஆண்டுகள் பணியாற்றிய இவருக்கு வங்காள மொழி அறிவும் இருந்தது. வேத மொழிபெயர்ப்பின் முக்கிய பொறுப்பு இவரையே சார்ந்திருந்தது.

அடுத்ததாகக் குறிப்பிடவேண்டியவர் ஆறுமுக நாவலர். வேத மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு தமிழ் உதவியாளரது பெயர் குறிப்பிடப் படுவது இதுவே முதல்தடவையாகும். முந்தைய மூன்று மொழி

பெயர்ப்பாளர்களுக்கும் தமிழ் உதவியாளர்கள் இருந்தனர். அவர்களது உதவியின்றி அந்த ஜெர்மானியர்கள் தங்கள் மொழி பெயர்ப்புச் சாதனைகளை நிகழ்த்தியிருக்க இயலாது. ஆயினும் உதவியாளர்களின் பெயர்கள் பொதுவாகக் குறிப்பிடப் படுவதில்லை. தலைமை தாங்கி நடத்திய ஐரோப்பியர்களின் பெயர்களை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, உதவி செய்த சுதேசிகளின் பெயர்களை விட்டுவிடும் பழக்கமே அக்காலத்தில் இருந்தது.

மேலும் அந்தத் தமிழ் புலவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த தமிழ் நூல்களைப் பழைய இந்திய பாணியில் யந்திர கதியில் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டு அத்துடன் நிறுத்தியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் இந்துக்களாகவும் மேல்சாதியைச் சேர்ந்தவர்களுமாகவே இருந்தனர். தமிழில் எளிய புதிய வசனநடை என்ற பரிசோதனையை நிகழ்த்த அவர்கள் ஐரோப்பியர்களுக்கு உதவி செய்த போதிலும் அது குறித்த உணர்வோ, நம்பிக்கையோ அவர்களுக்கு இல்லாமலிருந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் வசன இலக்கியம் எதுவும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆறுமுக நாவலர் பெர்சிவலுக்குத் துணை செய்யும் முக்கிய பொறுப்பை ஏற்றார். அவருக்குத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் புலமை இருந்தது. சமஸ்கிருத அறிவும் இருந்தது. ஐரோப்பிய மிஷனெரிகளின் சமயத் தொண்டைக் கவனித்துவந்த அவருக்குப் புதிய வசன நடையில் பிடிப்பும் நம்பிக்கையும் ஏற்படலாயிற்று. கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்ப மிஷனெரிகள் அதை வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்தியதைக் கண்ட அவர், அப்போது நலிவுற்றிருந்த சைவ சமயத்தை இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க, அந்த வசனநடையை அதே முறைகளில் பயன்படுத்தினார்.² மேல்சாதி இந்துக்களிடையே வசனநடையை வெற்றிகரமாகப் பரப்பிய முதல் இந்துத் தமிழர் அவர் எனக் கூறலாம். மிஷனெரிகளைப் பின்பற்றி அவர் கல்வித் துறையிலும் வசனநடையை அறிமுகப்படுத்தினார். இந்த முயற்சிகளினால் மேல் சாதி இந்துக்களிடையே குறிப்பாக சைவ சமயிகளிடையே அவருக்குப் பெரும் புகழ் உண்டாயிற்று. மேல்சாதி இந்துக்களும் வசனநடையை ஒப்புக்கொள்ளும்படியாகச் செய்த தொண்டு அவருடையதே. ஐரோப்பியரும் கிறிஸ்தவத் தமிழர்களும் செய்தது போல தமிழில் சைவ சமயம் குறித்துச் சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தியதால் அவருக்கு நாவலர் என்ற பெயரும் வழங்கலாயிற்று. இத்துறைகளில் அவர் புகழ்பெற்றுவிட்டதால், அவர் பெயரையும் பெர்சிவல்லின் பெயருடன் இணைத்துச் சொல்வது சரியாகும்.

வேறு பல மேனாட்டு அறிஞர்களும் குழுவில் இருந்தனர். சாமுவேல் ஹச்சிங்ஸ் (Samuel Hutchings) என்ற எபிரேயப் புலமை

பெற்ற நிபுணர், ஹாய்சிங்டன் (H.R. Hoisington) என்ற சைவ சித்தாந்த அறிஞர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள். அகராதி புகழ் வின்ஸ்லோவும் (Winslow) குழுவில் இருந்தார்.

1840ல் மொழிபெயர்ப்பு வேலை தொடங்கியது. இலண்டன் தாய் வேதாகம சங்கம் நேரடியாகப் பண உதவி செய்தது. போதிய அளவு அச்சத்தாலும் அனுப்பி வந்தது. இரேனியஸின் திருப்புதல், பப்ரிஷியஸின் திருப்புதலைவிடவும் நடைத்திருத்தமுடையதாக இருந்ததால் அந்நடையே யாழ்ப்பாணத்தாருக்குப் பிடித்திருந்தது. எனவே அதையே ஆதாரமாகக்கொண்டு வேலையைத் தொடங்கினர்.

சென்னை வேதாகம சங்கத்தில் பெரும்பாலும் ஆங்கிலிக்கன் மிஷனெரிகள் இருந்தனர். அவர்களுக்கு 1611 அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமத்தின்மீது ஒரு விசேடப்பற்று இருந்து வந்தது. எனவே இலங்கையில் மொழிபெயர்ப்பு வேலை தொடங்கியதும் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தாருக்கு ஒரு நிபந்தனை விதித்தனர். அது என்ன வெனில், அவர்கள் செய்யவிருக்கும் திருப்புதல் 1611 அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமத்தையே ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் அதைவிட்டுச் சிறிதும் விலகக்கூடாது என்பதுமாகும். அடுத்த ஆண்டில், அதாவது 1841ல் நிபந்தனையை மேலும் விரித்து விளக்கி, ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் கருத்து மாத்திரமின்றி, வசன அமைப்பு, சொல்லடுக்கு, நிறுத்தக்குறிகள் (Punctuation) அனைத்தும் முற்றுமுழுவதுமர்க 1611 ஆங்கில வேதாகமப்படியே அமையவேண்டுமெனக் கூறினர்.³

திகைத்துப்போன யாழ்ப்பாணம், தென்னிந்திய மிஷனெரிகள் பலருக்கும், தாய்ச் சங்கத்துக்கும் அது குறித்து எழுதியது. எல்லோருக்குமே வியப்பு. சென்னை சங்கத்தினருக்கு மொழியியல், மொழிபெயர்ப்பியல், தமிழ் எதுவுமே தெரியாதென்கிற சங்கதி இச்சம்பவத்தின்மூலம் அம்பலமாயிற்று. தங்களுக்கு ஆதரவு இல்லை என்பதை அறிந்துகொண்ட சென்னை, நிபந்தனையை மாற்றி 1611, ஆங்கில வேதம் 'மிக உயர்ந்த கவனத்துடன் பாராட்டப்பட' வேண்டுமென்றும் அதைவிட்டு விலகும் போது கமிட்டியில் மூன்றிலிரண்டு பங்கினரின் சம்மதம் இருக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியது. யாழ்ப்பாணம் தங்கள் வேலைக்கு ஆதாரமாகத் தாங்கள் விரும்பியபடியே இரேனியஸின் விவிலியத்தை வைத்துக் கொள்ளலாமென்று இலண்டன் சங்கம் எழுதிவிட்டது.

ஆறுமுகநாவலரே பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்பைச் செய்து வந்தார். 1846க்குப் பின்புதான் பெர்சிவல் தமது முழு

நேரத்தையும் இவ்வேலையில் செலவிடத் தொடங்கினார். மொழி பெயர்ப்புக் கமிட்டி வாரத்தில் ஒருமுறை கூடித் திருத்தங்கள் செய்தது. எழுதி முடித்த நூல்கள் பகுதிகளாக அச்சிடப்பட்ட பின்னரே சென்னையின் பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டன. அதற்குச் சென்னையும் சம்மதித்திருந்தது. 1848ல் மொழிபெயர்ப்பு முடிந்துவிட்டது. மிகக் குறுகிய காலத்தில் செய்யப்பட்ட மொழி பெயர்ப்பு இது.

முழு வேதமும் வந்து சேர்ந்ததும் சென்னை அதை ஒப்புக் கொள்ள உடனடியாக மறுத்துவிட்டது. பரிசோதனையாகவே இம்முயற்சியை மேற்கொண்டோம்; இது ஒரு பரிசோதனைப் பதிப்புத்தான் என்று தீர்த்துவிட்டது. இன்றளவும் இந்த மொழி பெயர்ப்பு 'பரிசோதனைப் பதிப்பு' (The Tentative Version) என்றுதான் வழங்குகிறது.

இரேனியஸின் விவிலியம் குறித்துச் சென்னை வேதாகம சங்கம் என்ன குற்றத்தை முக்கியமாகச் சாட்டியதோ, அதையே பரிசோதனைப் பதிப்பு குறித்தும் முதல் குற்றமாகச் சாட்டியது. அதாவது அது மூலத்தை நெருங்கித் தழுவவில்லை என்பதே.

யாழ்ப்பாணம் பதிலுக்கு செம அடியாகக் கொடுத்தது. மூலத்தை நெருங்கித் தழுவாததுபோல் தோன்றுவதன் காரணம் சென்னை சங்கத்தாரின் தமிழ் அறியாமையே. இயல்பான நல்ல தமிழ் வசனம் எது என்பது அதற்குத் தெரியவில்லை. மிஷனெரி களாகிய அவர்கள் ஐரோப்பியர் எழுதிய தமிழ் நூல்களையே படித்துப் படித்து அதுவே நல்ல தமிழ் என்று அவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். தமிழ்நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களும், பப்ரிஷியஸின் வேதாகமத்தை அதிகமாகப் படித்துச் செயற்கைத் தமிழ் நடையை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.⁴

மேலும் யாழ்ப்பாணம் மூலத்தை விட்டு வழுவவில்லை. அப்படி வழுவியமைக்கு திட்டமான திருட்டாந்தம் சென்னையால் காட்ட இயலாது என்றும் கூறியது.

அடுத்த குற்றச்சாட்டு 'இந்தியாவில் வழங்கும் தமிழ் வேறு, யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கும் தமிழ் வேறு' என்பதாகும். இரு இடங்களிலும் ஒரே தமிழ் இலக்கியம்தான் கற்கப்படுகிறது. உச்சரிப்பு வேறுபாடுதான் அதிகமே தவிர மற்றப்படி அல்ல என்று அதற்கு யாழ்ப்பாணம் பதில் கூறிற்று.

அடுத்ததாக யாழ்ப்பாணத் திருப்புதலில் இலக்கண முறையில் வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கவேண்டிய வினைச்

சொற்களுக்குப் பதில் பெரும்பாலும் நிகழ்கால வினைச்சொற்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதாகும். இதுவும் சரியான குற்றச்சாட்டல்ல என யாழ்ப்பாணம் சொல்லியது. செய்வேன், வருவேன் என்பன போன்ற வருங்காலச் சொற்களுக்குப் பதில் செய்கிறேன், வருகிறேன் என்று சொல்வது தமிழ் வழக்கில் உண்டு என எடுத்துக்காட்டினர்.

சென்னையின் அடுத்த குற்றச்சாட்டு பரிசோதனைப் பதிப்பில் அநேக சமஸ்கிருதச் சொற்கள் கலந்துள்ளன என்பதாகும். இப்படி ஒரு பேச்சு தமிழ் இலக்கிய உலகில் எழுந்தது இதுவே முதல் தடவை. தமிழ்நாட்டில் செய்யுள்/கவிதை எழுதுவதற்கே விதிகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. வடசொற்கள், திசைச் சொற்கள் என்றெல்லாம் பாகுபாடுகளும், விதிகளும் இருந்தன. பேசுந் தமிழைப்பற்றி எதுவும் இருந்ததில்லை. சமஸ்கிருதச் சொற்களை ஏராளமாகக் கலந்தே கல்விமான்கள் பேசிவந்தனர்.

பேசுந் தமிழ் எழுதுந் தமிழானபோது வடசொற்களைத் தாராளமாகக் கலந்தே எழுதினர். அப்படிக்கலப்பது குறித்து அவர்களுக்குத் தயக்கமோ குற்ற உணர்வோ இருந்ததில்லை. சமயம், தத்துவம், விஞ்ஞானம் முதலிய துறைகள் குறித்துப் பேசும் போதும் எழுதும்போதும் சமஸ்கிருதச் சொற்களைக் கலப்பது தமிழகத்தில் மிகவும் பரவலான வழக்கமாக இருந்து வந்தது.

நாயக்கர், மராத்தியர் முதலியோர் தமிழகத்தை ஆண்ட போது அந்தப் பிராந்தியங்களிலிருந்து வந்த மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ள இந்த சமஸ்கிருதம் கலந்த தமிழ் நல்ல சாதனமாகப் பயன்பட்டது. அப்படியே இஸ்லாமியர் படையெடுப்புக்களின் போதும் இந்தியாவில் பல மொழியினரையும் இணைப்பதற்கும் அந்த மணிப்பிரவாளத் தமிழ் உதவியது.

சமஸ்கிருதம் சமயமொழியாதலால் தமிழ்நாட்டில் சமஸ்கிருதத்துக்குப் பெரும் மதிப்பு இருந்துவந்தது. பல்வேறு மொழிகள் பேசிய இந்தியப் பண்டிதர்களிடையே சமஸ்கிருதச் சொற்கள் நல்ல இணைப்பை ஏற்படுத்தி வந்தன. சமஸ்கிருத அறிவு, கற்றோருக்குத் தனி அந்தஸ்தை அளித்தது. விளைவாக சமஸ்கிருதச் சொற்களை அலங்காரத்துக்காகப் படாடோபமாகப் பயன்படுத்துவதும் அதிகரித்தது. தமிழ்ச்சொற்களைப் பயன்படுத்தக்கூடிய இடங்களிலும் சமஸ்கிருதச் சொற்களை உபயோகித்தனர். இலக்கியம் பெரும்பாலும் அந்தணர் மேலாதிக்கத்தில் இருந்தது. அவர்கள் வடமொழியை அதிகம் விரும்பினர். இந்த நிலை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மிக உச்சத்தில் இருந்தது.

பரிசோதனைப் பதிப்பின் நடையில் பெரும் பங்குகொண்ட நாவலரும் இந்தப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவரே.

சமஸ்கிருதம்—தமிழ் தொடர்புபற்றி முதன் முதலாக மொழியியல் ரீதியாகக் கருத்துக்கள் எடுத்துச் சொன்னவர் பெர்னார்ட் ஷ்மிட் ஆவார். இவர் பின்னர் மலையாளத்திலும் பணிபுரிந்தார். 'தமிழ் சமஸ்கிருதத்தைச் சார்ந்த ஒரு மொழி அல்ல, வேறுபட்ட தனி மொழியாகும். அதன் சொற்களும், இலக்கணமும், வாக்கிய அமைப்பும் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் முற்றிலும் மாறுபடுபவை' எனக் கூறியிருந்தாரெனப் பார்த்தோம்.

இரேனியசும், பப்ரிஷியஸ் சமஸ்கிருதச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருந்த ஒரு சில இடங்களில் தூய தமிழ்ச் சொற்களைப் போட்டார் எனப் பார்த்தோம். பின்பு இடையன்குடிக்கு 1838ல் வந்த பிரபல தமிழறிஞர் இராபர்ட் கால்டுவெல் தமது ஆராய்ச்சியை ஷ்மிட்டின் கருத்துக்களை அடிப்படையாக வைத்தே தொடங்கியிருக்கவேண்டும். தமிழ் நன்கறிந்த வேறு பல மிஷனெரி களும் அப்போது நெல்லையிலும் தஞ்சையிலும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். சாயர்புரத்தில் ஜீ.யூ. போப் ஐயரும், சவிசேஷ புரத்தில் (பின்னர் பாளையங்கோட்டையில்) சார்ஜென்ட் ஐயரும் இருந்தார்கள். பவர் ஐயர் (H.Bower) தஞ்சையில் இருந்தார்.

நல்ல தமிழ் வசனநடை என்பதுபற்றித் தமிழ்நாட்டில் அப்போது யாராவது உருப்படியாகச் சிந்தித்தும் பேசியும் வந்தார்கள் எனில் அது மிஷனெரிகள்தான்.

தமிழில் சமஸ்கிருதக் கலப்பு என்பது அப்போது அந்த ஆங்கில மிஷனெரிகளின் சிந்தனையைக் கவர்ந்த விஷயமாக இருந்து வந்தது. தமிழ்—சமஸ்கிருதக் கலப்பை அவர்கள் ஆங்கில—இலத்தீன் கலப்புடன் ஒப்பிட்டு நோக்கினர். சமஸ்கிருதத்தைப் போலவே இலத்தீனும் வழக்கொழிந்த மொழி, சமய மொழி. பாரதத்தில் ஒரு காலத்தில் சமஸ்கிருதம் பொது மொழியாக இருந்ததைப்போல் ஐரோப்பாவில் இலத்தீனும் இருந்தது. தமிழில் சமஸ்கிருதம் கலந்திருப்பதைப் போலவே ஆங்கிலத்திலும் இலத்தீன் சொற்கள் ஏராளமாகக் கலந்து விட்டிருந்தன. கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்குச் சிறிது முன்னர் ரோம சாம்ராச்சியம் பிரித்தானியத் தீவில் பரவியபோதே ஆங்கிலோ—சாக்சன் மொழியிலே இலத்தீன் சொற்கள் நுழைந்தன. பின்னர் கிறிஸ்து சமயம் அங்கு பரவிய காலத்தில், மேலும் ஏராளமான இலத்தீன் சொற்கள் புகுந்தன. இலத்தீன் அப்போது ஐரோப்பா முழுவதிலுமே சமயமொழியாகவும் பொதுமொழியாகவும்

இருந்தது. அதற்குப் பின்னர் பிரெஞ்சியர் இங்கிலாந்தை ஆண்ட காலத்தில் பிரெஞ்சுச் சொற்களும், பிரெஞ்சுமூலமாகப் பல்வகை இலத்தீன் பிரயோகங்களும் ஆங்கிலத்தினுள் சேர்ந்தன. பின்னர் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் கிரேக்க சொற்களும் சேரத் தொடங்கின.

ஆனால் தமிழ்—சமஸ்கிருதம் போன்று இது பரிமாற்றமல்ல, ஒருவழிப் புகுமானமாகும்.

ஆக பத்துப் பதினாறு நூற்றாண்டுகளாக ஆங்கிலத்தில் இக்கலப்பு தொடர்ந்து நிகழ்ந்துவந்தது. ஆனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுவிலிருந்து நிலைமை மாறத் தொடங்கிற்று. ஆங்கில எழுத்தாளர்கள் இலத்தீன் சொற்களைத் தவிர்க்கத் தொடங்கினர். இலத்தீனின் பங்களிப்புப் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தை அலங்கரிப்பதாக மாத்திரமே இருக்கின்றது; அலங்காரங்களைத் தவிர்க்கின்ற எளிய நடையே ஜீவனுள்ளதாகும் என அவர்கள் கருதினர். கடினமான இலத்தீன் சொற்களை மக்கள் தங்களது அன்றாடப் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்துவதில்லை யாதலால் அத்தகைய சொற்களை எழுத்து வழக்கிலும் நீக்கினால், உரைநடையானது பேச்சுமொழியுடன் ஒட்டி வளரும்; மக்களுக்குப் பயனுள்ளதாகும் என நம்பினர். எனவே அவர்கள் ஆங்கிலோ—சாக்சன் வேர்களையும் அதன் தனித்தன்மைகளையும் தேடத் தொடங்கினர். முடிந்தவரை ஆங்கிலோ—சாக்சன் சொற்களை மாத்திரமே தங்கள் எழுத்துக்களில் பயன்படுத்தினர். முடியாத போது ஆங்கிலோ—சாக்சன் வேர்களுடன் இடைச் சொற்களை முன்னோ பின்னோ இணைத்துத் தேவைப்பட்ட பிரயோகங்களை உருவாக்கினர். அதுவும் முடியாதபோது பேசாமல் இலத்தீன் சொற்களையே பயன்படுத்திக்கொண்டனர்! ஏனெனில் தூய்மை வாதத்தை அவர்கள் வறண்டதாகவோ, ஒரு வெறியாகவோ செயல்படுத்தவில்லை. நடைமுறைக்கேற்றதாக, பயனுள்ளதாகவே செயல்படுத்தினர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுவரை இந்தத் தவிர்ப்பும், தேடலும் முனைப்பாக நடந்தது. விளைவாக ஆங்கில உரைநடையில் எளிமையும், வலிமையும் சேர்ந்தன. மக்களின் அன்றாடப் பேச்சு மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டதாகவும் அது முகிழ்த்தது.

இத்தகைய ஒரு நிலைமையை மிஷனெரிகள் அக்காலத் தமிழின் நிலையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கினர். தமிழ் வசனத்திலும் சமஸ்கிருதத்தைத் தவிர்க்கத் தொடங்குவது ஒரு நல்ல முயற்சியாகவே இருக்குமென அவர்கள் நினைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கால்டுவெல்லும் இக்காலத்தில்தான் தமது திராவிடமொழி ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். வேத மொழிபெயர்ப்புக்கள் உலகமெங்கும் மொழியியல் ஆராய்ச்சிகளை ஊக்குவித்தன. மிஷனெரிகள் உலகின் பல்வேறு மொழிகளைப் படிப்பதும், அவ்வம் மொழிகளில் இலக்கணங்கள், அகராதிகள், ஒப்பீடுகள் எழுதுவதும் அதிகரித்தன. மொழியியலும் வளர்ந்தது.

வங்காளம், சமஸ்கிருதம், மராத்தி, தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் விவிலியத்தை மொழிபெயர்த்த வில்லியம் கேரி (William Carey) இந்திய மொழிகளனைத்தும் சமஸ்கிருதத்தினின்று கிளைத்தவை எனத் தவறாகக் கூறியிருந்தார். கோல்புருக் (Cole-brooke), உல்கின்ஸ் (Wilkins) ஆகியோரும் அவ்வாறே சொல்லி வைத்தனர். மொழி ஆராய்ச்சிகளை விரிவாகவும் கூர்மையாகவும் மேற்கொண்ட கால்டுவெல் அக்கூற்றுக்களை ஆதாரங்களுடன் மறுத்தார். பின்வரும் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறினார்:

திராவிட மொழிகள் சமஸ்கிருதத்தினின்று கிளைத்தவை அல்ல. அவற்றின் இலக்கணத் தத்துவங்கள் அடிப்படையில் வேறுபடுபவை. அவற்றின் இலக்கணங்களை ஆராய்ந்தால் இது தெரியவருகின்றது. திராவிடமொழிப் புலவர்கள் தங்கள் இலக்கண நூல்களில் வேற்றுச் சொற்களைத் தனியாகக் கணக்குப் பண்ணி வந்திருக்கின்றனர். கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளில் வேற்றுச் சொற்களைத் தங்கள் மனம்போன போக்கில் பயன்படுத்துவ தில்லை.

தமிழில் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் குறைவாகவே கலந்திருக் கின்றன. அவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டு அது தானாகவும் இயங்க வல்லது. தமிழுக்குச் சமஸ்கிருதம் இன்றியமையாததன்று. சாதாரண மக்களின் அன்றாடப் பேச்சிலே சமஸ்கிருதச் சொற்கள் இல்லை. படித்தவர்களின் பேச்சிலேதான் காணப்படுகின்றன. இலக்கியம், தத்துவம், கலைகள், சமயம் சம்பந்தப்பட்ட பேச்சிலும் எழுத்திலுமே சமஸ்கிருதம் அதிகம்.

வசன நடையிலும் அது புகுந்துவிட்டிருக்கின்றது. சமய வசன நடையில் அதிகம். வலிந்து புனைந்த அலங்கரிப்புக்கள் மிகுந்த நடையில்தான் அது அதிகம். ஆயினும் ஆங்கிலத்தில் கலந்து விட்ட இலத்தீனைவிடவும் தமிழில் கலந்திருக்கும் சமஸ்கிருதம் அப்படி யொன்றும் அதிகம் இல்லை. விவிலியத்தின் யாத்திராகமம் இருபதாம் அதிகாரத்தில் வரும் பத்துக் கற்பனைப் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டால், ஆங்கில விவிலியத்தில் 45 சதவிகிதம்

இலத்தீன் கலந்துள்ளது. தமிழிலும் அதே சதவிகிதத்தில்தான் சமஸ்கிருதம் கலந்துள்ளது.

கால்டுவெல் அத்தியட்சரின் ஆராய்ச்சி முடிவுகள் (திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்) Comparative Grammar of the Dravidian Languages என்ற தலைப்பில் நூல் வடிவமாக 1856ல் இலண்டனில் வெளியாயிற்று. இந்நூல் தமிழ்மொழியில் மட்டுமல்லாமல் தமிழர் வாழ்க்கையின் பல்வேறு துறைகளிலும் திருப்பங்களைக் கொணர்ந்து வரலாறு படைக்கக் காரணமாயிற்று. தமிழருக்குப் புதிய தன்னம்பிக்கையை ஊட்டிற்று.

இப்படியொரு சூழ்நிலையில்தான் சென்னை வேதாகம சங்கம் பெர்சிவல்—நாவலர் மொழிபெயர்ப்பில் அநேக சமஸ்கிருத பதங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறி அதை ஏற்க மறுத்தது. தமிழ் நாட்டில் மிகத் தீவிரமாக ஒரு வெறியுடன் வளர்ந்து, அரசியல் பரிணாமங்களும் பெற்றுவிட்ட தனித் தமிழ் இயக்கம் (அந்தப் பெயர் பின்னர்தான் வந்தது) இப்படித்தான் தொடங்கியது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு ப. 124.
2. மேலது ப. 148
3. Ibid, p.120. *A Brief Narrative of the Jaffna Auxiliary* p.16-17
4. Ibid, p.127.

சைவமும் தமிழும்

பரிசோதனைப் பதிப்பில் கலந்திருந்த சமஸ்கிருதச் சொற்கள் புதுமையானவையாகவும் கடினமானவையாகவும் இருந்தன என்ற மதிப்புரையும் எழுந்திருந்தது. முந்தைய வேதத்திலிருந்த கேதுரு, கர்வாலி, அசோகை, வாசனைமரம் என்ற சொற்களைப் பரிசோதனைப் பதிப்பில் ஏரஸ்மரம், அல்லோன் விருக்ஷம், ஏரேன் விருக்ஷம், அல்முக் மரம் என்று மாற்றி வைத்தார்கள்; அனைவருக்கும் தெரிந்த சொற்களை நீக்கி, அநேகருக்கு விளங்காத சமஸ்கிருத பதங்களை பயன்படுத்தியிருந்தார்கள்.¹

நாவலர் எளிதான சமஸ்கிருதச் சொற்களைத் தேர்ந்து கொள்ளாமல் கடினமான சொற்களைத் தேர்ந்துகொண்டதே அவர் செய்த தவறு; ஆவாசம், வேதிகை, நிவேதனம், நைவேத்தியம், அப்போஸ்தலர்களின் கிரியைகள் என்ற சொற்கள் முந்தைய மொழிபெயர்ப்பில் முறையே ஆசரிப்புக் கூடாரம், பலிபீடம், காணிக்கை, பாவநிவாரணபலி, அப்போஸ்தலரின் நடவடிக்கைகள் என்பனவாகும்.²

பரிசோதனைப் பதிப்பில் காணும் சொற்களைக் கவனித்தால் அவற்றின் நூதனமும் கடினமும் ஒருபுறமிருக்க, அவை வைதீக இந்து சமயத்தினர் பயன்படுத்துகின்ற சொற்களாகவும் இருக்கின்றன என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். தங்கள் பழைய சமயங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டுக் கிறிஸ்தவத்தைத் தேர்ந்து கொண்டிருந்த புதுக் கிறிஸ்தவர்கள் அந்தச் சொற்களை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதுதானே.

பரிசோதனைப் பதிப்பின் நடை சிறப்பாக எளிமையாக இருந்தது. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இரேனியஸின் வேதத்தையே முன்னிறுத்தி செயல்பட்டிருந்தனர். நடைக்குப் பெரும்பாலும் பொறுப்பாக இருந்தவர் ஆறுமுக நாவலர். அவர் சிறந்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவர். பிறவித் தமிழருமாதலால் நடை ஆற்றொழுக்காய் அமைந்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. குழுவில் இருந்த

ஐரோப்பியத் தமிழறிஞர்களுக்கும், தமிழ் வசனநடை பற்றி ஆரோக்கியமான கருத்துக்கள் இருந்தன. மிகக் குறுகிய காலத்தில் ஒரு உத்வேகத்தோடு செய்து முடிக்கப்பட்ட தமிழாக்கம் இது.

ஆனால் சென்னை வேதாகம சங்கம் அதை நிராகரித்து விட்டுத் தான் மறுசோலி பார்த்தது. அப்போது தமிழகத்தில் இருந்த மிஷனெரித் தமிழறிஞர்கள் பெரிய ஜாம்பவான்கள். இடையன் குடியில் இராபர்ட் கால்டுவெல், சாயர்புரத்தில் ஜி.யூ. போப் என்று தமிழ்ப்பற்று மிகுந்தவர்கள் இருந்தனர். தஞ்சையிலும் தமிழறிந்த மிஷனெரிகள் இருந்தனர். இவர்கள் ஏகமனதாக யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பை ஏற்க மறுத்தனர்.³

எனவே தமிழ் நாட்டில் அப்பதிப்பு அதிகம் பயன்படுத்தப் படவில்லை. அமெரிக்கன் மிஷன் நிறுவியிருந்த ஆற்காடு, மதுரை சபைகளில் மாத்திரமே அது ஒரு சிறிது புழங்கிற்று. தஞ்சையிலும் நெல்லையிலும் அதை மக்கள் பயன்படுத்தவில்லை. அவ்விரு இடங்களிலுமே அப்போது கிறிஸ்தவர்கள் மிகுதியாக இருந்தனர். அச்சிடப்பட்ட பிரதிகளின் எண்ணிக்கை 3,500 மாத்திரமே.

எனவே தமிழகத்து வசன இலக்கிய உலகில் இது அதிகமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. முந்தைய மூன்று மொழிபெயர்ப்புக்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இதன் தாக்கம் குறைவு.

மேலும் இரேனியசின் வேதத்தின் காலத்துக்கும் பரிசோதனைப் பதிப்பின் காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட கால இடைவெளி மிகவும் குறைவு. இரேனியசின் வேதம் வெளிவந்த பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குள் இது வெளிவந்தது. அத்தனை குறுகிய காலத்தில் ஒரு மொழியின் மரபுகள் பெரிதும் மாறிவிடுவதில்லை. வழக்கொழிவுகளும், புதிய சேர்க்கைகளும், பிற மாற்றங்களும் ஏற்பட்டு மொழியின் நடை சொல்லிக்கொள்ளும்படியான வித்தியாசங்களுடன் புதிய தோற்றம் கொள்ளுவதற்குச் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுக்காலம் பிடிக்கிறதென மொழியியல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். (எனவே ஒரு வேத மொழிபெயர்ப்பை மீண்டும் செய்து, காலத்துக்கேற்ற புதிய நடையில் அதை ஆக்குவதென்பதை (அவ்வேலையில் உள்ள சிரமங்களை உத்தேசித்து) ஐம்பது ஆண்டுக்கு ஒருமுறை செய்தால் போதுமென வேத மொழிபெயர்ப்பு நிபுணர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர்.) எனவே பரிசோதனைப் பதிப்பால் பெரிய பங்களிப்பு தமிழ் வசன நடைக்குக் கிடைத்துவிட்டதாகக் கூற முடியாது.

இதுவரை தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்த வேதாகமங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது, இரேனியசின் வேதம் கொணர்ந்த

தாக்கம் அதிகம் எனச் சொல்லலாம். கற்றோர்க்கு ஏற்ற இலக்கணத் திருத்தமாய், எழுத்தறிவு மட்டும் பெற்றோருக்கும் விளங்கும் தன்மையதாய், சந்தி பிரித்தல், நிறுத்தக் குறிகள் முதலிய புதுமைகளோடு, ஏராளமான பிரதிகளும் மறு பதிப்புகளுமாய், சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்தினருக்கும் கிடைக்கக்கூடியதாய் அது இருந்தது. பாட நூல்களும், சுகாதாரம் உள்ளிட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களும் கிடைத்தமையால், புதிய வசனநடை ஒரு இலக்கிய வாகனமாய் முகிழ்க்கும் நிலையையும் இரேனியசின் காலத்திலேயே அது எட்டி விட்டது.

கிறிஸ்தவத் தமிழ் என்ற வினோதமான மொழிபெயர்ப்பு வாடை அடித்த தமிழைக் கண்டிக்கும் போக்கும் இரேனியசின் வேதத்திலேயே அமையத் தொடங்கிவிட்டது. எளிமையும் சரளமும் அது வளரத் தலைப்பட்டது. ஆக்க இலக்கியம் என்பது இத்தகைய நடையில் மாத்திரமே சாத்தியம் என்பதையும் எழுத்தாளர்கள் உணரத் தலைப்பட்டனர். 1835ல் இந்தியரும் அச்சகம் வைத்து நடத்தலாம் என்ற அனுமதியும் கிடைத்திருந்தது. பரிசோதனைப் பதிப்பின் காலத்துக்கு முன்பாகவே இவை யெல்லாம் நிகழ்ந்தன.

ஆனால் பரிசோதனைப் பதிப்பின்மூலம் கிடைத்த அனுபவத்தைக் கொண்டு ஆறுமுக நாவலர், இதுகாறும் ஐரோப்பியரும் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும் மட்டுமே பயன்படுத்தி வந்திருந்த வசன நடையைச் சைவ சமய மறுமலர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தியதும், இந்து மேல் சாதியினரும் புதிய வசனநடையை ஒப்புக்கொள்ள மாறு செய்ததும், இலங்கை மொழிபெயர்ப்பு நடவடிக்கையின் முக்கிய விளைவு ஆகும்.

ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879) யாழ்ப்பாணத்தின் வேளாள குலத்தைச் சேர்ந்தவர். குடும்பம் தமிழ்ப் புலமை கொண்டது. தந்தை கந்தப்ப பிள்ளைக்கும் டச்சு, போர்ச்சுகக்கீசியம், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் அறிவு இருந்தது. இலங்கையில் வேறு வேறு அந்நிய ஆட்சிகள் நிலவிய காலங்களிலும் அக்குடும்பத்தினர் அந்த ஆட்சிகள் எல்லாவற்றிலுமே உயர் பதவிகள் வகித்து வந்திருந்தனர்—கல்வியறிவுடன் உலக அறிவும் பெற்றிருந்தாராதலால்.

நாவலர் பிள்ளைப் பருவத்தில் வீட்டில் சைவம், தமிழ், சங்கீதம், சமஸ்கிருதம் ஆகியவை கற்றுத் தேறிய பின்னர், 1834ல் தமது பன்னிரெண்டாம் வயதில் வெஸ்லியன் மிஷன் பள்ளியில் சேர்ந்தார். மிஷன் பள்ளிப் படிப்பு அப்போது உத்தியோக

வாய்ப்புக்களுக்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது. கல்வியில் நாவலர் அசாதாரண ஆற்றலுடன் திகழ்ந்தார். அதைக் கண்ட பெர்சிவல் அவரை மேல் வகுப்புக்களுக்குத் தமிழும் கீழ் வகுப்புக்களுக்கு ஆங்கிலமும் கற்றுத்தர நியமித்தார்.

1841ல் பெர்சிவல்லின் மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் நாவலர் தலைமைத் துணையாளராக நியமனம் பெற்றார். மொழி பெயர்ப்பின் நடையில் பெரும் பொறுப்பு அவருடையதே. வேத மொழி பெயர்ப்பு வேலையுடன் சமயக் கட்டுரைகள், ஞானப் பாட்டுகள், ஜெப புத்தகம் ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பையும் சரி பார்த்தார். இப்பணியில் அவர் 1848 வரை ஈடுபட்டிருந்தார். மொத்தத்தில் பன்னிரண்டு வயது தொடங்கி இருபத்தியாறு வயது வரை அவர் மிஷன் சூழலில் இருந்து வந்தார். அவர் காலத்துத் தலைசிறந்த தமிழறிஞர்களான மிஷனெரிகளுடன் அவர் கிறிஸ்தவ இறையியல், தமிழ் வசனநடை, சொல்லாட்சி முதலியன குறித்துக் கலந்துரையாடினார். தமிழகம் சென்று அங்குள்ள இலக்கிய வட்டாரங்களுடனும், சைவ சமயத்தவருடனும் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்புப் பெற்றார்.

இக்காலத்தில் அவர் கிறிஸ்தவ மிஷனெரிகளின் சமயப் பிரசார முறைகளை உடனிருந்து ஊன்றிக் கவனித்தறிந்தார். குறிப்பாக வசனநடை சமயப் பிரசாரத்தில் மிக வலுவான சாதனமாகப் பயன்படுகிறது என்பதைக் கவனித்தறிந்தார். சைவ சமய மறுமலர்ச்சிக்கு அவர் அதைப் பயன்படுத்தினார்.⁴

நாவலர் காலத்தில் இலங்கையில் சைவ சமயம் நலிவடைந்து வந்தது. டச்சு ஆட்சிக் காலத்தில் கட்டாயத்தினால் கிறிஸ்தவரான பேர், அந்த ஆட்சி கவிழ்ந்ததும் மீண்டும் சைவ சமயிகளாயினர். ஆனால் ஆசாரங்கள் குறைந்துபோயின. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் சமயமாற்றம் பலவந்தம் இல்லையாயினும் மிஷன் படிப்பு உத்தியோக வாய்ப்புக்களுடன் இன்றியமையாத தொடர்புகள் கொண்டிருந்தமையால் இளைஞர்கள் மிஷன் பள்ளிகளுக்கே சென்றனர். ஆசாரங்கள் மேலும் குறையலாயின. பலர் சவுகரியமாகக் கிறிஸ்தவர்களாகவும் மாறிக்கொண்டனர். இந்த நிலைமையை மாற்றத்தான் நாவலர் தீவிரமாக உழைத்தார்.

மேலும் கிறிஸ்தவமும் ஆங்கிலமும் பரவியதால் சாதியமைப்பு பாதிக்கப்பட்டது. கிறிஸ்தவம் மேல் வகுப்பினரிடையே அதிகமாகப் பரப்பப்பட்டு வந்தாலும், மொத்தத்தில் அது சமுதாய சமத்துவக் கொள்கைகளை உள்ளடக்கியதாகவே இருந்தது. இலங்கையில் வேளாளகுலம் சமுதாய ஏணியின் உச்சத்தில் இருந்தது.

நிலவுடைமை அதிகம் பெற்றிருந்த சாதி அது. கிறிஸ்தவமும் ஆங்கிலக் கல்வியும் பரவத் தொடங்கிய பின்னர் அச்சாதியின் முதன்மையிடம் ஓரளவு தகரத் தொடங்கியது. அந்த நிலைமையைத் தடுக்க வேளாளர் முயன்றனர். அம்முயற்சிகளில் நாவலர் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்.⁵

சைவ சமயத்துக்கு மீண்டும் புத்துயிருட்டும் நடவடிக்கைகளோடு நாவலர் கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரத்தையும் வன்மையாகக் கண்டித்தும் எதிர்த்தும் வந்தார். கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரங்களில் ஒரு சில, இந்துக்களின் சினத்தைக் கிளறுவதாக அமைந்தன. யூத, கிறிஸ்தவ சமயத்தினருக்குச் சிலைவணக்கம் தடுக்கப்பட்டுள்ள ஒன்று. நியாயப்பிரமாணங்களை மீறிய யூதரை யூத தீர்க்கதரிசிகள் பண்டைக் காலத்தில் வன்மையாகக் கண்டித்து வந்திருந்தனர். கிறிஸ்தவ சவிசேடகர்களும் அதே தீர்க்கதரிசிகளின் பாணியில் நையாண்டியுடனும் கண்டிப்புடனும் விக்கிரக வணக்கத்தைக் குறிப்பிட்டனர். நியாயப்பிரமாணங்களை மீறிய இஸ்ரவேலருக்கு தீர்க்கதரிசிகளின் நையாண்டித் தொனி பொருத்தமே. ஆனால் சிலை வழிபாட்டை ஆணிவேராகக் கொண்டிருக்கும் இந்து சமயிகளிடம் அந்தத் தொனி கூடாது. இந்துக்கள் புண்பட்டனர்; எரிச்சலுற்றனர். பொது மக்களிடையே கிறிஸ்தவ சமய எதிர்ப்பு அதன் மூலம் வலுவடைந்தது. நாவலர் தமது எழுத்துக்களின் மூலம் மிஷனெரிகளையும் அவர்களது சமயப் பிரசாரத்தையும் தீவிரமாய் எதிர்த்தார்.

பெர்சிவல் குழுவில் உறுப்பினராக இருந்த காலத்திலும் அவர் அவ்வித நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். பணியை விட்டு விலகிய பின்னர் அவற்றில் முழுமூச்சுடன் இறங்கி விட்டார்.

இரேனியஸ், ஸ்பால்டிங்கு ஆகியோரின் வசன நூல்கள் அப்போது மக்களால் விரும்பிப் படிக்கப்பட்டன. வேதாகமமும் அப்படியே. எனவே நாவலரும் இந்து சமயக் கவிதை நூல்களை வசனப்படுத்தினார். அவர் எழுதிய பெரிய புராண வசனம், திரு விளையாடற் புராண வசனம், கந்த புராண வசனம் மிகப் புகழ் பெற்றன. அச்சுக்கூடம் நிறுவி அவைகளைப் பதிப்பித்தார். கல்விச் சாலைகளும் நிறுவி பாட நூல்கள் பலவும் எழுதினார். சைவமும் தமிழும் என்ற சொற்றொடர் இக்காலத்தில் எழுந்ததுதான்.

மிஷனெரிகளையும் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களையும் பின்பற்றி அவர் சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றினார். நாவலர் என்ற பெயரையும் இந்து சமயத்தினர் அவருக்குச் சூட்டினர். இலங்கையிலும், தமிழ்

நாட்டிலும் அவர் பெரும் சைவ சமய வீரராகக் கொண்டாடப் பட்டார்.

நாவலரின் சமய சீர்திருத்தங்கள் சாதாரண தமிழ் மக்களின் வழிபாட்டு முறைகளுடன் இணைந்ததாக இருக்கவில்லை. 'ஆரிய' மதத்தைப் பரப்பவும், ஆகமக் கோவில்களை எழுப்பவுமே அவர் உழைத்தார். இராமலிங்க சுவாமிகளின் பாடல்களை அவருடைய சீடர்கள் அருட்பா என்று அழைத்ததை ஒப்புக் கொள்ளாமல், சைவ சமய நான்கு குரவரின் பாடல்களுக்கே உரிய சொல்லை எடுத்து அவர்கள் வழங்கியமைக்காக அவர்கள்மீது கச்சேரியில் வழக்கும் தொடுத்தார்.

கிறிஸ்தவ சமயத்தையும் மிஷனெரிகளின் சமயப் பிரசார நடவடிக்கைகளையும் எதிர்த்து அவர் ஏராளமான நூல்களை எழுதிக் குவித்தார். 'விவிலிய குற்சிதம்', 'விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம்', 'பாதிரிகளுக்கோர் சற்புத்தி' என்பன அவற்றில் ஒரு சில.

பைபிளை வேதம் என்று கிறிஸ்தவர்கள் கூறியதையும் அவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவரது 'விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரத்தில்' வரும் ஒரு பகுதி அதைத் தெரிவிக்கிறது.

'நுமது புலனிலார் குணத்தைச் சாதுக்கண்மீது ஏற்றி நுமது கிறிஸ்து இயேசுவினாலே நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் பிரம்படி படாதீர்... நுமது பாழ்மதக் கிறிஸ்தவப் படுகுழியின்கண்ணே பல்லாயிரவர் வீழ்ந்து மாயாது, ஆரிய மதத்திலே நின்று உய்யும் வண்ணம்... நுமது நூலுக்கு வேத நூலெனப் பெயரொன்று எங்கே திருடிச் சேர்த்திருக்கின்றீர்? நுமது பைபிளுக்கு அர்த்தம் வேதந்தானோ?... நுமது புஸ்தகத்துக்கு மூல பாஷைப்படி புஸ்தகமாமென்க.'⁶

வேதம் என்ற சொல் ரிக் முதலிய நான்கு வேதங்களுக்கு மட்டுமே உரியது. அதைக் கிறிஸ்தவ பைபிளுக்குப் பயன்படுத்துவது தகாது என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது. அப்படியானால் பரிசோதனைப் பதிப்பில் கண்ட நிவேதனம், நைவேத்தியம், சங்கற்பம் போன்ற வைதிக இந்து சமயச் சொற்களும் அவர் விருப்பப்படி அல்ல, பெர்சிவல் மற்றும் மிஷனெரிகளின் விருப்பப்படியே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன எனக் கொள்ள இடமிருக்கின்றது.

இலங்கையிலிருந்து செயல்பட்ட பெர்சிவல்—நாவலர் குழுவினர் வட சொல்—தமிழ்ச் சொல் என்ற பாகுபாட்டைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. சமஸ்கிருதத்துக்கு அக்காலத்தில் பெரும் மதிப்பு இருந்து வந்ததால், கற்றோரையும்,

அதன் காரணம் நாவலர் வடமொழியில் விசேடமாகக் கற்ற நூல்கள் பிந்திய காலங்களில் எழுதப்பட்ட சைவ நூல்களாகும் என்பதாகவும் பேராயர் குலேந்திரன் குறிப்பிடுகின்றார்.

எது எப்படியோ சென்னை வேதாகம சங்கம் தனித்தமிழ் என்ற விதையை முதன் முதலாக ஊன்றியது. அது பின்பு ஒரு வெறியுடன் வளர்ந்து பல ரூபங்களும் பற்பல பரிணாமங்களும் எடுத்தமைக்கு அச்சங்கம் பொறுப்பாகாது.

நாவலருங்கூட தமது எழுத்துக்களில் சமஸ்கிருதச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதை வரவரக் குறைத்துவிட்டார் என்பதை அவரது நூல்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்த வி. செல்வநாயகம் குறிப்பிடுகின்றார்.

'விவிலிய குற்சித கண்டனதிக்காரத்தில்' இருந்து எடுத்த உதாரணப் பகுதி சற்றுக் கடினமான உரைநடையாகும். ஆனால் நாவலர் வேத மொழிபெயர்ப்பில் எளிமையான நடையிலேயே எழுதினார். மொழிபெயர்ப்பின் பொறுப்பு குழுவைச் சேர்ந்த தெனினும், மொத்தத்தில் அதன் நடை நாவலருடையதே. 'மொழிபெயர்ப்பு ஒரு தனி மனிதரது எண்ணப் போக்கு தெரியுமாறு ஒருகைப்படச் செய்யப்பட்டதென்பதற்குப் போதுமான குறிப்புகள் அதில் காணக்கிடக்கின்றன' என்று பல வருடங்கள் கழித்து 1869ல் சென்னை சங்கம் மீண்டும் ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கொணர்ந்தது. அப்போது நாவலர் சைவ சமய சீர்திருத்தப் பணிகளில் மிகவும் ஆழ்ந்து, கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரத்துக்கெதிராக வெளியரங்கமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படியாகச் சென்னை சங்கம் யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பை நிராகரித்ததன் காரணங்களை நினைத்து நினைத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. 1853லேயே அது தன் அடுத்த மொழிபெயர்ப்புக் கான குழுவைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி விட்டிருந்தது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. J.D. வேதப்பிரசித்த விர்த்தாந்தம். 1888. The Religious Tract and Book Society, Madras, p 233.
2. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு ப. 143
3. மேலது ப. 140

4. மேலது ப. 148
5. Karthikesu Sivathambi: *A Study of Educational and Socio Religious Activities of Arumuga Navalar (1822-1879)* p. 58-61
6. வி. செல்வநாயகம்: *தமிழ் உரைநடை வரலாறு.*
7. Dr. John Murdoch: *A Classified Catalogue of Tamil printed Books.*
p. 4
8. சபாபதி குலேந்திரன்: *கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு.* ப. 143

தேவன்

பரிசோதனைப் பதிப்புப்பற்றிப் பேசுகையில் அது புதிதாகப் பயன்படுத்தியிருந்த தேவன் என்ற சொல்பற்றியும் குறிப்பிடுவது அவசியம். முந்தைய வேதங்களில் அதாவது பப்ரிஷியஸ், இரேனியஸ் ஆகியோரின் வேதங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்த சொல் பராபரன் என்பது. முழுமுதற் கடவுள், ஒரே கடவுள் என்ற பொருள் வரவேண்டிய இடங்களிலே அந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. பரிசோதனைப் பதிப்புக் குழுவினர் பராபரன் என்று வருகிற இடங்களிலே எல்லாம் அந்தச் சொல்லை நீக்கி அதற்குப் பதிலாக 'தேவன்' என்று போட்டார்கள்.

தேவன் என்பதன் வேர்ச்சொல் 'தே' என்பதாகும். அதன் பொருள் ஒளி என்றும், அது மிகப் பழைய சொல் என்றும் கூறப்படுகிறது. வடக்கு தெற்கு என்ற பேதமில்லாமல் இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலே அச்சொல் நெடுங்காலமாக வழக்கிலிருந்து வருகிறது. மனிதரின் உயர்ந்தது, வணங்கப்படத்தக்கது என்ற அர்த்தத்துடன் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படுவது; சமஸ்கிருதத்தில் இச்சொல் உண்டு; வேறு பல இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் காணப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

கிரேக்க மொழியில் இச்சொல் 'தியோஸ்' என்ற உருவத்தில் இருக்கிறது. அதன் பன்மை 'தியோர்ய்' என்பது. கிரேக்க வேதாகமத்தில் 'ஒரே கடவுள்' என்று பொருள் வரவேண்டிய இடங்களில் தியோஸ் என்ற சொல்லை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் பயன்படுத்தினர். தியோஸ் என்றால் பல தேவர்களுள் ஒருவன் என்பதுதான் பழைய கிரேக்கப் பண்பாட்டினர் அறிந்திருந்தது. ஆயினும் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தியோஸ் என்ற அந்த ஒருமைச்சொல்லை எடுத்து அதில் ஒரே கடவுள் என்ற கிறிஸ்தவக் கருத்தைப் பொதிந்தனர்.

அதுபோலவே இலத்தீன் வேதத்தில் டேயுஸ் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது.

தமிழில் தேவன், தேவர், தேவர்கள் என்ற சொற்கள் நெடுங்காலமாக வழக்கிலிருந்து வருகின்றன. தேவர்கள் முப்பத்து முக்கோடிப்பேர் என்கிறது இந்து புராணம். மக்கள், தேவர், நரகர் என்று மூன்று வகையினர் உண்டு என்ற நம்பிக்கையும் இருந்து வருகின்றது. தேவன் என்ற ஒருமைச்சொல் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களில் ஒருவன் என்ற அர்த்தத்துடன்தான் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிவருகின்றது. ஒரே கடவுள் அல்லது முழுமுதற் கடவுளைக் குறிக்கவேண்டுமானால் தேவதேவன், மாதேவன், தேவாதிதேவன் என்று ஏதாவதொரு அடைமொழியைச் சேர்த்தாக வேண்டும்.

கோயில் முழுதுங் கண்டேன்
சுற்றித் தேரோடும் வீதி கண்டேன்
தேவாதி தேவனை யான் தோழி
தேடியுங் கண்டிலனே....

என்றார் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை.

இந்தியா முழுவதும் அதே நிலைமைதான். தேவன் என்றால் தேவர்களுள் ஒருவன் என்ற அர்த்தம்தான் இருக்கிறது. ஒரே கடவுளைக் குறிக்க மகாதேவ, தேவதேவ என்று சொல்ல வேண்டும். எனவேதான் வங்காளி, ஓரியா, அசாமி முதலிய மொழிகளில் கிறிஸ்தவ வேதத்தை மொழிபெயர்த்தவர்கள் அந்தச் சொல்லைத் தவிர்த்துவிட்டனர். ஒரே கடவுளைக் குறிக்க 'ஈஸ்வர்' என்ற சொல்லைத் தெரிந்துகொண்டனர்.

ஆனால் பெர்சிவல் குழுவினர் ஒரே கடவுள் என்பதற்குத் தேவன் என்ற சொல்லைத் தேர்ந்துகொண்டனர். அவர்கள் கிரேக்க வேத மொழிபெயர்ப்பாளர்களைப் பின்பற்றினர். பல தேவர்களுள் ஒருவன் என்கின்ற அர்த்தத்தை மாத்திரம் கொடுக்கக்கூடிய தேவன் என்ற தமிழ்ச் சொல்லை எடுத்து அதனுள் ஒரே கடவுள் என்ற கிறிஸ்தவக் கருத்தைப் பொதிய நினைத்தனர்.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இது சற்று விபரீதமான பிரயோகமே. பல தேவர்களுள் ஒருவன் என்கிற பொருள் ஒருபுறமிருக்க, தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அது முக்குலத்தோரின் சாதிப்பட்டமுமாகும். தேவன்/ர் தேவமார் என்கின்ற சொற்கள் அந்த சாதியினரைக் குறிக்க மிகச் சாதாரணமாய் வழங்கி வருவது.

எனவே தேவன் என்ற அந்தச் சொல்லினுள் திணிக்கப்பட்ட முழுமுதற் கடவுள் என்ற பெரிய அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள தமிழ் மக்கள் சிரமப்பட்டனர். கிறிஸ்தவ துவேஷியான நாவலர்

வன்ம நோக்கத்துடன் அந்தச் சொற்பிரயோகத்தைச் செய்திருப்பாரோ எனச் சந்தேகித்தனர்.

ஆனால் அந்தச் சந்தேகம் நியாயமற்றது. இந்தியப் புராண அறிவும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பரிச்சயமும் கொண்டவர் எவரும் அப்படியொரு சொல்லைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தயங்குவர். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டோருக்குச் சொல்லின் விபரீத பிரயோகம் எளிதில் புலனாகியிருக்கும். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மிஷனரிகளே இச்சொல்லை விரும்பித் தேர்ந்தெடுத்தனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கிரேக்க மொழியில் தியோஸ் என்ற சொல் ஒரே கடவுள் என்ற அர்த்தத்தில் செமித்துக் கொண்டது போல, தமிழிலும் செமித்துக் கொண்டாவிடும் என்று எதிர்பார்த்தனர் போலும்.

இரேனியசுங்கூட தேவன் என்ற சொல்லைப்பற்றிச் சிந்தித்தார் என்று தெரிகிறது.¹

ஆனால் அவர் கடவுளுக்குப் பராபரன் என்ற சொல்லைத் தான் பயன்படுத்தினார். கடவுளைத் திட்டமாய்க் குறியாமல், மேல் உலகத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது அல்லது அறியப்படாத தெய்வத்தைச் சுட்டும்போதே 'தேவன்' என்ற பதத்தை அவர் உபயோகித்திருந்தார்.²

பராபரன் என்ற நல்லதொரு சொல்லை மாற்றவேண்டுமென பெர்சிவல் குழுவினர் ஏன் தீர்மானித்தனர் என்பதும் தெரியவில்லை. தேவன் என்கிற சொல்லைவிடவும் பராபரன் என்கிற சொல் வியாபகமான அர்த்தங்கொண்ட மேம்பட்ட சொல்லாகும்.

கத்தோலிக்கர் பயன்படுத்திய சருவேசுவரன் என்ற சொல்லையே முதல் வேத மொழிபெயர்ப்பாளரான சீகன் பால்குவும் எடுத்துப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் அவருக்குப் பின்வந்த தரங்கம்பாடி மிஷனரிகள் அதைப் பராபரன் என மாற்றிவிட்டனர். கத்தோலிக்கருக்கும் தரங்கம்பாடியார்களுக்கும் ஏற்பட்ட மனவேறுபாடு அந்த மாற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்திருக்குமோ என்றவொரு சந்தேகம் இருந்து வருகின்றது. அதுபோலவே இப்போது பராபரன் தேவனாக மாறியது லூத்தரர்களுக்கும் ஆங்கிலிக்கர்களுக்கும் ஏற்பட்டுவிட்ட பிளவு காரணமாக இருக்குமோ?

கடவுள் மாறாதவராயினும் அவர் வார்த்தையை மொழிபெயர்க்கின்ற மானுடர்கள் அப்படியல்லவே. எனவே நூற்றாண்டுக்கு நூற்றாண்டு அவர் நாமமும் மாறுகின்றது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தம்பிரானாகவும், பதினேழில் சருவேசுரனாகவும், பதினெட்டில் பராபரனாகவும், பத்தொன்பதில் தேவனாகவும், இருபதில் கடவுளாகவும் அவர் தமிழில் மாற்றம் பெறுகிறார்!

‘தே’ என்ற வேரின் அடிப்படையில் பிறந்த தெய்வம் என்ற சொல்லும் தமிழில் சாதாரண வழக்கில் இருக்கிறது. அது தேவனை விடவும் உயர்ந்த வியாபகமான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. முழுமுதற் கடவுள் என்ற பொருளிலும் அது வழங்குகின்றது. அஃது ஓர் அஃறிணைச் சொல். ‘அரசு அன்று கொல்லும், தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்ற பழமொழியைக் கவனிக்க. தெய்வங்கள் என்பது அதன் பன்மைச் சொல்; ஆயினும் தெய்வங்கள் என்பதும் தேவர்கள் என்பதும் ஒரே பொருளைத் தருவன அல்ல. சிறு தெய்வம், குலதெய்வம், இஷ்ட தெய்வம் என்று இச்சொல் பாகுபடுத்தப்படவும் முடியும்.

தேவன் என்ற பிரயோகம் விபரீதமாக இருந்தபோதிலும், நாவலர் அதைக் கெட்ட எண்ணத்துடன் புகுத்திவிட்டார் என்ற வதந்தி பாமர கிறிஸ்தவர்களிடையே பரவி வந்தபோதிலும், அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் அடுத்த மொழிபெயர்ப்புக் குழுவினரான பவர் குழுவினர் அந்தச் சொல்லை ஏற்றுக் கொண்டு அதைத் தங்கள் மொழிபெயர்ப்பிலும் பயன்படுத்தினர். தென்னிந்தியத் திருச்சபையினர் இப்போது பயன்படுத்துவது பவர் வேதாகமம்தான். அதை ஏறத்தாழ 130 ஆண்டுகளாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றோம். அதாவது முழுமுதற் கடவுள் அல்லது ஒரே கடவுள் என்பதைக் குறிக்க நாம் ஒரு நூற்றாண்டுக்குமதிகமாக தேவன் என்ற சொல்லைக் கேட்டும் வாசித்தும் பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

இத்தனை ஆண்டுகளாகியும் தேவன் என்ற இந்தச்சொல் தமிழ்க் கிறிஸ்தவப் பண்பாட்டிலும் அவர்களது சாதாரண பேச்சு வழக்கிலும் ஓட்டவில்லை. சொல் தமிழ் மொழியில் செமித்து ஒன்றிப்போய் இருக்கிறது என்று சொல்லமுடியாது. சமய மொழியில் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்துவோரும், எழுதுவோரும் மாத்திரமே அச்சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். கடிதங்கள் எழுதும்போதும் ஒரு சிலர் பயன்படுத்துகின்றனர். மற்றப்படி சாதாரணப் பேச்சு வழக்கில் கிறிஸ்தவ மக்கள் அதைப் பயன்படுத்துகிறதில்லை. ஒரே கடவுளைக் குறிக்க அவர்கள் ஆண்டவர், கடவுள், சாமி, தெய்வம் என்ற சொற்களைத்தான் பொதுவாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். மேற்கண்ட நான்கு சொற்களும் இந்துக்களுக்கும் பொதுவானவையே. ஒரே கடவுளைக் குறிக்க

இந்துக்களும் பேச்சு வழக்கில் அவற்றையே பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் ஆண்டவர் என்பதை இந்துக்கள் பொதுவாக ஆண்டவன் எனச் சொல்லுகின்றனர். ஈஸ்வரன், பகவான் என்ற வேறு இரு சொற்களையும் அவர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். அவையிரண்டும் தமிழ்நாட்டில் இந்துக்களுக்குப் பிரத்தியேகமானவை. தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் அவையிரண்டையும் பொதுவாக உபயோகிப்பது கிடையாது.

பவர் வேதாகமம் நூறு நூற்றுமுப்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களிடையே பழக்கத்திலிருந்தபோதிலுங்கூட, தேவன் என்ற சொல் அவர்களது அன்றாடப் பேச்சு வழக்கில் ஒட்டாமல் போனது அச்சொல்லின் தோல்வியைக் குறிக்கிறது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. J. Thomas: *Contributions towards a History of Biblical Translation in India*. Printed for the Calcutta Auxiliary Bible Society (Baptist Mission Press Calcutta. W.H. Dalton, 28 Cossipur street, 1854.)
2. சபாபதி குலேந்திரன்: *கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு* ப.132.

மிஷனெரி பைபிள்

பெர்சிவல்—நாவலர் வேதத்தை ஏற்க இயலாதெனச் சென்னை வேதாகம சங்கம் முடிவு செய்தவுடன் அடுத்த மொழி பெயர்ப்பைப்பற்றி அது சிந்திக்கத் தொடங்கியது. வேலையைத் தொடங்குமுன்னர் சரியான மொழிபெயர்ப்புக் குழுவை அமைத்துக் கொள்வது மிகவும் முக்கியமாகும். ஒரு குழுவே மொழி பெயர்ப்பின் பொறுப்பை வகிப்பதென்கிற கொள்கை பெர்சிவல்—நாவலர் மொழிபெயர்ப்பின்போது நன்கு கடைபிடிக்கப்பட்டது. எனவே சென்னை சங்கமும் குழு அமைக்கத் தொடங்கியது.

இக்காலகட்டத்தில்—அதாவது 19ம் நூற்றாண்டின் நடுவில் பல மிஷன்கள் தமிழ் நாட்டில் பணியாற்றி வந்தன. அவற்றில் முக்கியமானவை சர்ச்சுமிஷன் சங்கமும் (சி.எம்.எஸ்.), சுவிசேடப் பிரபல்லிய சங்கமும் (எஸ்.பி.ஜி.). இரண்டும் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்தவை. அந்த இரு சங்கங்களும் இக்காலத்தில் ஏராளமான பிரித்தானிய மிஷனெரிகளை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வந்தன. இந்தியா இப்போது பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தினுள் முற்று முழுதாக அடங்கியிருந்தது என்பதையும் பின்னணியாக நினைவில் வைத்துக்கொள்வது நல்லது. லண்டன் மிஷன், ஆர்காட்டு மிஷன் என்று வேறு பல மிஷன்களும் தமிழகத்தில் இருந்து வந்தன.

இப்படி பல மிஷன்கள் இருந்தபடியினாலே அவை அனைத்தும் ஒரே வேதாகமத்தைப் பயன்படுத்துவதே நல்லது என்ற கருத்தும் நிலவிற்று. தாங்கள் வெளியிடப் போகின்ற புதிய மொழி பெயர்ப்பை அனைத்து மிஷன்களும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என வேதாகம சங்கமும் நினைத்தது. ஆகவே எல்லா மிஷன்களையும் மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் பங்குகொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்றும் நினைத்தது.

எல்லா மிஷன்களும் ஒரு மனதாய் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு திருப்புதல் உண்டாவதானால், அது ஒரு தனிப்பட்ட

மிஷனுடைய வேலையாகவன்று, மிஷன்களுடைய கூட்டு முயற்சியாக இருக்க வேண்டுமெனச் சென்னை சங்கத்தார் உணர்ந்தனர்.¹

‘எல்லா மிஷன்களும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய’ என்ற சொற்றொடரைக் கண்டவுடன் சென்னை சங்கம் பரந்த மனப்பான்மையுடன் செயல்படத் தொடங்கியது என்று தோன்றலாம். ஆனால் உண்மை மாறானது. இரேனியஸ் தமது மொழி பெயர்ப்பு எல்லாத் தமிழர்களுக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் செயல்பட்டார். கல்லாதோர், இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், கற்றோர் அனைவரும் வாசித்துக் கேட்டுப் பயனுற வேண்டுமென விரும்பினார். ஆனால் இப்போது சென்னை சங்கத்தின் நோக்கம் குறுகிவிட்டதையே காண்கிறோம். எல்லா மிஷன்களும் என்றால் எல்லா கிறிஸ்தவர்களும் என்றுதான் அர்த்தம். பவர் வேதாகமம் கிறிஸ்தவர்களை மாத்திரம் வாசகர்களாக கருத்தில் கொண்டு செயல்பட்டதே என்பது தெரிய வருகிறது.

இந்த நோக்கத்துடன் சங்கம் 1853ல் கூடி பின்வரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிற்று:

‘இவ்வேலையை ஒப்புக்கொடுக்கக்கூடிய ஆறு பேருக்கு மேற்படாத தமிழறிஞரின் பெயர்களைத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு மிஷனெரியும் தெரிந்தெடுத்தெழுதுமாறு கேட்கப்பட வேண்டும். அந்த அறிஞரில் கூடுதலான வாக்குகளைப் பெறும் ஆறு பேர் புதிய திருப்புதலை நடத்தும் கமிட்டியாக நியமிக்கப்பட வேண்டும். இக் கமிட்டி இன்றைவரை வெளிவந்த எல்லாத் திருப்புதல்களையும் உபயோகித்து எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு திருப்புதலைச் செய்யவேண்டும்.’²

இங்கே கவனிக்கவேண்டியது, வேத மொழிபெயர்ப்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையை எல்லா மிஷனெரிகளும் பெற்றனர் என்பதாகும். அதாவது அவ்வுரிமையை அடைய ஒருவருக்கு வேண்டியது மூல மொழியறிவு, தமிழறிவு, மொழி பெயர்ப்பனுபவம், வேத அறிவு ஆகியன அல்ல. ஒருவர் தமிழ் நாட்டில் மிஷனெரியாக இருந்தால் போதுமானது.

அடுத்ததாக மிஷனெரியைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அவ்வுரிமை கொடுக்கப்படவில்லை என்பதாகும்.

அதுபோலவே தமிழறிஞர் என்ற சொல்லின் பொருளையும் கவனிக்கவேண்டும். தமிழறிஞர் என்றால் தமிழர்கள் என்று

குழப்பமாக நினைத்துவிடக்கூடாது. தமிழறிஞர் என்றால் தமிழறிந்த மிஷனெரிகள் என்பதே இங்கே பொருள்.

அப்படியே சங்கத்தின் தீர்மானம் 95 மிஷனெரிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. 28 பேர் மாத்திரம் பதில் அளித்தனர். அதிலும் சங்கத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி பெயர்ப்பட்டியல் அனுப்பியவர் 9 பேர் மாத்திரமே. மற்றையோர் வேறு ஆலோசனைகளை எழுதியிருந்தனர். சென்னை சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜியார்ஜ் பெற்றிட் ஐயரும் (Rev. George Pettit) வேறு ஆலோசனை கூறினார். அவர் சொல்லியது:

‘பப்ரிஷியஸ் ஐயரின் மொழிபெயர்ப்பு சிறந்தது. அதன் குறைகள் அப்படியொன்றும் மோசமானவையல்ல. எனவே தற்போதைய தேவை ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பு அல்ல. பப்ரிஷியஸின் வேதத்தைத் திருத்துவதேயாகும். தமிழகம் முழுவதிலுமிருந்து தேர்ந்தெடுத்த அறுவரைக் கொண்டு திருத்தத்தைச் செய்விப்பது கடினம். எனவே வேலையைத் தனியாள் ஒருவரிடம் ஒப்புவிப்பது நலம்’.³

வேத மொழிபெயர்ப்பு குறித்த முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை இங்கே தெளிவுபடுத்த வேண்டும். அதாவது இதுகாறும் வெளிவந்த வேதங்களை நாம் மொழிபெயர்ப்புகள் என்று சொல்லி வந்தாலும் சீகன்பால்குவின் வேதத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் புதிய மொழி பெயர்ப்புகள் அல்ல. சீகன்பால்குவின் வேதம் மூலங்களிலிருந்து, பிற துணை நூல்களின் உதவியுடன் நேரடியாகத் தமிழாக்கப் பட்டது.

அடுத்து வந்த பப்ரிஷியஸின் வேதம் புதிய மொழிபெயர்ப்பு அல்ல, சீகன்பால்குவின் வேதத்தின் திருத்தமேயாகும் அது. சீகன்பால்குவின் வேதத்தின் குறைகளாகக் கருதப்பட்ட கொச்சைகளைத் திருத்தி அதைச் செப்பனிட்டார் பப்ரிஷியஸ்.

அதற்கடுத்த இரேனியசின் வேதம் பப்ரிஷியஸ் வேதத்தின் திருத்தமாகும். ஆனால் இதில் கருத்து மொழிபெயர்ப்பென்ற புதிய மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்திருந்ததால் மாற்றங்கள் அதிகம். தெளிவும் எளிமையும் அதிகரித்திருந்தது. தமிழ் மரபில் நடை அமைந்ததானது மாபெரும் முன்னேற்றமாகக் கருதப்பட வேண்டிய ஒன்று.

அடுத்தபடியாக இரேனியஸின் வேதத்தை பெர்சிவல்—நாவலர் திருத்தினார். பிறவித் தமிழர் ஒருவர் எழுதினார் என்பது

இதன் தனிச் சிறப்பு. நடை ஆற்றொழுக்குப்போல் சென்று மெருகுடன் அமைந்ததால் முந்தைய வேதத்தைவிட சிறந்திருந்தது.

ஆக ஒவ்வொரு வேதமும் அதன் முந்தைய வேதத்தின் திருத்தமே. முந்தைய வேதத்தின் முக்கியமான குறைகளை நீக்குவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி. எந்த நோக்கத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்தில் வெற்றியும் கண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வேதமும் முந்தைய வேதத்தைவிட முன்னேறியது. ஒவ்வொன்றும் படிப்படியாக ஆனால் வேகமாக வளர்ந்து வந்த நவீன வசனநடையின் மைல்கற்கள்.

எனவே, திருத்துவது என்று வந்தால், சென்னை சங்கம் நியாயப்படிக்கு பெர்சிவல்—நாவலர் வேதத்தையே திருத்துவதற்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

பெர்சிவல்—நாவலர் வேதத்தின் முக்கியமான குறைபாடுகளாகக் கருதப்பட்டவை, அதன் கடினமான சமஸ்கிருதச் சொற்களும், தேவன் என்ற சொற்பிரயோகமும், நாவலரது சொந்த நடவடிக்கைகளாகும்.

எனவே வேறு பிறவித் தமிழறிஞர்களைக்கொண்டு மேற் சொன்ன சொற்களைக் களைந்து திருத்துவதே சென்னை சங்கத்தை எதிர்நோக்கிய பணி.

ஆயினும் 1855ல் கூடிய சென்னை சங்கம் பெற்றிட ஐயரின் ஆலோசனையை ஏற்றது. பப்ரிஷியஸின் வேதத்தைத் திருத்துவது என்று முடிவெடுத்தது. கடைசி இரண்டு வேதங்களைப் பின்னோக்கித் தாண்டியது. ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாகத் தமிழகத்தில் வசனநடையிலும் மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் ஏற்பட்டிருந்த வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றங்களையும் கண்டு கொள்ள மறுத்தது.

மேலும் பப்ரிஷியஸின் வேத நடையே கிறிஸ்தவத் தமிழை வளர்க்கக் காரணமாயிருந்ததெனப் பார்த்தோம். இரேனியஸ் அதை மாற்ற முயன்றிருந்தார். நாவலரது நடையும் தமிழ் இயல்பிலேயே இருந்தது என்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இவையிரண்டிலும் மொழிபெயர்ப்பு வாடையும் அந்நியத்தன்மைகளும் அதிகம் இல்லாமலிருந்தன. இப்போது இந்த இரு வேதங்களின் நடையையும் அலட்சியப்படுத்திச் செயற்கையான ஒரு நடையைத் தேர்ந்து கொண்டதோடு, 18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வழங்கிய வசனநடையை—அதாவது சுமார் 60, 70 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த தமிழை முன்மாதிரியாக்கும்படி கூறிய யோசனை ஏற்கப்படுகிறது.

இந்த முடிவுக்கு மூலகாரணமாக இருந்த பெற்றிட் (1808-1873) 1835லிருந்து 1847 வரையில் பாளையங்கோட்டையில் பணி புரிந்தார். பின்னர் தாய்நாடு சென்று ஈராண்டுகள் தங்கி, இலங்கை திரும்பி ஐந்து ஆண்டுகள் அங்கு இருந்த பின்னர் இங்கிலாந்து திரும்பிவிட்டார். சர்ச்சு மிஷனில் பிளவு ஏற்பட்ட காலத்தில் தமிழகம் வந்த அவர் அங்கு வாழ்ந்தது பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மட்டுமே. 'த டின்னவேலி மிஷன்', 'லைப் ஆப் ஜே. ஜே. டக்கர்' என்று இரு நூல்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். தமிழில் 'வேத சரித்திரம்' என்ற (Watt's Scripture History) மொழிபெயர்ப்பு நூலையும், சில துண்டுப் பிரசுரங்களையும், சில பிரசுரங்களையும் எழுதினார். தமிழ் வேத மொழிபெயர்ப்பு குறித்து ஆலோசனை கூறுவதற்கு இவையே அவரது தகுதிகளாக இருந்தன. அவர் ஒரு தமிழறிஞர் என்று தமிழ் சமுதாயம் அவரை நினைவு கூர்வதாகவும் தெரியவில்லை. டக்கரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியதால் அவர் இரேனியசுக்கு எதிர்க் கட்சியில் இருந்தார் என்று யூகிக்க முடிகிறது.

அவரது ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டால்தான் சங்கம் பெர்சிவல்—நாவலர் மொழிபெயர்ப்பை ஒதுக்கியது. அப்படி ஒதுக்கியதன் காரணத்தை ஆராய்வது அவசியமாகும்.

பெர்சிவல்—நாவலர் வேதத்தில் முற்சொன்ன குறைகளோடு அதாவது கடின சமஸ்கிருத பதங்கள், தேவன் என்ற பிரயோகம், நாவலரின் சொந்த நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றோடு இப்போது இன்னுமொரு குறையும் சென்னை சங்கத்துக்குத் தெரிகிறது—அது நாவலருடைய நடைபற்றியதாகும்.

'பரிசோதனை வேதத்தை அறிவாளிகள் பாராட்டினாலும், அதன் நடை, வேத மொழிபெயர்ப்புக்களின் நடையென்று கருதி வந்த நடையினின்று பெரிதும் மாறுபட்டிருந்தமையால் அது தென்னிந்தியாவில் ஏற்கப்படாமல் போயிற்று.'⁴ இதைச் சொல்லிய ஹுப்பரும், கல்ஷாவும் வேதாகம சங்கத்தின் மொழி பெயர்ப்புத் துறையில் பணியாற்றியவர்கள்.

இங்கே நாவலரின் தமிழ் நடை பிடித்தமில்லாமல் போனதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நாவலர் வேதத்தின் குறை, அதன் நடை அல்ல என்பதை நாம் இப்போது அறிவோம். மாறாக அவரது நடை அழகும் மெருகும் தமிழியல்பும் கொண்டிருந்தது. இந்துக்கள் அவரை உரைநடைத் தந்தை என்பதாக இப்போதும் நினைவு கூர்கிறார்கள். தமிழகத்தில் இப்போது பொது வழக்கில் இருந்து வருகின்ற, மைய வோட்டம் என்று சொல்லக் கூடிய உரைநடை

பெரும்பாலும் அவரது நடையினின்று கிடைத்ததே. பின் அவரது நடையில் குறை காணுவானேன் என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும்.

அவரது நடையின் தன்மையைப்பற்றி, தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அதன் பங்களிப்பு என்ன என்பதைப்பற்றி பிரித்தானிய மிஷனெரிகள் சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவர்களது கருத்து, கிறிஸ்தவ வேதத்துக்கென்று தனியான ஒரு நடை இருத்தல் வேண்டும் என்பதேயாகும். அனைத்துத் தமிழரும் பேசி எழுதிவருகின்ற ஒரு நடையினின்று சற்றே விலகியதாய், சற்றே அந்நியப்பட்டதாய் அது இருந்தால்தான் பிரித்தானிய மிஷனெரி களுக்கு நல்லது.

தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களிலும் இந்த விலகிய போக்கும் அந்நியப்படலும் இக்கால கட்டத்திலிருந்து தோன்றி வளரலாயிற்று. பிரித்தானிய மிஷனெரிகள் சவிசேடப் பணியையும் மக்கள் தொண்டையும் சிறப்பான புதிய முறைகளில் செய்து, பல புதிய பாதைகள் வகுத்துக் காட்டியபோதிலும், அவர்கள் ஆளும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர் என்பதை நாம் இங்கே நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அவர்களை அனுப்பிய சங்கங்களும் திருச்சபைகளும், ஏகாதிபத்தியம், காலனியாதிக்கம், முதலாளித்துவம் ஆகியவற்றின் அதருமப் போக்கைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. மாறாக அவற்றிற்குத் துணைபோயின என்றுங்கூடச் சொல்லலாம். எனவே இந்தியாவில் பணியாற்றிய மிஷனெரிகள் தாய்த் திருச்சபை வகுத்த எல்லைக்குள் நின்றே செயலாற்றவேண்டியவரானார்கள்.

பிரித்தானிய ஆட்சியில் ஆள்வோரின் பிரதிநிதிகளாகவே அவர்களில் பெரும்பாலோர் காட்சியளித்தனர். வெகு தொலைவில், அந்நிய நாட்டில், ஆளப்படுவோரின் மத்தியில் பாதுகாப்பின்மை உணர்வால் அவர்கள் பீடிக்கப்பட்டிருந்தனர். மிஷன் காம்பவுண்டுகள் கட்டி அதனுள் இந்திய கிறிஸ்தவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு பாதுகாப்பாக வாழ்வது அவர்களுக்குத் தேவையாயிற்று.

தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் தமிழரின் பொதுமை வாழ்க்கையுடன் ஒட்டாமல் விலகித் தனிமைப்பட்டுப் போயினர். அவர்களுக்கென்று தனியான ஒரு தமிழ் நடையும் தேவையாயிற்று. அந்தத் தேவையை நிறைவேற்ற சென்னை சங்கம் பவர் வேதாகமத்தைத் தயாரித்துத் தந்தது.

ஆயினும் இவ்வேத மொழிபெயர்ப்பில் கண்ணுங்கருத்துமாய் ஈடுபட்ட மிஷனரிகள் மிகுந்த ஒற்றுமையுடன் செயல்பட்டனர். இப்பணியைச் செய்யக் கிடைத்தது, தங்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய ஒரு பெரும்பேறு என்பதாக உணர்ந்து பொறுப்புடனும், நிதானமாகவும், பக்திசிரத்தையுடனும் அதைச் செய்து முடித்தனர்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு. ப. 151
2. மேலது ப. 151
3. மேலது ப. 152
4. J.S.M. Hooper: *Bible Translation of India, Pakistan and Ceylon, 2nd edition, corrected by Culshaw* p. 78. O.U.P.

பவர் திருத்தம் குறித்த அறிக்கையின் முதல் பகுதியும் அது பற்றிய மதிப்பீடும்

பவர் திருத்தத்துக்கான முயற்சிகள் 1858ல் தொடங்கின. இத்திருத்தத்தின் முக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர் ஹென்ரி பவர் (Henry Bower) 1813-1889 ஆவார். வேத அகராதி 1841, நியாயப் பிரமாண விளக்கம் 1851, தர்மசாஸ்திரம் 1857 சீவக சிந்தாமணியில் சில பகுதிகள் விளக்கம் இவர் எழுதிய நூல்களில் சிலவாகும்.

பதினொரு வருட இடையறா உழைப்பின் விளைவாக 1869ல் திருத்த வேலை நிறைவுற்றது. வேலை முடிந்ததும் திருத்தக் குழுவினர் மொத்த அறிக்கையொன்றைச் சென்னை வேதாகம சங்கத்துக்குச் சமர்ப்பித்தனர்.¹ அறிக்கையினடியில் பதின்மூவரின் கையெழுத்து காணப்படுகின்றது. கடைசியில் கையெழுத்திட்டிருப்பவரும் குழுவின் தூணாக நின்று தாங்கியவருமான பிஷ்ப் கால்டுவெல்தான் அறிக்கையை எழுதியிருக்கிறார்.

அறிக்கையினின்று நாம் பவர் வேதாகமத்தைப்பற்றிப் பல விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. குழுவில் யார் யார் இருந்து எப்படி எப்படி செயல்பட்டனர், அவர்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள், கூட்டங்கள் நடத்திய முறைகள் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. எனவே ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் அந்த அறிக்கை சுருக்கமாக மொழிபெயர்த்துத் தரப்படுகிறது.

முதல் பகுதியில் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களிடையே வேதாகமம் பற்றி நிலவிய சூழல், புதிதாக ஒரு வேதாகமம் தயாரிக்கப்பட வேண்டிய அத்தியாவசியம், முக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளராக பவரின் நியமனம், வேலையின் முதல் கட்டம் ஆகியவற்றைப்பற்றி அறிக்கை தெரிவிக்கிறது. அந்தப் பகுதியின் சுருக்கம் பெரும்பாலும் அறிக்கையின் பகுதிகளின் மொழிபெயர்ப்பாகும்.



ஹென்றி பவர்—1813-1889

‘தமிழுலகில் இப்போது (1868) பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புக்கள் புழங்குகின்றன. முதலாவதாக, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆக்கப்பட்ட சீகன்பால்கின் மொழிபெயர்ப்பு. அது தவிர அந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பப்ரிஷியஸால் செய்யப் பட்ட அதன் திருத்தம்.

‘திருநெல்வேலி எஸ்.பி.ஐ. சபைகள் சிலவும், தஞ்சை, சென்னை எஸ்.பி.ஐ. சபைகள் அனைத்தும், லைப்சிக் லூத்தரன் மிஷனரி சபையும் பப்ரிஷியஸைப் பயன்படுத்தி வருகின்றன.

‘அடுத்து இரேனியஸின் திருத்தம். இதை சி.எம்.எஸ்., எல்.எம்.எஸ்., வெஸ்லியன் மிஷன் சபை, அமெரிக்கன் போர்டு மிஷன் சபை ஆகியவை பயன்படுத்தி வருகின்றன.

‘பின் சொல்லப்பட்ட இரண்டு வேதங்களும் மக்களிடையே சம அபிமானத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. ஒன்றையொன்று மிஞ்சுவதாகத் தெரியவில்லை. எனவே நாளடைவில் இரண்டில் ஒன்று ஜனரஞ்சகம் மிகுதியாகப் பெற்று எல்லாத் தமிழராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படும் நிலைக்கு உயரும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. இந்நிலை விரும்பத்தக்கதல்ல. அதிகாரபூர்வ ஆங்கிலத் திருத்தம் (Authorized Revised Version) மட்டுமே ஆங்கிலம் பேசும் சீமைக ளெங்கும் படிக்கப்பட்டு வருவதுபோல ஒரே தமிழ் வேதாகமமே தமிழ் கூறும் உலகில் புழங்கவேண்டும்.

‘இவ்விரு திருத்தங்களின் குறைநிறைகள் ஆவன: பப்ரிஷியஸின் திருத்தம் வஞ்சனையின்றி மூலத்தைப் பின்பற்றி யுள்ளது. ஆனால் மரபுத் தமிழில் அமையாத காரணத்தால் அழகும் தெளிவுமற்று உள்ளது. இரேனியஸின் திருத்தத்தில் இவையிரண்டு உள. ஆனால் அது சிலவிடங்களில் பொழிப்புரையாக உள்ளது. அவர் பலவிடங்களில் பப்ரிஷியஸின் வசனங்களைத் திருத்தியிருப்பது அனாவசியம். அவரது சில திருத்தங்கள் முக்கிய ஐரோப்பிய திருத்தங்களினின்று மாறுபடுகின்றன. அதுவும் தேவையற்றது. இத்தகைய குறைநிறைகள் காரணமாக ஒரு சாராருக்கு பப்ரிஷியஸும் மறு சாராருக்கு இரேனியஸும் பிடித்திருந்தது. எனவே புதுத் திருத்தமொன்று உடனடித் தேவையாயிற்று.

‘பெர்சிவல்லும் இலங்கை மிஷனரிகளும் செய்த பரிசோதனைப் பதிப்பு ஒன்றுமுள்ளது. இது பவர் திருத்தத்துக்குச் சிறப்பாக உதவிய விலைமதிப்பற்ற மொழியாக்கம். ஆனால் இதற்கும் குறையுள்ளது. ஒரு திருத்தமானது முந்தைய மொழி பெயர்ப்புக்களின் சிறப்பம்சங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்திக்

கொள்ளவேண்டும். பரிசோதனைப் பதிப்பு அப்படிச் செய்யத் தவறியுள்ளது. எனவே அதை வாசிக்கின்ற பப்ரிஷியஸ் அபிமானிகள் அதில் மூல ஒற்றுமையும் எளிமையுமில்லை எனக் குறைப்பட்டனர். இரேனியஸ் வாசகர்களோ கடின நடை கொண்டதும் சுத்தத் தமிழற்றதுமாயுள்ளது என விமரிசித்தனர். பரிசோதனைப் பதிப்பு பல சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது. எனினும், மொழிபெயர்ப்பு ஒரு தனி நபரால் செய்யப்பட்டு, அந்நபரின் முத்திரை எழுத்தில் மிகையாகப் படித்துள்ளதால், பல்வேறு ருசிகள் கொண்ட தமிழ் கிறிஸ்தவர் அனைவோருமாக ஒத்து இதை ஏற்றுக்கொள்ளுவது சாத்தியமாகாது.

‘கடைசியாக ரோமானிய மொழிபெயர்ப்பு. நூற்றாண்டுக் கணக்காய் நழுவிக்கொண்டே வந்த கத்தோலிக்கர் கடைசியாக 1857லே சுவிசேடங்களையும் நடபடிகளையும் பாண்டிச்சேரியில் தமிழிலே வெளியிட்டேவிட்டார்கள். கிரேக்க மூலத்தினின்றல் லாமல் லத்தீன் வல்கத்தாவினின்று மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். ஆக்கம் அதி உக்கிரமான சொல் வழியில் அமைந்திருக்கிறது. வேதத்தில் சிறப்பாக அமைந்த பகுதிகள் பப்ரிஷியஸினின்று தழுவிக்கொள்ளப்பட்டவை. பப்ரிஷியஸினின்று மாறுபடுகின்ற பகுதிகள் மரபுவழியில் அமைந்திருந்தாலும், செந்தமிழும் கொடுந் தமிழும் கலந்த கலப்படமாயிருக்கிறது. மொத்தத்தில் நடை கரடு முரடாய் அழகின்றிருக்கிறது. ஆக, எங்கே மக்கள் அதை வாசித்து விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தை அது கத்தோலிக்க அதிகாரிகளுக்கு விளைவிக்காது.

‘இப்படிப் பல புதியேற்பாடுகள் புழங்கியதானது தீமைகள் விளைவிப்பதாயிற்று. பரிசுத்த வசனம் பரவலாய் மக்களால் படிக்கப்படவும், தமிழ்நாட்டில் மிஷனெரிகளின் உழைப்பு வெற்றியாய் முடியவும், தமிழ் மக்களின் ஆன்மீக வாழ்வு தழைக்கவும், இனியுமொரு திருத்தம் கொணர்வது விரும்பத்தக்க தாயிற்று. அனைத்துத் தமிழ் கிறிஸ்தவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தகுதிகளைப் படைத்ததாக அத்திருத்தம் அமையவேண்டும்.

‘தமிழகத்தில் இயங்கிவருகின்ற வேறு வேறு திருச்சபைகளை அத்திருத்தம்—முடிந்தால்—பிணைக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். திருச்சபைகளின் கொள்கைகள் வேறு வேறாக இருந்தாலும் அவைகள் அனைத்தும் பயன்படுத்துவது ஒரே வேதம் என்ற நிலை உருவாவது நல்லது. எனவே இம்முயற்சி விரிவாகத் திட்டமிடப்பட்டது. இது குறித்துச் சென்னை வேதாகம சங்கம் பல தீர்மானங்களை இயற்றியது. முதலாவது தீர்மானம்:

“புதிய திருத்தம் கூடியவரையில் எல்லா முந்தைய வேதங்களின் சிறப்புக்களையும் தன்னகத்தே கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்பதாகும்.”

‘வேலையைத் தொடர்ந்து நடத்த குழு ஒன்றும் அமைத்தது. அதுவும் பல தீர்மானங்களை இயற்றிற்று.’

“லண்டன் தாய்ச் சங்கம் பிரசுரித்திருக்கும் எல்சிவீர் பதிப் பென்கிற (ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம்) எனப்படும் கிரேக்க புதிய ஏற்பாட்டைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்கிற பொதுச் சட்டத்தை நாம் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை என்பது இக்குழு இயற்றிய முதலாவது தீர்மானம்.”

பப்ரிஷியஸின் திருத்தத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு அதன்மீது மொழிபெயர்ப்பைச் செய்துகொண்டு போக வேண்டும் என்பது அடுத்த தீர்மானம். முக்கியமான சொற்களை மாத்திரமின்றி வாக்கிய வரிசைகளையும் அது மூலத்தின்படியே பின்பற்றுவதால் நாம் அதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“எஸ்.பி.ஐ. மிஷனெரியான எச். பவர் (Rev. H. Bower) முக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளராக நியமிக்கப்படல் வேண்டும். பவருக்குத் துணைசெய்யத் தமிழ்நாட்டில் பணிபுரிகின்ற எல்லா மிஷன்களும் ஒவ்வொரு பிரதிநிதியை நியமிக்கவேண்டும். பவர் ஒரு பகுதியைத் திருத்திச் சரிபார்த்து அச்சிட்டு அப்பிரதிநிதிகளுக்கு அனுப்பி வைக்க, அவர்கள் அதை முதலில் தாங்கள் தங்கள் இடங்களிலிருந்தே பரிசீலனை செய்தபின்பு, அனைவரும் ஓரிடத்தில் கூடி அப்பகுதியைக் குறித்துக் கலந்துரையாடி, முடிவாகச் சரிபார்க்க வேண்டும். வேலை முடிவதுவரை திரு. பவரின் சம்பளத்தில் பாதியை வேதாகம சங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளும்.”

இவ்விதத் தீர்மானங்கள் நிறைவேறி வேலை தொடங்கியது.

ஏப்ரல் 1858ல் பவர் திருத்த வேலையைத் தொடங்கினார். ஆண்டு முடிவில் மத்தேயு, மாற்கு சுவிசேடங்களைத் திருத்தி அச்சிட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு அனுப்பினார். அடுத்த ஆண்டில் மற்ற இரு சுவிசேடங்களையும் நடபடிகளையும் முடித்து அனுப்பி வைத்தார். குழுவில் இல்லாத தமிழறிஞர்களுக்கும் அனுப்பினார். பிரதிகளைப் படித்த பிரதிநிதிகளிடமிருந்தும் தமிழறிஞர்களிடமிருந்தும் பல விமரிசனங்கள் பவருக்கு வந்து குவிந்தன. தமிழர்களான கல்விமான்களும் விமரிசனங்கள் அனுப்பியிருந்தனர்.

அவர்கள் அனுப்பியிருந்த விமரிசனங்களை ஆராய்ந்த பின்பு சில விஷயங்கள் தெளிவாயின.

அதாவது, பப்ரிஷியஸ் திருத்தத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் இப்போது அதில் பவர் செய்திருக்கும் திருத்தங்கள் போதா. மேலும் நிறையுத் திருத்தங்கள் தேவை. விரிவான முயற்சி என்று சொல்லிக்கொள்வதால் செய்வதை திருந்தச் செய்வது நல்லது. தமிழர்களின் ஒரே வேதமாக அமையவேண்டும் என்ற நோக்கம் அப்போது கைகூடலாம் என்று தெரிந்தது.

எனவே பவர் அந்த ஐந்து நூல்களையும் மீண்டும் திருத்தினார். விமரிசகர்களின் கண்டனங்களையும் ஆலோசனைகளையும் மனத்திலிருத்தி இந்த மறு திருத்தத்தில் ஈடுபட்டார். அவற்றை அச்சிட்டு எல்லோருக்கும் சுற்றனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் அவற்றைப் பரிசீலிக்கப் போதுமான அவகாசமும் கொடுக்கப்பட்டது. ஆக பிரதிநிதிகளும் பவரும் சேர்ந்து முதல் கூட்டம் நடத்துவதற்குள் மூன்று ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. ஆனால் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தோருக்கு நல்ல பயிற்சியும் அனுபவமும் சேர்ந்தன. அவர்கள் ஆர்வமும் சிரத்தையும் அதிகரித்திருந்தன.

முதல் கூட்டம் 1861 ஏப்ரல் மாதம் பாளையங்கோட்டையில் ஆறு வாரங்கள் நடந்தது.

பேராயர் கால்டுவெல் முதலிய கமிட்டியினர் அறிக்கையின் முதல் பகுதி இதுவாகும். இதன்மூலம் நாம் பல விஷயங்களை அறிய முடிகிறது. முதலாவதாக, மொழிபெயர்ப்பை ஒரு குழுவினர் சேர்ந்து ஒத்துழைத்துச் செய்தனர் என்பது.

புதிய மொழிபெயர்ப்புக்கான நோக்கம் பற்றி அவர்கள் சொல்லுவது தமிழகத்தில் இயங்கி வருகின்ற வேறு வேறு திருச்சபைகளை இத்திருத்தம் முடிந்தவரையில் பிணைக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்பது.

இது ஒரு உயர்ந்த நோக்கம் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேக மில்லை. ஒரு கதை உண்டு: மெஞ்ஞானபுரத்திலிருந்து மிஷனெரி ஒருவர் குதிரைமீதேறிப் பயணம் புறப்பட்டாராம். நாசரேத் வந்தபோது பயணத்தை நிறுத்தி, குதிரையின் சேணத்தை அவிழ்த்து புல் மேய்வதற்காக அதை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டுத் தாமும் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து ஓய்வெடுத்தாராம். அவ்வழியே வந்த வழிப்போக்கர் ஒருவர் அவரைப் பார்த்து 'என்ன ஐயா, அடுத்தாற்

போல் இருப்பது 'மிஷன் காம்பவுண்டாச்சே. அங்கே புல்லும் ஏராளமாக இருக்கிறதே, குதிரையை அங்கே கொண்டுபோய் மேய விடலாமே' என்று கேட்டாராம். மிஷனெரி பதில் சொன்னாராம், 'இது சி.எம்.எஸ். குதிரையாக்கும், எஸ்.பி.ஐ. புல்லைத் தின்னாது' என்று.

அந்தக் காலத்துத் திருச்சபைகளின் ஒற்றுமையைப் பிரதிபலிக்கும் கதை. அப்படிப்பட்ட காலத்தில் சங்கத்தின் இந்த நோக்கம் சிறப்பானதே. லூத்தரன் மிஷனைத் தவிரப் பெரும்பாலும் மற்ற மிஷன்கள் பவர் திருத்தத்தில் பங்கெடுத்தா. சி.எம்.எஸ்., எஸ்.பி.ஐ., எல்.எம்.எஸ். (இலண்டன் மிஷன் சொசைட்டி), அமெரிக்கன் போர்டு மிஷன் ஆகியவையெல்லாம் இதில் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தன. திருத்தம் வெளிவந்ததும் அந்தச் சபையினர்கள் அதை உபயோகிக்கவும் தொடங்கினர். பின்னாளில் பிஷப் அசரியாவின் முயற்சியால் தென்னகத்தின் திருச்சபைகள் ஒன்றித்து தென்னிந்தியத் திருச்சபையானதற்கு (C.S.I.) இதை ஒரு முன்னோடி முயற்சியாகவே கொள்ளலாம்.

தமிழகத்தில் பல புதிய ஏற்பாடுகள் புழங்குவது நல்லதல்ல. அது தீமைகளை விளைவிக்கும் என்றும் அறிக்கை கூறுகிறது. பப்ரிஷியஸ், இரேனியஸ், பரிசோதனைப் பதிப்பு—முதலிரண்டின் வேறு வேறு பதிப்புக்கள் தமிழ் நாட்டில் உலவிவந்தன. பலவகைப் பட்ட மக்களின் ருசிகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் வேறு வேறு நடைகளில் அமைந்த மொழிபெயர்ப்புக்களை மக்கள் வாசித்து வருவதில் என்ன தீமை இருக்கமுடியும். கிறிஸ்தவர்களின் ருசிகளை ஒரே சீராய் ஒரே தரமாகக் கிவிடுவதில் பிரித்தானிய மிஷனெரிகள் அதிக அக்கறை காட்டினர். அதனால் அவர்களுக்குச் சவுகரியமே தவிர, தமிழ் கிறிஸ்தவர்களுக்கு இலாபமேதுமில்லை. மேலும் சென்னை வேதாகம சங்கத்தை நிறுவிய இரேனியஸ் அதன் சம்மதத்துடன்தான் பப்ரிஷியஸைத் திருத்தினார். அவரது திருத்தம் உலவும்போதே, சங்கம் பரிசோதனைத் திருத்தத்தைக் கொணர்ந்தது. பப்ரிஷியஸின் பதியஏற்பாட்டையும் மீண்டும் வெளியிட்டது. இப்படிப் பல பதிப்புக்கள் உலவுவதற்குக் காரணமும் சென்னை சங்கம்தானே? பணவசதியும் அச்சக வசதியும் அவர்களிடம்தானே இருந்தது. ஆயினும் பல பதிப்புக்கள் உலவுவது வளர்ச்சிக்கு அடையாளமே தவிர தீமைகளுக்குக் காரணமாகாது.

மேலும் அந்த வேதங்களின் நடையில் மட்டுமல்லாமல், வாசகங்களிலும் வேறுபாடுகள் இருந்தது கால்டுவெல் முதலிய கமிட்டியினருக்குச் சங்கடத்தை விளைவித்திருக்கக்கூடும். எல்சிவீர் பதிப்பான Textus Receptus (ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம்) என்ற

கிரேக்க புதியஏற்பாட்டை அடிப்படையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று குழு பொதுச் சட்டம் இயற்றிவிட்டது. அதிகார பூர்வ ஆங்கில வேதம் அதை அடிப்படையாக வைத்தே மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்ததுதான் முக்கிய காரணம்.

அடுத்து பப்ரிஷியஸ் வேதத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு அதன்மீது மொழிபெயர்ப்புச் செய்துகொண்டு பேர்வதற்குக் கமிட்டி சொல்லுகிற காரணம் மனவேதனை அளிப்பது. அதாவது முக்கியமான சொற்களை மாத்திரமின்றி வாக்கிய வரிசைகளையும் அது மூலத்தின்படியே பின் பற்றுவதால் நாம் அதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானம் சொல்லுகிறது. அதாவது கிரேக்க மொழியின் வாக்கிய அமைப்பு அப்படியே தமிழிலும் வரவேண்டும் என்கிறது. இது பப்ரிஷியஸின் கிறிஸ்தவத் தமிழை நிரந்தரப்படுத்துகிற காரியம் தவிர வேறென்ன?

ஆனால் முந்தைய தமிழ் வேதங்களின் சிறப்புக்களை இழந்துவிடக்கூடாது என்று துணைக்குழு இயற்றியிருந்த முதலாவது தீர்மானம் ஆறுதல் அளிக்கிறது. அதுபோலவே பரிசோதனைப் பதிப்பைப் பற்றிப் பேசுகையில் இது பவர் திருத்தத்துக்குச் சிறப்பாக உதவிய விலைமதிப்பற்ற மொழியாக்கம் எனவும் கமிட்டி கூறுகிறது. எனவே பப்ரிஷியஸ் வேதத்தை வறட்டுத் தனமாகப் பின்பற்றாமல், மற்ற மொழிபெயர்ப்புக்களையும் கலந்துகொண்டு நீக்குப்போக்கு தெரிந்தேதான் மொழி பெயர்த்தார்கள் என்று யூகிக்க முடிகிறது. மற்றப்படி பவர் வேதாகமம் இத்தனை காலமாக மக்களால் விரும்பிப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்காதுதானே!

குழுவாகச் சேர்ந்து செய்ததும் இவ்வேதத்தின் சிறப்பு. தனி ஆனால் செய்யப்படுகின்ற வேதத்தைவிட குழுவினர் சேர்ந்து செய்யும் ஆக்கத்திற்கு நம்பகம் அதிகம் என்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இரேனியஸ், பரிசோதனை ஆகிய இரண்டிற்கும் கமிட்டி இருந்தது. ஆனால் மொழிபெயர்ப்பின் பொறுப்பு பெரும் பாலும் ஒருவரிடமே இருந்தது. இத்திருத்தத்திலோ பவர் முக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. *Report of the Proceedings of the Delegates appointed to the Revision of the Tamil Bible, Madras, 27th April 1869.*

அறிக்கையின் இரண்டாம் பாகம்

‘முதல் மாநாட்டுக்கு 1861 ஏப்ரலில் பாளையங்கோட்டையில் கூடினோம். முக்கியமான பிரதிநிதிகள் அனைவரும் வந்து விட்டனர். எஸ்.பி.ஜியின் பிரதிநிதியாக டாக்டர் கால்டுவெல் இடையன் குடியிலிருந்தும், அமெரிக்கன் போர்டு மிஷனின் சார்பாக டபிள்யூ. டிரேஸி (W.Tracey) மதுரையிலிருந்தும் வந்தனர். பாளையங்கோட்டையிலிருந்து சார்ஜென்ட் (E. Sargent) சி.எம். எஸ்ஸைப் பிரதிநிதித்தார்.

‘எல்.எம்.எஸ். பிரதிநிதியான லூயிஸ் ஐயர் (E. Lewis) மொழி பெயர்ப்பில் வெகு ஆர்வங்காட்டியிருந்தபோதிலும், கடுமையான நோய் காரணத்தால் வர இயலவில்லை. அது போலவே அடுத்த ஆர்வலரான சி.எஸ்.கோலாப் ஐயரும் (எஸ்.பி.ஜி. C.S. Kohlhoff) வர இயலாதுபோயிற்று. எஸ்.பி.ஜிக்கு ஏற்கெனவே பிரதிநிதித்துவம் இருந்தபோதிலும் தஞ்சைக்குப் பிரதிநிதியில்லை என்ற குறை எழுந்ததால் இவரைக் குழுவில் சேர்த்திருந்தது. மேலும் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே பப்ரிஷியஸ் வேதாகமத்தைப் படித்து வந்திருந்த வராகையால் அவருக்கு அதில் சிறந்த தேர்ச்சி இருந்தது. ஆயினும் அவரால் வர இயலாது போயிற்று. வர இயலாது போனவர்களில் டாக்டர் வின்ஸ்லோவும் ஒருவர். தள்ளாமை மிகுதியால் அவர் வரக்கூடவில்லை. ஆயினும் பயனுள்ள பல குறிப்புக்கள் அனுப்பி நீண்ட கடிதமும் எழுதியிருந்தார். பரிசோதனைத் திருத்தத்தில் பங்கெடுத்த அனுபவசாலி அவர்.

‘மாநாடு மொத்தம் ஆறு வாரங்கள் நடந்தது. தினமும் ஒன்பது மணி நேரம் உழைத்தோம். பப்ரிஷியஸ் வேதத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு திருத்தினோம். பப்ரிஷியஸ் இப்போது உயிருடனிருந்து இப்போது கிடைக்கும் தமிழிலக்கண இலக்கிய அறிவு அவருக்கு இருந்திருந்தால் அவர் எப்படித் திருத்தியிருப்பாரோ அப்படியே திருத்தினோம். இந்த ஆறு வாரங்களில் சுவிசேடங்களையும் நடபடிகளையும் திருத்தி முடித்தோம்.

‘அதன் பின்னர் திரு. பவர் வெளிப்படுத்தலையும், நிருபங்களையும் திருத்தத் தொடங்கினார். பின்பு அவற்றை அச்சிட்டுப் பிரதிநிதிகளின் பார்வைக்காக அனுப்பிவைத்தார். அவர்களும் அதைப் படித்து ஆராய்ந்தனர். பின்பு இரண்டாவது மாநாடு கூடிற்று. மாநாடு 1863ம் ஆண்டு பழனி மலையில் (கொடைக்கானல்) ஜூன் மாதம் தொடங்கி இரண்டு மாதங்களாக நடந்தது. தினமும் ஒன்பதரை மணி நேரம் உழைத்தோம். முதல் மாநாட்டுக்கு வந்திருந்தோர் அனைவரும் இப்போதும் வந்திருந்தனர். இம்முறை திரு. கோலாப்பும் வந்துவிட்டார்.

‘பப்ரிஷியஸை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு திருத்தினோம். மற்ற திருத்தங்களை அவ்வப்போது கலந்து கொண்டோம். சீகன்பால்குவின் மொழிபெயர்ப்பு பப்ரிஷியஸினதைவிடவும் தமிழ் மரபுவழியில் அமைந்திருந்ததைக் கண்டோம். இரேனியஸ், பரிசோதனைப் பதிப்பு ஆகியவற்றையும் கலந்து கொண்டோம். அப்போதுதான் பிரசுரமாகியிருந்த தெலுங்கு வேதாகமத்தைக் கலந்தோம். சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பையும் அவ்வப்போது பார்த்துக் கொண்டோம்.

‘டாக்டர் வின்ஸ்லோ இம்முறையும் குறிப்புக்கள் அனுப்பியிருந்தார். மற்றும் அமெரிக்கன் சீர்திருத்தச் சபையைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஸ்கடரும் (Scudder), சி.எம்.எஸ். திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த ஆஷ்டன் டிப்பும் (Ashton Dibb) ஆலோசனைகளை எழுதி அனுப்பியிருந்தனர்.

‘யாழ்ப்பாண மிஷனெரிகளிடமிருந்தும் செய்தி வந்தது. திரு. பவர் முதன் முதலாகப் பிறர் உதவியின்றித் தனித்துத் தயாரித்த முதல் பிரதியைக் கூர்ந்து படித்துவிட்டு, அதில் சில அதிகாரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றை மிக நுணுக்கமாக விமரிசித்துக் குறிப்புகள் அனுப்பியிருந்தனர். அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியிருந்த பிழைகள் பலவற்றை நாங்கள் முதல் மாநாட்டிலே நாங்களாகவே திருத்தியிருந்தோம். ஆனால் அடுத்ததான நிருபங்கள்— வெளிப்படுத்தலில் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியிருந்த பிழைகளை நாங்கள் ஏற்று இந்த மாநாட்டிலே திருத்தினோம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிரதிநிதி யாரும் ஒரு கூட்டத்துக்குமே வரவில்லை; அது எங்களுக்கு வருத்தம் தந்த விஷயமாகும்.

‘லைப்சிக் மிஷனெரிகளின் சார்பாக எயிச். கோர்ஸ் (Rev. H. Cordes) எழுதியனுப்பிய கடிதமும் வந்தது. வேதாகம சங்கத்துணைக் குழு இயற்றிய தீர்மானத்தின் பிரகாரம் நாங்கள் பப்ரிஷியஸை அடிப்படையாக வைத்துத் திருத்தத் தவறி விட்டோம்

என்ற குற்றச்சாட்டு அதில் கண்டிருந்தது. அதன் காரணமாகவே அவர்கள் பிரதிநிதி அனுப்ப விரும்பவில்லை என்றும் அதில் தெரிவித்திருந்தது. இதை ஒப்புக்கொள்ள எங்களால் இயலவில்லை. ஏனெனில் நாங்கள் பப்ரிஷியஸை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் திருத்தி வருகிறோம். குற்றஞ்சாட்டுகின்ற அவர்கள் தங்கள் பிரதிநிதியை மாநாட்டுக்கு அனுப்பிவைத்து அது குறித்து விவாதித்திருந்திருக்கலாம். பப்ரிஷியஸின் எந்தச் சிறப்பை நாங்கள் சேர்க்காமல் விட்டிருக்கிறோம் என்பதைக் கடிதத்திலாவது தெளிவாகக் கூறியிருக்கலாம். அதுவுமில்லை, நாங்கள் பப்ரிஷியஸை அடிப்படையாக வைத்துப் பின்பற்றுகிறோம்; ஆனால் சின்னச் சில்லறைகளிலும் அவரை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுவது இயலாத காரியம். கத்தோலிக்கர் வலகத்தாவைக் கொண்டாடுவது போல லூத்தரர்கள் பப்ரிஷியஸைக் கொண்டாடுகிறார்கள் எனத் தோன்றுகிறது. மேலும் தமிழகத்தின் எல்லா மிஷன்களும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதான ஒரு புதிய திருத்தம் உருவாக வேண்டுமென்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு நாங்கள் செயல்படுகின்றோம். லூத்தரர்கள் விருப்பப்படியே பப்ரிஷியஸை அப்படியே பின்பற்றினால், இரேனியஸ் வாசகர்களும், பரிசோதனை வாசகர்களும் அதிருப்தி கொள்வர். தமிழகத்தில் அவர்கள் எண்ணிக்கையே அதிகம்.

‘இருப்பினும் லூத்தரர்கள் கடிதத்தில் கண்டிருந்த விமரிசனங்களை நாங்கள் கூர்மையுடன் ஆராய்ந்து பார்த்து நியாயமாகத் தோன்றியவற்றை ஏற்றுக்கொண்டோம். அதுபோலவே நண்பர், விரோதி என்று பாராமல் நல் ஆலோசனை எவரிடமிருந்து வந்தாலும் அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றோம். மொட்டைக் கடிதங்களில் கண்ட ஆலோசனைகளைக்கூடக் கூர்ந்து படிக்க நாங்கள் தவறியதில்லை.

‘இப்படியாக மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி முன்னேறியது. ஆயுசும் ஆரோக்கியமும் நிச்சயமில்லாத இந்த நாட்டிலே அதே பிரதிநிதிகள் மீண்டும் மீண்டுங்கூடி மனமொத்து முடிவுகள் எடுக்கத்தக்கதான இசைந்த சூழ்நிலை நிலவியது இறைவனின் பெருங்கருணையே அன்றி வேறில்லை.

‘மொழிபெயர்ப்பு செய்யச் செய்ய மரபுநடை (idiomatic style) குறித்து நாங்கள் மேலும் அதிகமாகச் சிந்திக்கவேண்டிவந்தது. வெளிப்பாட்டு முறைகளில் வேத மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் நிறைய வேறுபாடு இருப்பதை உணர்ந்தோம். ஒரு மொழிபெயர்ப்பு மரபுநடையில் அமையவேண்டுமானால் மூல ஒற்றுமையில் ஒரு

20.15.

சிறிது விட்டுக்கொடுக்கத்தான் வேண்டியதாகிறது. பொது உபயோகத்துக்கான ஒரு வேதாகமத்தில் மூல ஒற்றுமை எந்த அளவுக்கு இருந்தாக வேண்டும் என்பது குறித்தும் சிந்தித்தோம். இது மிக முக்கியமான பிரச்சினை என்பதை உணரத் தொடங்கினோம். அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமத்தின் (Authorized Version-King James) வெற்றி ரகசியமே, அதன் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இந்த முக்கிய பிரச்சினையைச் சுமுகமாகச் சமாளித்ததுதான் என்று தோன்றுகிறது. எனவே எங்கள் மொழி பெயர்ப்புக்கு முன்மாதிரியாக நாங்கள் அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமத்தையே கொண்டு அதையே எப்போதும் கண்முன்னிறுத்தினோம். ஆனால் தமிழும் ஆங்கிலமும் வேறுபட்ட மொழிகள் என்பதும் எங்கள் கவனத்தில் இருந்துவந்தது. எனவே ஒட்டு மொத்தமாகத்தான் அதை முன்னு தாரணமாகக் கொண்டோமே தவிர அதனின்று சொல் பிரகாரம் நாங்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கவில்லை. அதனின்று அவ்வப் போது மாறுபட்டவிதமாக மொழிபெயர்க்க நாங்கள் தயங்கிய தில்லை.

‘இவ்வாறு புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் திருத்தி முடித்தோம். பின்பு அதைப் பிரசுரித்தோம். பிரசுரம் தயாராயிற்று என்று ஆக்ஸிலெரி வேதாகம சங்கம் தமிழகத்து மிஷனெரிகள் அனைவோருக்கும் சுற்றறிக்கை அனுப்பியது. அதே போக்கிலேயே பழைய ஏற்பாட்டையும் திருத்தலாமா என்பது குறித்து அபிப்பிராயம் சொல்லுமாறும் அதில் கேட்டிருந்தது. பெரும்பான்மையான மிஷனெரிகள் அப்படிச் செய்வது உசிதந்தான் எனப் பதில் அனுப்பினர். எனவே பழைய ஏற்பாட்டுத் திருத்த வேலையைத் தொடங்கிவிடத் தீர்மானித்தோம். காலந் தாழ்த்துவது நல்லதல்ல எனப்பட்டது. திரு. பவரும் ஏனைய பிரதிநிதிகளும் அனுபவம் நிறைந்து ஆர்வத்துடனிருக்கும்போது அதே சூட்டில் வேலையைத் தொடர்ந்துவிட்டால் இரண்டு ஏற்பாடுகளும் ஒரே சீராய் ஒரே போக்கில் அமையும் எனக் கருதினோம்.

‘தேவையான தீர்மானங்கள் இயற்றப்பட்டன, பழைய ஏற்பாட்டுத் திருத்த வேலையை பவர் உடனடியாகத் தொடங்க வேண்டும்; பப்ரிஷியஸை அடிப்படையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; பரிசோதனைப் பதிப்பை உதவிக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; முன்னைப்போலவே திரு. பவர் முதலில் மொழி பெயர்ப்புச் செய்து அச்சிட்ட பிரதியைப் பிரதிநிதிகளின் பார்வைக்கு அனுப்பி, பின்பு மாநாடு கூடித் திருத்தி முடிக்க

வேண்டும் என்று தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. பழைய ஏற்பாட்டுத் திருத்த வேலையும் தொடங்கிற்று.'

'இப்படியாகப் புதிய ஏற்பாட்டு வேலை முடிந்தானதும் திரு. பவர் பழைய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பைத் தொடங்கினார். பஞ்சாகமங்கள், சங்கீதம், நீதிமொழி, பிரசங்கி, உன்னதப்பாட்டு ஆகியவற்றை மொழிபெயர்த்து முதலில் பிரதிநிதிகளுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதன் பின்பு மாநாடு கூடியது.

'இந்த மூன்றாவது கூட்டம் 1866 ஆகஸ்டு மாதம் குற்றாலத்தில் தொடங்கி நவம்பர் மாதம் பாளையங்கோட்டையில் முடிவுற்றது. கால்டுவெல்லுக்கு உடல்நலம் குறைவுபட்டதால் அவரது இடத்தில் எஸ்.பி.ஜியின் பிரதிநிதியாக பிரதர்டன் (Brotherton) நியமிக்கப் பட்டார். பிரதர்டன்னின் எபிரேயப் புலமை மிக விரிவானது. எபிரேய மூலத்தைக் குறித்த சிக்கல்களைத் தவிர்க்க அவர் பெரிதும் உதவினார். மேலும் பரிசோதனைப் பதிப்பில் பங்கெடுத்த அனுபவமும் அவருக்கு இருந்தது. பரிசோதனைப் பதிப்பின் பிரதிநிதியாகவும் அவரைக் கருதிக்கொண்டோம். கால்டுவெல்லின் அக்கறையும் ஆர்வமும் குறையாமலிருந்தன. அவரது உடல்நலம் தேறியதும் ஆக்ஸிலெரி சங்கக் குழு அவரையும் பிரதிநிதியாகப் பணியாற்றும்படி கேட்டுக்கொண்டது.

'மற்ற மாநாடுகளைக் காட்டிலும் இந்த மூன்றாவது மாநாட்டுக்கு வந்த பிரதிநிதிகளின் தொகை அதிகம் ஆயினும் அனைவோரும் கூட்டத்தொடர் முழுவதும் இருக்க இயலவில்லை. சார்ஜென்ட், பிரதர்டன், டிப், கால்டுவெல், பவர் ஆகியோரே தொடக்க முதல் இறுதிவரை இருந்தனர். திரேஸி நான்கு வாரங்கள் வரை இருந்துவிட்டுப் பின்பு தாம் தயாரித்த குறிப்புக்களை விட்டுச் சென்றார். பர்ஜஸ் ஐந்து வாரங்களும், ஸ்கடர் ஆறு வாரங்களும், கோலாப் பதினொரு வாரங்களும் பங்கெடுத்தனர். பிரதிநிதிகள் வேறு வேறு மிஷன்களைச் சேர்ந்த வராதலால், அந்தந்த மிஷன்கள் நாங்கள் வெளியிட்ட புதிய ஏற்பாட்டையும், எங்கள் மொழி பெயர்ப்பு முறைகளையும் அங்கீகரித்தமைக்கு அது அத்தாட்சி யாயிற்று.

'சங்கீதத்துக்குத் தேவை அதிகமிருந்ததால் மாநாடு முடிந்ததும் அதை முதலில் பிரசுரிக்க முடிவு செய்தோம். அத்துடன் நீதி மொழிகளையும் ஆதியாகமத்தையும் பிரசுரித்தோம். ஆயினும் மொத்த வேதாகமம் வெளியிடும்போது இந்த நூல்களில் மேலும் திருத்தங்கள் செய்யப்படலாம் என்பதைத் தெரிவித்துவிட்டோம். முழு வேதாகமத்திலும் ஒரே நடை இருப்பது அவசியம்.

மேற்கோளாக வருகிற வசனங்கள் எல்லா நூல்களிலும் ஒன்றுபோல் இருக்கவேண்டும். மிகச் சில இடங்களில்தான் திருத்தம் தேவை யாகலாம். ஆயினும் அது மிக முக்கியம். ஒத்து வாக்கிய அகராதி செய்கிற நாளில் அந்த முக்கியம் தெரியவரும்.

‘நாளடைவில் பவரின் வேலை சுளுவாகியது. ஏனெனில் எபிரேய மூலத்தை பப்ரிஷியஸ் விமரிசனத் திறனோடும், வியாக்கி யானத்தோடும் செய்திருக்கிறார் என்பதை அறியலானோம். எனவே திரு. பவர் மற்ற மொழிபெயர்ப்புக்களையும் வியாக்கியான நூல்களையும் அடிக்கடி ஆராய்ந்துகொண்டிருந்ததைக் குறைத்துக் கொண்டார். எவ்வெவ்விடங்களில் பப்ரிஷியஸும் அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமமும் ஒத்திருக்கின்றனவோ அவ்வெவ்விடங்களை விவாதத்துக்கிடமின்றி ஒப்புக்கொண்டுவிடுவது என முடிவு செய்தோம். சிக்கல் பகுதிகளை மாத்திரமே பிரதிநிதிகளின்முன் பார்வைக்கு அனுப்பச் செய்தோம். அப்படிச் செய்ததில் ஏசாயா மாத்திரமே முன் பார்வைக்கு வந்தது. இதனால் காலமும் செலவும் மிச்சமாயிற்று.

‘இவ்வாறு முன்வேலை ஒரு வருடம் ஏழு மாதம் நடந்த பின்பு நான்காம் மாநாடு கூடியது. இது 1868 ஜூனில் குற்றாலத்தில் தொடங்கிப் பானையில் முடிந்தது. சரியாய் நான்கு மாதங்கள் நடந்தது. தினமும் எட்டரை மணி நேரம் உழைத்தோம். மாநாடு முழுவதும் இருந்தோர் சார்ஜென்ட், பிரதர்டன், டிப், கால்டுவெல் ஆகியோர். ஸ்கடர் ஏழு வாரமும், பேய்லிங் (எல்.எம்.எஸ்.) இரண்டரை மாதமும் இருந்தனர். திரு. கோலாப் வர இயலாமல் போனது குறித்து வருந்தினோம். பர்ஜஸும் வர இயலாததால் குறிப்புக்களும் ஆலோசனைகளும் எழுதி அனுப்பினார்.

இம்மாநாட்டில் நாங்கள் எஞ்சியிருந்த நூல்களான யோபு, வரலாற்று நூல்கள், தீர்க்கதரிசன நூல்கள் ஆகியவாவற்றையும் திருத்தி முடித்தோம். ஆக முழு வேதாகமமும் முடிந்தது. பிரசுரிக்கும் வேலைதான் எஞ்சியிருந்தது. பத்தாண்டுகளுக்குமுன் தொடங்கிய வேலை விக்கினமேதுமன்றி நிறைவுற்றது கண்டு எங்கள் மனம் நன்றியால் நிறைந்தது. இதை ஏராளமான பேர் படித்துப் பயனூறுவார்கள் என எதிர்பார்க்கிறோம். எங்கள் காலங்கள் முடிந்துபோன பின்பும் இது நின்று நிலவி மக்களுக்குப் பயன்படும் என நம்புகிறோம். மாதக் கணக்கில் மிஷனெரிகள் இப்படித் தங்கள் அலுவல்களை நிறுத்திவிட்டு, இந்த மொழிபெயர்ப்பு வேலையில் பங்கு பற்றினார்கள் என்றால் அது அவர்கள் இவ்வேலையின் அதி முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்ததே காரணம். அனைத்து மாநாடு

களையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் அவர்கள் இப்படிச் செலவிட்ட நாட்கள் மொத்தம் பத்தரை மாதமாகும். அதில் ஏழு மாதம் ஒன்பது நாட்கள் பழைய ஏற்பாட்டுக்காகச் செலவாயிற்று.

‘புதிய ஏற்பாட்டின் நடையிலேயே பழைய ஏற்பாடும் அமைய விரும்பினோம். இவ்வேதம் ஒரு புதிய மொழி பெயர்ப்பாக அன்றி பப்ரிஷியஸின் திருத்தமாகவே இருக்கவேண்டுமென்றும் விரும்பினோம். சங்கத்தின் தீர்மானமும் அதுவே. அதனால்தான் காலம் அதிகமாயிற்று. மேலும் பழைய ஏற்பாடு புதிய ஏற்பாட்டைப் போல மூன்று மடங்காகும். அதுவும் தவிர வேலையின் தன்மையே சுணக்கமானது என்பதையும் கவனித்தோம்.

‘பப்ரிஷியஸின் சொற்பிரயோகமும் வாக்கிய அமைப்பும் சற்று விநோதமாகவும் தெளிவற்றும் இருந்த பகுதிகள் வந்தபோது எங்கள் வேலை அதிகமாயிற்று. ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதானால் எப்படிச் செய்வோமோ, அப்படிச் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. மூலத்தை மிக்க கவனமாகப் படிக்கவேண்டிய திருந்தது. தெளிவின்மைக்குக் காரணம் பப்ரிஷியஸின் தவறான மொழிநடையா அல்லது மூலத்தில் உள்ள சிக்கலா என்பதை அறிய வேண்டியதிருந்தது. அர்த்தத்தை மாற்றாமல் நடையை மேல் படுத்தும் முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டியிருந்தது.

‘சுணக்கத்தின் இன்னொரு காரணம், ‘பப்ரிஷியஸ் வேதத்தையும் அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதத்தையும் நாங்கள் இடைவிடாது ஒப்பிட்டு வந்ததாகும். நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமான இடங்களில் அவையிரண்டும் அர்த்தங்களில் வேறுபட்டன. பப்ரிஷியஸ் மார்ட்டின் லூத்தரின் வேதத்தைப் பின்பற்றியதால் இவ்வேறுபாடுகள் வந்தன என முன்பு பலர் நினைத்துக்கொண்டனர். ஆனால் நாங்கள் படிக்கப் படிக்க அக்கருத்து அடிபட்டுப் போய்விட்டது. அதிகாரத்துக்கு அதிகாரம் சிலவிடங்களில் வசனத்துக்கு வசனம் வேறுபாடுகளை எதிர் கொண்டோம். அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்ததில் அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதத்தைவிட பப்ரிஷியஸின் அர்த்தமும் விளக்கமும் சிறப்பாக இருக்கக் கண்டோம். நடை தெளிவற்று இருந்த போதிலும் அவரது அர்த்தங்கள் விமரிசனத் திறனுடன் இருந்தன. அவர் ஜெர்மானிய வேதத்தையோ ஆங்கில வேதத்தையோ பின்பற்றாமல் எபிரேயத்தினின்று நேரடியாக அர்த்தப்படுத்தி, அவர் காலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய வியாக்கியான நூல்களின் உதவியோடும் தமது திறமான வியாக்கியான ஞானத்தோடும் தமிழ்ப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பது தெரிந்தது. அவரது அர்த்தங்கள் பழைய திருத்தங்களுடன்

ஓத்தும் நவீன விமரிசன நோக்குகொண்ட வியாக்கியான நூல்களுடன் ஓத்தும் இருந்தன.

‘அப்படியெல்லாம் இருந்துங்கூட அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதத்தினின்று வேறுபடுகின்ற எதையும் தகுந்த ஆய்வு இன்றி ஏற்றுக்கொள்வது சரியல்ல என நாங்கள் கருதினோம். இதனால் எங்களுக்குக் காலதாமதமாயிற்று. நாங்கள் கணக்கிட்டிருந்ததை விடவும் அதிகக் காலம் பிடித்தது. எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த வேலை பப்ரிஷியஸைத் திருத்துவது என்பதே. புதிய மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதல்ல. எனவே வேறுபட்ட அர்த்தங்களிலே பப்ரிஷியஸின் அர்த்தமே சிறந்தது என நிச்சயமாய்த் தோன்றுகிறபோது, அதையே வைத்துக்கொள்ள விரும்பினோம். அர்த்தத்தை அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதத்துக்கொப்ப மாற்றும் கட்டாயம் எங்களுக்கு இல்லையென்றே கருதினோம். சங்கம் எங்கள் கருத்தை ஆதரிக்கும் என நம்புகிறோம்—இந்த வேறுபாடுகளில் இறையியல் முக்கியத்துவம் அதிகம் இல்லை என்பதால்.

‘இரு அம்சங்களில் மட்டும் அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதாகமத்தையே பின்பற்றுவது என நாங்கள் முடிவெடுத்தோம்.

‘ஒரு சொல்பற்றி மொழிபெயர்ப்புக்கள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டு, அச்சொல்பற்றி அகராதிகளும் வியாக்கியானங்களும் வேறுபட்டிருந்தால்—அதுவும் அச்சொல் வேதத்தில் வேறெங்கும் வராத ஒன்றாக இருந்தால்—அப்போது அதிகாரபூர்வ ஆங்கில வேதத்தைப் பின்பற்றி விடுவதே உசிதம் என நினைத்தோம். அப்படிச் செய்வதே தாய்ச் சங்கத்துக்குத் திருப்தியாக இருக்கும் எனவுங் கருதினோம். கமிட்டியினரிடையே வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருந்த போதிலுங்கூட நாங்கள் அம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் அ.பூ.ஆ. வேதத்தைப் பின்பற்றிக் கொண்டோம்.

‘அடுத்தது வினைகளின் காலங்களைப் பற்றியது. எபிரேய மொழியின் காலங் குறிக்கும் வினைச்சொற்கள் ஒவ்வொரு மொழி பெயர்ப்பிலும் ஒவ்வொருவிதமாய் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இறந்த காலமாக அல்லது வியங்கோள் வினையாக (விருப்பத்தை உணர்த்துவது) அல்லது ஏவல் வினையாக என்று வேறு வேறு விதமாய் மொழிபெயர்ப்பாகியிருக்கின்றது. இது பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் மனம்போலவேதான் செய்யப்பட்டது எனவுங் கண்டோம். எனவே அப்படிப்பட்ட காலவினைகளைப் பொறுத்தவரையில் குறிப்பாக, சங்கீதங்களில்—அ.பூ.ஆ. வேதத்தையே பின்பற்றினோம், சில வசனங்களில் கால வினையை ஆங்கில வேதப்படி மாற்றிக்கொண்டு அர்த்தத்தை பப்ரிஷியஸ்படி வைத்துக்கொண்டோம்.

‘பலவிடங்களில் பப்ரிஷியஸ்படியே மொழிபெயர்த்தோம். ஏனெனில் எபிரேய மூலத்தினின்று ஆங்கிலப்படுத்தும் போதைவிட அம்மொழியினின்றும் தமிழ்ப்படுத்தும்போது மூல அர்த்தம் அப்படியே கிடைக்கிறது என்று எங்களுக்குத் தோன்றியது. குறிப்பாக, பல எபிரேயச் சொற்களுக்கு ஒரே ஆங்கிலச் சொல் சமன்பாடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டோம். தமிழில் அது அவசியமல்ல. மேலும் தமிழிலே எபிரேயத்தைப் போலவே பால், எண் இவற்றை வினைகளின் முடிவில் குறிப்பிட்டுக் காட்ட முடிகிறது.

‘வேலையில் ஆழ்ந்து இறங்கியபோது, பப்ரிஷியஸின் மீது நாங்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பு மேலும் அதிகரித்தது. எபிரேய மூலத்தை அவர் அப்படியே நுணுக்கமாகத் தமிழ்ப்படுத்தியது மல்லாமல் அவரது தமிழ் நடையுங்கூட பிசகின்றி அமைந்திருந்தது. அவர் நடையில் தெளிவு போதாது என்பதை மறுக்க முடியாது தான். ஆயினும் அவரது புதியஏற்பாட்டை விடவும் அவரது பழைய ஏற்பாட்டில் லயமும் மரபும் கூடியிருந்தன. அது முற்றிலும் சொல்வழிப் பெயர்ப்பு என்று சொல்லிவிட முடியாது. புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்து முடித்த பின்னர் அவர் பழைய ஏற்பாட்டைச் செய்ததால் அவரது அனுபவச் செல்வமும், ஞான முதிர்ச்சியும், சொல்திறனும், நடையழகும் கூடியிருந்தன. நீதி மொழிகள், பிரசங்கி ஆகியவை அப்பழுக்கின்றி அமைந்துவிட்டன எனச் சொல்லலாம். பழைய ஏற்பாட்டைத் திருத்தியபின்னர் பப்ரிஷியஸ் வாழ்ந்திருந்து, மீண்டும் புதிய ஏற்பாட்டை அவர் திருத்தியிருந்திருப்பாரானால், நாம் இப்போது அதைத் திருத்த வேண்டிய அவசியமே எழுந்திராது. அவரது புதியஏற்பாட்டை நாங்கள் தேவைக்கதிகமாகத் திருத்திவிட்டோமென்று குறை படுவோர், அவரது பழையஏற்பாட்டை எங்கள் புதுத் திருத்தப் பழைய ஏற்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். அப்போது, நாங்கள் அவருடைய பழைய ஏற்பாட்டில் அனாவசியமான மாற்றங்கள் எதுவும் செய்யவில்லை என்பது தெரியும்.

‘அப்படியிருப்பதால் எங்களது இந்தப் புதிய திருத்தம் பப்ரிஷியஸ் அபிமானிகளுக்கும் திருப்தியளிக்கும்; அதே சமயத்தில் நடையழகை விரும்புவோர்க்கும் அது பிடித்தமானதாகவே இருக்கும்.

‘முந்தைய தமிழ் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்த அனைவோருக்கும் எங்கள் மரியாதை உரித்தாகிறது. அவர்களது

தமிழாக்கங்கள்தான் எங்களுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன. கட்டுமானத்திலும் நாங்கள் பழைய வேதங்களினின்று பெற்றுக் கொண்டிருப்பது அதிகமே.

‘வேத மொழிபெயர்ப்புப் பணி ஒரு தனி மகிமையைக் கொண்டது என உணர்கிறோம். அது தனி மனித முயற்சிக்கு அப்பாற்பட்டது. அந்தத் தனிமனிதர் பப்ரிஷியஸ் ஆகட்டும், இரேனியஸ் ஆகட்டும் அல்லது தம் தனிநடையை அதீதமாகப் பதித்த பரிசோதனைப் பதிப்பின் ஆக்கியோன் ஆகட்டும்— எப்பேர்ப்பட்ட தனி மனிதனாலும் ஆவதல்ல அது. இந்த எங்கள் திருத்தம் தனிமனித முயற்சியின் விளைவு அல்ல, பலரின் உழைப்பில் முகிழ்த்தது. பலரின் ஆராய்வும் ஆலோசனையும் அடங்கப் பெற்றது. முகமுகமாக பலர் அமர்ந்து ஒவ்வொரு வசனங்குறித்தும் கலந்து பேசிப் பரிசீலித்துச் செய்யப்பட்டது. பொருள், நடை இரண்டு குறித்தும் பல்வேறு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு, அலசப்பட்டுப் பின் சிறந்தது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. தனி மனித விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கடந்தது. எனவே முந்தைய மொழிபெயர்ப்புக்களைவிட இதுவே மூல ஒற்றுமை அதிகம் கொண்டதாகும்.

‘முன்பு பாளை சார்ஜென்ட் நிறுவனத்திலும் இன்று வேதாகம சங்கத்திலும் தமிழ் முனிஷியாகப் பணியாற்றும் முத்தையா பிள்ளையின் பெரும் உதவியை அங்கீகரித்து ஒப்புக் கொள்ளுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். நல்ல தமிழறிவும் ஆய்வாற்றலும் மிக்கவர் அவர். ஒரு கூட்டம் தவறாமல் அனைத்துக்கும் வந்தவர். அப்படித் தொடர்ந்து வந்தமையால் எங்களுக்கு உதவக்கூடிய தகுதி பெற்றார். தமிழ் மொழி சம்பந்தப்பட்ட வரையிலும், மொழிபெயர்ப்பு, சரிபார்ப்பது ஆகியவற்றில் உதவிகள் புரிந்தார்.

‘தினமும் பல மணி நேரங்கள் கடுமையாக உழைத்த போதிலும் எங்கள் ஆரோக்கியம் செவ்வனே இருந்துவந்தது கடவுளின் கிருபையே. வேலை நேரங்களை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்ததும், தகுந்த இடைவெளிகளை வைத்துக்கொண்டதும், தக்க சீதோஷ்ண பருவங்களில் கூட்டத் தொடரை நடத்திக் கொண்டதும் சில காரணங்களாகும். இவையனைத்தையும்விட இப்பணி தன்னுள்ளேயே ஒரு அலாதி மகிமையைக் கொண்டிருந்தது என்பதே எங்கள் உற்சாகத்துக்கு முக்கிய காரணம்.

* இவர் கவிஞர் கிருஷ்ணபிள்ளையின் உடன்பிறந்தார்.

மனமொத்த கலந்துரையாடலும், ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களின் பரிமாற்றமும், புதிய கண்டுபிடிப்புக்களும் எங்களுக்குப் புத்துணர்வை அளித்து வந்தன.

‘மூன்றாம் நான்காம் கூட்டங்களில் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருந்தபோதிலும் விவாதங்களை அமைதியுடன் நடத்தி சுமுகமான தீர்வுகள் கண்டோம். பிரதிநிதிகள் வேறு வேறு மிஷன்களைச் சேர்ந்தவர்; தமிழ்மொழிப் பிரயோகங்கள் மாறுபடுகின்ற வேறு வேறு பிரதேசங்களினின்று வந்தவர்; கருத்து வேறுபாடுகள் உடையவர்; மாறுபட்ட இறையியல் நம்பிக்கைகள் கொண்டவர். இருப்பினும் ஒரு கூட்டத்தில்கூட ஒரு முறையாவது ஒரு குரலும் சுருதி பிசகி ஒலித்ததில்லை. மொழிபற்றியும் ஏகோபித்த சுருத்து உருவாகி ஒப்புக்கொள்ளப் படுவதென்பது எளிதான காரியமல்ல. ஒவ்வொரு வசனங் குறித்தும் சமயங்களில் ஒவ்வொரு சொல் சூறித்தும் விவாதங்கள் எழுந்த வாறிருக்கும் ஆயினும் எங்கள் கலந்துரையாடலில் மரியாதையும் கிறிஸ்தவ சீலமும் குறைவுபடவில்லை. தனி மனிதனின் கருத்து அல்ல, உண்மையே வெல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் எங்கள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் மேலிட்டு நின்றது. வேதம் ஒரு சாராரின் மொழிநடையில் அல்ல, அது அதற்கே உரித்தானதொரு நடையில் வெளிப்பாடாக வேண்டுமென விரும்பினோம். கூட்டங்களில் எழுந்த பிரச்சினைகள் மொழிப் பிரச்சினை களாகவே—எபிரேய கிரேக்க மொழிகளின் அர்த்தங்களும், தமிழ் மொழியின் மரபும்—என்ற பார்வையிலேயே விவாதிக்கப்பட்டுத் தீர்வுகள் காணப்பெற்றன.

‘வாணாளில் இதுபோன்ற மகத்தானதொரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது பெரும்பேறு எனப் பிரதிநிதிகள் அனைவரும் இறும்பூது கொண்டோம். அப்பணியில் ஈடுபட்டமையினால் எங்கள் வேத அறிவு பெருகியது. இறைவெளிப்பாடுபற்றிய சிந்தனையிலே மூழ்கினோம். வேதத்தின் சத்தியமும் ஞானமும் அழகும் எங்களைப் பிணித்தன. இந்த ஆன்ம அனுபவம் பதினொரு வருடங்களாக நீடித்தது. கூட்டத் தொடரின்போது மேலும் அதில் ஊறித் திளைத்தோம். எங்கள் ஆயுசில் சிறப்பான அம்சம் அதுவே என நாங்கள் அனைவருமே கொண்டாடினோம். ஒரே கூட்டத்தில் பங்கு பற்றினோர் கூட மனத்தில் என்றும் போற்றி வைக்கும் மிகச் சிறந்த அனுபவம் அது என உணர்ந்தனர்.

‘கூட்டங்களின்போது எங்கள் உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் கரை புரண்டோடும். தினம் தினம் இறை மகத்துவத்தை உணர அவை

பெரும் வாய்ப்பை அளித்தன. சகோதர அன்பில் எங்கள் உள்ளங்கள் திளைத்து நின்றன. பொழுதுபோவதே தெரியாமல் உரையாடி மகிழ்ந்தோம். கடைசிக் கூட்டத்தின்போது எங்கள் நெஞ்சங்கள் பாரமாகிவிட்டன. கலைய மனம் வரவில்லை. ஆயினும் என்செய்வது? மகிழ்ச்சி பொங்கிய அந்த நாட்களுக்கும் முடிவு வந்தது, பணியும் முற்றுப்பெற்றது.

‘இத்திருத்தத்தைச் சகோதர மிஷனெரிகளும் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும் வரவேற்பார்கள் என நம்புகிறோம். சத்தியத்தை நோக்கி தமிழ் மக்களை இட்டுச் செல்லும் வாசலாக இது பயன்பட வேண்டுமெனவும், முந்தைய திருத்தங்கள் அனைத்தையும்விட இதுவே தமிழர்களை நன்கு புரிந்துகொண்டு செய்யப்பட்டதாகவும், விளக்கமானதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் நின்று நிலவுமெனவும் நம்புகிறோம்.

‘எங்கள் மாநாடுகள் ஜெபத்துடன் தொடங்கி ஜெபத்துடன் முடிக்கப்பட்டவை. இறையொளியும் ஆசியும் வேண்டி, இறைவனே வழிநடத்த வேண்டும் என்று ஜெபித்து எங்கள் பணியைச் செய்து வந்தோம். இப்போதும் முற்றுப்பெற்ற இந்த எங்கள் முயற்சியை அவருக்கே படைக்கிறோம். அவர் இதை ஏற்று, திருச்சபையும் மக்களும் பயனுறும்படி உபயோகிக்கும்படியாக இறைஞ்சுகிறோம்.

‘ஆ.பூ.ஆ. பதிப்பு ஆங்கிலம் பேசும் உலகிலே ஏகமனதாய் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அளவுக்கு, இப்பதிப்பு தமிழ் மக்களிடையே இடம்பெறும் என்ற நம்பிக்கை இல்லையாயினும் ஓரளவேயாயினும் அத்தகைய ஒரு சிறப்பிடம் பெறுமாயின் நாங்கள் பேருவகை அடைவோம்; எங்கள் உழைப்புக்குப் பலன் கிட்டிற்று என மகிழ்வோம். இம்முயற்சிக்குப் பொருளாதார உதவிபுரிந்த சங்கங்களும் தங்கள் கொடைக்குத் தகுந்த பலன் கிட்டியுள்ளது என மகிழ்வு கொள்வர்.’

இரண்டாம் பாகம் பற்றி ஒரு பார்வை

அறிக்கையின் இப்பகுதியிலிருந்து நாம் பல விஷயங்களை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது:

சொல்வழி மொழிபெயர்ப்புகளான பப்ரிஷியஸ், அதிகார பூர்வ ஆங்கில வேதம் இரண்டையும் அடிப்படையாக வைத்து அவற்றை எப்போதும் கண்முன் நிறுத்தி செயல்பட்டோம் என்று குழுவினர் கூறிக்கொண்டாலும் மொழிபெயர்ப்பின்போது தமிழ் மரபுநடை (idiomatic style) பற்றி அதிகம் சிந்தித்ததோடு, தமிழும் ஆங்கிலமும் வேறுபட்ட மொழிகள் என்பதையும் உணர்ந்து, அ.பூ.ஆ. வேதத்தைப் பின்பற்றும் கட்டாயம் தங்களுக்கு இல்லை என்று சிறிது துணிச்சலோடு கூறியிருப்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். சீகன்பால்கு, இரேனியஸ், பரிசோதனைப் பதிப்பு இவை மூன்றும் கருத்து வழிவந்த இயல்பான மரபுத் தமிழில் அமைந்திருக்கின்றன என்றும் உணர்ந்திருந்தனர். எனவே அவர்கள் எதையும் குருட்டாம்போக்காகப் பின்பற்றவில்லை என்று தெரிகிறது. ஒரு உதாரணம்:

எதற்கெடுத்தாலும் பிள்ளைகள் என்று கூறுவது யூத மரபு. ஒளியின் பிள்ளைகள், கேட்டின் புத்திரர், இடிமுழக்கத்தின் மக்கள் என்பன சில உதாரணங்கள்: லூ. 5:34ம் வசனம் அ.பூ. ஆங்கில வேதத்தில் Children of the bedchamber என்றுதான் சொல்வழியாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழிலும் அப்படியே செய்திருந்தால், அது மணவறையின் பிள்ளைகள் என்று ஆகி தவறான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும். எனவே அதை 'மணவாளனின் தோழர்கள்' என்று நல்யோசனையுடன்தான் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர்.

அடுத்ததாக அவர்கள் பப்ரிஷியஸின் மூல மொழிப் புலமை, வியாக்கியான அறிவு இரண்டையும் நன்கு உணர்ந்து கொண்டனர். பாட பேதங்கள் கண்ட இடங்களில் எல்லாம் அ.பூ.ஆ. வேதத்தை விட பப்ரிஷியஸின் அர்த்தமே சிறப்புடையதாக இருந்ததைக்

கண்டு, அவர்கள் பப்ரிஷியஸின் வசனங்களை அப்படியே வைத்துக் கொண்டனர். பப்ரிஷியஸ், மார்ட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மானிய வேதத்தையோ, அ.பூ.ஆ. வேதத்தையோ பின்பற்றாமல், நேரடியாக மூலத்திலிருந்து பெயர்த்து, தமது வியாக்கியானத் திறனோடு சேர்த்து வசனங்களைத் தமிழாக்கியிருந்தார். அர்த்தம் சிறப்பாகவும் இருந்தது. இது குழுவினரை பிரமிப்பூட்டியது. எபிரேய மூலத்தினின்று ஆங்கிலப்படுத்தும்போதைவிட அம்மொழியினின்று தமிழ்ப்படுத்தும்போது மூல அர்த்தம் அப்படியே கிடைக்கிறது என்று அவர்கள் உணர்ந்ததை குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். பப்ரிஷியஸின் சிறப்பை முதன் முதலாக உலகுக்கு எடுத்துக் கூறியவர்கள் இந்தக் குழுவினர்தான்.

எனவே ஐரோப்பாவின் மிகச் சிறந்த வேதங்களாகக் கருதப்படுகின்ற ஜெர்மானிய வேதம், அ.பூ. ஆங்கில வேதம் ஆகிய இரண்டையும்விட, பப்ரிஷியஸைப் பின்பற்றி பவர் தமிழ் வேதாகமம் மூல அர்த்தத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டுள்ளதாக ஆகிறதல்லவா?

நண்பன் விரோதி என்று பாராமல் பிழைகளை யார் சுட்டிக் காட்டினாலும் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டது குழுவினரின் பரந்த மனப்பான்மையைக் காட்டுகின்றது. அறிக்கையின் கடைசிப் பகுதி வாசிப்போரின் மனங்களை நெகிழச் செய்வதாக உள்ளது. சமுத்திரங்களைத் தாண்டி வந்து, ஆயுசும், ஆரோக்கியமும் நிச்சய மில்லாத சூழலில் வசித்துக்கொண்டு, தினமும் மணிக்கணக்கில் உழைத்த அந்த மிஷனெரிகளின் அர்ப்பண சிந்தையைப் பாராட்டியே ஆகவேண்டும். அவர்களிடையே நிலவிய அதீத ஒற்றுமை, மகிழ்ச்சி, ஜெபசிந்தை, பணியின் மகத்துவத்தை உணர்ந்த பெருமிதம் இவையெல்லாம்தாம் பவர் வேதாகமத்தை அதில் குறைகள் இருந்தாலும்கூட—ஒன்றரை நூற்றாண்டாக நீடிக்கச் செய்து வருகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

வினைகளின் காலங்களைப் பொறுத்தவரையில் அ.பூ.ஆ. வேதத்தைப் பின்பற்றிக் கொண்டது எவ்வளவு தூரம் சரியாகும் என்று தெரியவில்லை. ஆங்கில வாக்கிய அமைப்பு உசத்தியானது என்றும், அதன்படியே உலகத்து மொழிகள் அனைத்தும் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அக்காலத்தில் பல பிரித்தானிய மிஷனெரிகள் நினைத்தது உண்மை.

பவர் வேதாகமத்தின் தமிழை யாழ்ப்பாணக்காரர் 'ஆங்கிலத் தமிழ்' என்று குறை கூறினர். அந்தக் குற்றச்சாட்டு ஓரளவு உண்மையே. ஆங்கிலத் தமிழ் என்பதும் கிறிஸ்தவத் தமிழ் என்பதும்

ஏறக்குறைய ஒன்றுதான். இரேனியசையும் பரிசோதனைப் பதிப்பையும் பவர் வேதாகமம் முற்றிலுமாகப் பின் பற்றாததால் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழில் ஆங்கிலத்தின் தாக்கம் பிரம்மாண்டமாக ஏற்படத் தொடங்கிற்று. மிஷனரிகள் முன்புபோல் தமிழ்மீது பற்றுக்கொண்டு அதை ஊன்றிப் படிக்கவில்லை. குருமாரும், கிறிஸ்தவத் தமிழரும் ஆங்கிலமோகம் கொண்டு தமிழை அலட்சியப்படுத்தினர். பவர் வேதாகமமும் கிறிஸ்தவத் தமிழை ஊக்குவிக்கிற மாதிரி அமைந்திருந்ததும் இதற்கு ஒரு காரணம்தான்.

ஆயினும் இன்றையத் தமிழ் நடையை வளர்த்து உருவாக்கியதில் கிறிஸ்தவத் தமிழுக்கும் பங்கு உண்டு. 12, 13ம் நூற்றாண்டு மணிப்பிரவாளத்தைக்காட்டிலும் கடினமான உரையாசிரியர் நடையைவிடவும் அது ஒன்றும் அத்தனை வினோதமானது அல்ல. இன்றைய தமிழ் பத்திரிகைகளில் வரும் கட்டுரைகளில் பல வாக்கியங்கள் ஆங்கிலத் தமிழாகவே இருப்பதைக் காணலாம்.

பேராயர் குலேந்திரனின் 'கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு' என்ற அருமையான ஆராய்ச்சி நூல் கிறிஸ்தவத் தமிழில் அமைந்ததுதான். அழகியல் குறைந்தாலும், ஆங்கிலத் தமிழ் தமிழைப் பெரிதும் வளப்படுத்துகிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இன்றைய ரஷிய மொழிபெயர்ப்புத் தமிழைவிடவும் கிறிஸ்தவத் தமிழ் புரியுந்தன்மையிலும் அழகிலும் குறைந்தது அல்ல.

நமது இன்றைய தமிழ்நடை பல நீரோட்டங்கள் கலந்தது ஆகும் என்பதை யாரும் மறுக்க இயலாது. மக்கள் அன்றாடம் பேசுகின்ற தமிழில் ஹென்ரிக் கே நவீன தமிழ்நடையைத் தொடங்கி வைத்தார். கல்வெட்டுக்கள் சாசனங்களில் அத்தகைய தமிழே காணப்படுகின்றது. ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை போன்ற கல்வி மாண்களும், கனவான்களும் அத்தகைய நடையிலேயே எழுதி வந்தனர்.¹ பின்பு பழைய கடினமான மணிப்பிரவாளம் டி. நொபிலி போன்றோரால் எளிமைப்படுத்தப்பட்டது. சீகன்பால்குவின் வேதத்தில் அந்த இரு நீரோட்டங்களும் இணைந்தன எனக் கூறலாம்.

வீரமாமுனிவர் உரையாசிரியர் நடையைப் புதுப்பித்ததோடு பாமரருக்கென்று ஒரு நடையும் எழுதிக் காட்டினார். அதன் பின்பு வந்த பப்ரிஷியஸின் வேதம் அந்த இலக்கணக் குறிப்புகளை

உள்ளடக்கியதோடு, ஐரோப்பிய மொழிகளின் வாக்கிய அமைப்புக்களையும் தமிழுக்குக் கொணர்ந்து சேர்த்தது. இரேனியஸ் அதை மேலும் சீர்ப்படுத்தித் தமிழ்மயமாக்கி—படைப்பிலக்கியம் உட்பட வாழ்க்கையின் சகல துறைகளுக்கும் அது பயன்படக்கூடிய சூழலையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். நாவலர் அந்த நடையை இந்து கல்விமான்களும் ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாகச் செய்தார். ஆக எந்த ஒரு நடையையும் நாம் புறக்கணித்துவிட முடியாது. எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் இன்றைய நவீன வசனநடை. 1835இல் இந்தியா அச்சக அனுமதி பெற்றது, கல்விப் பெருக்கம், பத்திரிகை வளர்ச்சி, சுதந்திர இயக்கம் இவை அனைத்தும் வசன நடைக்கு மேலும் உறுதியும் அழகும் அளித்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சுதந்திரவாதிகளும், பத்திரிகை எழுத்தாளர்களும், படைப்பிலக்கியக்காரரும் அழகான தமிழ் நடையில் எழுதத் தொடங்கிவிட்டனர். அத்துடன் ஒப்பிடுகையில்தான், பவர் வேதாகமத் தமிழ் அந்நியமானதாய், வினோதமானதாய் இருப்பதாய்க் கூறிப் பல உதாரணங்களையும் சுட்டிக்காட்டினர்.

‘திரளான தண்ணீர்கள்’, ‘வானங்கள் தேவனின் மகிமையை அறிவிக்கிறது’, ‘என் நேசர் லீலி புஷ்பங்களுக்குள்ளே மேய்கிறார்’ என்கிற வசனங்கள் சுட்டிக் காண்பிக்கும்படியாகவே இருக்கின்றன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ‘வினோத வசனங்களும் சொற்றொடர்களும் அங்கங்கே இருந்தால் என்ன? மொத்தத்தில் சங்கீதங்களின் இனிமையோ, உன்னதப்பாட்டின் ரம்மியமோ குறைந்தா போய்விட்டது?’ என்று பவர் அன்பர்கள் பதிலிறுக்கக்கூடும்.

பவர் திருத்தப் புதிய ஏற்பாடு 1864லும், அதன் பழைய ஏற்பாடு 1867லும் பிரசுரமாயின. முழு வேதாகமம் 1871ல் வேப்பேரியில், இப்போது டயோசிசன் பிரஸ் என்றழைக்கப்படுகின்ற கிறிஸ்தவ கல்வி அபிவிருத்திச் சங்க அச்சகத்தில் (SPCK Press) அச்சாகி வெளியிடப்பட்டது. முதலில் 5,000 பிரதிகள் அச்சாயின.

இத்திருத்தம் பொதுவாக ஐக்கிய திருத்தம் (Union Version) என்றழைக்கப்படுகிறது. தலைமை மொழிபெயர்ப்பாளராக பவர் இருந்ததை வைத்து ஒரு சௌகரியத்தை முன்னிட்டே நாம் இதை பவர் வேதாகமம் என்று குறிப்பிட்டு வருகின்றோம். தமிழ் நாட்டின் பல மிஷன்கள் ஒருமித்து ஐக்கியமாக உழைத்து வெளிக்கொணர்ந்ததால் இது ஐக்கிய திருத்தம் என்ற பெயரைக் கொண்டது.

இத்திருத்தத்துக்கு ஒத்துழைப்புத் தர லூத்தரன் மிஷன் மாத்திரமே மறுத்தது. அச்சபை இன்றளவும் பப்ரிஷியஸின் திருத்தத்தையே பயன்படுத்தி வருகின்றது. யாழ்ப்பாண வேதாகம சங்கமும் முதலில் இத்திருத்தத்திற்கு முழு ஆதரவு தரவில்லை. அதற்கும் சென்னை சங்கத்துக்குமிடையே தகராறு முளைத்து, பத்தாண்டுகளாக நீடித்தாலும், பின்பு பவரும் கால்டுவெல்லும் 1869ல் வேப்பேரியில் யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதிகளுடன் கலந்து பேசியதன் விளைவாக, அப்பிரதிநிதிகள் சொன்ன திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டு தகராறைச் சுமுகமாகத் தீர்த்துக்கொண்டனர். எனவே இலங்கையும் இத்திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டது.

தமிழகத்திலோ திருத்தம் உடனேயே பழக்கத்துக்கு வந்துவிட்டது. எந்தெந்த மிஷன்கள் திருத்தத்தில் பங்குபெற்றனவோ அந்தந்த மிஷன்களின் மிஷனெரிகள், புதுத் திருத்தத்தைத் தங்கள் தங்கள் சபைகளிலே பழக்கத்துக்குக் கொணர்ந்தனர். நெல்லை வட்டாரத்தில் சர்ச்சு மிஷன் சங்கம் (CMS), சுவிசேஷ பிரபலிய சங்கம் (SPG) ஆகியவையும், நாகர்கோவில், திருவனந்தபுரம் பகுதிகளில் லண்டன் மிஷனும் (LMS), சென்னையில் வெஸ்லி, ஸ்காட்லாந்து மிஷன்களும், வடதென் ஆற்காடுகளில் ஆற்காட்டு மிஷனும், தஞ்சையில் சுவிசேஷ பிரபலிய சங்கமும், மதுரையில் அமெரிக்கன் மிஷனும் பணிபுரிந்து வந்தன. இந்த மிஷனெரிகள் அனைவரும் திருத்தத்தில் ஈடுபாடுகொண்டு, பங்கெடுத்து வந்திருந்தனர். எனவே அவர்கள் புது வேதாகமம் பிரசுரமானவுடன் அதை ஒப்புக்கொண்டு சபைகளில் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். எனவே தமிழகம் முழுவதும் அது பரவலாயிற்று.

தமிழகத்து மிஷன்களனைத்துக்கும் ஒரே வேதாகமம் இருந்தால் அந்தப் பல்வேறு மிஷன்களிடையே ஐக்கியம் உருவாகும் என்பதும் ஐக்கியத் திருப்பத்தின் ஒரு நோக்கமாக இருந்தது. அந்தந்த மிஷனெரிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதில் பவர் மிகவும் கவனமாக இருந்து வந்திருந்தார். அந்தக் கவனமும் பொறுப்புணர்வும் இப்போது நல்ல பலனளித்தது. லூத்தரர்களைத் தவிர தமிழகம் முழுவதும் ஒரே வேதாகமத்தைப் பயன்படுத்தும் சூழ்நிலை உண்டாயிற்று. இது ஒரு சாதனையே, பின்னால் உருவான தென்னிந்தியத் திருச்சபைக்கு இதுவும் வழிகோலியது எனவுங் கூறலாம்.

பெரும்பான்மையான தமிழ்க் கிறிஸ்தவ மக்கள் ஐக்கிய திருப்பத்தை விருப்பத்துடன் வரவேற்றனர். மக்கள் என்று சொன்னோம். ஒருவகையில் பார்த்தால் மக்கள் என்ற சொல்லை

அதன் நவீன அர்த்தத்தில் அக்காலச் சூழலுக்குப் பயன்படுத்துவதானால் அது காலவழு (anachronism) ஆகும். ஏனெனில் தமிழ் கிறிஸ்தவ மக்களுக்கென்று தனியாக அபிப்பிராயம் ஏதும் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை அப்போது இல்லை. மிஷனெரிகள் திருத்தத்தைத் தங்கள் தங்கள் சபைகளிலே அறிமுகப்படுத்தினர். கிறிஸ்தவத் தமிழர்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டனர். அவ்வளவே, திருத்தம் மிஷனெரிகளால்—பெரும்பாலும் பிரித்தானிய மிஷனெரிகளால்—தொடங்கப்பட்டு, நடத்தப்பட்டு, முடிக்கப்பட்டது. அதில் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களின் பங்கு மிகமிகச் சொற்பம். எனவே இவ்வேதாகமத்தை 'மிஷனெரி வேதாகமம்' என்றுங்கூட, அழைக்கலாம்.

இத்திருத்தம் வெளியான பின்பு சென்னை வேதாகம சங்கம் இதை மாத்திரமே வெளியிட்டது வேறு மொழிபெயர்ப்புக்களை வெளியிடுவதை நிறுத்தியது. முன்பிருந்த நிலை வேறு. அச்ச வசதி காரணமாகவும் மொழிபெயர்ப்பு குறித்த முரண்பாடான கருத்துக்கள் நிலவிய காரணத்தாலும் அப்போதைய தேவையை நிறைவேற்றும் அவசரத்துடன் பப்ரிஷியஸ், இரேனியஸ் இரண்டையும் வேதாகம சங்கம் மாறி மாறி அச்சிட்டது. ஆனால் 1868—க்குப் பின்பு அவற்றை அச்சிடாததால் பவர் வேதாகமத்துக்குப் போட்டி எதுவுமில்லை. வேதாகமம் என்றால் இது ஒன்றுதான் கிடைத்தது.

முந்தைய வேதங்களைப் போலவே இதுவும் எளிய, சாமானியருக்கும் புரியக்கூடிய தமிழில் இருந்ததுவும் இதன் வெற்றிக்கு ஒரு முக்கிய காரணம். எளிய வசனநடை என்பது தமிழ் வேதாகமங்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு அளித்த ஒரு பங்களிப்பு ஆகும். 18ம் 19ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் வசனநடை நவீனப்படுத்தப்பட்டதும், சனநாயகப்படுத்தப்பட்டதும் வேதாகமங்கள் மூலமாகத்தான். பெரும்பாலும் ஐரோப்பிய மிஷனெரிகள்தாம் இதைச் செய்தார்கள். தமிழன்னைக்கு அவர்கள் அளித்த விலைமதிப்பற்ற அணிகலன் அது. தமிழ் வசனநடை இலக்கிய வாகனமாக மாறிவந்த அந்த ஆரம்ப நாட்களில், இவ்வேதாகமம் ஒரு முக்கியமான வெளியீடுதான். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அதன் இடமும் பெரிதுதான்.

அந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் சொல்வதானால் பவர் வேதாகமம் மிகக் கவனமாகச் செய்யப்பட்ட நல்லதொரு மொழிபெயர்ப்பு என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதன் பல பகுதிகள்

எளிமையும், அழகும் நிறைந்தவை, இலக்கியச் சுவையுடன் கூடியவை. தீர்க்க தரிசனங்கள், உன்னதப்பாட்டு, சங்கீதங்கள், யோபு, வாசிக்க வாசிக்கத் திகட்டாதவை. 'உங்கள் வேதம் வாசிக்கச் சுகமாக இருக்கிறது' என்று இந்து எழுத்தாள நண்பர்கள் இந்த நூலாசிரியரிடம் கூறியதுண்டு.

பவர் வேதாகமம் முந்தைய வேதங்களிடமிருந்து தாராளமாகக் கடன் வாங்கிக் கொண்டுள்ளது என்றே தோன்றுகிறது. குறிப்பாக, பரிசோதனைப் பதிப்பிலிருந்து பல பகுதிகளை அது தழுவிக் கொண்டிருக்கலாம். எவ்வளவு, எங்கேயிருந்து கடன் வாங்கியுள்ளது என்பதை ஆராய்வது சுவையான வேலையாக இருக்கும்—அந்த வேதங்கள் முழுமையாகக் கிடைத்தால்.

கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக்குமதிகமாக பவர் வேதாகமத்தில் ஊறித் திளைத்துப் போயிருக்கின்றனர். அதன் வசனங்கள் அவர்களது ஊனிலும், என்பிலும் கலந்துபோயிருக்கின்றன. உதாரணமாக இந் நூலாசிரியரின் கணவர் திரு. டேவிட் பாக்கிய முத்துவின் தாயார் ஞானமணி திரவியம் அம்மாள் தமது எழுபத்தைந்து வயதுக்குமேல் காலண்டர் வேத வசனங்களை மனனம் செய்யத்தொடங்கிப் பத்து ஆண்டுகளுக்குக் குறிப்பிட்ட நூல், அதிகாரம், வசன எண்ணுடன் 4000 வசனங்களுக்குமேல் பொதுக் கூட்டங்களிலும், ஆலயங்களிலும் பிறழாது மனப்பாடமாகச் சொல்லிவந்தார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் அப்படி அதன்மீது அதிகப்பற்றுக்கொண்டிருப்பதில் தவறு ஏதுமில்லை. ஆனால் அந்த வேதாகமத்தின் ஒரு அட்சரம் மாறுவதுகூட வேதப்புரட்டாகும் என்கிற போக்குதான் வருந்தத்தக்கதாகும். அது அறியாமை காரணமாகவே ஏற்பட்டுள்ளது.

ஏனெனில் பவர் வேதாகமம் மூலமல்ல, ஒருமொழிபெயர்ப்பு மட்டுமே. மூலத்தில் கண்ட செய்தி மாறாததாக இருக்கலாம். ஆனால் செய்தியைப் பொதுகிற மொழி அப்படியல்ல. பவர் வேதாகமத்துக்கு முன்பு ஐந்து மொழிபெயர்ப்புக்கள் வந்தன. பின்பும் ஐந்து வந்தாயிற்று. இவையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுகின்றன. செய்தி மாறக்கூடாதாயினும் செய்தியைப் பொதிந்து தரும் மொழி மாறுவது உலக இயற்கை, மொழி மாறிக்கொண்டே வருவதால் மொழிபெயர்ப்புகளும் மாறிக் கொண்டே வரவேண்டும் என்பதுதான் நியாயம். வேதத்தின் செய்தியைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் மொழிபெயர்ப்பை அவ்வப்போது மாற்றுகின்ற முயற்சிகளை நாம் வரவேற்கவேண்டும். பவர் வேதாகமத்தின் நடை நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழில் அமைந்தது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

நடைக்காக மட்டுமல்லாமல் வேறு காரணங்களுக்காகவும் பவர் மொழிபெயர்ப்பு மாறவேண்டிய தேவையைப் பவர் உணர்ந்தனர்.

முதலாவதாக, அதன் வாசகங்கள் பல பிழையானவை என வேத அறிஞர்கள் கருதினர். அந்தப் பிழைகளை நீக்கிவிட வேண்டியது அவசியம் என்றனர். பவர் திருத்தத்துக்கு ஆதாரமாக 'ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம்' என்ற கிரேக்க நூல் இருந்தது. வேறு பல வேதப் பிரதிகள்—காலத்தால் முற்பட்டவை— கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பின்னர் 'ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம்' நம்பகம் இழந்தது. அதை ஆதாரமாக வைத்து பவர் வேதாகமம் செய்யப் பட்டுள்ளதால், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகத்தின் பிழைகள் இதிலும் வந்துள்ளன; அப்பிழைகள் அகற்றப்படல் வேண்டும் என அந்த அறிஞர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

அடுத்ததாக மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் இலக்கு மொழி தாய்மொழியாக இருத்தல் உசிதம். பவர் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த மிஷனெரிகளின் தாய்மொழி தமிழ் அல்ல. முத்தையா பிள்ளையும், கமிட்டியின் அங்கத்தினர்களில் ஒருவரான இராஜகோபால அய்யருமே தமிழர்கள். ஆனால் மிஷனெரிகள் அவர்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அது மொழிபெயர்ப்பில் துலாம்பரமாகவே தெரிகின்றது; சில உதாரணங்கள்:

தேவன் என்ற சொற் பிரயோகத்தையும், மரியாதைக்குரிய பெரியோரை ஒருமையில் குறிப்பிடுவதையும், நடையின் செயற்கைத்தனத்தையும் முக்கிய உதாரணங்களாகக் காட்டலாம்.

பவர் வேதாகமத்தின் இந்தக் குறைகளைப் பல அறிஞர்கள் உணர்ந்ததால் 1915 வாக்கில் அவர்கள் புதிய மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றைச் செய்யும் முயற்சியை மேற்கொண்டனர்.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை: வாழ்க்கையும் நாட்குறிப்பும் - ஓர் அறிமுகம்: டாக்டர் என் ரங்கநாதன், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவெட் லிமிட்டெட் 41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட். 1989 சென்னை 98.



எல். பி. லார்சன் பண்டிதர் 1862-1940

புதிய கவடிகளும் லார்சன் மொழிபெயர்ப்பும்

பவர் வேதாகமத்தை அடுத்து வந்த லார்சன் வேதாகமம் மிக அருமையானதொரு மொழிபெயர்ப்பு. இது எழுதப்பட்டதும் புறக்கணிக்கப்பட்டதும் தமிழ் வேதாகம வரலாற்றில் ஒரு சோகமான பகுதி.

ஒரு வேதாகமத்தின் குறைகள் உணரப்படும்போதுதான் அடுத்த மொழிபெயர்ப்புக்கான தேவை எழுகிறது. அப்படியே இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பவர் மொழிபெயர்ப்பின் குறைகளும் தெரியலாயின.

முதலாவதாக, அதன் வாசகங்களில் கண்டிருந்த பிழைகள் ஆகும். ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகத்தை அது அடிப்படையாக வைத்திருந்ததெனக் கண்டோம். அதன் காரணமாகவே பெரும்பாலான வாசகப் பிழைகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

ஐரோப்பாவில் மறுமலர்ச்சி நிகழ்ந்த காலத்தில் இந்த ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வாசகம் கிரேக்க மொழியில் தயாரிக்கப்பட்டது. 1453ல் கான்ஸ்தாந்தினோபுள் துருக்கியர் வசமானபோது அங்கிருந்த அறிஞர்கள் தங்கள் நூல்களுடன் ஐரோப்பிய நகரங் களில் வந்து வசிக்கலாயினர். அதன் காரணமாக வழக்கொழிந்த கிரேக்க மொழிமீது ஐரோப்பியரின் கவனம் ஈர்க்கப்பட்டது. இலத்தீன் வல்கத்தாவை மட்டுமே அறிந்திருந்த வேத அறிஞர் புதிய ஏற்பாட்டின் மூலமொழி கிரேக்கம் என்றும் வல்கத்தா அதன் இலத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு மட்டுமே என்றும் அறிந்து கொண்டனர். கிரேக்கப் புதிய ஏற்பாட்டுப் பிரதிகளை நேரில் படிக்கும் வாய்ப்பும் அவர்களுக்குக் கிட்டியது. ஆயினும் புதிய ஏற்பாட்டு நூல்கள் அனைத்தும் முழுமையாகக்கொண்ட ஒரு பிரதியும் கிரேக்கத்தில் கிடைக்கவில்லை. தனித்தனிப் புதிய

ஏற்பாட்டு நூலாக அல்லது ஒரு நூலின் ஒரு பகுதி மாத்திரமே கொண்ட பிரதிகளாக அவை கிடைத்தன.

இப்பிரதிகள் இருபது இருபத்தைந்துபோல் கிடைத்தன. அவைகளில் பாட பேதங்களும் காணப்பட்டன. அதாவது வாசகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சிலவிடங்களில் மாறுபட்டன. அவையாவும் கையால் பிரதிசெய்யப்பட்ட நகல்களாதலால், இப்பிழைகள் நேர்ந்திருந்தன.

எனவே எராஸ்மஸ் என்ற சீர்திருத்த இயக்க அறிஞர் அக்கிரேக்கப் பிரதிகளைப் பார்வையிட்டு அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு முழுமையான கிரேக்கப் புதிய ஏற்பாட்டைத் தயாரித்தார். இது இலத்தீனில் டெக்ஸ்டஸ் ரிஸப்ட்டஸ் அப் ஆம்னிபஸ் (Textus Receptus ab omnibus) என்று அழைக்கப்பட்டது. இதன் பொருள், அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் வாசகம் என்பது. இதுதான் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம் எனத் தமிழில் குறிப்பிடப்படுகிறது. பின்னர் 1624ல் எல்ஜீவர்ஸ் (Elzivers) என்ற ஹாலந்து கம்பெனி அதை அச்சிட்டதால் எல்ஜீவர்ஸ் என்றும் அது குறிப்பிடப்படுவதுண்டு.

புராட்டஸ்தாந்திய இயக்கம் வலுப்பட்டு வேதம் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோது இந்த கிரேக்கப் புதிய ஏற்பாடு ஒரு ஆதார நூலாகப் பயன்பட்டது. 1611 ஜேம்சரசன் வேதமும் இந்த எல்ஜீவர்ஸும் பெருமளவு ஒன்றுக்கொன்று ஒத்திருக்கின்றன. மார்ட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மானிய வேதம் ஓரளவு இலத்தீன் வல்கத்தாவை அடிப்படையாகக் கொண்ட தெனச் சொல்லப்படுகிறது.

பவர் வேதாகமம் எல்ஜீவர்ஸையும் ஜேம்சரசன் வேதத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. ஜேம்சரசன் வேதத்தினின்று பப்ரிஷியஸின் வசனங்கள் மாறுபட்டு—ஆனால் பப்ரிஷியஸின் அர்த்தமே சரியானதாக இருந்தால்—அவ்விடங்களில் அவர்கள் ஜேம்சரசன் வேதத்தினின்று விலகித் தைரியமாக பப்ரிஷியஸைக் கடைப்பிடித்ததை அவர்களது அறிக்கை ஒரு மன்னிப்பு வேண்டுந்தொனியில் குறிப்பிட்டதை இங்கே நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த வாசகப்பிழை பிரச்சினை இரேனியசின் காலத்திலும் எழுந்தது. ஏனெனில் பல புதிய வேதச் சுவடிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு வந்தன. இப்போது இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இப்படிப் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தோல்,

பாப்பிரஸ் பிரதிகளின் தொகை அதிகரிக்கலாயிற்று. காலத்தால் முற்பட்ட, நூலகங்களில் தேங்கிக்கிடந்த, பல வேதப் பிரதிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வந்தன. வேத ஆராய்ச்சியும் வளர்ந்து வந்தது. புதிய பிரதிகள் தந்த ஒளியில் வேதாகம வசனங்கள் ஆராயப்பட்டு, சில வசனங்கள் பிழைகள் கொண்டிருப்பன என்று கருத்து உறுதியாயிற்று. ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட வேத அறிஞர்கள் வேதாகமங்களில் காணப்படும் பிழைகள் குறித்துக் கவலை தெரிவித்தனர்.

மூல பாடத்தில் காணப்படும் கருத்தினின்று ஒரு மொழிபெயர்ப்பில் காணப்படும் கருத்து மாறுபட்டு இருந்தால் அது பிழை எனக் கூறப்படுகிறது. இப்பிழைகள் மிக அதிகம் எனக் கூறமுடியாவிட்டாலும், இப்பிழைகளால் வேதத்தின் அடிப்படை செய்தி மாறிவிடுகிறது என்று சொல்வதற்கில்லையாயினும், பிழைகள் என்று நிரூபணமான பின்பும் அவற்றை நீக்காமலிருப்பது சரி அல்ல என வேத அறிஞர்கள் கூறிவந்தனர்.

திஷென்டார்ப் (Tishendorf) வெஸ்ட்காட் (Westcott) ஹோர்ட் (Hort) லைட் ஃபுட் (Lightfoot) என்ற ஐரோப்பிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டியவர்கள்.

1859ல் கிடைத்த சீனாய் தோல் சுவடியில் புதிய ஏற்பாடு முழுமையாக இருந்தது. திஷென்டார்ப் இதைச் சேகரித்த விவரம் சுவையானது. கான்ஸ்தந்தைன் திஷென்டார்ப் ஜெர்மானியைச் சேர்ந்தவர். வேதப் பிரதிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கெனவே பல இடங்களுக்குச் சிரமமான பயணங்களை மேற்கொண்டவர். அந்த நோக்கத்தோடுதான் அவர் 1844ம் ஆண்டு சீனாய் மலையிலிருக்கும் செயின்ட் காதரினா மடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு தங்கி யிருந்து ஒருநாள் நூலகத்தில் அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்த போது குப்பைக் கூடையில் பல உதிரித் தோல்கள் திணிக்கப்பட்டுக் கிடந்ததைக் கண்டார். எல்லாம் பழங்காலத்து மெல்லிய தோல்களாக இருந்தன. மொத்தம் நாற்பத்திமூன்று எண்ணிக்கை இருந்த அந்தத் தோல் சுவடிகளில், பக்கத்துக்கு நான்கு அணிகளாக பழைய கிரேக்க எழுத்துக்கள் இருந்தன. இத்தனை பழைய கிரேக்க கையெழுத்துக்களை அவர் இதுவரை கண்டதே இல்லை. வாசித்துப் பார்த்ததில் அது பழைய ஏற்பாட்டுக் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு என்று தெரிந்தது.

நூலக அதிகாரியை விசாரித்தார். இதுமாதிரி இரண்டு கூடைத் தோல்களை ஏற்கெனவே எரித்தாயிற்று என்றும், இவைகளையும் எரிப்பதற்குத்தான் போட்டிருப்பதால்

வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றும், இதுபோல் இன்னும் எண்பது தோல்கள் இருப்பதாகவும் அந்த அதிகாரிகள் கூறினர். திஷென்டார்ப்பின் ஆவலும் ஆச்சரியமும் கட்டுக்கடங்காததாக இருந்ததைக் கண்டதும், மடத்துத் துறவிகள் அந்த எண்பது தோல்களை அவரிடம் கொடுக்க இசையவில்லை. அவற்றை எரித்துவிட வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டு திஷென்டார்ப் ஊர் திரும்பினார்.

ஒன்பது வருடங்கள் கழித்து அவர் மீண்டும் சீனாய் மலை மடத்துக்குச் சென்றார். துறவிகள் சுவடிகள் பற்றி மூச்சு விடவில்லையாதலால் அவர் ஊர் திரும்பிவிட்டார். ஆறு வருடங்கள் கழித்து மூன்றாம் முறையாகச் சென்றார். சீனாய் மடம் இரஷிய ஜார் மன்னரின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட கிரேக்க ஆர்த்தொடாக்ஸ் சபையைச் (Greek Orthodox) சேர்ந்தது. எனவே இம்முறை ஜார் மன்னரிடம் உத்தரவு வாங்கிக்கொண்டு போயிருந்தார். வெகு தந்திரமாகத் துறவிகளிடம் சுவடி பற்றிப் பேச்சு தொடங்கினார். அவர்களும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுட னிருந்தனர். சுவடிகளை உடனே காட்டிவிடவில்லை. அவர் புறப்படுவதற்கு முந்திய நாள் இரவுதான் காட்ட இசைந்தனர். இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து திஷென்டார்ப் அவற்றைப் பார்வை யிட்டார். பழைய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள் சிலவும் புதியஏற்பாடு முழுமையாகவும் அவற்றில் இருந்தன. அவற்றை விலைக்குக் கேட்டபோது துறவிகள் மறுத்துவிட்டனர். உடனே 'ஜார் மன்னருக்குப் பரிசாகக் கொடுங்கள். அவர் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைவார்' என்று சொன்னதும் துறவிகள் இணங்கிவிட்டனர். 1859ல் அப்பிரதிகள் இரஷியா போய்ச் சேர்ந்தன. அங்கே அதை ஆய்வாளர்கள் பார்க்கவும் படிக்கவும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. அவை நான்காம் நூற்றாண்டில் நகல் பண்ணப்பட்டவை எனக் கண்டனர். அவற்றைப் படித்தபின் புதிய ஏற்பாட்டைப்பற்றிப் புதிய அறிவு கிடைத்தது. 1933ல் பிரித்தானிய அரசு அதை 100,000 பவுண் கொடுத்து வாங்கி பிரித்தானிய மியூசியத்தில் வைத்துக்கொண்டது. முதலில் கிடைத்த நாற்பத்துமூன்று தோல் சுவடிகள் ஜெர்மனியில் லைப்சிக்கில் (Leipzig) இருக்கின்றன.

இன்னொரு முக்கியமான சுவடி வத்திக்கன் சுவடியாகும் (Vatican ரோமாபுரி). 820 பக்கங்கள் இருக்கவேண்டிய இச்சுவடியில் 60 பக்கங்கள் குறைந்திருக்கின்றன. இது வெகு காலமாக வத்திக்கன் நூலகத்தில் இருந்து வந்தது. இதை ஆராய்வதற்கு வத்திக்கன் அதிகாரிகள் யாரையும் அனுமதிப்பது

கிடையாது. இது ரோமானியத் திருச்சபை பயன்படுத்தும் வல்கத்தா வேதத்திலிருந்து பல இடங்களில் மாறுபட்டிருந்ததுதான் காரணம். நெப்போலியன் இத்தாலியீது படையெடுத்தபோது அதை எடுத்துக் கொண்டுபோய் பிரெஞ்சு நூலகத்தில் வைத்தார். இங்கும் அதைப் பார்வையிட எல்லோருக்கும் அனுமதி கிடைத்துவிடவில்லை. ஒரு வேத அறிஞர் அதைப் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது அவரது சட்டைப் பைகளைச் சோதித்தனர். திஷென்டார்ப் மாதக்கணக்கில் காத்துக்கிடந்தபின்பு ஆறு மணிநேரம் மட்டும் அதைப் பார்க்க அவருக்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் திஷென்டார்ப்பின் விடாமுயற்சியின் பயனாக 1890ல் இதன் போட்டோ பிரதிகளை வெளியிட ரோமானிய அதிகாரிகள் முன் வந்தனர். இதுவும் நான்காம் நூற்றாண்டில் நகல் பண்ணப் பட்டதே. சீனாய்ச் சுவடியைவிட சிறிது முந்தியது.

பேசாய் (Bezae) சுவடியும் முக்கியமானதே. இது கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் நகல் பண்ணப்பட்டிருக்கலாம் எனப்படுகிறது. தியோடோர் பேசாய் என்ற திருச்சபை சீர்திருத்தவாதி இதைப் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்துக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தார். இதன் இடது பக்கத்தில் கிரேக்கமும் வலது பக்கத்தில் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பும் இருப்பது இதன் சிறப்பாகும். ஐரோப்பாவில் இரு மொழிகளுக்கும் சம தேவை இருந்த காலத்தில் இது நகல் பண்ணப்பட்டதாகும்.

இதில் யோவான் சவிசேடம் இரண்டாவதாகவும், மாற்கு நான்காவதாகவும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பிரதியில் காணப்படும் பாடபேதங்களும் சர்ச்சைக்குரியவை. லூக்கா 6:4க்குப்பின் கூடுதலாக ஒரு வசனம் உள்ளது. அது வருமாறு:

அதே நாளில் ஓய்வுநாளில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு மனிதனைக் கண்டு அவர் (இயேசு) சொன்னதாவது: மனிதனே, நீ செய்வதை இன்னது செய்கிறோமெனத் தெரிந்து செய்கிறாயானால் நீ பாக்கியசாலி. தெரியாமல் செய்கிறாயானால் நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறவனாவாய்; சாபத்துக்குரியவனுமாவாய்.

இவ்வசனம் வேறெந்தச் சுவடியிலும் காணப்படவில்லை. கிறிஸ்து இவ்வசனத்தைச் சொல்லியிருந்திருக்கக்கூடியவரே எனச் சில வேத அறிஞர் கருதுகின்றனர். லூக்கா எழுதிய மூலப் பிரதியில் இது இருந்ததா இல்லையா என்பது ஆராயப்படவேண்டிய விஷயம்.

தோலின்விலை அதிகமானபடியால் பிரதியெடுப்போர் சில சமயங்களில் ஒரு பிரதியில் முதலில் எழுதப்பட்டிருந்ததை அழித்துவிட்டு அதன்மீது புதிய விஷயம் எழுதும் பழக்கமும் இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிரேக்க நாட்டுக்கு மேற்கே இருக்கும் சாசிந்தஸ் (Zacynthius) தீவிலிருந்து ஒரு பழைய தோல் சுவடி கிடைத்தது. அதில் சவிசேடப் பகுதிகள் சில கூட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தன. கி.பி. 1200ல் நகலான சுவடி அது. ஆனால் கூர்ந்து பார்த்தபொழுது கூட்டெழுத்துக்களின் அடியில் பழைய கிரேக்கத் தனி எழுத்துக்கள் சிவப்பு நிறத்தில் மங்கலாக அங்கங்கே தெரிந்தன. நவீன போட்டோ கருவிகள், இரசாயன கலவைகள் உதவியுடன் பழைய எழுத்துக்களைத் தெளிவாக்கினர். லூக்கா சவிசேடத்தின் முதல் பதினொரு அதிகாரங்கள் ஓரங்களில் விளக்கவுரைகளோடு அதில் எழுதப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. கி.பி. 700ல் எழுதியதென அறிஞர்கள் முடிவுக்கு வந்தனர். இப்பொழுது இச்சுவடி இலண்டனில் வேதாகம நிலைய நூலகத்தில் இருக்கிறது.

சவக்கடல் சுருள்கள் மிகப் பிரசித்தமானவை. 1947ல் பாலஸ்தீனாவில் சவக் கடலருகே ஆடு மாடு மேய்க்கும் சிறுவனொருவன் ஒரு குகைக்குள் கற்களை எறிந்து விளையாடிய போது, கற்களை எறிவதால் எழுகின்ற ஒலியில் வேறுபாடு இருந்ததைக் கவனித்து, குகையினுள் சென்றபோது, அங்கிருந்த பெரிய சாடிகளைக் கண்டான். சாடிகளுள் பல வேதச் சுருள்கள் இருந்தன. யூதர்கள் பயன்படுத்திய எபிரேய வேதத்தின் பகுதிகள் அவை. யூதர்கள் பழையதாகிவிட்ட வேதப் பிரதிகளை எரிப்பதோ வேறுவிதமாக அழிப்பதோ இல்லை. புதிய பிரதிகளை நகல் செய்து கொண்டானதும் பழைய பிரதிகளை துணிகளில் சுற்றிச் சாடிகளில் வைத்துப் பூமிக்கடியிலாவது குகைகளிலாவது வைத்துவிடுவார்கள். இப்படி ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த இந்தச் சாடிகள் இப்படி தற்செயலாக வெளியாயின.¹

இந்தச் சவக்கடல் சுருள்களுள் ஏசாயா தீர்க்கதரிசனமும் ஒன்று. அறிஞர்கள் கிழிந்தனவற்றை ஒட்டிக் கவனமாகக் கையாண்டு, மொழிபெயர்த்து ஆராய்ந்தனர். இன்றைய ஏசாயா தீர்க்கதரிசன நூலுக்கும் அந்தப் பழைய எபிரேயப் பிரதிக்கும் வாசகங்களிலே அப்படி அதிக வேறுபாடு இல்லை எனக் கூறினர். எனவே நகல் எடுக்கும் பணி ஓரளவு துல்லியமாக நம்பகமாகக் காலங்காலமாக நடைபெற்று வந்திருக்கிறது என நாம் முடிவு கட்டலாம். எனினும் சிறிய பிழைகள் ஆயினும், பிழைகள் என்று

அறிஞர்கள் உறுதி செய்துவிட்டால் அவற்றைத் திருத்திக் கொள்ளத் தயங்காமல் இருப்பதும் முக்கியமே.

கிடைத்திருப்பனவற்றுள் மிகப் பழைய பிரதி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் நகல்பண்ணப்பட்ட ஒரு பாப்பிரஸ் ஆகும். யோவான் 18ம் அதிகாரத்தில் சில வசனங்கள் மாத்திரமே அதில் உள்ளன. மூன்றாம் நூற்றாண்டுப் பிரதி ஒன்று—புதிய ஏற்பாட்டில் பெரும் பகுதி கொண்டது—1930ல் கிடைத்தது. 1957ல் கிடைத்த பிரதி ஒன்றில் தள்ளுபடி நூல்கள் இருக்கின்றன. சிறிதும் பெரிதுமாக மொத்தம் 76 பாப்பிரஸுகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

மனுக்குலத்தின் வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாக விவிலியம் இருந்து வந்திருக்கின்றது. எனவே அதன் ஒவ்வொரு சொல்லையும் சொற்றொடரையும் மக்கள் கவனமாகப் படிக்க விழைகின்றனர். மூலத்தின் அர்த்தம் அப்படியே தங்கள் தங்கள் மொழிகளிலும் கிடைக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆராய்ச்சியாளர்களும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் புடமிட்டுத் துல்லியமாக்கித் தரவே விரும்புகின்றனர். கிடைத்துள்ள புதிய பிரதிகள் தரும் ஒளியில் வசனங்களை விஞ்ஞானபரமாய் ஆராய்கின்றனர். ஆராய்ச்சிகளின் மூலமாக மூலத்தை மேலும் மேலும் நெருங்கிவந்து, மூலத்தினின்று வழுவாத திருத்தமான விவிலியத்தைத் தருவதே நேர்மையான ஆராய்ச்சியாளர்களின் நோக்கமாகும்.

ஆகவே பவர் வேதாகமத்தின் வாசகப் பிழைகளை நீக்குவது புதிய மொழிபெயர்ப்பின் முதல் நோக்கமாயிற்று.

அடுத்ததாக பவரின் மொழிநடையாகும். கிறிஸ்தவத் தமிழின் அந்நியத்தன்மையை நீக்கித் தமிழரின் முக்கிய நீரோட்ட மொழிநடையில் விவிலியத்தை மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்பதும் அந்த நோக்கம். சொற்பிரயோகத்தைப் பொறுத்தவரையில் 'தேவன்' என்ற பதம் பவரின் முக்கிய குறைபாடாகும். அதோடு வேதாகம பாத்திரங்களில் மரியாதைக்குரிய பெரியோரை அவன் இவன் என்று ஒருமையில் குறிப்பிடாமல் தமிழ்ப் பண்பாட்டை ஒட்டி அப்பெரியோருக்கு மரியாதைப் பன்மை (honorific) கொடுப்பது என்பதும் அவசியமான மாற்றமாகக் கருதப்பட்டது.

1880ல் இங்கிலாந்தில் ஜேம்சரசன் வேதாகமத்தைத் திருப்பும் முயற்சி தொடங்கி வேலை நடந்தேறியது. அவ்வேதத்தில் காணப்பட்ட பிழைகள் மாத்திரமே நீக்கப்பட்டன. மொழி நடையை அப்படியே வைத்துக்கொண்டார்கள். காலத்துக்கேற்றபடி

அதைப் புதுப்பிக்கவில்லை. ஆங்கிலேயருக்கு அந்த நடை மீது அப்படி ஒரு பற்று.

தமிழிலும் புதிய மொழிபெயர்ப்பொன்று வரவேண்டும் என்ற இயக்கம் இங்கிருந்த இறையியலாரிடையே தொடங்கிற்று. முதலில் இப்பிரச்சினையை எடுத்துக் கூறியவர் ரெவரண்ட் ஜி. ஈ. பிலிப்ஸ் (Rev. G.E. Philips) என்ற மிஷனரியாவார். இவர் 1911 முதல் 23 வரை பங்களூர் வேதசாத்திரக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தார். நல்ல தமிழறிஞர். புகழ்பெற்ற ரெவரண்ட் பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி (Rev. Francis Kingsbury)யுடன் இணைந்து தேவார, திருவாசகப் பாடல்கள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து Hymns of Tamil Saivate Saints என்ற தலைப்புடன் வெளியிட்டுள்ளார்.

1915ல் சென்னை கிறிஸ்தவ பிரதிநிதி சங்கத்தின் (Madras Representative Christian Council) கூட்டத்தில் பிலிப்ஸ் புதிய திருப்பத்திற்கான அவசியம் என்று ஒரு கட்டுரை வாசித்தனர். பிழைகள் திருத்தப்படல் வேண்டும்; மொழிநடை மாற்றப்படல் வேண்டும்; வேத மகான்களை மரியாதைப் பன்மையில் குறிப்பிட வேண்டும்; தமிழ் நன்கறிந்த தமிழர்கள் மொழிபெயர்ப்பில் பங்குபெறல் வேண்டும் ஆகியவற்றைக் கட்டுரை வற்புறுத்தியது. பின்பு கட்டுரை சென்னை வேதாகம சங்கத்துக்கு அனுப்பப் பட்டது.

புதிய திருத்தம் தேவையானதே; அம்முயற்சியில் தாங்களும் பங்கெடுப்போம் என்று லூத்தரன் மிஷனும் விருப்பம் தெரிவித்தது. இது மிக நல்ல திருப்பம். எனவே சென்னை புதிய திருத்தத்துக்கான முயற்சிகளைத் தொடங்கியது.

முதல் கட்டமாகத் தமிழ் நாட்டின் அனைத்து மிஷன்களின் கருத்துக்களையும் அறிந்துகொள்ள ஆவன செய்தது. புதிய மொழிபெயர்ப்பு அவசியம் இல்லை, பவரைத் திருத்தினால் போதும். ஆயினும் மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்குச் சுதந்திரம் அளித்தல் வேண்டும் முதலான அபிப்பிரயாங்கள் வந்து சேர்ந்தன. அவற்றின் அடிப்படையில் சென்னை சங்கம் தீர்மானங்கள் இயற்றியது.

தேசிய கிறிஸ்தவ சங்கம் (National Christian Council) புதிய முயற்சிக்குத் தன் ஆதரவைத் தெரிவித்தது. இளைஞர் கிறிஸ்தவ சங்கம் (YMCA) தன் மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டது. இந்திய குருமார் சங்கம் திருத்தல் விஷயத்தில் அதிக கவனத்துடன் செயல்பட வேண்டும்; மொழிபெயர்ப்பாளரை மிகக் கவனத்துடன்

தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று புத்திமதி கூறியது. எல்லா மிஷன்களும், அத்தியட்சாதீனங்களும் சென்னை வேதாகம சங்கத்தின் முயற்சிக்கு ஆதரவு தெரிவித்தன.

1918ல் சங்கம் இதுபற்றி நடத்திய மாநாட்டிற்கு ஆங்கிலிக்கன் சபையிலிருந்தே அதிகமான பேர் வந்திருந்தனர். ஐரோப்பியர்களைவிடவும் தமிழரின் எண்ணிக்கை மாநாட்டில் அதிகமாக இருந்தது ஒரு நல்ல மாற்றம். நெல்லை அத்தியட்சர் உவாலரும் (Waller), கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கத்துடன் ஒன்றியிருந்த கிலேட்டனும் (Clayton) பிரதிநிதிகளாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். சிறப்பாக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் குழுவில் தோரணக்கல் அத்தியட்சர் அசரியா உறுப்பினராக இருந்தார். பவரின் வாசகப் பிழைகள் குறித்து மீண்டும் ஒரு கட்டுரை மோனகன் (Rev. Monahan) ஐயரால் படிக்கப்பட்டது.

முக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரும், அவருக்கு இரண்டு உதவியாளர்களும் நியமிக்கப்படல் வேண்டுமென்றும், பல்வேறு மிஷன்களையும் பிரதிநிதிக்கும் பதினைந்து பேர் கொண்ட குழு ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

இந்தப் பிரதிநிதிக் குழுவிலும் மேனாட்டினரைவிடத் தமிழரே அதிகமாயிருந்தனர். அத்தியட்சர் அசரியாவும் குழுவில் இருந்தார்.

பங்களுர் வேதசாத்திரக் கல்லூரியின் தலைவராகப் பணியாற்றிய லார்சன் ஐயரை (L.P. Larsen) முக்கிய மொழி பெயர்ப்பாளர் பொறுப்பை ஏற்கச் செய்யுமாறு அணுகினர். அவர் முதலில் பல விஷயங்களைத் தெளிவு செய்துகொண்டார். பழைய மொழி பெயர்ப்பைத் திருத்துவதில் அவருக்கு அதிக நம்பிக்கை இல்லை. புதிதாக ஒரு மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதே சாலச் சிறந்ததாக இருக்கும் என அவர் கருத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆயினும் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவ சமுதாயம் பவர்மீது பெரும் பற்றுக் கொண்டிருப்பதால் அதைத் திருத்துவதே உகந்தது என்ற நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டார். ஆயினும் கடவுள் (தேவன்) விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு என்ற பொருள்கொண்ட மூலச் சொற்களை மொழிபெயர்ப்பதில் தமக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்றும், அதுபோலவே முக்கிய துணை மொழிபெயர்ப்பாளரான தமிழரைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் தமக்குச் சுதந்திரம் வேண்டுமெனவும் தெரிவித்துக் கொண்டார். அதற்குச் சம்மதம் கிடைத்த பின்னர் அவர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்.

லார்சன் (1862—1940) டென்மார்க் நாட்டைச் சேர்ந்தவர். கோபன்ஹேகன் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று டேனிஷ் மிஷனில் பணியேற்று 1889ல் இந்தியா வந்தார். அம்மிஷனில் பணி செய்து வருகையில் உலகப் பிரசித்திபெற்ற ஜான் ஆர். மாட் (John R. Mott) அழைப்புக்கிணங்கி 1889ல் இளைஞர் கிறிஸ்தவ சங்கத்தின் மாணவர் அணியில் பணியேற்றார். சென்னை, எஸ்பிஎனேடு ஓய். எம். சி. ஏ. கட்டடத்திலிருந்து இயங்கிய அவ்வணியில் அவர் பத்தாண்டுகள் திறம்பட உழைத்தார். பின்பு 1910ல் பங்களுர் இறையியல் கல்லூரி தொடங்கப்பட்டபோது அதன் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றார்.

அவர் இந்தியாவின் தலைசிறந்த மிஷனெரிகளிலே ஒருவராவார். புகழ் மிக்க ஷெர்வுட் எடி (George Sherwood Eddy) தமது Pathfinders in the World Missionary Crusade என்ற நூலில் இவருக்கென்று ஒரு முழு அத்தியாயமே ஒதுக்கியுள்ளார்.² அவர் மிஷனெரிகளின் மிஷனெரி என்று போற்றப்பட்டவர். பிற மிஷனெரிகள் அவரை ஒரு குருவாகக் கொண்டாடினர். இவர் வாழ்ந்ததும் ஒரு ரிஷி போலவேதான். பல இக்கட்டுகளை அனுபவித்து, வாழ்க்கையின் எல்லாப் பிரச்சினைகளின் ஆழங்களையும் கண்டு கரையேறியவராக இருந்தார். அவரது கிறிஸ்தவ விசுவாசம் வைரம்பாய்ந்த உறுதியுடன் திகழ்ந்தது. தத்துவ இயல் ஞானமும் இறையியல் அறிவும் நிறைந்தவர். பன்மொழிப் புலவர், நிகரிலாப் பேச்சாளர். இந்தியாவின் சுதந்திரக் கோரிக்கைகளை அனுதாபத்துடன் நோக்கிய அவர் இந்தியரை நன்கு புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

லார்சன் மதுரையிலிருந்தபோது இந்திய சுதந்திர அனுதாபியான அமெரிக்கர் கைத்தானோடு (Kaithan) ஒருமுறை உணவு உண்டு விட்டதற்காக பிரித்தானியா அரசு லார்சன் கவனித்துவந்த பள்ளி நிர்வாகப் பொறுப்பினின்று அவரை நீக்கிவிட்டது.

அவர் தமிழ் மொழியில் நிபுணத்துவம் உடையவராயிருந்தார். அம்மொழியில் சரளமாகப் பேசவும், பிரசங்கிக்கவும், சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தவும் ஆற்றல் கொண்டிருந்தார். முப்பத்தெட்டு வருடங்களாகத் தமிழ் பேசியும் எழுதியும் வந்தவர். 1924ல் அவர் முக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பொறுப் பேற்றார்.

லார்சன், ஜி. எஸ். துரைசாமி பிள்ளையை (1883—1965) துணை மொழிபெயர்ப்பாளராகத் தேர்ந்தெடுத்தார். துரைசாமி பிள்ளை பாளையங்கோட்டை சி. எம். எஸ். உயர்நிலைப் பள்ளியில் கல்வி கற்றுத் தமிழில் சிறப்புப் பரீட்சைகள் தேறி, அப்பள்ளியில்

தமிழாசிரியராகப் பணி செய்தார். பின்பு சென்னை ஓய்.எம்.சி.ஏ. இலக்கியக் காரியதரிசியாகப் பொறுப்பேற்றார். 'கனவோ, நினைவோ' என்ற புனைகதை, உலகச் சிருட்டிப்பற்றி ஒரு அம்மாணை, ஒரு இலக்கண நூல் ஆகியவற்றை எழுதியுள்ளார். 'திராவிடர் நாகரிகம்' என்ற அவரது ஆராய்ச்சி நூல் வெளியாக வில்லை.

1924ல் இருவரும் சென்னையில் பணியைத் தொடங்கினர். லார்சன் ஐயர் மைலாப்பூரில் வீடு எடுத்துக்கொண்டார். மைலாப்பூரில் தமிழறிந்த அந்தணர் பலர் வசித்தமையால், தமிழ்மொழி பற்றிய விஷயங்களில் அவர்களிடம் ஆலோசனை பெறமுடியும் என்பதே அவர் அங்கு இருப்பிடம் அமைத்துக் கொண்டதன் நோக்கம். மொழிபெயர்ப்பு வேலையும் அங்குதான் நடந்தது. அவரது வீட்டுக்கருகேயே துரைசாமி பிள்ளையும் வசித்தார்.

காலவேளைகளில் இருவரும் சேர்ந்து வேலையில் ஈடுபட்டனர். பிற்பகலில் தனித்தனியே மறுநாள் வேலையை ஆயத்தம் பண்ணினர். வேத அறிவு மிகுந்த லார்சன் ஒவ்வொரு சொல்லையும் நுணுக்கமாக நுட்பமாகப் புடமிடுவாராம். இது தேவையற்றது என்பதாக துரைசாமி நினைப்பாராம். அதுபோலவே போதிய காரணமின்றி துரைசாமி சில நாட்கள் வேலைக்கு வராமல் இருந்து கொள்கிறார் என்று லார்சன் குறைப்படுவாராம். மற்றப்படி அவர்கள் இருவரும் மிக ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்து உழைத்தனர்.

ஆலோசனைக் குழு அடிக்கடி கூடிக்கொண்டிருக்க இயலாது என்ற காரணத்தால், குழுவுக்கு ஒரு சிறிய நிர்வாகக் கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. இக்கமிட்டியில் இரு மொழிபெயர்ப்பாளர்களோடு என். சாமுவேல், எஸ்.ஜி. மதுரம், ஜே.எஸ். சாண்ட்லர், சி.எச். மோனகன் ஆகிய குருமார் உறுப்பினராக இருந்தனர்.

சில மாதங்களுக்குள் கமிட்டியினர் சிலருக்கும் இரு மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்குமிடையே இருந்த கருத்து வேற்றுமை வெளிப்படையாய்ப் புலனாகத் தொடங்கியது.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. Upton Clary Ewing: *The Prophet of the Dead sea scrolls* P.V.
2. சபாபதி குலேந்திரன்; தமிழ் கிறிஸ்தவ வேதாமகத்தின் வரலாறு ப. 196 இந்திய வேதாகம சங்கம் பங்களூர் 1966

நல்லதோர் வீணை செய்து...

கிறிஸ்தவர்க்கு மட்டுமல்ல, அனைத்துத் தமிழரும் படித்து இரசிக்கும்படியான ஒரு நடையில் மொழிபெயர்ப்பு அமைய வேண்டும் என்பது லார்சனின் நோக்கமாக இருந்தது. எனவே பவர் வேதகாமத்தின் கிறிஸ்தவத் தமிழ் மாற்றப்பட்டது. அன்றைய பேச்சுத் தமிழோடு ஒட்டியதாய், சுருங்கச் சொல்லி விளங்கக் கூறுவதாய் அவர் நடை அமைந்தது. அதாவது 'கர்த்தர் என் மேய்ப்பராய் இருக்கிறார்' என்பது 'கர்த்தர் என் மேய்ப்பர்' என மாறிற்று. மத்தேயு எழுதின சுவிசேஷம், மத்தேயு சுவிசேஷம் ஆயிற்று. கடவுளின் ராஜியம், கடவுள் ராஜியம் என்று சுருக்கப்பட்டது. ஆங்கில அமைப்பு குறைந்து தமிழ் மரபு தூக்கலாய் ஆயிற்று. அழகும் தெளிவும் கூடியது.

குழுவிலிருந்த எஸ். ஜி. மதுரம் ஐயர் பெரும் அதிருப்தி அடைந்தார். கிறிஸ்தவரல்லாதார் நமது தமிழைப்பற்றி என்ன நினைத்தால் என்ன? பவர் வேதாகம நடையை அப்படியே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதை மாற்றக்கூடாது. பிழைகளை மட்டும் திருத்தினால் போதுமானது என வாதிட்டார். மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தங்கள் நிலைப்பாட்டை விளக்கிக் கூறினார்கள். சர்ச்சைகளின் முடிவில் மதுரம் கமிட்டியைவிட்டே விலகிக் கொண்டார். மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தாங்களும் வேதாகமச் சங்கப் பொறுப்பினின்று விலகித் தனிப்பட்ட முறையில் பணியைத் தொடர்வதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் குழுவினர் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

மொழிபெயர்ப்பாளர்களைக் கட்டுப்பாடு பண்ணக்கூடாது. அவர்களுக்குப் போதிய சுதந்திரம் தரப்படல் வேண்டுமென 1917ல் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேறியிருந்தது. அதன்படி வேலை தொடர்ந்தது.

இது விடுதலை இயக்கம் உச்சகட்டத்தில் இருந்த காலம். காலனி ஆதிக்கத்தின் கொடுமையில் வாடி, அடிமைத்தனத்தின்

அவமானத்தில் குறுகி, விடுதலை வேட்கையின் உந்துதலால் நமது மேம்பட்ட உணர்வுகள் பொங்கி வந்த காலம். மேனாட்டு அறிவு, சமயம், பண்பாடு, இலக்கியம், விஞ்ஞானம் ஆகியவை நம் நாட்டினவற்றோடு மோதிச் சவால் இட்ட காலம். இந்தியாவின் அனைத்து மொழிகளிலும் உன்னதமான இலக்கியங்கள் இக்காலத்தில்தான் படைக்கப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில் மாதவையா, பாரதியார், புதுமைப்பித்தன் ஆகியோர் இக்காலத்தில்தான் அழியா இலக்கியங்கள் படைத்தனர். பாரதியாரின் வசனநடை சமஸ்கிருதம் கலந்ததாயினும் கவித்துவம் நிரம்பியதாய் இருந்தது. பத்திரிகைகளோ எல்லாவித உரைநடைகளையும் கையாண்டு அவற்றை ஜனரஞ்சகமாக்கி வந்தன.

கிறிஸ்தவ சமயப் பிரச்சாரத்திற்கு இக்காலத்தில் எதிர்ப்பு மிகுந்திருந்தது. கிறிஸ்தவ சமய நூல்கள் சரளமான அழகான புரியக்கூடிய நடையில் அமைந்தால்தான் அதைக் கிறிஸ்தவ ரல்லாதார் ஓரளவாவது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடும்.

கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுக்கென்று பிரத்தியேகமான நடை அமைத்துக்கொண்டு பொது நீரோட்ட நடையைப் புறக்கணித்தால், அவர்கள் தனிப்பட்டுப் போய்விடும் அபாயம் வேறு இருக்கிறது. அவர்கள் அப்படித் தனிப்படுவதைச் சில பிரித்தானிய மிஷனரிகள் விரும்பக்கூடும். ஆனால் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அது நல்லதல்ல.

தமிழ்மொழி அனைத்துத் தமிழரின் பொதுச் சொத்து. அதில் வெளியாகும் நூல்கள், கிறிஸ்தவ நூல்கள் உட்பட அனைத்துத் தமிழரின் பொதுச் சொத்தாகி விடுகிறது. அவற்றை வாசிக்கும் உரிமை அனைத்துத் தமிழருக்கும் உண்டு. மொழிநடை அழகாய் இருந்தால் கிறிஸ்தவரல்லாதார் அதை வாசிக்கும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கிறது.

அந்நியத்தனம் மிகுந்த நடையில் எழுதப்பட்ட பைபிளை வைத்துக்கொண்டு சுவிசேடம் பரப்புவது கடினம். ஆனால் பவர் வேதாகமம் வெகுகாலம் பழக்கத்திலிருந்துவிட்டபடியால் கிறிஸ்தவர்கள் அதன் வசனங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டுப் போயினர்.

1925 ஜூனில் மத்தேயு சுவிசேடம் பரீட்சார்த்தமாய் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து மாற்கு, யோவான் பிரசுரமாயின. நூல்கள் ஒவ்வொன்றாய் வெளியாக வெளியாக மதுரம் கட்சியினர் தங்கள் தாக்குதல்களைத் தீவிரமாக்கினர். எஸ். பரமானந்தம் ஐயர், மதுரத்தைவிட ஒரு படிமேலே தாண்டினார். நடை மட்டுமல்ல, பிழைகளைக்கூடத் திருத்தக்கூடாது என்றார். அப்போது திரு. ஓய்.

சாமுவேல், திரு. ஈ. எஸ். ஏசுடியான் என்ற இருவர் 'நல்ல சமாரியன்' என்றொரு மாதப் பத்திரிகை நடத்தி வந்தனர். லார்சனின் புதிய ஏற்பாட்டைத் தாறுமாறாகத் தாக்கி அப்பத்திரிகையில் கட்டுரைகள் வெளியாகத் தொடங்கின.

மதுரமும், பரமானந்தமும் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் முக்கிய பிரமுகர்கள், குருமார்கள். அவர்கள் தலைமையில்தான் இந்தப் போர்க்கொடி உயர்ந்திருந்தது. எனவே சபை மக்கள் (laity) குருட்டாம் போக்காய் அவர்கள் பின்னே போயினர்.

லார்சனுக்குக் கவிதையில் நாட்டம் அதிகம். கவிதை எதையும் சுருங்கக் கூறுவது, அணிகள் உவமைகள் மூலமாய் உணர வைப்பது. தமிழ்க் கவிதைகளுக்கும் எபிரேயக் கவிதைகளுக்கும் இவ்விஷயத்தில் ஒற்றுமை அதிகம் என லார்சன் கண்டார். இரண்டும் சுருக்கமாய் உவமை அணிகளுடன் திகழ்வன.¹

தமிழில் உரைநடையும்கூட அப்படிச் சுருக்கமாய் அமையும்போது உயிரோடிருக்கிறது. பாரதியாரின் வசனம் அப்படிப் பட்டதுதான்.

பழைய ஏற்பாடு பெரும்பகுதி கவிதை என்பதை லார்சன் கண்டார். மூலங்கள் எதை உணர்த்த விரும்பினவோ, அதே உணர்வுகளை மொழிபெயர்ப்புக்களும் உணர்த்துவது என்பதுதான் வெற்றி. அதை மனதில் கொண்டுதான் அக்கவிதைப் பகுதிகளை மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என லார்சன் கருத்துக் கொண்டிருந்தார்.

தமது நோக்கத்தில் அவர் பெரும் வெற்றியும் கண்டார். லார்சன்—துரைசாமி ஆகியோரின் மொழியாற்றல் உயர்ந்தது எனப் பலர் நூலைப் படித்துவிட்டுக் கருத்துத் தெரிவித்தனர். பாஸ்மூர் (Passmore) அதை மிகச் சிலாகித்தார். இவர் கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்.

ரோமர் 8:38,39 வசனங்களை பவர், லார்சன் இரண்டிலும் பார்ப்போம்:

பவர்

மரணமானாலும், ஜீவனானாலும், தேவ தூதர்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், வல்லமைகளானாலும், நிகழ் காரியங்களானாலும், வருங்காரியங்களானாலும், உயர்வானாலும், தாழ்வானாலும், வேறெந்தச் சிருஷ்டியானாலும் நம்முடைய கர்த்தராகிய

கிறிஸ்து இயேசுவினுள்ள தேவனுடைய அன்பை விட்டுவிட்டு நம்மைப் பிரிக்கமாட்டார்தென நிச்சயித்திருக்கிறேன்.

லார்சன்

மரணமோ ஜீவனோ தெய்வ தூதரோ, துரைத்தனங்களோ, நிகழ் காரியங்களோ, வருங் காரியங்களோ, வல்லமைகளோ, உயர்வோ, தாழ்வோ வேறெந்தச் சிருஷ்டியானாலும் சரி, நமது ஆண்டவராகிய கிறிஸ்து இயேசுவினுள்ள கடவுளின் அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்க முடியாதிருக்குமென்று நிச்சயித் திருக்கிறேன்.

இவரது பழையஏற்பாடு—குறிப்பாக யோபு, சங்கீதம், ஏசாயா போன்றவை கவித்துவ உணர்வுடனேயே மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருந்தன.

புதியஏற்பாடு மிகச் சிறப்பாய் அமைந்திருக்கிறதென அறிந்து கொண்ட இலண்டன் தாய்ச் சங்கம், பழையஏற்பாட்டுக்கு ஆகக்கூடிய ஐந்து வருட காலத்துக்குரிய செலவையும் ஒப்புக் கொண்டது. பழையஏற்பாட்டுக் குழுவில் லைப்சிக் லூத்தரன் மிஷனைச் சேர்ந்த புரோலிக் ஐயரும் (R. Frolich) சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டார். 1932ம் ஆண்டு பழையஏற்பாட்டு வேலையும் முடிவுபெற்றது.

இதற்கிடையில் அவரது வேதாகமத்துக்கு எதிர்ப்பு வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. லார்சனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய கார்ல் பின்லெவ் (Carl Bindlev), புதிய வேதாகமத்துக்கு எதிர்ப்பு நெல்லையில் மாத்திரமே இருந்தது என எழுதுகிறார்; ஆனால் பேராயர் குலேந்திரன் அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. தமிழகம் முழுவதும் இருந்தது எனக் கூறுகின்றார்.²

1939ல் 'நல்ல சமாரியனில்' வெளியான கட்டுரைகள் யாவும் திரட்டப்பட்டுப் புதிய விவிலிய திருத்தமும் அதன் பிரசுரமும் உபயோகமும் கூடாது என்கிற கோரிக்கையும் The Revised Tamil Bible, an appeal against its publication and Use என்ற தலைப்புடன் ஆங்கிலத்தில் நூல் வடிவமாக வெளிவந்தது. கட்டுரையாளர்கள் ஈ, ஏசடியான், எஸ்.ஜி. மதுரம் ஐயர், எஸ். பரமானந்தம் ஐயர், அருள் தங்கையா ஐயர், ஜியார்ஜ் எஸ். வேதநாயகம் ஐயர் ஆகியோராவார்.

அவர்களின் குற்றச்சாட்டுக்கள் சிலவற்றின் சுருக்கமாவது:

பவர் வேதத்துக்கும், ஜேம்சரசன் வேதத்துக்கும் ஆதார மாயிருந்த ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம்தான் சரியானது.

ஆனால் லார்சன் வேதம் அதைப் பயன்படுத்தவில்லை. லார்சன் வேதம் நெஸ்லே வாசகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. நெஸ்லேக்கு ஆதாரமாக இருந்த வத்திக்கான், சீனாய்ப் பிரதிகள் நம்பிக்கையான மூலங்கள் அல்ல என்பது.

அடுத்து லார்சனில் பவரின் வசனங்கள் விடப்பட்டும் மாற்றப்பட்டும், புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டுமுள்ளன. அது பவரின் திருத்தமாக இல்லை. புதிய மொழிபெயர்ப்பாக உள்ளது என்பது.

அடுத்ததாக,

லார்சன் தழுவுகின்ற 1881—1885 புதிய ஆங்கிலத் திருத்தம் நம்பகமானதல்ல. ஏனெனில் அதில் பங்கெடுத்த பேராயர் வெஸ்ட்காட் (Bishop Wescott), ஹோர்ட் ஆகியோர் ரோமசபை அனுதாபிகள். அதில் ஈடுபட்ட மற்றொருவரான எஃப். கிங்ஸ்பரி (Francis Kingsbury) கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்தை மறுத்தவர். இக்கொள்கைகள் அவ்வேதத்தில் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதாகும்.

இவ்வாதங்கள் அனைத்தும் அபத்தமானவை. ஆனால் பிரமுகர்களான குருமார் பலர் சேர்ந்து இடைவிடாமல் அடித்துச் சொல்லி வந்ததால் சபை மக்கள் நம்பிவிட்டனர். புதியஏற்பாடு மக்களிடையே பழக்கத்திற்கு வராதபடி பார்த்துக்கொள்ளப் பட்டது. மக்களும் வாசித்துப் பார்க்காமலேயே துணிந்து அபிப்பிராயம் கூறி வந்தனர்.

இனி 'நல்ல சமாரியன்' சாட்டிய குற்றங்களுக்குப் பதில்கள் பார்க்கலாம்:

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம், நெஸ்லே வாசகம், வத்திக்கன், சீனாய்ச் சுவடிகள் பற்றி முடிவான கருத்துக்கள் தெரிவித்தவர்கள் தேர்ந்த வேத ஆராய்ச்சியாளர்கள். தங்கள் ஆயுளை எல்லாம் அத்துறையில் செலவிட்டவர்கள். மூலத்தை நெருங்கிய வேதாகமத்தைக் கொணர்வது அவர்கள் நோக்கம். நல்ல சமாரியன்கள் பயந்ததுபோல அவர்கள் வேதப் புரட்டர்கள் அல்லர்.

மாறாக 'நல்ல சமாரியன்' கட்டுரையாளர்களுக்கு மூலமொழியறிவும், வேத ஆராய்ச்சி வாய்ப்புக்களும் இல்லை.

அடுத்ததாக மொழிநடைபற்றி மாற்றங்கள் செய்யாமல் புதிய திருத்தம் செய்வதுதான் எப்படி?

முந்தைய நூற்றாண்டுத் தமிழ் வேறு, லார்சன் காலத்துத் தமிழ் வேறு. தமிழைப் புதுப்பிப்பதால் மாற்றங்கள் உண்டாகும். மாறக்கூடாது எனச் சொல்ல பவர் மூலம் அல்லவே. அதுவும் ஒரு மொழிபெயர்ப்புத்தான். பவருக்கு முன்பு பல மொழிபெயர்ப்புக்கள் வந்துபோயின என்பதைக் கட்டுரையாளர்கள் மறந்துபோயினர்.

அடுத்ததாக 1881—85 ஆங்கிலத் திருத்தத்தில் ஈடுபட்ட பெரியோர்களைப்பற்றிக் கட்டுரையாளர்கள் எழுதியது அபாண்டமாகும்.

வெஸ்ட்காட் உயர் திருச்சபையைச் (High Church) சேர்ந்தவர். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றிய பின்பு அவர் அத்தியட்சரானார். அவரது மக்களில் நால்வர் இந்தியாவில் மிஷனரிகளாகப் பணியாற்றியவர்கள். மேலும் ரோம சபைக் கொள்கை எதுவும் அவ்வேதத்தில் காணப்படவில்லை.

கிங்ஸ்பரியும், லார்சனும் பங்களுர் இறையியலீ கல்லூரியில் சேர்ந்து பணியாற்றியவர்கள். கிங்ஸ்பரியின் கொள்கைகள் பிற்காலத்தில் மாறின என்பது உண்மையே. ஆனால் 'நல்ல சமாரியன்' எழுதியதுபோல லார்சன் அவரது உடனூழியர் என்பதால் அவரும் கிறிஸ்து தெய்வீக மறுப்புக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார் எனக் கூறுவது தர்க்கரீதியானதல்ல.

மேலும் ரோம சபைக் கொள்கை, கிறிஸ்து தெய்வீக மறுப்புக் கொள்கை இரண்டும் இரு துருவங்களைப் போன்றவை. இரண்டும் ஒரே நூலில் இடம்பெறுகின்றன எனக் கூறுவதும் ஒரு பெருத்த முரண்பாடாகும்.³

அத்தியட்சர் அசரியா, லார்சன், துரைசாமி ஆகியோர் பாளையங்கோட்டை வந்து புதிய வேதாகமத்தின் சார்பாகப் பேசியபோது கூட்டத்தினரிடமிருந்து எதிர்ப்புக் குரல்கள் எழுந்தன. ஆயினும் எதிர்த்தவர்களில் யாருமே நூலை வாசித்திருக்கவில்லை என்பது பேச்சாளர்களுக்குப் புலனாயிற்று. இப்படியாக நல்லதோர் வீணை செய்து அதை நலங்கெட மக்கள் புழுதியில் எறிந்தனர்.

என்ன பேசியும் பயன் இல்லை. மக்கள் புதிய வேதாகமத்தை மூர்க்கமாய் எதிர்த்து முற்றிலுமாய் நிராகரித்துவிட்டனர்.

இவ்வேதாகமத்தின் நடையிலிருந்த அழகையும் கவித்துவத்தையும் எளிமையையும் தமிழகத்து குருமார் அடையாளம் கண்டு கொள்ளாமல் போனதும் ஆச்சரியம்தான். பவரின் நடைக்கு அவர்கள் பெரிதும் பழக்கப்பட்டுப் போயிருந்ததே ஒரு காரணம். இது புரிந்துகொள்ளக் கூடியதுதான்.

இன்னுமொரு காரணம்: கிறிஸ்தவர் என்ற குறுகிய வட்டத்தினுள்ளே வளைய வருவதையே அவர்கள் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பாகக் கருதியிருக்கவேண்டும். அதனால்தான் முன்பு பரிசோதனைப் பதிப்பை நிராகரித்த சில மிஷனெரிகள் கருதியதுபோல வேதாகமத்துக்கென்று பிரத்தியேகமான ஒரு நடை இருப்பது அவசியம்⁴ என அவர்களும் முடிவு கட்டியிருக்க வேண்டும்.

ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பை இப்படி அநியாயமாகப் புறக்கணித்திருக்கிறார்களே என்று நாம் நினைத்தாலும், அப்படிப் புறக்கணித்தோரின் நிலையையும் நாம் அனுதாபத்தோடு அணுகக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

அக்காலத்திலே வேதாகம சாத்திர அறிவு குறைவாக இருந்தது. நாசரேத் (திருமறையூர்), சென்னை, தரங்கம்பாடி, நாகர்கோவில் ஆகிய இடங்களில் பின்னரே இறையியல் கல்விக் கூடங்கள் தொடங்கின. போதிய இறையியல் அறிவு இல்லாமையால் குருமார் சபையாரைச் சரியான பாதையில் இட்டுச் செல்ல இயலவில்லை.⁵

குழுவினரிடையே ஒற்றுமை இல்லை. இங்கே பவர் குழுவின் ஒற்றுமைச் சிறப்பை நினைவுபடுத்திப் பார்க்கவேண்டும். லார்சனின் இறையியல் அறிவு வளர்ச்சியுற்றிருந்ததும், பிற குருமாரின் அறிவு வளர்ச்சியற்றிருந்ததும் ஒற்றுமையின்மைக்கு ஒரு காரணமாகும். மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தங்கள் மொழி பெயர்ப்பு வேலையிலேயே மூழ்கிப்போனார்கள். குழுவினரை அணைத்துச் செல்லும் முயற்சிகளை எடுக்கவில்லை. இவ்விஷயத்திலும் பவர் குழுவினரின் நடவடிக்கை ஒரு முன்மாதிரியாகும்.

குழுவினர் வாசகர்களின் அபிப்பிராயங்களை அறிந்து கணித்து வைப்பதில் மெத்தனமாயிருந்தனர். பவர் வசனங்களை மக்கள் எத்தனை பக்தியுடன் மனத்தில் போற்றி வைத்திருக்கின்றனர் என்பதை அவர்கள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளத் தவறிவிட்டனர். மொழிபெயர்ப்பு நல்லதாக இருந்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. வாசகர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியான பக்குவத்தைப் படிப்படியாக உருவாக்கிவைப்பதும் அவசியமாகும். பவரின் மொழிபெயர்ப்பு வெளியானபோது, மிஷனெரிகள் அறிமுகப்படுத்துவதை எல்லாம் கேள்வி கேட்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆரம்பகட்டத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் இருந்தனர். இப்போதோ அவர்கள் சற்று வளர்ந்து தமது விருப்பு வெறுப்புக் களை வெளியிடும் கட்டத்திற்கு வந்திருந்தனர்.

பரிசோதனைப் பதிப்பை மிஷனெரிகள் நிராகரித்தனர். ஆனால் லார்சன் வேதாகமத்தைத் தமிழ்க் கிறிஸ்தவ மக்களே நிராகரித்தனர்.

லார்சன் வேதாகமம் தேவன் என்ற சொல்லுக்குப் பதில் கடவுள் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியது. 'பராபரன்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்திய லூத்தரன் மிஷனும் இதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தது. இவ்வேதம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்தால் லூத்தரன் மிஷனுக்கும் பிற மிஷன்களுக்கும் இடையே ஒற்றுமை அதிகரித்திருந்திருக்கும்.

இவ்வேதம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்தால் கிறிஸ்தவ மக்களும் கிறிஸ்தவத் தமிழை விட்டு நல்ல தமிழைப் பழகியிருந்திருப்பார்கள்.

லார்சனுக்குப் பின் வந்த எந்த மொழிபெயர்ப்பும் லார்சனைப் போல் சிறப்புடையதல்ல. பவர் எப்படி பப்ரிஷியை அடிப்படையாக வைத்து செயல்பட்டரோ அதுபோல, இப்பவும் இன்றைய மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் லார்சனை அடிப்படையாக வைத்துத் தேவையான திருத்தங்களைச் செய்துகொண்டு போனால், தமிழில் நிச்சயமாய் ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பு அமைய முடியும்.

லார்சனின் தமிழ் தமிழ் மரபிலேயே அமைந்ததானாலும், பல நூல்களின் தலைப்பை அவர் சமஸ்கிருதத்தில் வைத்துவிட்டது அவருக்குப் பாதகமாகப் போய்விட்டது. நாளாகமம், உன்னதப்பாட்டு, புலம்பல், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் என்பவை முறையே தினவர்த்தமானம், கீதகீதம், பிரலாபப் பாடல், தரிசனம் என்று ஆயின. நல்ல சமாரியன் கட்டுரையாளர்களிலே அருள் தங்கையா ஒரு தனித் தமிழ்வாதியாவார்.

தமிழிலே ஒரு மேம்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு ஒரு தமிழரால் தான் செய்யப்பட முடியும் என்று லார்சன் உண்மையாகவே நம்பினார். பிறமொழிக்காரர் எத்தனை திறமைசாலிகளாக இருந்தாலும், அவர் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவருக்கு ஈடாகமாட்டார். மற்றும் மூலமொழிகளான எபிரேயம், கிரேக்கம் இவையிரண்டிலும் மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு உறுதியான புலமை இருப்பதும் மிக அவசியம் என அவர் கருதினார். தாய்மொழித்திறனும் வேத மொழிப் புலமை ஆகிய இரு தகுதிகளும் நிறைய இருக்கும் பட்சத்தில் தமது மொழிபெயர்ப்பைவிடச் சிறந்த ஒன்று தமிழில் வெளியாக முடியும். அப்படி வெளியாக வேண்டும் என்ற தமது விருப்பத்தையும் அவர் தெரிவித்தார்.⁶

லார்சன் திருத்தத்திலிருந்து சில பகுதிகள்

யோபு 38: 1-6

1. அப்பொழுது யெகோவா பெருங் காற்றினின்று யோபுக்குப் பதிற் பேசுவாராய்.
2. அறிவிலா வார்த்தைகொண்டு எனது ஆலோசனையை அந்தகாரப்படுத்தும் இவன் யார்?
3. புருஷனைப்போல் நீ இடைகட்டிக்கொள், நான் கேட்டவற்றை நீ அறிவித்திடுவாய்;
4. நான் பூமிக்கு அஸ்திபாரமிடும்போது நீ எங்கிருந்தாய்? அறிவாளியாயின் அறிவித்திடுவாய்.
5. அதற்கு அளவு குறித்தவர் யார்? நீ அறிவைபோலும், அதன் மேல் அளவு நூல் போட்டவர் யார்?
6. தூண் பாதங்கள் நிலைபெற்றது எதன்மேலோ? அதன் கோடிக்கல்லை வைத்தவர் யார்?

சங்கீதம் 1: 1-3

1. தெய்வ பயமற்றவர்களின் ஆலோசனையில் செல்லாமல், பாவிகளின் வழியிலே நில்லாமல், பரிகாசக்காரரோடு உட்காராமல்.
2. யெகோவாவின் பிரமாணத்திலே பிரியமாகி இரவும் பகலும் அவர் பிரமாணத்தைத் தியானஞ் செய்கிற மனிதன் பாக்கியவான்.
3. அவன் நீர்க்காலோரம் நடப்பட்ட மரம் போன்றவன், அது பருவகாலத்திலே கனிதரும், அதன் இலை உதிராது. அப்படியே அவன் செய்வதெல்லாம் சித்திக்கும்.

ஏசாயா 55: 1-3

1. ஓ தாகமாயிருப்போரே, எல்லாரும் தண்ணீரண்டை வாருங்கள். பணமில்லாதவரே, வாருங்கள், வாங்கிச் சாப்பிடுங்கள். வாருங்கள், பணமுமின்றி, விலையுமின்றித் திராட்சரமும் பாலும் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்.
2. உணவாகாத பொருளைப் பெற பணம் செலவிடுவானேன்? உழைத்துச் சம்பாதித்ததைத் திருப்தி செய்யாப்பொருளைப் பெறச் செலவிடுவானேன்.

3. உங்கள் செவியைச் சாய்த்து என்னிடம் வாருங்கள். கேளுங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் பிழைப்பீர்கள்; தாவீதுக்கு அருளிய நிச்சயமான கிருபை வரங்கள் உங்களுக்குக் கிடைக்குமென்று உங்களோடு நித்திய உடன்படிக்கை செய்கிறேன்.

1. கொரிந்தியர் 13: 1-3

1. மனுஷர் பாஷைகளையும், தெய்வதூதர் பாஷைகளையும் நான் பேசினாலும் அன்பு எனக்கு இராவிட்டால் சத்தமிடும் வெண்கலமும், ஓசையிடும் கைத்தாளமும் ஆய்விட்டேன்.
2. நான் தீர்க்கதரிசன வரத்தையுடையவனும், சகல இரகசியங்களையும், சகல அறிவையும் அறிந்தவனுமாயினும், மலைகளைப் பேர்க்கும் சகல விசுவாசமுள்ள வனாயினும் அன்பு எனக்கிராவிட்டால் நான் ஒன்றுமில்லை.
3. எனக்குள்ள யாவற்றையும் நான் அன்னதானஞ் செய்தாலும் சுட்டெரிப்பதற்கு என் சரீரத்தை ஒப்புக்கொடுத்தாலும் அன்பு எனக்கிராவிட்டால் எனக்குப் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. L.P. Larsen: *The Revision of the Tamil Bible*. Paper read at the Madras Missionary conference. p. 18
2. சபாபதி குலேந்திரன் கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு ப. 201
3. மேலது ப. 206
4. J.S.M. Hooper: *Bible Translation in India, Pakistan and Ceylon*. Second edition, revised by W.J. Culshaw.
5. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு. ப. 213
6. L.P. Larsen: *The Revision of the Tamil Bible*. Paper read at the Madras Missionary Conference. p. 20

இருபதாம் நூற்றாண்டு மொழிபெயர்ப்புகள்

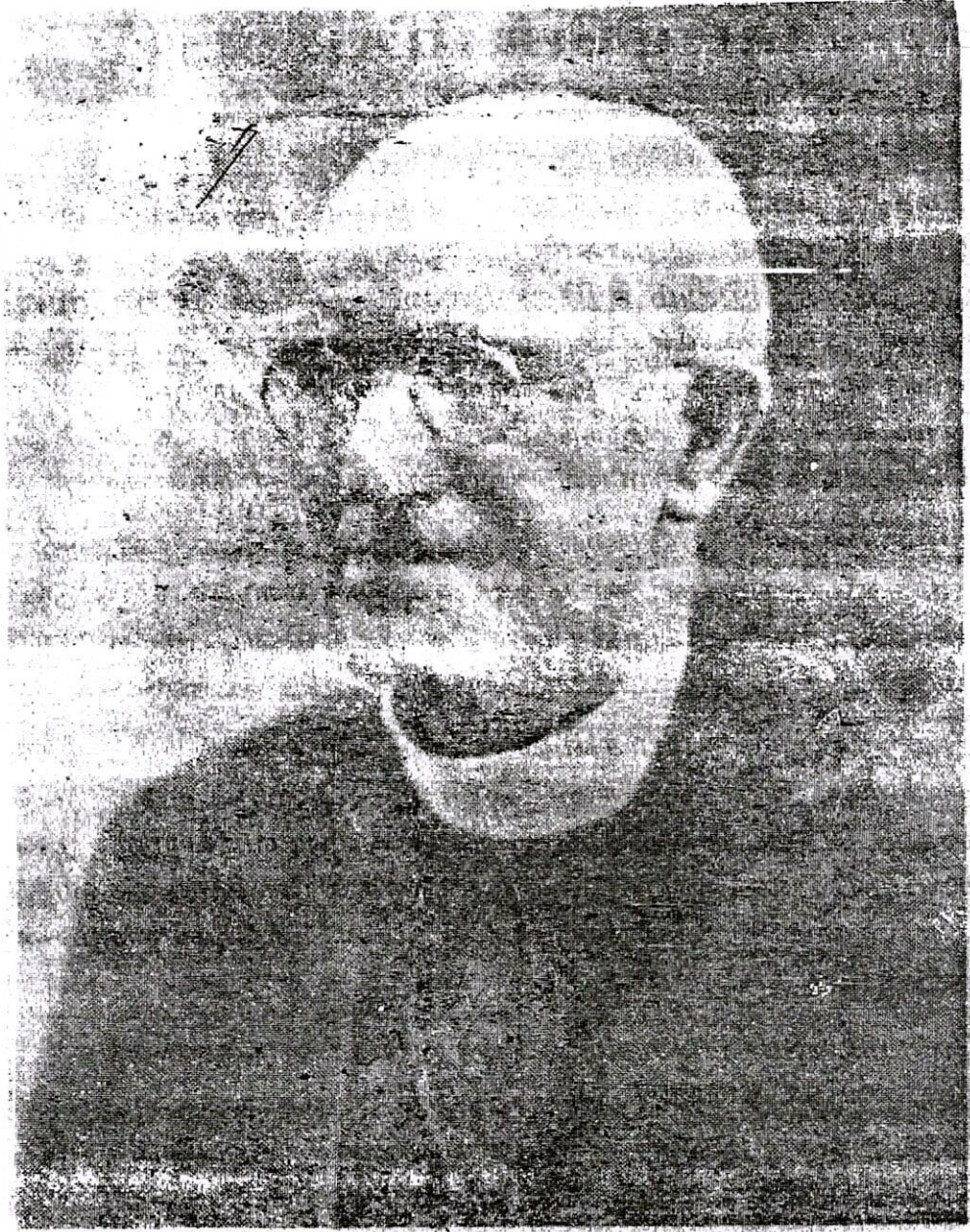
மக்கள் தீர்ப்பே மகேசன் தீர்ப்பு. ஆயினும் லார்சன் மொழிபெயர்ப்பின் நிராகரிப்பு தமிழ் உலகுக்கு ஏற்பட்ட பெருநஷ்டம் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. புராதனமான மூலத்தை நெருங்கிய பிரதிகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிழைகளை நீக்கியிருந்த திருத்தம் அது. தீர்க்கமான வேத அறிவும், ஆராய்ச்சி அணுகலும் லார்சனுக்கு இருந்ததினாலேயே அவர் அதைச் செய்ய முடிந்திருந்தது. அந்தச் சிறப்பை இழந்துவிடுவது நல்லதல்ல.

ஆதலால் 1937ல் நெல்லை பேராயர் ஸ்தேவான் நீல் அது பற்றி வேதாகம சங்கத்துடன் தொடர்புகொள்ளவே, மீண்டுமொரு திருத்தத்துக்கான முயற்சிகள் தொடங்கின. தீர்மானங்கள் நிறைவேறின.

அவற்றின்படி லார்சனின் பிழைதிருத்தங்களை வைத்துக் கொள்ளுவது; ஆனால் நடையைப் பொறுத்தவரை பவரின் பாணியைப் பின்பற்றிவிடுவது என முடிவாயிற்று. பவரின் மொழிநடையில் காணப்படுகின்ற ஒரு கிறிஸ்தவத் தனித்துவம் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்களுக்கு மனநிறைவளிக்கும் எனக் கருதப்பட்டது.

மொழிபெயர்ப்புக்குப் பொறுப்பாக மோனகன் (C.H. Monahan-1869-1951) நியமிக்கப்பட்டார். அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த இவர் கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகியவற்றில் சிறப்பான தேர்ச்சி பெற்றவர். 1893ல் மெதடிஸ்டு மிஷனின் சமயத்தொண்டராக இந்தியா வந்தார். இவர் லார்சன் கமிட்டியிலும் பணி ஆற்றினார்.

கமிட்டியில் இருந்த பிறரும் தேர்ந்த கல்விமான்கள். பேராயர் அசரியா கூரிய அறிவு படைத்தவர். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகம் இவருக்கு LLD என்ற கௌரவப்பட்டம் அளித்திருந்தது. பேராயர் ஸ்தேவான் நீலுக்கு இருபது மொழிகளில் புலமை இருந்தது.



ஓ. எச். மூனஹன்—1871—1963

மோல்டன் (K.H. Moulton) கிரேக்க மொழியில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தார். பேறம் (Bierrum) சமஸ்கிருதம், தமிழ், ஹிந்தி ஆகியவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். ஜே. எஸ். மாசிலாமணி இந்து சமயத்தை நன்கு கற்றிருந்தார். அருள் தங்கையா கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்தில் பணியாற்றிய அனுபவமும், தமிழ் இலக்கிய அறிவும் தனித்தமிழ் நோக்கும் கொண்டிருந்தார். எஸ். தேவப்பிரசாதமும் சிறந்த கல்விமான். இவர்கள் அனைவரும் குருமார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர் லார்சன் மொழி பெயர்ப்புக் கமிட்டியில் பணியாற்றியவர்கள். உறுதியான இறையியல் அறிவு பெற்றவர்கள். பலர் பங்களுர் இறையியல் கல்லூரியில் பணியாற்றியவர்கள்.

வருடத்தில் நான்குமுறை இவர்கள் கூடித் திருத்தங்கள் செய்தனர். இந்த இறையியலாளர்கள் இப்படிக்கூடிக்கூடி வேதத்தைப் புரட்டுகிறார்கள் என்று 'நல்ல சமாரியன்' அன்பர்கள் முன்போல் புரளி கிளப்பிவிடக்கூடாதே என்ற ஜாக்கிரதையுடன் முன்கூட்டியே மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அனைவரும் தங்களை விவிலியத்தின்படியும், விசுவாசப் பிரமாணங்களின்படியும் கிறிஸ்தவ நம்பிக்கைகொண்டவர்கள் என்று பத்திரிகைகளில் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டனர்.

அப்படியும் பவர்ப் பிரியர்கள் விடவில்லை. இந்தியன் கிறிஸ்டியன் பேட்டிரியட் (Indian Christian Patriot) என்ற பத்திரிகையில் தங்கள் ஆட்சேபங்களை வெளியிடத் தொடங்கினர். மொழி பெயர்ப்பாளர்களும் அதே பத்திரிகையில் தங்கள் மறுப்புக்களையும் கருத்துக்களையும் பிரசுரித்து வந்தனர்.

வாசகப் பிழைகள் என்பதே பலருக்கு அதிர்ச்சி அளித்திருந்தது. அவர்களின் பயங்களைப் போக்கும் முகமாக நீல் விளக்கமாகப் பத்திரிகையில் எழுதினார்.

'தமிழ் நாட்டிலே பலபேர்களிடம் கம்பராமாயண ஓலைச் சுவடிகள் உள்ளன. அவற்றில் பல அச்சேறியுமுள்ளன. இவை ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வேறுபாடுகள் உடையன. ஆதலால் எது சரியான பாடம் என்பதைத் தீர்மானிக்கத் தமிழறிஞர்கள் அவற்றை ஒப்பு நோக்கி, ஆராய்ந்து சர்ச்சைகள் செய்கின்றனர். அதன்மூலம் சரியான பாடம் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்டு அனைவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. வேதப் பிரதிகளின் நிலைமையும் அதுதான்' என்று நேர்மையுடன் விளக்கினார்.

வயலில் உழுகிற சிறுவனுக்கும் வேதம் புரியவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் புகழ்மிக்க திண்டேல் தமது ஆங்கில வேதத்தைச்

செய்தாராம். அதுபோலவே கிராமத்துக் கிறிஸ்தவனுக்கும் எளிதில் விளங்கும்படியாக வேதம் அமையவேண்டும் என்பது மோனகன் கமிட்டியாரின் நோக்கமாக இருந்தது.

தமிழ் மிக விரிவான மொழியாக இருந்ததினால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளே அதிகம். ஆனால் அவை யாவும் சுமுகமாகத் தீர்க்கப்பட்டன.

தனித் தமிழ் இயக்கம் தீவிரமாகச் செயல்பட்ட காலம் அது. கமிட்டியிலிருந்த அருள் தங்கையாவுக்குத் தனித் தமிழில் ஈடுபாடு அதிகம். நீல் இவருக்கு 'ஒரு அளவுக்கு ஆதரவாயிருந்தார்.'¹

ஆனால் பேராயர் அசரியாவும் ஏனைய தமிழ் உறுப்பினர்களும் வடசொற்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டியதில்லை என வாதாடி தங்கள் கருத்துக்களை அடிக்கடி வெற்றிகரமாய் நிலைநாட்டினர். உதாரணமாக, லார்சன் மொழிபெயர்த்த விசேஷித்த ஓய்வுநாள் (யோ. 19:31) என்பது பெரிய ஓய்வுநாள் என்று மாற்றப்பட வேண்டுமென தங்கையா வாதாடினாலும் அது எடுபடவில்லை.

இவ்வேதாகமத்தின் மிகப்பெரிய சாதனை லார்சன் செய்திருந்த வாசகப் பிழைதிருத்தங்களை ஏற்று அப்படியே வைத்துக்கொண்டதாகும். உதாரணமாக, பின்வரும் வசனத்தைப் பார்க்கலாம்;

1 யோவான் 4:19

பவர்

அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தபடியால் நாமும் அவரிடத்தில் அன்புகூருகிறோம்.

புதிய மொழிபெயர்ப்பு

அவர் முதலில் நம்மிடம் அன்புகொண்டதால் நாம் அன்புடையோராயிருக்கிறோம்.

பின்னதில் 'அவரிடத்தில்' என்ற சொல் இல்லை. அது இல்லாததால் கருத்தும் பெருமளவு வேறுபடுகிறது. பின்னதுதான் சரியான பாடம் என வேத அறிஞர்கள் முடிவு கட்டுகின்றனர்.

கூர்ந்து படிப்போர்தாம் இவ்வேறுபாடுகளைக் கவனிக்க முடியும். லார்சனின் பிழைத்திருத்தங்களை வைத்துக்கொண்டு, அதே சமயம் பவரது நடையில் 'வெகு சாமர்த்தியமாகவும்

நுண்ணியதாகவும்' கமிட்டியினர் தங்கள் வேலையைச் செய்திருக்கின்றனர் எனப் பேராயர் குவேந்திரன் எழுதுகின்றார்.²

பழைய ஏற்பாட்டைத் திருத்துகையில் எபிரேயத்தில் புலமை பெற்றிருந்த ஹாரிசன் (Rev. M.H. Harrison) மார்க்கஸ். வார்டு (Rev. Marcus Ward) ஆகியோரின் உதவியும் கிடைத்தது. முழு வேதாகமும் 1949ல் பூர்த்தியாயிற்று.

பழைய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி முடிக்கையில் அவர்கள் அனுபவம் கூடியிருந்தது. எனவே அந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு மீண்டும் புதியஏற்பாட்டைச் சரிபார்க்க வேண்டும் என்ற அவா கமிட்டியினருக்கு எழுந்தது. அதற்கான புதிய கமிட்டி லூத்தரன் சபையைச் சேர்ந்த C.G. டீலின் (பின்னர் பேராயர்)—(Rev. Carl Gustav Diehl) தலைமையில் அமைந்தது. பிற உறுப்பினர் மோல்டன், W.H. குர்ட், H.E. மில்லர், டி. ராஜரீகம், பி. சோதி முத்து ஆகியோராவார். அவர்கள் அதைச் சரிபார்த்து 1954ல் பிரசுரித்தனர்.

மோனகன் திருப்புதல் எவ்வளவோ கவனமாகச் செய்யப்பட்ட போதிலும், அதில் ஆங்காங்குச் சில அச்சுப் பிழைகளும், வேறு வகையான பிழைகளும் காணப்பட்டபடியால் அதைத் திருத்துவதற்கென டி. ராஜரீகத்தின் தலைமையில் ஒரு சிறு குழுவை வேதாகமச் சங்கம் 1961ல் அமைத்தது.³ அதன் வேலை முடிவு பெற்று அப்புதிய ஏற்பாடும் சங்கீதங்களும் 1979ல் வெளியாயின.

ஒரு மொழிபெயர்ப்பில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியவை இலக்கணம், சொல்லாட்சி, நடை முதலியவை யாகும். 1979ல் பதிப்பான புதிய ஏற்பாட்டில் இலக்கணப் பிழைகள் இல்லை. சின்னச் சின்ன வாக்கியங்களாய் நடையும் தெளிவாகவே உள்ளது. ஆனால் நடை என்பது தனிப்பட்டோரின் விருப்பு வெறுப்புக்களைச் சார்ந்ததாகும். எனவே அதைப்பற்றி அதிகம் சொல்லுவதற்கில்லை.

பல வசனங்கள் தெளிவாகத் தமிழ் மரபில் அமைந்திருக்கின்றன. 2 கொ. 5:14 ஒரு உதாரணம். பவரில் இது 'கிறிஸ்துவின் அன்பு எங்களை நெருக்கி ஏவுகிறது' என்றிருக்கிறது. புதிய மொழிபெயர்ப்பில் 'கிறிஸ்துவின் அன்பு எங்களை முற்றிலும் ஆட்கொண்டிருக்கிறது' என்றிருக்கிறது.

இப்பதிப்பு தனித் தமிழைச் சற்றுத் தீவிரமாகவே கடைப்பிடித்திருக்கிறது. மத்தேயு எழுதின சுவிசேஷம், மத்தேயு

எழுதிய அருட்செய்தி நூல் என்றும், வேதபாரகர், அப்போஸ்தலர், தீர்க்கதரிசி, போர்ச்சேவகர் என்ற சொற்கள் முறையே வேத அறிஞர், திருத்தாதுவர், இறைவாக்கினர், படைவீரர் என்று மாறுகின்றன. பூமியின் கடையாந்தரங்கள், நிலவுலகின் கடையெல்லைகள் என்றாகியிருக்கிறது.

புதிய தலைமுறையினர் இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். பழைய தலைமுறையினர் சிரமப்படக்கூடும். எளிமையும் பெரு வழக்குடையதுமான சொற்களே வேதத்துக்கு உகந்தவை. தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் நூலைக் கடினமானதாக்கிவிடுகின்றன.

புதிய சொற்கள் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதை நியாயப்படுத்த இயலவில்லை. 'உம்முடைய அருள் நலமும் பேரிரக்கமும் என் வாழ்நாளெல்லாம் என்னை விட்டு நீங்காதிருக்கும்.'

நன்மையும் கிருபையும் என்ற எளிய சொற்களுக்குப் பதில்தான் கடினமான இச்சொற்கள் உருவாக்கப்பட்டு சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் கிருபை என்பது பெருவழக்குடைய சொல். அது நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. பேரிரக்கம் என்பது தமிழாயினும் புதிய சொல்.

விசுவாசம் என்ற சொல் தவிர்க்கப்பட்டிருப்பது நல்ல மாற்றமே. விசுவாசம் என்று வந்த இடங்களில் நம்பிக்கை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

1979ல் இந்திய வேதாகமச் சங்கம் பதிப்பித்த இந்த வேதாகமத்திலிருந்து ஒரு பகுதி முதலாம் சங்கீதம் 1-3.

நற்பேறு பெற்றவன் யார்?

நற்பேறு பெற்றவன் யாரெனில்,

பொல்லாரின் அறிவுரையின்படி நடவாமலும்,

பாலிகளின் வழியைப் பின்பற்றாமலும்

இகழ்வார் கூட்டத்தில் உட்காராமலும்

ஆண்டவர் அருளிய வேதத்தை மகிழ்ச்சியோடு படித்து,

இரவும் பகலும் அவர் அருளிய வேதத்தைத் தியானித்து

வருகிற மனிதனே.

அவன் நீரோடையின் ஓரத்தில் நடப்பட்ட மரத்தைப்

போலிருப்பான்.

பருவகாலத்தில் கனிதந்து, என்றும் பச்சையாயிருக்கும்

அம்மரத்தைப் போலச் செழிப்பான்.

அவன், தான் செய்வதனைத்திலும் வெற்றி பெறுவான்.

இதற்கிடையில் 1974ல் இந்திய வேதாகமச் சங்கம், கத்தோலிக்கத் திருச்சபையுடன் இணைந்து ஒருங்கிணைந்த விவிலியத் தமிழாக்கம் என்ற முயற்சியை மேற்கொண்டு பழைய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியது.

இறைவன் திட்டத்தில் ஒரு மருமகள் (ரூத்), யோனா ஆகிய இரண்டும் 75ல் பரீட்சார்த்தமாக வெளிவந்தன. பின்னர் நீதி மொழிகள் (1976). பன்னிரு இறைவாக்கினர் (தீர்க்கதரிசிகள்), தானியேல், திருவுரையாளர் ஆகியவை 1981ல் வெளியாயின.

தொடக்க நூல் (ஆதியாகமம்), விடுதலைப் பயண நூல் (யாத்திராகமம்), யோசுவா, விடுதலைத் தலைவர்கள் ஆகியவையும் வெளியாகுந் தறுவாயில் உள்ளன.

ரூத் நூல் பன்னிரெண்டு பக்கங்கள் கொண்டது. 'நூலின் உட்பொருள்' என்ற தலைப்பில் முதல் பக்கத்தில் நூலின் அடிப்படைக் கருத்து தரப்பட்டிருக்கிறது. ஆறாவது பக்கத்தில் ஒரு வசனத்தைத் தெளிவுபடுத்த விளக்கமான அடிக் குறிப்பு தரப்பட்டிருப்பதும் இதன் சிறப்பு, நடை தெளிவாக இருக்கிறது. நூலை முதன் முறையாகப் படிப்போருக்கும்—குறிப்பாகக் கிறிஸ்தவர் அல்லாதாருக்கும் இது பயன்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், 'இறைவன் திட்டத்தில் ஒரு மருமகள்' என்ற தலைப்புமட்டும் ஆங்கிலத் தமிழாக—இறையியல் தமிழாக அமைந்துள்ளது.

ஆயினும் கதைகளை மொழிபெயர்ப்பது ஓரளவு எளிதாகவே இருக்கும். வேதாகமத்தின் தத்துவப் பகுதிகள் தெளிவாக அமைவதுதான் மொழிபெயர்ப்புக்கு உரைகல்லாகும் என்பதையும் இங்கே நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

ஒருங்கிணைந்த தமிழாக்கம் வெளியிட்டுள்ள 'நீதிமொழிகள்' லிருந்து ஒரு பகுதி:

அதிகாரம் 10. சாலொமோனின் நீதிமொழிகள்:

நூனமுள்ள மகன் தன் தந்தையை மகிழ்விப்பான்.

அறிவற்ற மகனோ தன் தாய்க்குத் துயரமளிப்பான்.

தீய வழியில் ஈட்டிய செல்வம் பயன்தராது.

நேர்மையான நடத்தையோ சாவுக்குத் தப்புவிக்கும்.

நல்லாரை ஆண்டவர் பசியால் வருந்தவிடார்.

ஆனால் பொல்லார் விரும்புவதை அவர்களுக்குக் கொடுக்கமாட்டார்.

வேலை செய்யாத கை வறுமையை வருவிக்கும்.

ஊக்கமுள்ளவன் கையேர செல்வத்தை உண்டாக்கும்.

இவை தவிர தனியார்களும் சில வேத மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்திருக்கின்றனர்.

அருள்திரு. ஞானப்பிரகாசம் என்பவர் தனிப்பட்ட முறையில் முப்பது வருடங்களாக உழைத்து வேதாகமத்தைத் தமிழாக்கினார். அது 1932ல் கல்கத்தா ஓய். எம். சி. ஏ. அச்சகத்தில் அச்சிடப் பட்டது.

ஐம்பதுகளில் அருள்திரு. எஸ். டி. ஜெபஞானம் மாற்கு சுவிசேஷத்தை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார்.

1977ல் சுவிசேஷ ஊழிய நூல் நிலையத்தார் 'ஜீவனுள்ள மீட்பின் செய்தி—ஒரு தெளிவுரை' என்ற தலைப்புடன் ஒரு புதியஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பைப் பிரசுரித்தனர். ஆங்கில லிவிங் பைபிள் (Living Bible) என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு இது. 'மக்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையிலும், அனுதின வழக்கில் உபயோகிக்கப்படும் மொழியிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது' என்று இதன் அறிவிப்பு கூறுகிறது. அதிகாரங்களுக்குத் தலைப்புக்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இம்மொழிபெயர்ப்பில் பெண்களும் பங்குபெற்றனர் என்பதுவும் இதன் சிறப்புக்களில் ஒன்று.

ஜீவனுள்ள மீட்பின் செய்தியிலிருந்து (Living Bible) ஒரு பகுதி. பிலிப்பியர் 4:4—7

கர்த்தருக்குள் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சி நிரம்பியவர்களாய் இருங்கள். மகிழ்ச்சியாய் இருங்கள் என்று மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்.

நீங்கள் சுயநலமற்றவர்கள் சாந்த குணம் உள்ளவர்கள் என்று யாவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் கர்த்தர் சமீபமாய் இருக்கிறார்.

நீங்கள் எதைக் குறித்தும் கவலைப்படாதேயுங்கள். உங்களுடைய எல்லா தேவைகளுக்காகவும் ஸ்தோத்திரத் தோடு தேவனிடத்தில் விண்ணப்பம் பண்ணுங்கள். நீங்கள்

பெற்றுக்கொண்ட ஆசீர்வாதங்களுக்கு நன்றி செலுத்தவும் மறவாதிருங்கள்.

இவ்வாறு நீங்கள் செய்தால் நமது அறிவுக்கெட்டாத சமாதானத்தைத் தேவன் நமக்குத் தந்தருளுவார். தேவனின் சமாதானம் உங்கள் இருதயங்களையும் சிந்தனைகளையும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் அமைதிப்படுத்திக் காப்பதாக.

இவை தவிர கத்தோலிக்கத் திருச்சபையும் பல மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்துள்ளது. 1857ல் பாரீஸ் அந்நிய வேத போதக சபை, பாண்டிச்சேரியில் முதன் முதலாக வெளியிட்ட புதிய ஏற்பாடு பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டின் வட பகுதிகளில் வழங்கியது. 1891ல் திரிங்கால் சேசு சபையினர் செய்த புதிய ஏற்பாடு தென் பகுதியில் வழங்கிற்று. 1904ல் வெளிவந்த பொத்தேரா பழைய ஏற்பாடு இரண்டு பகுதிகளாக வெளியாயிற்று. இவை யாவுமே இலத்தீன் வல்கத்தாவிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப் பட்டவை.

1970ல் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையைச் சார்ந்த தமிழ் இலக்கியக் கழகம் முதன் முறையாக மூலமொழியான கிரேக்கத்திலிருந்து புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டது.

இப்படியாகத் தமிழில் இன்று பல்வேறு வேத மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகள் நடந்தவாறிருக்கின்றன. ஆன்மீக தத்துவ விஷயங்களை மொழிபெயர்ப்பது எளிதல்ல. அதிலும் மூலமொழிகள் வேறு மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவையாக இருப்பதாலும் தமிழ் பழம்பெரும் மொழியாக இருப்பதாலும் பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. தொடக்கத்தில் இவற்றை மொழி பெயர்த்தவர்கள் வேற்று மொழிக்காரராகவும் இருந்தனர். தமிழில் வசனநடையும் சரியாய் இல்லை. எனவே மொழிபெயர்ப்பில் குறைகள் இருப்பது இயல்பே ஆகும். அந்தச் சமயத் தொண்டரின் முதல் நோக்கம் தமிழ் வசனநடையை வளர்க்க வேண்டுமென்ப தல்ல. கிறிஸ்தவம் சார்ந்த ஆன்மீகத் தொண்டு மட்டுமே அவர்களது எண்ணமாக இருந்தது.

வசனநடை வளர்ச்சி ஒரு உப விளைவுதான். வசனநடையை அவர்கள் ஒரு நல்ல சாதனமாகப் பயன்படுத்தினர். தமிழ் உரை நடையைப் படிக்கும் முயற்சியில் அவர்கள் இலக்கணங்களும், இலக்கியங்களும் அகராதிகளும், ஆய்வுகளும் செய்தனர். அச்சும், தாளும் அறிமுகப்படுத்தினர். பல நூற்றாண்டுகளாக இத்துறையில் கண்ணும் கருத்துமாய் உழைத்தனர். தமிழின் தொன்மையை வெளி

உலகு அறிந்துகொள்ளுமாறு செய்தனர். தமிழ்க் கவிதைகளை ஐரோப்பிய மொழிகளில் பெயர்த்தனர்.

நூற்றாண்டுக்கணக்கில் தேங்கிக்கிடந்த தமிழ் வசனமும் புத்துயிர் பெற்றுக்கொண்டது. எகிப்திய புராணப் பறவை பீனிக்ஸ் செத்துச் சாம்பலாகிப் பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்பு, அச்சாம்பலினின்று மீண்டும் தன்னை உயிர்ப்பித்துக் கொள்ளுமாம். அப்படித்தான் இருக்கிறது தமிழ் உரைநடையின் கதையும்.

தொடக்க காலத்தில் மிஷனரிகள் எழுதிய நூல்கள்— பெரும்பாலும் சமய சம்பந்தப்பட்டவை—ஏராளம். அதன் பின்னர் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும் எழுதத் தொடங்கினர். அவைகள் அனைத்தும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

சட்டாம்பிள்ளை எனப்பட்ட அருமைநாயகம் பளைய தியாதேக்கே என்ற பழைய ஏற்பாட்டு ஆகமங்களை 1870ல் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். இது கொச்சை கலந்திருந்தாலும் வாசிக்கச் சுகமாகவே இருக்கிறது. இவர் நூற்றுஐம்பது சங்கீதங்களையும் பாடல்களாக்கி கர்நாடக மெட்டும் அமைத்து வெளியிட்டார். அந்நூலுக்கு எழுதியிருக்கும் முன்னுரையில் பாடல்களும் இராகங்களும் எப்படித் தஞ்சையிலிருந்து நெல்லைக்கு வந்தன என்பது குறித்தும், தாம் சங்கீதங்களுக்கு இராகங்கள் அமைத்த சூழ்நிலைகள் குறித்தும் சுவையாக எழுதியுள்ளார்.

J.D. என்பவர் (அவரது முழுப் பெயர் தெரியவில்லை) 1888ல் வேதப்பிரசித்த விர்த்தாந்தம் என்ற நூலில் உலக முழுவதிலும் நடந்துள்ள வேத மொழிபெயர்ப்புக்களின் வரலாற்றைத் தருகிறார். நடை ஆங்கிலத் தமிழாக இருந்தாலும் நூல் பல சுவையான விவரங்களைத் தருகிறது.

சாமுவேல் பவுலின் (1844—1900) 'மோட்சப் பிரயாணம்' புகழ்மிக்க ஒரு வசனநூல். ஜான் பனியனின் 'Pilgrim's Progress' என்ற ஆங்கில நூலின் அழகான மொழிபெயர்ப்பு, தமிழ் நாவலுக்கு அடித்தளமிட்ட ஒரு நெடுங்கதை. ஆங்கில நாவலுக்குங்கூட பில்கிரிம்ஸ் புராகிரஸ் ஒரு முன்னோடிதான். பல இந்திய மொழிகளில் இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பு அந்தந்த மொழிகளில் நாவல் இலக்கியத்துக்கு வழிகோலியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

சாமுவேல் பவுல், கிருபை சத்தியநாதனின் ஆங்கில நாவல் 'கமலா'வையும் தமிழில் அழகாக மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

'பூங்காவனப் பிரளயம்' என்ற கவிதை நூலுக்கு அதன் ஆசிரியரான வேதநாயகம் சாமுவேல் தாமஸ் எழுதியிருக்கும் முன்னுரை உரைநடைக்கே ஒரு முன்மாதிரி எனலாம்.

இப்படியாகத் தமிழ் உரைநடை மெல்ல மெல்ல வளர்ந்தது. சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இது பெரும் வளர்ச்சி பெற்றது. ஆங்கில உரைநடை நூல்களும் அறிமுகமாகிய பின்னர் தமிழில் சிறந்த படைப்பிலக்கியங்களும் தோன்றலாயின. வேதநாயகம் பிள்ளை, மாதவையா, பாரதியார், இராஜம் அய்யர், உ. வே. சாமிநாதய்யர், புதுமைப்பித்தன் மற்றும் ஏராளமான பேர் ஜீவனுள்ள நடையில் எழுதி அதை மேலும் வளப்படுத்தினார்கள்.

ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் தமிழை ஓரளவு புறக்கணித்தனர் என்றே கூறலாம். இன்றைய நவீன உரைநடைக்கு அடித்தளமிட்டவர்களே அவர்கள் தானென்றாலும் பிற்காலத்தின் தமிழ் வளர்ச்சியில் அவர்கள் பங்கு அதிகமாயில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அன்றைய உரைநடைக்கு விவிலியங்கள் வழிகாட்டின. ஆனால் இன்று தமிழ் நடைக்காக யாரும் விவிலியத்தை எதிர் நோக்குவதில்லை. மாறாக விவிலிய மொழிபெயர்ப்பாளர்கள்தாம் தங்கள் நடையைப் பொது நீரோட்டத்திற்குக் கொணர முயல்கின்றனர். அவர்களது முயற்சிகள் வெற்றி பெறுவதாக.

மேற்கோள் குறிப்பு விளக்கம்

1. சபாபதி குலேந்திரன்: கிறிஸ்தவத் தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு ப.238
2. மேலது ப. 240
3. மேலது ப. 241

அ

- அச்சுக்கலை 61,84, 170
 அச்சம் பதிப்பும் 74, 14, 21, 50, 160, 163
 அசரியா (அத்தியட்சர்) 221, 252, 260, 266,
 252, 260, 265
 அசாமி 204
 அஞ்ச வேத டொஷ்தகம் 61
 அட்மிரல் பாஸ்கோவன் 102
 அட்ரியானஸ் டிமே 111
 அடியார்க்கு நல்லார் 41
 அடியார் வரலாறு 47
 அடைக்கலாபுரம் 179
 அத்வைதம் 52
 அதிகாரபூர்வ ஆங்கில ஆக்கம் (ஜேம்ஸ்
 அரசன் பைபிள்) 115, 128, 133-141,
 144, 147, 161, 162-165, 167, 168, 174,
 187, 217, 226, 229, 235, 250
 அதோனை 106, 107
 அபி டூபாய் 38, 52, 63, 68, 70
 அமெரிக்கன் மிஷன் 158, 181, 195, 239
 அமெரிக்கன் மெதடிஸ்டு மிஷன் 181, 185
 அயர்லாந்து 265
 அருட்பா 199
 அருள் தங்கையா 258, 268
 அரமேயம் 16
 அலெக்சாந்தர் 16
 அலெப்போ 28
 அல்பிரட் அரசன் 163
 அவிவேக பூரண குரு கதை—
 பரமார்த்த குருவின் கதை
 காண்க. 65
 அழகிய மணவாளப் பெருமாள்
 நாயனார் 39
 ஹென்ரிக் கே ஹென்ரிக் கே 43, 44, 45, 47,
 50, 57, 62, 66, 74, 79, 107, 172

ஆ

- ஆக்ஸிலெரி வேதாகம சங்கம்—
 சென்னை வேதாகம சங்கம்
 காண்க.
 ஆங்கிலிக்கர் 95, 164, 205
 ஆங்கிலிக்கன் பிஷ்ப் 176
 ஆங்கிலிக்கன் மிஷனெரிகள் 118, 178
 ஆங்கிலிக்கன் சபை 95, 119, 120, 156, 178,
 252
 ஆங்கிலோ—சாக்கன் 190, 191
 ஆங்கிலத் தமிழ் 236
 ஆங்கில—தமிழ் அகராதி 65
 ஆண்டவன் 207
 ஆத்தும நிர்ணயம் 55
 ஆதிதிராவிடர் 121
 ஆபிரகாம் 157
 ஆபிரகாம் பண்டிதர் 88
 ஆம்ஸ்டர்டாம் 32
 ஆர்மீனியம் 102
 ஆற்காட்டு மிஷன் 178, 195, 208
 ஆறுமுக நாவலர் 185, 187, 194, 196-199, 211
 ஆன் பொலின் 164
 ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை 237

இ

- இங்கிலாந்து 26, 91, 163, 181
 இடையன்குடி 190, 195
 இத்தாலி 248
 இந்தியவியல் 87
 இந்தியன் கிறிஸ்டியன் பேட்ரியட் 267
 இந்திய குருமார் சங்கம் 251
 இந்திய வேதாகம சங்கம் 270
 இம்கொவ் 110
 இமாலய மக்கள் 169
 இயேசு 16, 136, 160
 இயேசு சபை 26, 42, 53, 63, 67
 இரஷ்ய மொழிபெயர்ப்புத் தமிழ் 237

இராசமாணிக்கம் எஸ். 38, 47, 52, 56, 62, 77

இராசநாயக்கன் 79-82, 90

இராமநாதபுரம் 82

இராமலிங்க ஸ்வாமிகள்

இராபின்சன் 176

இராஜகோபால அய்யர் 242

இராஜம் அய்யர் 275

இராஜரீகம் 137, 269

இருமர் 110

இரேனியஸ் 38, 118-180, 187, 198, 205, 217, 235, 237

இலங்கை 110, 181

இலத்தீன் 20, 34, 37, 60, 64, 65, 78, 87, 128, 129, 130

இலண்டன் பிஷ்ப்

இலண்டன் மிஷன் சங்கம் 181, 208, 217

இளங்கோவடிகள் 41

இளம்பூரணர் 41

இளைஞர் கிறிஸ்தவ சங்கம் (YMCA) 251

இறையியல் தமிழ் 271

இறைவன் திட்டத்தில் ஒரு மருமகள் 271

இஸ்ரவேலர் 198

இஸ்லாமியர் 101, 189

ஈ

ஈடு 55

ஈசுவரன் 207

உ

உப்பனாறு 25

உபநிடதங்கள் 52

உபாகமச் சல்லாபம் 77

உடுவில் 182

உல்ப்வ் 118

உல்கின்ஸ் 192

உலக நீதி 29, 86

உவாலர் அத்தியட்சர் 252

எ

எகிப்து 16, 25, 169

எகோவா 107

எபிரேயம் 14, 15, 16, 34, 78, 97, 111, 128, 129, 130, 133, 139, 143, 155, 163, 186, 262

எடி ஷெர்வுட் 253

எராஸ்மஸ் 161, 245

எருசலேம் 89, 90

எல்.எம்.எஸ். (L.M.S.) இலண்டன் மிஷன் சங்கம் காண்க.

எல்சீவர் பதிப்பு, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம் காண்க.

எவாஞ்சலிக்கல் சீயோன் ஆலயம் 27

எவாஞ்சலிக்கல் லூத்தரன் அச்சகம் 68

எஸ்கிமோ 128

எஸ்பி.ஜி.—சுவிசேட பிரபல்லிய சங்கம் காண்க.

எஸ்பி.ஸி.கே. சங்கம்—கிறிஸ்தவ அறிவு விளக்கச் சங்கம்/கிறிஸ்தவ அபிவிருத்தி சங்கம் காண்க.

எஸ்றாரஞ்சரே குரு மடம் 63, 68

எஸ்றா 15

ஏ

ஏசடியான் ஈ.எஸ். 257, 258

ஏசாயா 146, 160, 249

ஏசுநாதர், இயேசு காண்க.

ஏல் 106

ஏல்ஷாடை 106

ஏலோஹிம் 106, 107

ஏற்பு வாசகம் அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வாசகம் 219, 222, 242, 243, 258

ஐ

ஐரோப்பா 18, 20, 24, 26, 27, 127, 128, 142, 159, 163, 164, 171, 183, 188, 190, 236

ஐக்கியத் திருத்தம்—பவர் வேதாகமம் பார்க்க

ஓ

ஓருங்கிணைந்த தமிழாக்கம் 271

ஓரியா 204

க

கத்தோலிக்கம் 34
 கத்தோலிக்க திருச்சபை 20, 67, 271, 273
 கத்தோலிக்க நாடுகள்
 கந்தப்ப பிள்ளை 196
 கந்தபுராண வசனம் 198
 கம்ப ராமாயணம் 63, 267
 கமலா 274
 கமாலியேல் 16
 கர்த்தர் 108
 கர்த்தருடைய ஜெபம் 31
 கர்னாடக மிஷன் 78
 கல்கத்தா 176, 185
 கல்ஷா 212
 கவர்டேல் 164
 கள்ளிக்கோட்டை 26
 களவியல் உரை 35
 கன்னடம் 169
 கன்னிமரியார் 63
 கன்னிமாதாவின் அற்புதங்கள்
 கனவோ நினைவோ 254

கா

காகேஸியன் 169
 காயல்பட்டினம் 45
 காரைக்கால் அம்மையார் 25
 கால்டுவெல் இராபர்ட் 47, 79, 169, 192,
 193, 195, 200, 216
 கால்வினிஸ்டுகள்—பிரித்தானிய 164
 காவிரிப்பூம்பட்டினம் 25
 காளிங்கர் 35
 கான்ஸ்தாந்தைன் ஜோசப் பெஸ்கி—
 (வீரமாமுனிவர்) பெஸ்கி
 காண்க.
 கான்ஸ்தாந்தினோபுள் 244
 கானாவூர் 136

கி

கிங்ஸ்பரி (பிரான்ஸிஸ்) 251, 259, 260
 கிப்ஸ் எம்.இ., 122
 கிப்ஃட் சிரோமணி 51

கிரகெரி 53
 கிரந்தம் 36, 55
 கிரன்ட்லர் 60, 61, 81, 89
 கிரான்டன்ஸ் 175
 கிரிசித்தியானி வணக்கம் 45
 கிருபை சத்தியநாதன் 274
 கிரேக்கம் 14, 34, 37, 38, 37, 107, 111, 128,
 129, 130, 138, 155, 163, 191, 203, 243,
 262
 கிரேக்க ஆர்தொடாக்ஸ் சபை 247
 கிலேட்டன் 252
 கிளாடியஸ் புக்கனன் 114
 கிளாரிந்தா 90, 120, 177
 கிளின் 111
 கிறிஸ்தவ அறிவு விளக்க (அபிவிருத்தி)
 சங்கம் 60, 61, 91, 95, 120, 238
 கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம் 123, 174
 கிறிஸ்தவ தமிழ் வேதாகமத்தின்
 வரலாறு 237
 கிறிஸ்தவத் தமிழ் 100, 196, 236
 கிறிஸ்து மார்க்க நிச்சயத்துவம் 175
 கிறிஸ்துதாஸ் டி.ஏ., 118
 கிறிஸ்டியன் 24

கீ

கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் 36
 கீஸ்டர் 88

கு

குமரிமுனை 45
 குர்ட் W.H., 269
 குருபரம்பரா ப்ரபாவ நூல்கள் 39
 குலேந்திரன் (பேராயர்) 31, 34, 100, 109,
 111, 237, 258
 குற்றாலம் 228

கெ

கெரிக் 90, 121

கே

கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகம் 248, 260,
 265

கை

கைத்தான் 253

கொ

கொடுந்தமிழ் 65, 66, 67

கொப்திக் 18

கொரிந்து 17

கொல்லம் 45

கொழும்பு 111, 179, 181, 182

கொன்றைவேந்தன் 86

கோ

கோடிகஸ் 160

கோதிக் 18

கோப்பன் ஹேகன் பல்கலைக் கழகம்
253

கோர்ட்டஸ் 224

கோல்உட் 103

கோல்கொண்டா 25

கோல்புருக் 192

கோலாப் 90, 114, 223

கோவா 45

ச

சகஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம் 108

சங்கரர் 52

சங்கீதங்கள் 15, 19, 227

சட்டாம்பிள்ளை 88, 274

சடங்கன்பாடி 25

சத்தியநாதன் 90, 120, 122

சத்தியலட்சண சல்லாபம் 55

சதுரகராதி 66, 88

சம்பந்தம், மா.சு. 74

சமணம் 36

சமணர்கள் 36, 39, 48

சமஸ்கிருதம் 14, 3, 36, 37, 39, 52, 87, 128,
144, , 169, 185, 189, 192

சர்ச் மிஷனெரி சங்கம் (சி.எம்.எஸ்.) 118,
120, 168, 176, 178, 179, 181, 182, 208,
218, 221

சரபோஜி 91

சருவேசுரன் 57, 107, 108, 109, 204

சவக்கடல் சுருள் 249

சா

சாக்சனி 22

சாசிந்தஸ் 249

சாமிநாத அய்யர் உ.வே. 41, 275

சாமுவேல் என். 254

சாமுவேல் ஓய். 257

சாமுவேல் பவுல் 274

சாண்ட்லர், ஜே.எஸ். 254

சாணார் 121, 156, 175

சாயர்

சாயர்புரம் 190, 195

சார்டோரியஸ் 88

சார்ஜென்ட் 179, 190, 223, 227

சார்ஜென்ட் நிறுவனம் 232

சி

சிங்களம் 182

சித்தாம்பூர் 18

சிந்துபூந்துறை 179

சி.எம்.எஸ் (C.M.S.) சர்ச் மிஷனெரி
சங்கம் காண்க.

சீ

சீக்லின் 96

சீகன்பால்கு 22, 27, 28, 31, 34, 38, 50, 57,
60-70, 70-75, 78, 85, 87, 88, 89, 90,
91, 93, 94, 99, 108, 111, 115, 171, 172,
183, 210, 217, 235

சீயஸ் 107

சீர்திருத்த இயக்கம் 163

சீர்திருத்த திருச்சபை 19, 20, 118, 176

சீரியாக் 16

சீன மன்னன் 25

சீனா 25, 53

சீனாய் தோல் சுவடி (வத்திக்கான் சுவடி
பார்க்க)

சீனாய் 62, 246

சீனிவாச அய்யங்கார் 34, 51

சு

சுந்தரானந்தம் 91, 121

சுப்பிரமணியம் ஏ.வி. 36

சுவார்ட்ஸ் 83, 90, 91, 103, 120, 177

சுவிசேட பிரபல்லிய சங்கம் (எஸ்.பி.ஜி.)
139, 208, 221

சுவிசேட புத்தகங்கள் 31

சுவிசேஷ சமரசம் 175

சுவிசேஷபுரம் 190

சூ

சூடாமணி நிகண்டு 112

சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் வி.கோ., 42

சூல்ட்சு 76, 81, 88, 89, 94, 95, 96

செ

செங்கடல் 26

செடிப்பேடு 18

செந்தமிழ் 64

செந்தமிழ்த் தேசிகர் 64

செப்துவகிந்து 16

செயின்ட் பவுல் மேல்நிலைப் பள்ளி 102

செயின்ட் மத்தியாஸ் ஆலயம் 102

செராம்பூர் 24, 112

செல்வநாயகம் 35, 42

சென்னை ஓய்.எம்.ஸி.ஏ.

சென்னை கிறிஸ்தவ பிரதிநிதி சங்கம் 251

சென்னை மாகாணக் கல்லூரி 185

சென்னை வேதாகம சங்கம் 115, 116, 119,
193, 200, 201, 208, 211, 218, 226,
240, 251

சே

சேதுப்பிள்ளை ஆர்.பி. 123

சேர்வைக்காரன் 81

சேனாவரையர் 35, 41

சை

சைவ சமயம் 197, 198

சைவர்கள் 37

சோ

சோதிமுத்து 269

ஞா

ஞானசீலன் முத்துராஜ் J. 76, 78

ஞானப்பிரகாசம் V.M. 76

ஞானமணி திரவியம் அம்மாள் 241

ஞானோபதேசம் 54, 56, 68, 70

ட

டக்கர் 177, 178

டச்சு 60, 97, 111, 196

டச்சுக்காரர் 24, 25, 26, 31, 54, 67, 85, 93,
110, 182

டமேஸஸ் 18

டயோசிசன் பிரஸ் 102, 238

டா

டான்வர்ஸ் 26

டி

டி நொபிலி 51-58, 62, 3, 66, 74, 77, 79, 80,
89, 108, 172

டி மெலொ 110, 111, 112, 115, 117, 185

டி மே 110, 111

டிப் (ஆஷ்டன்) 224, 227.

டிருய்டுகள் 53

டிரேஸி 223

டீ

டீல், C.G. (பேராயர்) 269

டு

டுடேஸ் இங்கிலிஷ் வெர்ஷன் 153

டூ

டூபாய்—அபிடுபாய் பார்க்க

டெ

டென்மார்க் 22, 26

டெக்ஸ்டஸ், ரிசப்டஸ் ஆஃப்
ஆம்னிபஸ் ஏற்றுக்கொள்ளப்
பட்ட வாசகம் பார்க்க.

டே

டேய்லர் 103

டேயுஸ் 203

டேவிட் பாக்கியமுத்து 241

டேனியர் 22, 24, 25

டேனிஷ் மிஷன் 253

டோ

டோனா 122

டோனாவூர் 122

த

த கிரேட் பைபிள் 164

த நியூ ரிவைஸ்ட் ஸ்டாஸ்டர்டு
வெர்ஷன் 153

த டின்னவெலி மிஷன் 212

தஞ்சை 24, 190, 195

தத்துவ போதகர் 54

தம்பிரான் 107, 206

தம்பிரான் வணக்கம் 45

தமிழ்சை 88

தமிழியல் 84

தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரி 76

தரங்கம்பாடி 22, 24, 61, 62, 66, 73, 88, 97,
261

தரங்கை மிஷன் 24, 27, 66, 78, 80, 85, 119,
205

தள்ளுபடி நூல்கள் 14, 250

தனிநாயகம் 47

தனித்தமிழ் இயக்கம் 193

தனித்தமிழ் 40

தூ

தூகித்தியன் 128

தூமிரபரணி 178

தூயுமானவர் 108, 109

தூழை 45

தூனியேல் 179

தூனியேல் பிள்ளை 183

தி

திண்டேல் 115, 163

திப்பு சுல்தான் 101

தியொஸ் 107, 204

திரிங்கால் சேக்சபை 273

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்
192, 200

திராவிடர் நாகரிகம் 129, நூல் 254

திருக்குறள் 29, 35

திருச்சபையும் அவளது புத்திரிகளும்
தாதியரும் 177

திருச்சி 90, 91

திருத்திய பதிப்பு 147

திருத்துவமாகிய பராபர வஸ்து 108

திருநெல்வேலி (நெல்லை) 91, 120, 123, 150,
174, 176, 178, 181, 190, 195

திருநெல்வேலி திருச்சபை 90

திருநெல்வேலி திருச்சபை வரலாறு 121

திருப்பாற்கடல் நாதன் 123, 173

திருப்பாவை 39

திருவாய்மொழி 55

திருவிளையாடல் புராண வசனம் 198

திராவி—டிரேஸி பார்க்க

திலியாண்டர் 57, 76, 100, 108, 109

திஷென்டார்ப் 246, 247, 248

து

துண்டுப்பிரசுரம் மற்றும் சமயநூல்கள்
சங்கம் 123, 174

துபாஷிகள் 32

துருக்கியர் 243

துரைசாமிப் பிள்ளை G.S. 253, 260

துளு 169

தூ

தூசணதிக்காரம் 55, 58

தூத்துக்குடி 44

தெ

தெய்விக சாராம்சம் 175

தெலுங்கர் 87

தெலுங்கு 88, 95, 129, 169, 192

தென் இந்தியத் திருச்சபை 221, 239

தே

தேசிக விநாயகம் பிள்ளை 204

தேசிய கிறிஸ்தவ சங்கம் 251
தெய்விக சாராம்சம் 175
தேம்பாவணி 63
தேவபிரசாதம் எஸ். 267
தேயுஸ் 107
தேவன் 203, 206, 250

தொ

தொல்காப்பியம் 29, 35, 40
தொல்காப்பியர் 117
தொன்னூல் விளக்கம் 64, 68

தோ

தோலமி 169

ந

நச்சினார்க்கினியர் 41
நம்மாழ்வார் 55
நம்பிள்ளை 39
நரசிம்மவர்மன் 25
நல்ல சமாரியன் 257, 258, 260, 267
நல்லூர் 110
நன்னம்பிக்கை முனை 61
நன்னூல் 29, 64

நா

நாகப்பட்டினம் 25
நாகர்கோவில் 123, 174, 261
நாசரேத் 90, 261
நாடார் 178
நாயக்கர் 189
நாலடி நானூறு 36
நாலாயிரத்திவ்வியப் பிரபந்தம் 39
நாவலர், ஆறுமுக நாவலர்—காண்க.

நி

நிக்கொலஸ் டால் 81
நிகண்டு 66, 88
நித்திய ஜீன சல்லாபம் 55, 77
நியு இங்கிலிஷ் பைபிள் 137, 138, 153

நீ

நீல், (அத்தியட்சர்) 265, 268

நீதிவெண்பா 86

நெ

நெகேமியா 15
நெஞ்சருக்கிப் பாடல்கள் 87
நெப்போலியன் 248
நெப்போலியன் போர்கள் 104
நெல்லை—திருநெல்வேலி பார்க்க
நெஸ்லே வாசகம் 259

நே

நேரு 157

நை

நைடா 145

நூ

நூல் பிரசுரம் 84
நூற்றுக்கதிபதி 81

ப

பகவத் விஷயம் 55
பகவான் 207
பங்குளூர் 169
பங்குளூர் வேத சாஸ்திரக் கல்லூரி 251, 252, 260
பட்டணம் 45
பண்டாரச்சாமி 80
பத்துக் கட்டளைகள் 31, 70
பதினெண் வீட ஆயத்தார் 25
பப்ரிஷ்யஸ், பப்ரிஷியஸ் மொழி பெயர்ப்பு 62, 67, 87, 88, 90, 94-103, 108, 109, 112, 114, 115, 116, 128, 134-141, 171, 188, 217, 229, 236
பர்ஜெஸ் 228
பரங்கியர் 52
பரதவர் 27, 57
பரமார்த்த குருவின் கதை 62, 65-66
பரமானந்தம் எஸ். 256, 257, 258
பராபரம் 108
பராபரக் கண்ணிகள் 109
பராபரன் 106, 204, 205

பரிசோதனைப் பதிப்பு 188-201, 212, 217,
235, 261

பல்லவ மன்னன் 25

பல்தேயுஸ் பிலிப்புஸ் 31, 32, 110

பல்வகை எழுத்துக்கள் 86

பவணந்தி முனிவர் 64, 117

பவர் 134-137, 190, 220-240

பவர் வேதாகமம் 156, 157, 158, 200,
208-214, 216-234, 238

பவர் வேதாகமத் தமிழ் 238

பவுலடியார் 16, 35, 118

பழவேற்காடு 102, 110

பழைய ஏற்பாட்டின் பிற நூல்கள்
சல்லாபம் 77

பழனிமலை 224

பள்ளிநூல்கள் 196

பனியன் (ஜான்) 183, 274

பா

பாண்டிச்சேரி 79, 218, 273

பாண்டியர் 27

பாண்டிய மன்னர் 169

பாதிமங்கலக்கோர் சற்புத்தி 199

பாப்திஸ்து 181

பாப்பிரஸ் 160, 166, 246, 250

பாபிலோனியா 15

பார்ச்சுமென்ட் 160

பாரசீகம் 16

பாரசீகக்குடா 26

பாரதியார் 40, 256, 275

பாரீஸ் 77, 78

பால் அப்பாசாமி 121

பால் ஆர். டி 79

பாலஸ்தீனா 249

பாளையக்காரர் 121

பாளையங்கோட்டை 90, 120, 190, 220,
223, 227, 260

பாளையங்கோட்டை, சி.எம்.எஸ்.
உயர்நிலைப்பள்ளி 253

பாஸ்மூர் 257

பி

பிப்லியாதெக் நேஷனல் நூலகம் 73

பிப்லியாதெக்கா மலபாரிக்கா 29

பிரதர்டன் 227

பிரஷியா 118, 125, 175

பிரஷிய அரசர் 125

பிராகிருத மொழி 36

பிரான்ஸ் 68

பிரான்கே 86

பிரான்ஸிஸ் சேவியர் 79

பிரான்ஸிஸ்கன் சங்கம் 26

பிரித்தானியர் 24

பிரித்தானியந் தீவுகள் 163, 190

பிரித்தானிய அரசு 149, 182, 247, 253

பிரித்தானிய சாம்ராச்சியம் 147, 165, 208

பிரித்தானிய சர்வதேச வேதாகம சங்கம்
115

பிரித்தானிய மிஷனெரிகள் 165, 168, 208,
213

பிரிதாப்டன் 101

பிலிப்ஸ், G.E. 251

பிரெஞ்சுக்காரர் 24, 61, 191

பிரெஞ்சு நூலகம் 248

பிரெஞ்சுப் புரட்சி 68, 104

பிரெஞ்சு ஏகசபை 78

பிரெசியர் 88

பிரெஸில் 61

பிளாக் டௌன் 102

பின்லெவ் கார்ல் 258

பிஷப் பைபிள் 164

பிஷப் ஹீபர் 91

பிஷப் ஸ்டீபன் நீல் 91

பீ

பீட் 163

பீட்டர் உஸ்கன் 102

பீட்டர்ஸ்பர்க் 91

பு

புதிய ஆங்கில வேதாகமம் (New English Bible), நியூ இங்கிலிஷ் பைபிள் பார்க்க.

புதிய எருசலேம் ஆலயம் 89
 புதிய ஏற்பாட்டுச் சல்லாபம் 77
 புதுமைப்பித்தன் 256, 275
 புரொலிக் ஆர் 258
 புல்சினிட்ஸ் 22
 புலிக்காடு 78
 புலியூர்க் குறிச்சி 122
 புளுசோ 22, 28, 89
 புன்னைக் காயல் 44, 45
 புனர் ஜென்ம ஆட்சேபம் 55

பூ

பூங்காவனப் பிரளயம் 274
 பூம்புகார் 25
 பூலாம் 128

பெ

பெங்கெல் 167
 பெத்லகேம் 90
 பெத்சாதா 160
 பெத்சாயிதா 160
 பெத்சீதா 160
 பெசாதா 160
 பெல்சேதா 160
 பெல்சாதா 160
 பெர்லின் 175
 பெர்கழ 160
 பெர்ஸிவல் 64, 185, 186, 197, 211, 217
 பெரியபுராண வசனம் 198
 பெரியவாச்சான் பிள்ளை 39
 பெற்றிட் 210, 212
 பெஸ்கி (வீரமாமுனிவர்) 58, 61-66, 79, 96, 151, 237

பே

பேசாய் சுவடி 248
 பேதகம் மறுத்தல் 65

பேதுரு 156

பெய்ரூத்தர் 50, 75
 பேய்லிங் 228
 பேராசிரியர் 41
 பேறம் 267

பொ

பொறையார் 25, 61, 72

போ

போப். ஜீயூ 190, 195
 போர்ச்சுக்கல் 44
 போர்ச்சுக்கீசியம் 60, 88, 97
 போர்ச்சுக்கீசியர் 24, 25, 26, 27, 44, 45, 47, 52, 54, 93, 111, 182, 196
 போலே 90

பெள

பெளத்தம் 36
 பெளத்தர்கள் 36, 169

ம

மகமதியர் 85
 மணப்பாடு 45
 மணிப்பிரவாளம் 36, 40, 42, 48, 55, 237
 மணிமேகலை 36
 மணிவண்ணேஸ்வரம் 27
 மத்தேயு 17, 31, 78, 114, 130, 200, 219, 256
 மதுரம் எஸ்.ஜி. 254, 255, 256, 257, 258
 மதுரம் கட்சியினர் 256
 மதுரை 25, 51, 90, 169
 மயிலை சீனி வேங்கடசாமி 73, 123
 மர்டாக் ஜான் 123, 171, 183, 200
 மராட்டியர் 27, 189
 மருத்துவம் 84
 மலபார் 29
 மலபாரி 29
 மலபாரிக்கா 29
 மலபார் ஆங்கில அகராதி 88
 மலபார் இங்கிலிஷ் அகராதி 82
 மலபார் சமயம் 86, 88, 108

மலுபார் தெய்வங்களின் வம்ச வரலாறு
85

மலையப்பன் 183

மலையாளம் 169

மறைமலை அடிகள் 42

மன்னார் 44

மா

மாக்ஸ் முல்லர் 87

மாசிலாமணி நாத சுவாமி 27

மாசிலாமணி ஜே.எஸ். 267

மாணிக்கவாசகர் 157

மாதவையா 42, 256, 275

மார்ட்டின் பாஸ் 81

மார்ட்டின் லூத்தர், லூத்தர் பார்க்க 60

மாற்கு 17, 146, 219, 248, 256

மி

மிசோராம் 131

மில்லர் H.E. 269

மிஷனெரி வேதாகமம் 208-214, 240

மு

முத்துராஜ் (ஞானசீலன் பார்க்க)

முதலூர் 90

முத்தையா பிள்ளை 242

மூ

மூர்கள் 26

மூன்றாம் ஜூலியஸ் 51

மெ

மெதடிஸ்டு மிஷன் 265

மெஞ்ஞானபுரம் 260

மே

மேரி சார்ஜென்ட் போர்டிங் பள்ளி 179

மோ

மோசே 15, 157

மோட்சப்பிரயாணம் 274

மோல்டன் 147, 267, 269

மோனகன் 252, 254, 265, 269

மோனியர் வில்லியம்ஸ் 87

மை

மைலாப்பூர் 44, 254

யா

யாத்திரிகர் சங்கம் 178

யாத்திராகமம் 14, 192

யாத்திரிகத் தந்தையர் 164

யாப்பருங்கல விருத்தி 35

யாவே 106

யாழ்ப்பாணம் 31, 90, 110, 179, 181, 183

யாழ்ப்பாண வேதாகம சங்கம் 182, 239

யூ

யூதர்கள் 106

யூதேயா 138

யூப்பித்தர் 107

யூரா 97

யோ

யோவான் சுவிசேடம் 17, 78, 136, 160, 248,
250, 256

யோவான்ஸ்நானகன் 138

ர

ரகுநாத நாயக்கர் 24, 25

ரா

ராட்டர்டாம் 32

ராட்வர் 88, 118

ராபர்ட் டி நொபிலி (டி நொபிலி
பார்க்க)

ராஜரீகம்—இராஜரீகம் பார்க்க

ராஜாக்கள், 1, 2 சல்லாபம், 77

ரி

ரிங்கிள்டாப் 90

ரிடஸ்டேல் 167

ரூ

ரூத் 22

ரெ

ரெபேக்காள் 134

ரோ

ரோம சாம்ராச்சியம் 18, 190

ரோமாபுரி 26

ரோமானிய மொழிபெயர்ப்பு 218

ரோமானியத் திருச்சபை 248

ல

லத்தீன் 28, 107, 111, 128, 160, 169, 190

லபோர்டோனேயஸ் 102

லா

லார்சன் வேதாகமம் 244, 255-262, 265

லார்சன் 252, 253, 260

லி

லிட்டில்டன் 120

லை

லைப்சிக் மிஷன் 104, 224

லைஃப் ஆஃப் ஜே. ஜே. டக்கர் 212

லைட் ஃபுட் 246

லூ

லூக்கா 17, 138, 248, 249

லூத்தர் (மார்ட்டின்) 11

லூத்தர் வேதம் 19, 128, 162, 174, 236

லூத்தரர் 67, 225

லூத்தரன் சபை 93, 101, 118

லூத்தரன் முறை 177

லூத்தரன் மிஷன் 95, 238, 251

லே

லேமன் 75, 103

லோ

லோத்து 133

வ

வங்காளமொழி 185, 192, 204

வட்டுக்கோட்டை 182

வடக்குதிருவீதிப் பிள்ளை 55

வடுகு 51

வத்திக்கான் சுவடி 247

வத்திக்கான் நூலகம் 247

வரதராசன் மு. 50

வரதராசப் பெருமாள் 27

வருணன் கோவில் 150

வல்கத்தா 115, 162, 163

வலிஞ்ஞானோ 45

வா

வால்தர் 76, 81, 88, 96, 97, 109

வார்டு (மார்க்ஸ்) 269

வாஸ்கோடா காமா 26

வி

விக்கிலிப்பு 163

விக்டோரியா மகாராணி

விசுவாசப்பிரமாணம் 31, 70

விசுவநாத பிள்ளை 62, 64

விடுதலை இயக்கம் 255

வில்லா விசோசா 44

வில்லியம் காரி 24, 144, 192

விவிலிய குற்சிதம் 199

விவிலிய குற்சித கண்டனாதிக்காரம் 199, 201

வின்ஸ்லோ 88, 187, 224

வீ

வீரமாமுனிவர்—பெஸ்கி பார்க்க

வீரராகவபுரம் 178

வெ

வெட்சேலியஸ் 110

வெஸ்லியன் மிஷன் சபை 217

வெஸ்லியன் மிஷன் பள்ளி

வெஸ்ட்காட் (பிஷப்) 246, 259, 260

வே

வேப்பேரி 102, 238, 239

வேம்பார் 44

வேதங்கள் 72

வேதாகம சங்கம் 125, 147, 165, 170, 187

வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக் கொள்
கைகள் 125-147

வேத சரித்திரம் 212

வேதநாயகம் சாமுவேல் தாமஸ் 274

வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் 88

வேநாயகம் பிள்ளை 40, 88, 275

வேதப் பிரசித்த விர்த்தாந்தம் 274

வேதப் பொழிப்பு 183

வேதியர் ஒழுக்கம் 65, 67

வேத விளக்கம் 57, 65

வை

வைணவர் 37, 39

வைப்பாறு 44

ஹ

ஹச்சிங்ஸ் சாமுவேல் 186

ஹட்டன்டாட் 128

ஹண்ட் பி.ஆர். 172

ஹலே 22, 29, 61, 85, 91, 95, 97

ஹா

ஹாப்ரோ 120

ஹாய்சிங்டன் 187

ஹார்ப்பர் 177

ஹாரிசன் M.H. 269

ஹாலந்து 110

ஹி

ஹிந்துஸ்தானி 88, 95

ஹீப்பர் 212

ஹை

ஹைதர் அலி 91, 101

ஹோ

ஹோர்ட் 246, 259

ஹா

ஹாகார்த்தா 111

ஹார் மன்னர் 247

ஹான் ஆர். மாட் 253

ஜி

ஜியார்ஜ் எஸ். வேதநாயகம் 258

ஜெ

ஜெபஞானம் எஸ். 272

ஜெர்மனி 163, 246

ஜெர்மானியம் 28

ஜெர்மானியர் 14, 20

ஜெர்மானிய வேதம்—லூத்தரின் வேதம்
பார்க்க

ஜெரோம் 115, 162

ஜென்ம நட்சத்திரம் 130

ஜெனிக்கே 90

ஜெனிவா பைபிள் 164

ஜே

ஜேம்ஸ் அரசன் பைபிள்—அதிகாரபூர்வ
ஆங்கில வேதாகமம் காண்க.

ஜேம்ஸ் ஹெள 81, 121, 174

ஸ்

ஸ்கடர் 224

ஸ்பால்டிங் 182, 183, 198

ஸ்வீடிஷ் மிஷன் 105

ஸ்தேவான் நீல்—நீல் பார்க்க

ஷ்

ஷ்மிட் (பெர்னாட்) 60, 119, 123, 168, 169,
174, 190

ஷ்னார் 119

ஷே

ஷேக்ஸ்பியர் 164

ஃப்

ஃபிரடெரிக் 125

ஃபிரின்ச் (ஜோனாஸ்) 61

ஃபிராங்கே 95

ஃபிளாஸ் சாங்டோரம் 45, 62

நூலாசிரியரின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

வேக்குபீல்டு பாதிரியார் (The Vicar of Wakefield)

- ஆலிவர் கோல்டுஸ்மித்
(தமிழ்நாடு அரசின் உலகச் சிறப்பிலக்கிய அறிமுகத் திட்டம்)

கிளரிந்தா (Clarinda)

- அ. மாதவையா
(கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம்)

சத்தியானந்தா (Satyananda)

- அ. மாதவையா
(கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம்)

மக்கள் குரல் (Iyaringam)

- பிரேந்திரகுமார் பட்டாச்சார்யா
(சாகித்திய அகாடெமி)

ஹரிநாராயண ஆப்தே (H.N. Apte)

- ஆர்.பி. ஜோஷி
(சாகித்திய அகாடெமி)

தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ் (C.F. Andrews)

- ஐ.டி.எஸ். கிளார்க்
(ஐ.எஸ்.பி.சி.கே., டெல்லி)

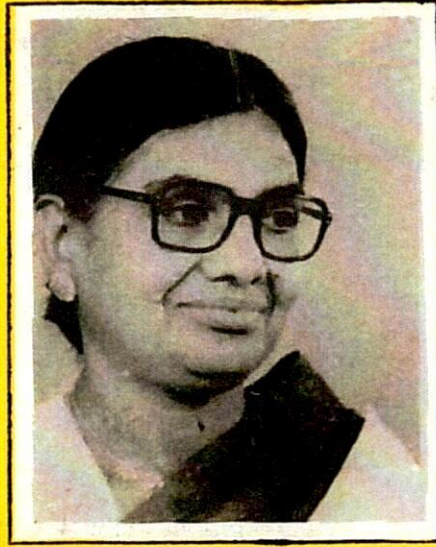
அப்பத்தினாலே மாத்திரம் அல்ல (Not by Bread Alone)

- கேரல் கிரஹாம்
(கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம்)

நீதியின் முழுக்கம் (Plumbline)

- சந்திரன் தேவநேசன்
(கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம்)





“சரோஜினி பாக்கியமுத்து ஆங்கிலப் பேராசிரியராகவும், கல்லூரி முதல்வராகவும் பணியாற்றி, இப்போது தமது சொந்த ஊராகிய பாளையங்கோட்டையில் வசித்து வருகிறார். ‘நண்பர் வட்டம்’ என்ற இலக்கிய மாத இதழைத் தொடங்கி ஏழு ஆண்டுகள் சிறப்பாக நடத்தி வந்தார்.

இவர் தந்தை திருநெல்வேலியில் வழக்கறிஞரும், திருச்சபைத் தலைவரும், இலண்டன் சர்ச் மிஷனரி சொசைட்டியின் துணைத் தலைவருமாக இருந்த ரிவிங்டன் தேவதாசன், தாய் இசபெல்லா ஆவர்.

1946ஆம் ஆண்டு பாளையங்கோட்டை சாராள் தக்கர் கல்லூரியில் பி.ஏ. முடித்து ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் கல்லூரியின் வரலாற்றில் முதல் முதலாக இரண்டாம் வகுப்பில் தேறி அக்கல்லூரியிலே ஆங்கில விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார். பின்னர் 1961ஆம் ஆண்டு சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் ஆங்கில இலக்கியத்தில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்று பல கல்லூரிகளில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

கல்லூரி நாட்களிலிருந்தே ஆங்கில, தமிழ் இலக்கியங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். இவர் கணவர் கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்திலும், வடகிழக்கு இந்திய கிறிஸ்தவ இலக்கிய மையத்திலும் பணியாற்றியபோது இலக்கியக் கருத்தரங்குகளிலும், எழுத்தாளர் பட்டறைகளிலும் கலந்துகொண்டு, இலக்கியத் திறனாய்வுக்கும், படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் உதவியுள்ளார். சென்னை நண்பர் வட்டம் வெளியிட்ட நூல்கள் சிலவற்றுள் இவரது கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஐந்தாம், ஆறாம் உலகத் தமிழ் மாநாடுகளில் பங்குபெற்று ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழங்கியுள்ளார். வடகிழக்கு இந்தியாவின் நாகர் மலைஜாதி மக்களுக்கு எழுத்தாளர் பட்டறைகள் மூலம் முதல் முதலாக சிறுகதை எழுதக் கற்றுக்கொடுத்து, நாகர் இலக்கிய வரலாற்றிலே முதல் சிறுகதைத் தொகுதியை Naga short stories என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார்.

THE BIBLE AND TAMIL
Sarojini Packiamuthu
விலை ரூ. 75-00